

Broj 1.

Poštarina u gotovom plaćena.

Tečaj 32.-1923

GLASNIK SRCA ISUSOVA

Stvarni sadržaj „Glasnika S. I.” god. 1923.

Brojevi označuju stranice, na kojima se o odnosnoj stvari govorit.

Apostolat — molitve sjedinjuje s Isusom 6. — važnost 214. — preporučuju ga naši biskupi 228. — Socijalni 298. —

Belarmin A. Robert 235.

Crkva — kraljevstvo Srca Isusova 12, 59. — dobra majka svih naroda 245, 273. — preporada Čovječanstvo 298. — jest najveća sreća za čovjeka 106. — naučava po biskupima 228.

Crnac — plemenit 123, pričest 313.

Ciskoća — djevičanska kako se čuva 281. — ženidbena 109, 135.

Dječa — odgoj 231; moliti treba za njih 14; pričest njihova 271. prva prič. jednog crnca 313.

Djevojačka društva — sastanak njihov 221., na Krku 275. Vijesti na kraju svakog broja.

Duh — zao napastuje 269.

Dužnosti — katolika gradanske 51.

Grijeh — čini ljudi nesretnima 86.

Hrvati — se posvećuju Bož. Srcu 212. odlikovan od pape 245, preporod po misijama 167. misionari 74.

Euharistija — vjera u nju 182, 185; širi napredak 184, čast ljud. roda 182, slava Crkve 191; štuju je odličnici 193, pohadjanje 188. »Vitezovi presv. S.« 186. Isus, Misa, Pričest, Žrtva. Vidi: Euhar. kongres u Zagrebu: 72, 99, 130, 162, 178, 186, 211, 236, 240, 265.

Iesus — Spasitelj naroda 139, 166; vlast po Crkvi 12; ljubavi vrijedan 304 kako ga crnac ljubi 203; zove u svećenički stalež 143, 151; sjedinjenje s njegovom nakanom 6; štovanje njegove muke 37.

Ispovijed — početak sreće 64, zadovoljstva 253.

Jezik — treba čuvati 41.

Josip sveti — pomaže 61; crkva u Ljubljaxi 55, 103, dom u Leskovcu 105.

Kina — obraćenje 216; plemeniti Kinezi 29.

Knjige — nove dobre; Affre: Najsilnija ljubav 95; Batistić: »Križ« 64; Buđanović: Kristologija 31; Galović: Marijina škola 201; Iskrice: Ljubavi 222; Kniewald: Misa 64; Katol. djevojkama 222; Kampuš: Mali molitvenik 64; Mahnić: Knjiga života 201; M. Elizabeta: Iz moje celice 95; Matić: »Spiritus procelarum« 31. Pripomoći orlov. organizacije 157; Srce Isusovo spasenje naše 157; Ura klanjanja 157; Zec: Neven cvijet 287.

Kongregacija Marijina: Duh njezin 117; Sto je meni 279; Savremena 69, 219; Staleška org. 116; Prvorazredna 171; Progonjena 20; Sloboda njihova 42 Raznovrsna djelatnost 44; Zbornik — apostol 118, 150; Zbornica — apostol 92; Misije sekcije 126; Uzoran rad u sekcijama 247; M. k. i omiljinska društva 172; Zbornik na praznicima 173; Nove k. 71; Pregled svijetu 120; Sastanak M. k. d. 122, 219; Utjecaj pred 25 god. 147; Vijesti iz M. k. u svakom broju.

Kraljevstvo Srca Isusova — po svjetu 59; u Španjolskoj 137; u Hrvatskoj 212.

Krijepost — samozataja i mrštenje 214.

Križ — Nauka o njemu 17, 41, 65, 89, 113, 145, 169, 197, 218, 243, 277, 307. Dužni smo ga štovati 12; pogrditeli kažnjeni 13; Vodi k dobru 264.

Lipanjka pobožnost nagradena 134.

Ljubav bližnjemu — jer smo svi dječaci Božja 123; djelotvorna 105, 154; djela milosrda 29, tjelesna 15, 77; duhovna 8, 155; junakinje kršć. ll. 75; neprijateljima 112; grijeh proti 27.

Marija Bl. Djevica — čini čudesa u Lurdru 25, 45, 70, 199, 246, 310, Kraljica mira 100; Majka ljubezna 115; Remetska M. B. 91; krunica njezina 235; M. i apostol 199; Gospa od Presv. Sakramenta 201.

Majke — kršćanske odgajaju dječecu 189.

Milost — po molitvi i sakramentima 140.

Misija — ne zapuštaj je 144; Vidi Žrtva.

Misije — pomladak 163; velika potreba 251; misionar Hrvat 74; na poslu 124; misionarka 205.

Molitva — apostolat 214; pouzdana 270; uslišana — vidi zahvalnice.

Musliman — brani Isusa 218; njihovo obraćenje 259.

Naknada — što je i kako se vrši 132.

Narod — je Isusov 139, 166; napravljuje po Euharistiji 184; posvećuje se Presv. Srcu 178, 213; preporod po misijama 167; štovanje Srca Isusova 275.

Nečistoća — truje zdravlje 107.

Nedjelju — treba svetkovati 8, 136.

Nemrs — kako drži inovjerač a kako katolički 86.

Nevjera — od zla života 12.

Obećanja Sreća Isusova 53, 85, 102, 135.

Odgoj — djece 231; kako će majke odg. 189; unapređuje ga posveta obitelji 295; molitvom 14.

Omladinci — katoličko društvo 148.

Papa sv. Otac — njegov rad 35.

Pisci — katolički 195.

Pjesme — Isusu 5, 53, 85, 179, 186; Mariji 101, 113, 245; Sv. stansislavu 267; Zavjeti 200.

Prijateljska ljubav 195.

Pričest sveta: jači 89, krijeći 185, daje svjetlo 188, prva prič. crnca 313.

Psovka — Boga vrijeda 36, kažnjena 10, pobijedena 110, muhamedanac ju osuđuje 218.

Radnik — po Sreću Isusovu 142.

Redovnice — 201, 205.

Srce Isusovo — ljubi ljudi 38, zove 76, u obitelji 301, obećaje milost i blagoslov 53, 85, 102, 135; uslišaje prošnje posvjedočuju zahvalnice u svakom broju; njemu naknadljivo treba 132, njegova svetkovina 141, Svetište 39, srpanjska pobož. nagradena 134, revniteljica S. I. 268, prvi razmahi pobož. 9.

Sjedinjenje s kat. Crkvom 261.

Smrt — pravednika lijepa 61, grješnika strašna 54.

Svetotvornici apostoli 291.

Štivo — dobro vrlo koristi 297, obraća 264, зло škodi i kako proti njemu reći 11.

Svećenički pomladak: Sveti svećenici 3, potrebiti 303, za pomladak treba moliti 111, Isus zove 143, kako se zvanje pobuduje 168, 192, kako se privatno uzgaja 104, u dječačkom sljemeništu u Z. 87, treba štovati svećenike 54, 193, 274. Vidi Zvanje.

Terezija od malenog Isusa blažena 165.

Ura sveta — što je 64, uspjeh 37.

Uzorni — štovatelji Srca Isusova i kongreganisti: Horvat 68, Jurjević 67, Trošić 22, 60.

Vjera — stalna 78, 156; živa 217, 218, 270; treba je priznati 201; Bosna ju ispojedila 302; sve za vjeru 254; u naobraženih 270; u životu obitelji 295, naroda slovenskoga 304.

Zvanje — Isusa treba moliti 143, za Isusovca 151.

Zemldba — svetost ž. 83; čistoća u ž. 109, 135; mješovita zabranjena 242; nesrećna 16.

Zivot — po vjeri unapređuje posveta obitelji Presv. Srcu 295.; diže česta sv. Pričest 203.

Žrtva — Križa 133; euharistijska naše smirenje 187; ne zapuštaj je 144.

Dopuštenjem crkvene vlasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkim društavima za naknadnu sv. pričest te jedino služeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i molidari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

HRVATI KATOLICI!

Sva razmišljanja čestitih rodoljuba o tome, zašto nam je zlo, izlaze na ovo: osobno poštenje propada; nema dosta značajnika.

Ni poštenja ni značaja ne može biti bez Isusove nauke, bez Isusove milosti, bez Isusove ljubavi. O tomu nas uvjeravaju žalosne javne prilike; to nam svjedoči teški obiteljski život, koji biva to tužniji, što se od Isusa većma udaljuje; govori nam to i najbolje vlastita savjest.

»Glasnik Srca Isusova« pomaže eto već 32 godine svetoj našoj rimokatoličkoj Crkvi, da Isusovu nauku hrvatskomu narodu čistu očuva; Isusovu milost u hrvatski narod navrati; Isusovu ljubav u hrvatskom narodu ražari; s Isusom da hrvatski narod usreći.

Hoćete li, da to on mogne i dalje, i to u još većoj mjeri, kako je i potreba veća, onda ga rasirite, poduprite! Sto mu je sad povisena cijena na 10 dinara, to je ono najmanje, što se može tražiti; a znademo dobro, da to nije ono najviše, što i stotine tisuća Hrvata rimokatolika mogu dati. Podvostručimo mu dakle broj čitatelja, da se umanjiti tuga i nesreća naroda!

Na to ste zvani svi, a u prvom redu svećenici, učitelji i učiteljice, katolička omladina, članovi kat. društava i Vi vrli naši povjerenici i povjerenice! Saberite pretplatu odmah i pošaljite, da mognemo i mi namiriti ogromne troškove. Javite odmah broj pretplatnika! *Svaki jedanaesti badava.*

Tko ne će da »Glasnik« prima, neka povrati odmah prvi broj, jer nam inače čini veliku štetu. —

Ove ćemo godine živo nastojati, da se raširi Apostolat Srca Isusova i posveta obitelji; da se očuvaju i unaprijede Marijine kongregacije; da što većim plodom urodi hrvatski euharistički sastanak u Zagrebu.

Bilo nam svima u ovom i u svem radu na pomoć Božansko Srce i Prečista Djevica Marija!

»GLASNIKOVA« nova slika.

»Lijepoj našoj domovini« naviješta »Glasnik S. I.« vrhunaravni život, koji dolazi zagovorom Bl. Dj. Marije od Božanskoga Srca Isusova po Euharistiji, a sastoji u živoj rimokatoličkoj vjeri, nepokolebivom ufanju i žarkoj ljubavi Bogu i bližnjemu. Širi se iz dvadeset biskupskih sijela, kojima najprije Andeo donosi iz Rima veliku svećeničku vlast. — Sliku je izveo prema urednikovoj zamisli profesor G. Porenta iz Ljubljane, kojemu se na dobroti »Glasnik« smjerno zahvaljuje.

Stijeg Hrvata Srce Krista;

Hrvat za križ bojak bije sveti;

Tu nam ruči srca, spas;

Vodio ga llijan-barjak Tvoj!

Tu si boda zlatna blista;

Nova nemam križu časnom prijeti:

Tu se ori slavski glas;

Silna Djevo, na braniku stoi!

Isukrste, Srecu Tvoju

Rajska Djevo kraljice Hrvata,

S ravnim naš se krene dom;

Naša Majko, naša zoro zlata,

Dušom nježnom vjek sam Tvoi.

Odanih Ti srca primi dar,

Za krst čistni bijuc boj!

Primi čiste ljubavi nam žar!

Ja vjerujem, ja se ugam,
Bože dragi, ljubim Te! . . .
Ti me kriješ u toj vjeri,
Ufanju i ljubavl! . . .

Da imadnemo svetih svećenika.

Opća nakana za siječanj, blagoslovljena od Sv. Oca pape.

Braćo, ako ste ikada za što vek i molili, to ćete ovaj mjesec, moleći za svete svećenike. Ako ste ikada za što žarko molili, to molite najžarče za svete svećenike. Ako ste ikada za što potrebna radili i žrtvovali, to radite i žrtvujte za svete svećenike. Prosi vas to sv. Otac papa, prosi sv. Crkva, prosi hrvatski narod, prosi — jest prosi sám Isus.

Glavni upravitelj »Apostolstva molitve« predložio bio sv. Ocu, da bi odobrio i blagoslovio za ovaj mjesec nakanu: »Da nam dobri Bog dade svetaca«. Sveti otac uzme pero i svojom rukom dodade »svetaca svećenika«. »To je sada najnužnije« — reče Pijo XI. — »Imademo li svetih svećenika, brzo će se obnoviti svijet.«

Sv. Otac najbolje znade rane i potrebe Crkve, jer glava čuti ranu pa bila ona i ogrebina na nozi. Glava eto viće: »Svetih svećenika! Iz cijele Crkve dopire glas: »Treba nam svećenika svetaca!« Treba ih da se zli kršćani obrate, treba ih da se dobri uzdrže i unaprijede u dobru.

Iz usta slabovjernih i nevjalinih čuješ: »Nije meni teško vjeru naučiti, nego mi je teško vršiti vjeru. Ono laglje može mi dati učen svećenik; ovo teže samo svet svećenik. Samo najpoštenijim ljudima povjerava se blagaj na, samo svetim svećenicima savjest. Liječnikove ruke treba da su čiste od bacila, kad ide ranu vidati; čist treba da je svećenik, hoće li da lječi duševne rane. Čisti, sveti svećenici jedini su podobni pridići slabe, obratiti nevjajale. U vrlo iskvarenom gradu Korintu osnovao je sv. Pavao brojna kršćanska općinu. A čime? Sam veli: »Ne uvjerljivim riječima ljudske mudrosti, nego dokazima duha i kreposti«. I. Kor. 2, 4.

I ljudima, koji već idu dobrim putem, potrebeni su sveti svećenici, jer je katolička vjera po svojoj biti, ne mrtvo znanje, nego život, gibanje, napredak, usavršenje. Taj život nalazi na teškoće od krsta do groba, i katolički neprestano dolazi k svećeniku, da mu vrhunaravnom snagom pomogne svjedati sebe i zlu okolinu. Istina je, da sakramenti nutarnjom svojom snagom djeluju i preko ruku slaba svećenika; ali je opet i to istina, da svetost svećenika djelitelja najmoćnije pripravlja, raspolaze i podržaje duše, te one podaju svoj »hoće« na gibanje milosti. »Vi ste sol zemlji. Tako ne ka svjetlosti svijetlo vaše pred ljudima, da vide dobra djela vaša i da slave Oca vašega, koji je na nebesima«. Mat. 5, 14—16.

S lica i života svećenikova treba da odsijeva punina života Kristova, hoće li da digne duše do junačkih krepnosti, da ražari polet za kršćanskom savršenosti. Sveti Pavao je mogao pozivati na vrhunce kreposti veleći: »Naslijedujte mene, kako ja slijedim Krista!« I. Kor. 4, 16. To je pak mogao onda i zato, kad je u sebi ostvario svetost, o kojoj svjedoči onaj najdublji izlijev duše njegove: »Ne živim više ja, nego živi u meni Krist«. Gal. 2, 20. »Onaj glas prodire slušatelja, kojega prati život govornika,« veli sv. Crgur. Stoga i opominje Apostol Titu: »U svemu budi izgled dobrim djelima!« Titu 2, 7. »Jači je glas djela nego grla; glas rječi zvuči, glas dje'a grmi.« Sv. Bernard.

To je prvo i najpotrebnije za obnovu svijeta; za tim čezne i hrvatski narod. Izuvezši nekoliko pakosnih voda i pokvarenih huškača, sva inače

graja protiv Crkve i svećenika nije drugo nego jedan zdvojni i već ogorčeni vapaj naroda: »Svećenici! Budite sveti!« Znam doduše slučajeve, gdje se uzorni svećenici već godine bore i još nijesu prodrli k srcu naroda; ali baš i u tim slučajevima dobri svećenici beru plodove oholosti, skuposti i drugih mana svojih predčasnika. I u ono nekoliko mjesa, gdje su tužni i od prave katoličke vjere otpali t. zv. »narodni popovi« našli svojih pristaša, dogodilo se to stoga, što se dao narod zavarati, da će oni sad biti pošteni svećenici. Siromašni se narod vara. Jer kakva vjera u onoga, koji je kremuo vjerom? kakvo poštenje u onoga, koji je prekršio zavjet, pogazio obećanje? kakva krepost u onoga, koji nije ukrotio ni najgrubije strasti? A eto te nevaljanštine učiniš i čine ti nesretni odmetnici.

Ne! Ne! Takove svećenike ne želi si hrvatski narod. Njemu godi, kad mu svećenik revno djecu strahu Božjem uči; kad mu se muževno za prava naroda kod oblasti zalaže; kad mu sa žarom svake nedjelje riječ Božju drobi; kad mu sa svetim počitanjem misnu Žrtvu prikazuje; kad se žene i češke kloni, a molitve i pobožnosti u čistoj i urešenoj crkvi bogoljubno vrši; kad je šutljiv i skroman da mu može u sv. Ispovijedi savjest otkriti. Reci, narode, ne želiš li ti takove svećenike? A eto takove želi i sv. Otac papa, takovi su pravi rimokatolički svećenici.

Sedam stupnjeva treba da prode rimokatolički svećenik, prije no ga Crkva k oltaru pripusti. I na svakom preuzimlje sve jaču obvezu, da će biti s v e t. Na prvom mu veli, neka riječju i p r i m e r o m zatvara srca vjernika davlu, a otvara ih Bogu. Na drugom, neka mu život pokazuje svima u z o r n e b e s k o g ž i v o t a. Na trećem, neka s v i j e t l i s v i m a k o svjeća na oltaru. Na petom se odriče ženidbenih ugodnosti i o b e ĉ a j e d j e v i č a n s t v o m b o d r i t i i t j e š i t i Kristove sljedbenike, te za sve mnogo i žarko moliti. Na sedmom se od njega traži: »Neka bude miomiris života tvojega naslada Crkvi Kristovoj. Primjer saobraćaja tvoga neka je drugima mjerilo vladanja. Savršena pravednost neka se od tebe odsijeva.« Eto narode! Takove bi svećenike imao, da se sluša sv. Crkva!

Takove svećenike: svete, čiste, ponizne, užvišene nad svagdanjim prtljarijama života, želi imati i Krist Gospodin. Na njega je željno čekao i Rim i Atena i Slaveni i Indijci, da im sine božansko svijetlo i otkupljenje. Trebalо bi bilo da podu odmah čitave čete svećenika, da usreće te narode. Isus ih je mogao i imati. On ipak uzimlje samo dvanaest. Malo, ali dobrih. Njih odgaja tri godine i sa 12 svetih Apostola obnavlja on svijet; sa dvanaest takovih, kojima je mogo reći: »Vi ste svijetlo svijeta!« Mt. 5, 14. Sv. Hrizostom veli: »Obratiše svijet ne toliko čudesima, koliko duhom, koji je prezirao čast i novac.« Za takove svećenike veli Isus da molimo: »Molite Gospodara od žetve da pošalje poslenike u žetu sviju!«

Dok gledano oko sebe razmjerno malen broj svetih svećenika, pitajmo najprije sami sebe, koliko smo doprinijeli već tome, da svećenici budu s v e t i ? Znam nekoliko hrvatskih redovnica, koje prikazade sav svoj život i rad, da dade Gospod svetih svećenika. Znam plemenitih gospoja i gospode, koja podupiru čestite mladiće, da postanu svećenici. Znam druge koji upućuju dječake da se posvete u tom staležu. U stranome svijetu imade čitavih organizacija, koje sustavno rade za brojniji i bolji odgoj svećenstva. Čime možemo mi svaki na svom mjestu, da poradimo za svetost svećeničku?

J. Urbanek D. I.

Sv. Tri Kralja.

Iv. Ev. Šarić — Sarajevo.

Dije zvijezda ih čudesna,
najlepša svjetiljka nebesna,
dije te premudre Kraljeve,
najveće Istoka muževe,
dije ih pozivom čudesnim,
glasom tajanstvenim, potresnim.
Vodi zvijezda ih čudesna,
najlepša svjetiljka nebesna,
vodi te premudre Kraljeve,
najveće Istoka muževe,
vodi ih neznanom putarom,
žarkom i pješčanom Saharom,
vodi ih u strane krajeve.
Stade zvijezda ta čudesna,
najlepša svjetiljka nebesna,
stade nad Judejskom zemljicom,
nad malom Betlemskom štalicom.
Zar će to u šatu Kraljevi,
najveći Istoka muževi?
Stoji zvijezda sve nad šatrom,
nad šatrom Čobanskom raspalom;
kao još nikada zasjala
i mrak duboko razbijala,
ko da se šatlici divila,
ko da je u šatu virila,
u šatu Čobansku raspalu
sjajna zvijezda ta čudesna,
najlepša svjetiljka nebesna.
Ulaze Kraljevi u šatu,
u šatu Čobansku raspalu.
U šati hladno i svakako,
u šati Djetešće nejako;
drži ga Djevica Marija,
na srce svoje ga privila,
lubi mu suze i očice,
lubi mu malene ručice,
grije mu ledene nožice.
To zar je Objava Božija?
To zar je nebesna Glorija?
To zar je veliki Mesija,
za kojim uzdišu narodi,
da ih od ropstva oslobođi?
U toj zar tanašnoj mišici,
stabašnoj djetinjoj ručici
Davidov skiptar da zasine,
pred kojim ropstva mrak umine? . . .
Stoji zvijezda sve nad šatrom,
nad šatrom Čobanskom raspalom;
drhtala, sjala, slijevala
sjajna zvijezda ta čudesna,
najlepša svjetiljka nebesna,
ko da se djetešcu klanjala.

ko da je Kraljima šaptala
sreću, što ljudski rod dopala:
»Višnji božanskom poniznosti
srši prijestolje holosti,
poduze kraljevstvo Ljubavi,
koja se u štali objavi;
javi se Svjetlost od Svjetlosti,
živi Bog Jakost, Milost.
Ljubav će sloganom vas pasati,
u Nebo zemlju pretvarati;
Svjetlost će u tmni zasjati,
u Nebo put vam kazivati;
Jakost će okove ridati,
Milost vas u Nebo dizati,
gdje ćete s Bogom vjekovati.
Ljubavi svevječnoj pjevat.
Stoga na koljenu, Kraljevi,
najveći Istoka muževi!
Isusu pred noge panite,
Njemu se Bogu poklonite,
Njemu na svemu zahvalite,
dare mu svoje prikažite,
srce mu svoje posvetite!«
Slušaju premudri Kraljevi,
najveći Istoka muževi,
слушаju šaptaje čudesne
najlepše svjetiljke nebesne.
Isusu pred noge padaju,
Njemu se Bogu svom klanjaju,
Njemu na svemu zahvaljuju,
dare Mu svoje prikazuju,
srce Mu svoje posvećuju.
Tad im se Isus Bog objavi,
vidješe Gospoda u slavi,
spoznaše Otajstvo Ljubavi,
vječne u kopreni Ljubavi.
Vapiju premudri Kraljevi,
najveći Istoka muževi,
vapiju, u Nebo vapiju:
»O, sveta Objava Božija,
o, divna nebesna Glorija,
veliki svijetu Mesija!«
Vapiju premudri Kraljevi,
najveći Istoka muževi,
Vapiju, u svijet vapiju:
»O ljudi, u prah na koljenu!
Neman je satira paklena,
Ljubav nas grli božanstvena.
Hiljadu psalama Višnjemu,
Sinu se klanjajmo Božjemu,
Pobjeda naša je po Njemu!«

Sa Srcem Isusovim.

Nije uzalud što »Glasnik« donosi uvijek na posljednjoj stranici molitvu svagdanjeg prikazanja Presv. Srcu. Ovom ili sličnom, pa makar još i kratćom molitvom, sjedinju članovi »Apostolstva molitve« svoj dnevni rad i trpljenje sa Božanskim Srcem Isusovim prema 2. članku svojih ustanova.

Ovim činom postaju dionicima obilnih oprosta, što su prvom stupnju »Apostolstva« podijeljeni i posvećuju cijeli dan Bož. Srcu tako, da im svako djelo u danu ima povrh običnih zasluga još i zaslugu apostolske revnosti.

Kao što Spasitelj na nebu i na oltaru živi i radi za spas duša, tako i oni, koji se s njim zdruze mišiju i osjećajem u jutro, živu i rade za spas duša: bilo da kroz dan mole ili zvanične poslove rade; bilo da strpljivo snašaju od Boga im pripuštene teškoće ili si sami koju samozataju nalože; bilo da strpljivo snašaju od Boga im pripuštene teškoće ili si sami koju samozataju nalože; bilo da čine duhovna ili tjelesna djela milosrda ili da se pristojno prema staležu odmaraju.

Tkogod hoće, da mu djela što pred Bogom vrijede, treba da stoji u vezi s Isusom, njegovim zaslugama, njegovom milosti. Treba da se prema opomeni Apostola (Rimljanim 13, 14.) »obučemo u Isusa Krista«, da možemo dočno osvanuti pred Ocem njegovim. Jer »On nas je u svom predragom Šinu pomilovao«. (Efesjanima 1, 6.).

Tako uče i rade sveci. Sv. Franjo Borgija nas potiče: »Nastojmo siediniti sva djela svoja s onima Gospoda našega Isusa Krista, što ih se u neizrecivoj ljubavi dostoјao učiniti za naš spas živući na zemlji, da nam po njegovim zaslugama postanu spasonosna i Bogu mila. Pa za to se Isus i prilagodio raznovrsnim činima ljudskoga života, e da se svaki može njima okoristiti prikazujući ih nebeskomu Ocu.

No kako je »duh onaj, koji oživljuje«, kako je Srce Isusovo, ljubav njegova, ono što je prožimalo sva djela i trpljenja njegova, tako treba upravo da sa kucajima Srca njegova sjedinimo djela i patnje svoje; treba da prije svega ljubav, Srce Boga-čovjeka prikazujemo nebeskom Ocu, te ono nađudi, što nama manjka.

Sam je Spasitelj poučio sv. Gertrudu, kako će vršiti ovu, njemu toliku milu, vježbu. Kad je jednom žallila, što ne može svaku riječ časoslova po-prati posebnom nakanom, pokaza joj Isus svoje Srce, što je plamtilo kao silna žarulja i reče: »Eto ti dajem Srce svoje, da mogneš po njemu popraviti sve nedostatke svoje i tako učiniti sva djela savršenima u očima mojim«. — Kad je drugom zgodom ona sama prikazala Isusu srce svoje, utješi je On videnjem, kako On sam prikazuje Ocu njezino srce združeno sa svojim.

Tako je činio već i sv. Augustin, »Štogod mi manjka — vell on — uzimljem iz Srca Gospoda mojega, jer ondje je obilje milosrda, a ne manjka mu otvora, kuda da proteku«. (Man. 21.)

Gotovo istim riječima veli to isto o sebi sv. Bernardo. »U tom ču hramu, u toj zavjetnoj škrinji, prikazivati molitve svoje i slaviti Gospoda svoga. Govorit ču s Davidom: Eto nadoh Srce Kralja moga, predragoga Isusa. Zar da mu ne prikazujem molitava svojih? O da! Ta njegovo je Srce sa mnjom, njegovo je Srce i moje. Ne bojim se toga reći. I zaista! Ako je Isus

glava moja, kako da nije moje i ono što on ima . . . Blago dakle meni, jer s Isusom imam srce svoje. Kada dakle nadoh, o prestatki Isuse, Srce Tvoje, koje je jednako Tvoje i moje, ja ti prikazujem o Bože molitve svoje! Primi ih samo u to božanstveno svetište, ili bolje: pritegni me svega u Srce svoje i očisti me, da budem dostojan boraviti u njem sav svoj preostali život i ondje upoznavati i vršiti svetu volju Tvoju!*

Pobožni i učeni bogoslovac Ljudevit Deponte ispitujući nutarnju vrijednost toga prikazanja veli: »Ovo djelo je time pred Bogom tako vrijedno,

Hofmann: Bogojavljenje.

što on daje radi zasluga Isusovih, s kojima se slijedinjujemo, posebnu pomoć rasvjetljenja i ganuća, s kojom po tom bolje činimo i ovo i sva druga djela. Biva to tim više, što ovom vježbom smjerno posvjedočujemo, da je Isus Krist naša glava, naš posrednik i početnik svega dobra našega. Mi ponizno molimo, kako Apostol opominje, obrazlažući prošnju svoju zaslugama Isusovim, koje nam daju pravo da budemo uslišani.

Kako duboki pogled daje u nutarnji život ova jedna vježba Apostolstva! Kako li nas ona može lijepo približiti Spasitelju u novoj godini, ako je ustrajno vršimo!

Sam se osuđuješ.

Poznavao sam u selu — pripovijeda L. Veuijot — dva susjeda. Jedan od njih trsio se da živi ko pravi kršćanin, a osobito je nastojao da u nedjelju i blagdane ne zanemari sv. misu i propovijed. Te dane gledao je, da sasvim posveti Bogu suzdržavajući se od svih težačkih poslova.

Njegov komšija malo mario za Boga i za dušu. Mrsko mu je bilo, kad je vidio svog pobožnog susjeda, kako revno vrši svoje kršćanske dužnosti, pa mu to svakom zgodom spočitavalo raznim neslijanim doskočicama i podrugivanjem. Susjed to sve strpljivo podnosio. Jednog dana će ipak svome komšiji u želji da ga privede k istini ovako:

»Prijatelju! Uzmimo da ja imam sedam zlatnih dukata u džepu, pa susretnem na putu gladnog i otrcanog siromaha i dadem mu od toga šest dukata. Što bi ti na to rekao?«

»Ja bih se divio tvojoj darežljivosti i ljubavi, a siromahu bih vruće stavio na srce, da ti bude uvijek do groba zahvalan na tolikom dobročinstvu.«

»Vrlo dobro! No što bi ti rekao, kad bi me on, mjesto da bude zahvaljan i zadovoljan, pograbio, bacio na zemlju i silom oteo i onaj zadnji dukat?«

»Lopova takovog dao bih smješta objesiti! Takav nije vrijedan da živi!«

»Prijatelju! Sebi si time potpisao osudu. Bog ti je dao šest dana da radiš i da si zaslужiš svagdanji kruh, a za se je pridržao samo sedmi dan, koji treba da njemu posvetimo. A ti mjesto da se pokažeš zahvalnim, mjesto da poštueš njegovu svetu volju; ti mu kradeš i ofimaš taj sedmi dan. Zamisli se dakle, što zaslужuješ?«

Seljak uvidi, da njegov susjed ima pravo, stade razmišljati o sebi i o svim posjedicama, koje ga čekaju, ako tako nastavi; napokon se popravi i počne živjeti kao pravi kršćanin.

P. M.

Božićnica sluškinje.

Bila sam namještena u kući inovjerca. Sa mnom su bila i dva dečka, jedan već bez vjere; u drugom je još dinjala, jer je katkada pokazao nešto čuvstva. Kad bi ih zapitala: znadu li »Očenuš«, rugali bi se jedan drugom, jer ga ni jedan nije znao. A u crkvu? »Mi nismo hogomoljci!« Život im je u nevaljanštini odgovarao tom odgovoru.

Tuga mi se svila oko srca, a ujedno sam vidjela, koliki je dar Božji dobar kršćanski uzgoj. Hajde da im sad barem nešta pomognem. Dala sam im dobre knjige. Išlo je na bolje s mlađim. Stariji tvrd.

— Idemo na polnočku! pozovem ih. Pošli su. Pred crkvom se rastanemo. Pošla sam jaslicama i živo molila Maloga Isusa za obraćenje grešnika, osobito ovih mojih znanaca.

Vrativši se kući dove k meni mladi i tuži mi se, da ga je drugi korio, što se prekrižio u crkvi. I sad još navali predamnom i stane mu se rugati. To se tako kosnulo dobrog mu srca, da mu se ogudio i drug i njegov način života. Što se dalje zbivalo u njegovoj duši, ne znam. Znam samo, da sam ga na Božje našla u crkvi, kako pobožno kleći i moliti.

O to je bila moja božićnica! Potrostručim molitve i upute. Bezgrješnoj Djevici ga preporučim i taj mladić je danas dijete Marijino — kongreganist. Vi mi, dragi čitatelji, pomožte svojim molitvama, da se i ono drugo tvrdo srce umekša.

M. K.

Prvi razmah pobožnosti S. I.

Poslijе »velike objave« od 16. lipnja 1675. sv. Margareta Alacoque nije više dvojila, da je njezina životna zadaća: širiti pobožnost Presv. Srcu Isusovu. No jasno je vidjela, da je za tu zadaću po naravi svojoj sasvim nesposobna. Molila je dakle Božanskoga Spasitelja, da joj pomogne. Pa je dobila odgovor, neka se obrati na slugu Božjega, kojega će joj Providence poslati. »A onaj sve može, koji se ne uzda u sebe, nego sve svoje pouzdanje stavlja u Boga.«

U ono vrijeme dove u Paray le Monial o. Klaudije de la Colombiere, koji je poznat u Crkvi kao prvi apostol pobožnosti Presv. Srcu, i za kojega se baš sada radi u Rimu, da bude proglašen blaženim pa zatim svecem. On postade tada isповједnikom sv. Margarete, koja je namah, čim ga vidje, Bogom rasvijetljena razumijela, da je to onaj obećani muž Providence. I doista, Bog mu je za ono veliko djelo, što mu naloži, dao tako sjajne naravne i nadnaravne darove, da Klaudije de la Colombière spada među prve zvijezde na nebu katoličke crkve u 17. vijeku. O. Colombiére je vrlo oprezno i kritično postupao, no došao je brzo do dubokog uvjerenja, da je to djelo Božje, kod kojega je pozvan da sudjeluje.

Sad su te dvije Bogom izabrane duše u neumornom radu činile sve, što moguće, da izvedu to djelo Božje. No što je Isus sv. Margareti prorekao, to se dogodi: ogromne poteškoće i zaprke podigoše se sa svih strana. Prva je bila, što morade o. Colombiére ostaviti Paray le Monial. Poglavarji ga poslaši u rujnu 1676. u Englesku među krivovjerce, da bude propovjednik i isповједnik katoličkom prijestolonasledniku Jakovu, vojvodi od Yorka i njegovoj ženi. Sv. Margareta mu je to bila prorekla prije, nego su poglavari na to mislili. S druge strane je pakleni duh znao prouzročiti takovu buru progonstva proti pobožnosti Presv. Srcu Isusovu, te je Margareti već došla napast da kione duhom. Isus ju zato strogo ukori, te joj reče: »Ne boj se! Ja ētu vladati usprkos svim neprijateljima svojim, i svim onima, koji će se opriljeti!«

I doista, Margareta je uza sve poteškoće već skoro vidjela neke krasne plodove svojega rada i svojih patnja. U srpnju 1685. doživjela je tu veliku radost, te se podiže u njezinom samostanu *prvi oltar Presv. Srca Isusova*. Malo zatim dobi i velika crkva u Paray le Monial svoj oltar Presv. Srca, a tri godine kasnije sagradiše u tom gradu *prvu kapelicu na čest Presv. Srca Isusova*. Razni spisi i slike Presv. Srca raširile su pobožnost u svijetu, i na mnogim mjestima osnovaše biskupi i revni svećenici *bratovštine Presv. Srca Isusova*.

Nebesko zrno gorušićno bilo se ukorjenilo, te postalo bilina, koja je sve ljepeš rasla i cvala. Sv. Margareta je sada bila svršila svoj rad na zemlji. Isus pozva zaručnicu svoju k sebi 17. listopada 1690. u dobi od 43 godine. »Sada rado umirem«, piše malo prije smrti, pošto je još na svoje oči vidjela pobedu toga velikoga djela Božjega.

Nego sada nastadoće nove, nuda sve ogorčene borbe proti pobožnosti Presv. Srcu. Krivovjeri onoga vremena, *Jansenisti*, izabraše tu pobožnost kao nišan svojih navala, i zajedno s njima urotiše se proti njoj i svi drugi protivnici Crkve. To je bilo ono vrijeme, na koncu 17. i na početku 18. vijeka, gdje je lažna i plitka »prosvjeta« započela svoj rat proti katoličkoj

Crkvi. Vode te bezbožne struje baciše u mnogobrojnim zlim knjigama i časopisima svoje otrovne strijele na Srce Isusovo i njegove štovatelje. Znali su zašto. Baš pobožnost Presv. Srcu bila je najuspješniji lijek proti struje ove. I za čudo: već onda služili se bezvjeri istim oružjem, kojim se i danas bezbrojnim zlim knjigama i novinama bore proti svemu, što je katoličko: *bezdušnim lažima i klevetama, licemjernim zvučnim frazama, krivom znanošću*. Evo to su danas topovi u ratu proti Crkvi, a to bijaše već onda sotonsko oružje proti pobožnosti Presv. Srcu Isusovu.

I ne samo to, nego, baš kao i danas, gdje su im prilike bile zgodne, i *suрова sila*. Osobito za vrijeme francuske revolucije pale su u krvavom progonstvu mnogobrojne žrtve pobožnosti Presv. Srcu Isusovu. Tako umrije u francuskom gradu Nantes-u čitava obitelj mučeničkom smrću pod sjekiricom krvnika, jedino zato, jer su ti dobri ljudi razdijelili među narod slike Presv. Srca. U zemljama stare austrijske monarhije uroti se pakao proti toj pobožnosti. Prema koncu 18. vijeka obišle su čete bezbožnika razne gradove i sela te uništiše slike Presv. Srca Isusova. Bilo je kao da hoće sotona razoriti jednu velevažnu tvrdavu katoličke Crkve.

Francuska revolucija ugušila se napokon u vlastitoj krvи svojoj; janjetini su gotovo sasvim isčeznuli s lica zemlje; vode krive »prosvjete« onih dana stoje pred poviješću ožigosani sramotom, — a pobožnost Presv. Srcu preživjela je sve te neprijatelje svoje, i proizašla iz svih borba pobjedonosna i u novom, sve krasnijem sjaju. Danas ona cvate u Crkvi kao nikad prije.

To je pečat dijela Božjih. Ona moraju »per crucem ad lucem« — »po križu do svijeta«, kroz borbu do pobjede. Naš Božanski Spasitelj sám išao je tim putom, kroz smrt na križu htio je unići u slavu svoju. Pa tako je isto bilo i sa Crkvom Isusovom u sva vremena. Netom stupa kršćanstvo u svijet, buknuće grozne bure progonstva. Kroz tri stoljeća morade se Crkva boriti proti svim vlastima zemlje i pakla. No te su borbe bile preteće najsjajnijeg slavlja, što ga je svijet ikada vidio. Snaga je progonitelja u borbi napokon malaksala; gotovo svi pomriješe nesretnom smrću; a blagome jarmu kršćanstva podvrgnuše se drage volje narodi. I najslijepiji carevi i kralje i smatrali si najvećom čašću, što su si krunu mogli uresiti križem.

Slična je sudbina pobožnosti Presv. Srcu Isusovu. A to je novi dokaz, da je ona, kao i isto kršćanstvo, *došla s neba*.

M. H.

Nemoj, prosim te, kleti.

Kad ideš iz Varaždina put Ivanca, dodeš na točku, na kojoj se sastaju dva sela, Greda i Selnik. Tu je lijepa kuća, u njoj dučan i gostonica vlasnika F. R-ča. Nad vratima zapne ti oko o mali kip Srca Isusova u maloj udubini onđe na stjeni postavljen; oko kipa je napis: »Nemoj, prosim te, kleti«. Gostioničar R. se toga i drži pa zahtijeva, da se u njegovoj gostionici ne kune. Dogodilo se opetovno, da je kojeg gosta pograbio za šiju i bacio ga napolje, jer se nije htio pokoriti napisu na kući: »Nemoj, prosim te, kleti«.

Mato Makovec bio jedan od onih, koji je jako, gdjekad uprav odurno kleo. Nemojte, prosim vas, kleti, opominjao gostioničar; opominjao svaki

put, kad je Makovec došao u krčmu i kleo. Bio je čovjek surov goropadan seljak, S kletvom hranio sebe i druge. I opet opominjao gostoničar: Dete, prosim vas, nemojte kleti. Za ljubav spram Srca Isusova, nemojte mi kleti! Kunite, ako već hoćete, vani, i kod svoje kuće, ali u mojoj se krčmi ne smije kleti! Tu je Srce Isusovo, ovdje treba poštivati Srce Isusovo, baš zato jer je krčma, jer se tu sastaju toliki i toliki, opominjao je i molio gostoničar. A Makovec će: »Šta je to Srce Isusovo?! Kakovo Srce Isusovo?!« I gostoničar prime Makovca lijepo pod ruku, odvede ga na cestu pred kuću i pokaže mu kip Srca Isusova. Ha, ha, ha, nastoji se Makovec to je Srce Isusovo! Kakovo je to srce?! Ovo će meni braniti, da ne kunem? Meni?! Eh, kleo sam i kleti ču i dalje!

Gostoničar R. je mnogoga odučio od kletve te je htio i Makovca baš zato, jerbo je kleo jako, više nego drugi. Zato će na ovo ruganje presvetomu Srcu Isusovu ovako: »Ovo duduše nije Srce Isusovo, ali je ipak njegov kip. Čujete, Mato, vi se rugate, proklinjete Boga i rugate se i samomu presvetomu Srcu Isusovu. Ali znajte, ako Bog i ne plača svake subote, ipak plača.

Kojih osam dana iza ovoga eto ti Makovca već podvečer u krčmu. Jeo je i pio, i pio dosta. I kleo je. Već kasno na večer, u noć, ode kući.

Dode kući i svlači se, da će spavati. Izuvao si čizme, i kad je jednu izuo, pukne puška i pogodi Matu u prsa, u srce. »Jao, sva prsa mi je razderao«, zauče Makovec, a to mu bila i zadnja riječ. I sruši se krvlju obiliven, mrtav. Bio je to o žetvi latinske godine 1921.

Odakle je puška pukla, čija, tko ga je ubio: ne zna se do danas, premda je oblast istraživala, istraživača općina, istraživali žandari. Hitac je doletio kroz otvoreni prozor, ko iz vetrila neba gron.

Ne plača Bog svake subote — ipak plača. Presveto Srce Isusovo, smili nam se.

M. Rihtarić.

Ovako treba.

Došao čestiti seoski poštari Kolarić iz Letine u Sunju, da izvrši svoju službu. Eto ga i u općini. Zapne mu oko jednog pridošlju, koji se sa svežnjem knjiga vrti oko bilježnika tražeći prolaznicu, da bi te knjige raspšao u narod.

Naš ti Kolarić pogleda knjige, pa kako je revan čitatelj Glasnika S. L., odmah raspozna, da su to krivovjerske adventističke knjige.

— Gospodine bilježniče, ovomu čovjeku ne smijete dati prolaznice! odrešito će Kolarić.

— A zašto ne?

— Eto on nosi krivovjerske knjige!

— Pa eto vidite, da ima sveto Pismo.

— Jest! Ali to je krivovjersko, iskriviljeno i nepotpuno.

— Pa šta mislite, šta je ovaj čovjek?

— To je davljov sluga!

Bilježnik raskolači oči i bijelo pogleda obojicu.

— Ako ne vjerujete meni — nastavi dobrí poštari — pozovite gospodina župnika, pa ako nije pravo, što velim, eto moje mjesecne plaće!

— E, šta ču, reče bilježnik u neprilici. Viši su mu već dozvolili, kako ču mu ja braniti? . . . I propusti krivovjercu.

Dobri poštari je ipak uspio, jer je tuđinski agent vidio, da ima s čvrstim katoličima posla. Pokušao svoju trgovinu u dvije tri kuće; svagdje ga odbili, a on put pod noge pa na kolodvor . . .

Dvim se stvarima čudio ondje narod. Prvo: što ovaj i slični agenti dolaze samo u katoličku selu i kuće, a k drugovjercima ne. Drugo: što »viši« tako lako

propuštaju ove tudince, koji samo kvarje i zavode katolike.

Stanimo, braćo katolici, mi sami na svoju obranu, kako je čestiti poštari Kolačić i vrijedni Sunjani!

Isus vlada po Crkvi.

Führich: Isus vlada po Crkvi.

Da Isus mogne zavladati u čovjeku, a potom i u svijetu, treba da velikom samozatajom najprije u njega uđe evandeoska nauka; nje se treba držati kako je tumaći sv. Crkva sa svetim ocima (glavni: Sv. Ambrožije, Sv. Augustin, Sv. Jeronim i Sv. Grgur); rasvjetljenje prosi Bl. Djevica Marija. Tu je veliku misao izrazio bogoduhu slikar Führich ovom slikom.

Vladaj nama!

Sabrali se muževi grada Sihem i Mello, te izabraše za kralja Abimeleha. Kad je to saznao Joatam pode i stade na brdu Garizim i velikim glasom povika i reče: »Čujte me muževi Sihema, tako vas čuo Bog!

Idahu drveta, da pomažu nad sobom kralja i rekoše uljiki: Vladaj nama!

Ona reče: Mogu li da ostavim masnoću svoju koju rabe i bogovi i ljudi i poći da budem među drvetima proumaknuta?

Rekoše drveta smokvi: Dodij i preuzmi nad nama kraljevstvo!

Ona im odgovori: Mogu li da napustim svoju slatkoću i preslasne plodove te ići da budem nad ostalim drvetima?

Drveta rekoše lozi: Dodij i vladaj nama!

Ona im odgovori: Mogu li da ostavim vino svoje, što razveseljuje ljudе pa da budem proumaknuta među drugim drvetima?

Sva drveta rekoše glogovo grmu: Dodij i vladaj nama!

On im odgovori: Hoćeće li doista da budem vaš kralj, dodite i počivajte pod sjenom mojom; ako pak ne čete, neka izade oganj iz glogovoga grma i neka proždere cedre libanonske. (Kn. Sud. 9, 7—15.)

Eto od svih drveta izabranu bude drvo najprezrenije i najniže, da kraljuje ostalim drvetima. Niti je izabran visoki cedar sa Libanona, niti tvrdi starodrevni hrast iz Basana, niti zelena palma iz Kadesa, niti ponosna cipresa sa Siona. I ovdje divno pristaju riječi proroka Ezečijela: I znat će sva drveta zemlje, da sam ja Gospod ponizio drvo visoko i uzvisio drvo nisko. Posušio sam drvo zeleno i učinio sam da se zeleni i cvate drvo suho. Ja sam Gospod rekao i učinio (Ez. 17,24). To drvo, što je tako visoko uzdignuto i uzvišeno nad sva drveta zemlje jest drvo sv. Križa. Na njemu višio je Spasitelj svijeta Isus Krist. Na njemu izmiriše se pravednost i milosrde. Na njemu je izbrisano prokletstvo izrečeno u zemaljskom raju. Na njemu je prolita krv Sina Božjega za spas ljudskoga roda. Na njemu je stečeno neizmjerno more zašluga Sina Božjega, što poplavljuje grijehu svijeta i utapa ih ispred pravednosti Božje. I kao što si je Sin Božji izabrao za rodno mjesto najmanji gradić u Palestini, Betlehem, koji je danas najslavnije mjesto na svijetu,

tako je i prije najprezrenije drvo postalo najuzvišenije i najčašćenije drvo. To je drvo posvećeno presvetom Krv Kristovom. Na njemu su pribijene bile svete ruke Isusove, koje su ljudima samo dobro činile. Na njemu su pribijene bile svete noge Isusove, koje su samo za spas čovjeka koracale. Na njemu počivalo je sveto Tijelo Isusovo. Stoga i sam Bog hoće, da se časti sv. Križ Isusov. Zato i pjeva sv. Crkva Križu ti si jedino drvo nad sva drveta uživljeno! Na Veliki Petak pjeva Crkva: »Evo drvo Križa, na komu je Spas svijetu visio, dodite da mu se poklonimo!« Što više, ne samo križ, na komu je Gospodin umro, već i druge križeve, koji su slika Gospodinova križa, treba da poštujemo i da im i vanjsku čast iskazujemo. Pa ne samo križeve nego i znakove križa.

U Sjevernoj Americi 1853. zaključiše slobodni mislioci — framsuni, na dalekom jugu sagraditi jedan grad, gdje ne će biti ni crkve, ni svećenika niti ikakva vjerskoga znaka. I sagradiše grad i dadoše mu ime Novi Ulm. 10 godina zaista se držali stroga svoje odluke, pa ne dozvolješe da se u taj grad useli bilo ma koji svećenik.

Bezbožnost bijaše užasna. Svake godine obdržavala se na stanoviti dan procesija, u kojoj je načelnik nosio sam Raspedo ali ne za to da ga diči i slavi, nego da ga pogrdi i baci posilje na lomaču. Kad dodoše sa procesijom do lomače, načelnik će prije nego li baci raspedo u vatru reći: Neka Raspedo Bog tako spali ovaj grad, ako može. I Raspedo mogao i učinio tako. Još iste godine Indijanci digoše humi. Zauzeće grad Novi Ulm, zapališe kuće i sav grad bje jedna vatrica. Narediše procesiju, u kojoj su nosili načelnika i bacali ga živoga na lomaču da izgori. I on, koji je Raspedo bacio u vatru u tif čas postao je prah i pepeo. Bog se ne da ružiti i ismjejavati.

1882. donjeli su novine »Sentinelle du Midi« iz Saint Genies le Bas ovu vijest. Nekoliko slobodnih misionara zaputu se jednoga dana na odulju šetnju. Tada spaze na jednom dobru nedaleko ceste visoko kamenito Raspedo. Jedan od njih kaže, da bi najbolje bilo to Raspedo porušiti. I požuri se ispred drugih da ga poruši. Raspedo se poruši, ali ne kako je on mislio na protivnu stranu, nego se gornji kamen okrenu prema njemu i pau mu na prsa; grudl mu zgnječio i njega usmratio. Tude se ispunje doslovno Kristove riječi »Na koga taj kamen padne, smrvit će ga«.

U blizini Bade na bilo jedno imanje. Na tom imanju bilo jedno drveno Raspedo sa likom Spasiteljevim. Jedne večeri bila bura velika i oluja. U to strašno doba noći došuljao se nepoznati čovjek i porušio je to drveno Raspedo. No s time samo, nije bio zadovoljan nego je liku Spasiteljevu odsjekao obadvije noge.

U jutro rano svijet je to opazio i zgražao se. No nije se moglo saznati, tko je to zlodiјeo načinio. Godine 1905. stiže pismo iz bolnice u Beču u tvornicu u Badenu od jednoga ondješnjeg radnika iz te tvornice. On piše, da im je jamačno poznato, kako je onomadno porušeno i uništeno Raspedo u blizini Badena. Sada im javlja, da je to načinio on. I kako je on Spasitelju odsjekao obadvije noge, tako su njemu u bolnici odsjećene obadvile noge. On sam spoznaje, da je to kazna Božja i ujedno moli svoje drugove, neka ne čine ovakova bezbožna djela.

U mjestu Languedaux (Logo) u departma-u Sent Brie u Francuskoj živo je neki čovjek, koji je bio član socialdemokratskog vijeća. On si kupio posjed, na kom je bilo jedno starinsko drveno Raspedo. Na njemu bila je i slika Majke Božje, ali vrlo teška. Novi vlasnik namisli taj spomenik Spasitelju porušiti. Uzme lopatu i pode u polje, gdje je bilo Raspedo i počne kopati. Raspedo bilo je visoko. I kad je već prilično Raspedo potkopao, počne tresti Raspelom, da lakkše padne. U taj čas sruši se s visine teška slika Majke Božje i padne mu baš na glavu, tako da je okrvavljen paо na zemlju. Za nekoliko časova bio je taj čovjek mrtva lješina. Neka si to dobro zapamte sadanj skvrnitelji katoličkih svetinja.

Castimo Raspedo, jer je to lik našega trpečega, umirućeg i uskrsmulog Spasitelja. Križ Kristov neka kraljuje nad nama! Pod okrilje svetoga Križa neka se utječe hrvatski narod! Kao što se je hrvatski narod stoljeća borio za krst časni i slobodu zlatnu, tako i sada neka boj vodi sa protivnicima Križa Kristova. U tom ćeć znaku hrvatski narode pobjediti!

Stjepan Pavunić, župnik vrbovački.

Jeste li se molili za njega?

U jednom društvu pitali jednog svećenika, mog znanača: Recite nam, kako ste Vi ipak postali svećenikom? On će ovako: Sjećam se, dok sam bio još djetetom i hodio sam u školu, da je moj otac o meni uvijek govorio: On će biti pop. Frančeka — a to sam ja — sam odredio, da bude svećenikom. Jedan će biti ovo, drugi ono, i nabroji otac, što misli, koji od sinova što da bude; ali ja — ja sam imao biti »pop«. Riječ »pop« se je u našoj kući i u svoj onoj okolići sa najvećim počitanjem rabila. Kad sam polazio gimnaziju, zatekao li me kogod kod učenja, i ako me upitao: No što ćeš ti biti? Otac, ako je bio prisutan, odgovorio bi uvijek on sam: Franček će biti »pop«.

I cto me. Ja sam se s tom mišiju milo i ugodno sprijateljio. Biti će pop. Nikud lijepšega staleža za mene! Pa što drugo da i budem? Bio bih mogao napokon i što drugo postati, ali volja očeva — volja Božja, kad je još ovako lijepa. Nikad nijesam požalio, da sam pošao u svećenike. Ako bih, da sam što drugo, možda i »bolje živio«, ali za vječnost mi je moj stalež najprikladniji. Otac me odredio, dao me je Bogu.

Cuj ovo:

K župniku u jednom gradu dovede neki činovnik svoga sina, derana od 12 godina. Velečasni, ako znadete, ako možete, dete, pomozite mi! Gledajte ovo moje dijete, nažalost što mi je reći da je moje. Vi ste već govorili sa mnjom o njemu. Ja ne mogu ništa, ništa. Ne sluša me. Sve sam mu davao što je htio i dok je bio još manji, imao je svega — ali, sve uzalud. Nikad nije to dijete ništa poželjelo, a da nije i dobilo. Pa, eto! U školu ne će, potura se ulicama, razbijaju se; gdje može, učinit će kakav psini, štetu. Sve sam poduzeo, što sam samo mogao da ga na pravi put dovedem. — i ne ide.

A što ste to »sve« poduzimači, da ga dovedete na pravi put? pita župnik. Sve, ama sve, što se samo dade, odgovori činovnik. Ali što je to, sve? pita ponovno župnik. Ama sve, reći će činovnik, sve; riječi t ljepe i mile, a opet oštare i gorke. I kleo sam. Pa što još? I šibe nijesam šedio, dobio ih je dosta. I što još? Ah, kaznio sam ga na svakojaki način, zatvarao ga kod kuće, nijesam mu davao ni jesti. Opominjao ga opet i opeta, i milo i grubo, i molio ga i lutio se na nj. I drugo ništa? A što sam mogao više, molim Vas velečasni, što? Sve sam učinio, sve sam poduzeo, što se dalo i što sam znao. *Jeste li se i molili za njega?* pita župnik. Tu je gospodin sagnuo glavu, čas bučio u pod, a čas gledao u prozor. Ne, valja mi priznati; molio nijesam.

To je falilo, a bit će, da je to jedno od najglavnijeg, što je falilo. U kući nije bilo vjere, nije se znalo za sv. misu, nije se razlikovalo petka od svetka.

Isti svećenik, koji je ovo pripovijedao, nadodao je: Moi je otac za mene nihogo molio. Ja znadem da je molio, a majka još i više. Zajedno smo hodili »na proštenje«, zajedno k misi, k ispovijedi. Zajedno smo jeli ali i zajedno molili.

Malo manje ruganja a malko više molitve, ne bi škodilo. Ti se rugaš popovima, je l' de? Nikad jedne ljepe riječi o njima ne rečeš. A da ti sin na koji božji način postane popom, ne bi ti — pod stare barem dane — ne bi ti škodilo.

Rihtarlić.

Zahvala i prošnja za Rusiju.

O Uskrsu pozvao je veliki prijatelj Slavena Pijo XI. naše po svem svijetu organizovano društvo »Apostolstvo molitve«, da i ono sabire milodare za Rusiju. Glasnici S. I., širitelji Isusove ljubavi, učinili su svoju dužnost i sabraše u 6 mjeseci 200.000 lira te ih po Glavnom Upravitelju društva „Apostolstvo molitve“ izdali su sv. Ocu. Nije to u današnjoj skupoci velika svera, ali je sv. Oca draga, jer iće njome moći otrti mnogu suzu patničkoj braći u Rusiji.

Osjećaje sv. Oca tumači kardinal Gaspari u pismom od 24. X. 22. na sve urednice Glasnika S. I. i veli: „Ovaj krasni dokaz kršćanske solidarnosti pružen po „Apostolstvu molitve“ i „Euharističnoj Vojsci S. I.“ na želju sv. Oca, da pomogne narodu koji od gladi pogiba, sjajno je svjedočanstvo svete djelačnosti, što je tih i pobožno razvija to blagotvorno društvo..... Sv. Otac je vrlo obradovan te iz dna duše zahvaljuje svim sabračima, počevši od Glavnog Upravitelja pa do dobrih revniteljica i darovatelja. On je vrlo gaučut i utješen, što će moći teške boli barem donekle utažiti.*)

No prijeko je potrebno, da se žar i plemenština članova »Apostolstva« još ne zaustavi. Plać majka, zaručnica, djece i bolni vapaji stradajućega ruskog naroda treba da odjeknu bratskom ljubavlju u srcima katoličkih mu-

Tresno kod Dubrovniku PROCESIJA NA DAN SRCA ISUSOVIA G. 1921. POD S. OLJETNIM PLATANIMA.

* Poznato je, da već djeluju tri pomoćna poslaništva sv. Oca u sjevernoj, srednjoj (Moskva) i južnoj Rusiji (Krim) dijeleći hranu i odijelo sirotinji.

ževa, majka, sestara i djece, kako je odjeknuo u srcu Namjesnika Kristova. Plemenitim oduševljenjem treba da si još nametnemo odricanja i žrtve samo da pomognemo stradalnicima u krajnjoj nevolji. Sveti Otac uz najsrađačniju želju, da Vam Gospod naplati, podjeljuje svima svoj apostolski blagoslov».

Taj ide i Vas mnogi vrli čitatelji Glasnika, jer ste i Vi sabrali 3450 dinara za stradalnike u Rusiji. Sirotinjski je to doduše prinos evandeoske udovice, koja i sama strada; strada osobito u primorskim krajevima. No širom hrvatskoga doma ima i ljudi bolje sreće, ima svagdje u jačim obiteljima požrtvovne mladeži, koja si može da ustegne trošak za slatkiš ili koju zábavu pa da time pomogne braći, koja nemaju ni suhe korice.

Upravitelj Apostolstva priopovijeda, da je prigodom ovog sabiranja jedan Isusovac potaknuo bio djecu, koja mu dolazi na katekizam, da takvima žrtvicama pomognu svojim ruskim drugovima. Za kratko sabraše ta djeca upravo svojim osobnim samoprijegorom preko 20.000 lira! Na koju li se duševnu visinu vinuše ova djeca svojom požrtvovnošću!

Glas Namjesnika Kristova, glas je samoga Božanskog Srca. Ni hrvatski njegovi štovatelji ne će mu se oglušiti. Mi ćemo i dalje oglašivati njihove prinose za pomoć Rusiji i nadamo se, da kao potpuno katalički narod, kraj sve svoje sirotinje, ipak ne ćemo biti zadnji među 63 Glasnika Srca Isusova, što to isto širom svijeta čine.

Ovo neka je ujedno naš odgovor onim izdajicama i klevetnicima svete naše vjere, koji vele, da se sv. Otcu papa brine samo za Talijane. Kod rimokatolika svjedoče ljubav djela, a ne puste riječ!

Uredništvo.

Zmešana ženidba.

Bila je udovica s kćerkom. Teško se živjelo, ali se ipak živjelo. Skromno odijelo, ali vedro lice, odraz mirne savjesti. Išle su Majci Božoj, pjevale joj cije'im srcem, pričestile se i — bile su zadovoljne. Dobra majka uz dobru kćer.

Gledao ih čovjek istočne vjere. To duševno zadovoljstvo, taj čar što dolazi iz drugoga svijeta bio mu zagonetan; dapače privlačiv njegovoj gruboj naravi. Zatraži ruku majke kćerkine.

«Za čovjeka druge vjere? Za čovjeka, koji ne će s tobom pred tvoj oltar? Za čovjeka vjere, koja mu dopušta, da si uzme drugu dok si ti živa? Za čovjeka, koji ne pristaje, da s djetetom pjevaš Mariju?... Tako je upravo vikao glas savjesti.

→ Ali uz njega ču si laglje kćerku udati. Za njezinu sreću moram i ja nešto žrtvovati. Pa i ja si smijem nešto priuštiti. Tko bi u ovakovoj borbi do smrti uzdržao!... Tako je vikala narav u majke. I nadvikala je narav glas savjesti. I udala se majka za čovjeka druge vjere; otišla je s njime proti strogoj zabrani katoličke Crkve pred njegov oltar. Ostala je katoličnija samo po imenu; uistinu je izgubila svezu s općinstvom svetih.

Iza deset godina eto je katoličkom svećeniku. Tjera ju skrb za kćerku. Zar je nije udala, usrećila? O, jest! Udalja joj se kćerka, ali proti volji majčinoj. Majka nije slušala Crkve, kćerka nije slušala majku. Nesretna družina, gdje nema majčinog blagoslova.

Šest godina je udata, a već ne može jedan drugo da podnosi. Ispušta se ljubav, koja je samo tijelom gorjela; na Božji blagoslov nijesu računali pa ga ni nemaju. Samo jedno dijete sjeća ih još, da su muž i žena. Traže rastavu. A hoće li ona donijeti kćeri i unučetu sreću? Bolno je srce majke, satrlo srce kćeri, a unuka još ne zna ni sama, zašto nije tako sretna, da bi imala oca, kako imadu druga djeca. . . .

Baka to čuti. »Ja sam kriva!« govori si u časovima duševne sabranosti. Nije slušala vjeru i savjest, kad je pošla u »zmešanu« ženidbu; sad joj se savjest osvećuje. Mislila je žrtvovati se za srećni kćerke, ali žrtve proti glasu savjesti, žrtve proti vjeri ne nose b'agoslova. Mislila je da smije i sebi nešto priuštiti, ali priuštivanje proti vjeri i savjesti kratkotrajno je, gorko. Mislila je sa »zmešanom« ženidbom sebi osigurati mirne dane u starosti, a sad eto kakav jad i čemer. Pogažena savjest se osvećuje. . . .

A da li i vjera? Ne! Ona žali zalutala Gušu, ona joj se raduje kad se skrušena враћa, ona je tješi i opet diže.

To je učinila katolička Crkva po svom svećeniku, kad je ova bolna majka otkrivala rane svoje, što joj zažala »zmešana« ženidba. A. B.

NAUKA O KRIŽU.

I. Pobjeda vjere:

Kruna Svetaca i Kraljice Svetaca samo je od križeva načinjena.

Isus Krist govori duši: Kćeri moja! podigni oči svoje i pogledaj onu četu svjedoka, što je pred tobom pošla u nebeske visine. Križ bijaše drug progonstva; kušnja njihove ljubavi; žig koji ih je označio znakom predodabranja oganj, u kom je pročišćena njihove krjepos.

Oni su sjajali u žalosti i u suzama... A sada?!.. Slušaj njihovo klicanje, njihov pobjedničke pjesme... Sve je prošlo! Sve zlo je svršeno!.. Trnje se prometnulo u ruže, gorčina u sladost, strah u blaženstvo... Uronjeni zauvijek u Božanski bitak uživaju radost i čistu slast vječne Ljubavi.

Duša: O, moj Božanski Učitelju... Sve sam razumjela. Ne ču više slušati glasa naravi, vapaja moje slijepje sjetilnosti... mojega vlastitog samoljublja... Odlučila sam! Čvrsto ću se priljubiti uz Tvoj sveti Križ, za drugo ne marim.

Zbogom kratkotrajne radosti, zbogom prolazno bogatstvo, zbogom tašta slávo ljudska, što se poput dima za čas rasplinjujete, a ostavljate samo kajanje. Ja hoću da jednom uživam sreću Svetih! A da si izvojštim pobjedničku nagradu, stupam s Tobom, o Isuse, na put, koji vodi u nebo, — na put križa!

Gledaj Sveti hnebroj!... Ali krunu svoju
Svi zadobili su junakom u boju.

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne tvršće. Svome običaju udovoljavajte svakko, ako zahvalnicu posalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglašiti. Dogadjima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. — Za oglas se zahvalnica ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za rasirenje Glasnika.

Bezvjerac časnik molio oproštenje.

Hrvatska. Stari sam ja dužnik Srca Isusova. Trpio sam strahote rata i bio u svakojakoju nuždi, ali me svukuda pratila milost Presv. Srca, kome sam se ustrajno molio. Najveća mi napast bila jedan oficir. Imao na mene krvu sumnju, a ne hoteći istrage voditi, jer mu ne bi koristila, hotio me se riješiti šaljući me na takova mjeseta, gdje bih doista morao bio zaglaviti, da me sam Bog nije čuvao.

Zatekao me jednom, kako molim li? anije Srca Isusovu. Za dva sata držao je pred cijelom kumpanijom govor, kako je jednoga zatekao gdje moli. »Kukavica jedna — grmio je — zar taj misli, da će ga Bog oslobođiti smrti?« I koješta drugo. Ja šut kô ukopan. Nit sam bio na nebu ni na zemlji.

Sjetim se »Glasnika Srca Isusova« i što sam sve čitao, pa stanem još jače moliti. I eto dode on k meni iznenada pa me upita, šta sam tako tužan? Bog me ojačio i ja njemu skrešem, pa puklo kud puklo. Dugo smo se prepričali i napokon je priznao, da ima krivo. Zadobio ja u to i ranu te moradoh od kumpanije. Sad eto ti njega k meni i zamoli da mu oprostim, jer nije znao s kim ima posla. Razumije se, da smo se lijepo rastali.

»Eto — mislio sam si — mi se katolici ne isprsujejo ko drugi neki, pa ovaka čeljad misli da i ne vrijedimo, Bog ipak vidi i o svemu vodi račun pa već i na tom svijetu izlazi sve po malo, da ono nutarnje, duševno ipak najviše vrijedi. Hvala Bož. Srcu, koje je i mene milo vodilo.

GJ. Š.

S drugovima druge vjere.

Slavonija. Sin mi je kod financije. I tu on uči, da što dalje dode. Kad eto mi jednog dana piše: »Dobio sam lijepo mjesto i sve je dobro. Samo da bi i drugovi tako bili! Ali da! Oni druge vjere, pa mi se kô katoliku rugaju dan i noć. Vrijedaju mi zakon, da već mislim ostaviti i službu.«

»Bože moj! pomislim, pa mi katolici svakoga puštamo u miru, a eto krovovjerci svagdje skrbe za nemir i zlo! A kako da pomognem sinu? Kad ne mogu drugo, molit će devetnicu Presv. Srcu, da mi ga ojači i zla riješi.«

Tek ja započela moliti, eto opet pismo od sina: »Došo k nama drug katolik s dva ispita, pa se drzoviti povukli i sad je mir od naše vjere.« —

»E, hvala Presv. Srcu, koje mi pomoglo; hvala i Vama, oci Isusovci, koji širete štovanje Presv. Srca i tako nas dobro putite, gdje valja pomoći tražiti! Zahvaljujem još dragom Isusu i Majci Božjoj Lurdskoj, što mi povratili zdravlje dvoje unučadi dok sam njima u čast molila devetnicu.

J. G.

Majčine brige.

Hrvatska. Teško sam bila obolila od španjolke; bila sam u velikoj brizi za bračni život sina, koji se u bližnjem rodbinstvu oženio; drugi mi sin polagao zadnje ispite na sveučilištu, a bilo mu zdravlje na pogibli. Teške su to bile majčine brige. Puna pouzdanja u Presv. Srce i sv. Josipa molila sam ustrajno, i sve se dobro riješilo i razvija. Zahvaljujem Bož. Srcu i sv. Josipu, te Šaljem 50 d. za pomoć Glasniku, a 50 za kruh sv. Ante.

A. K.

Pravo skrbni otac.

Dalmacija. G. 1910. obolio sam teško, bacao krv na smrt. Smrt pa smrt, rekao i lječnik. Drugačije nijesam mogao, ali po tihu u sebi sam molio Presv. Srce i Bl. Djericu, koje već odavna štujem ko zaštitnike moje obitelji. Ukućani molili za mene devetnicu i nakon devetnice prestalo bacanje, i ja se oporavio, pa eto već 12 g. u mojoj 62. godini krepak i zdrav.

All imao sam dosta kubure u ratno vrijeme. Sin mi tek svršio trgovacku školu, a to njega uzeo u vojsku. Molio ja ljude, a još više Boga pa eto mi sin sretno prošao, da nije ni vidio fronte. Drugi mi se namjerio na dobrog »feldsuperiora« K. B., koji ga je volio i nikud ga od sebe puštao. Tako i on sačuvao glavu i poštenje.

I ove mi godine uzeo jednog sina ponovno u vojništvo, a ja ko obično k Scru Isusovu i Marijinu, pa mi već drugi dan sin pušten iz vojničke službe. Hvala Bož. Srcu, koje mi pomaže obitelji, a ja ču gledati, da budemo doista i srcem njegovi. Šaljem eto dara 25 d. za pomoć Glasniku, da mogne naviještati slavu Presv. Srca.

I. D.

POGLED GOVORIO.

Srijem. Obolila sam na prsima i vrati. »Proći će!« mislila sam i trpjela. Ali to bome stislo, da nijesam ni progovoriti mogla. Pozovem liječnika i dobar čovjek mi sazalno reče: »Tu nema pomoći! « Ma joj! Sta ču dolsta morati u grob? A što će mi biti od djece? . . . Mucam da mi daju ovo ili ono, a oni oko mene daju mi deseto. Vidim, da me ne razumiju, a bolje ne mogu. Uh, muke li teške!

Pogledam ja u toj muci na sliku Sreća Isusova i eto Isus me razumio. Znao je on svu potrebitnu moju i tjelesnu i duševnu. Ma da nijesam vrijedna njegove pomoći, ufala sam se radi dječice, koju On tako voli. Obećam zahvalnicu i počnem devetnicu jednu po drugu. To mi davalo snage i ja sam danas zdrava. Hvala Bož. Sreću, koje je moj pogled razumilo.

Bez vjerske utjehe u Albaniji.

Hrvatska. Morao sam sa svojim hajdučnjom u Albaniju i tamo na granici živjeti u vrlo teškim prilikama. Najteže mi bilo, što nijesam vidio mjesecu i mjesecu ni svećenika ni oltara. K tomu ima čovjek koješta na srcu, nosi glavu u torbi, a nemaš koga da mu dušu iskališ i oproštenje od Boga dobiješ. Baš sam osjetio, koliko je dobro katolički svećenik.

Iza 6 mjeseci bilo da budemo »smenjeni«. Ali se pročulo da će »bjegunci«, a među tima sam i ja bio, ostati i dalje. Strašna! Isuse! Vojnik Ti je Srce probio; učinio sam to i ja. Ali Ti božanski oprštaš; oprosti i meni! Osloboди me! — I oslobođio me, nijesam ostao. A ja mu velim s onim vojnikom: »Zaista Sin Božji jes! Hvala Ti i za sve dobro, što si mi u prošlom ratu dao!«

V. C.

Nastradao u svatovima.

Podravina. Sin mi je u nekim svatovima teško nastradao. Istina, ne sasvim bez svoje krivnje, no umalo da nije ono malo krivnje platilo svojim životom.

Bilo mi je strašno. Na svem satn tijelu drhtala. Drhčući i plačući upregnem konje i otidem po liječnika. Putem sam neprestano zazivala Božansko Srce Isusovo. Još me veća žalost obuzela, kad je liječnik nakon pregledbe izjavio, da ne vjeruje, da će ostati živ.

All ja ipak nijesam izgubila nadu. Molila sam se još usrdnije i pouzdanije Bož. Srcu Isusovu i bl. Djevici Mariji; a sin mi — na začudenje sviju ozdravi. Obećala sam, da ču i nešto žrtvovati na čast Sreću Isusovu, pa zato sad šaljem 10 d. i molim isto S. B. da mi sina čuva i brani od svakog zla duševnog i tjelesnog.

Hvala i slava Bož. Sreću Isusovu!

M. G.

Ostavio je muž, ali ne Bog.

Slavonija. U mnogim patnjama mladosti obećala jednom, da ču se javno zahvaliti u »Glasniku S. L.« Bilo mi vrijeme za udaju. Sto me nevolja tada progonio. Utekoh se Majci Božjoj i sve se riješi; i ja se udam. Mislila sam eto sigurne sreće. No ne za dugo.

Stala ja poboljevati pa svakim danom više. Naopaka čeljad ni da me podvori, već hajde sa mnom na pol mrtvom na kola pa natrag k roditeljima. To je bila radošnost mojim neprijateljima. Povuku muža u svoje kolo, i on ni da bi me prigledao! Dapače mi poruči, da on više ne treba žene. A ja eto bila pred porodom.

U tim teškim časovima, kad žena treba oslon muža ko nikada, ostala sam zašutena. O Presveto Srce! Ti znaš, kako sam iskreno onda k Tebi vapila, jer sam znala, da Ti kukaš za bijedne. I kô nekoč ženi, koja ti se dotakla haljine, pomogao si i meni te ja sretno rodih. Prošlo djetetu i 10 mjeseci, a otac ga nije ni vido. Tužila sam ga za uzdržavanje i sud mi dosudio pravo. No on aplirao sve do stola sedmorice — i — hvala pomoći Sreću Isusova, koje sam neprestano zazivala, izgubio on svagdje. Hvala Bogu dragom, Majci Božjoj i sv. Josipu, a neprijateljima mojim Bog prostio!

A. I. T. T.

Sirota, ali poštena.

Primorje. Tekom 16 godina imala sam teških krijeva. Suprug udaljen od obiteljskog praga, a ja sa malim sinčićem ostala sve te godine sama. Nisam zdvajala nego se u teškim vremenima puna žalosti utjecala devetnicom presv. Srcu Isusovu. Više puta sam tu pobožnost obavila i ono mi molbu uslišalo. Dobrotom dobrih ljudi i svojim žaljevima odgojila sam sina, koji je sada klerik. Suprug mi se opet dovinuo slobode upravo kad sam svršila u tu svrhu devetnicu presv. Srcu Isusovu. Jer sam obećala za zahvalu dati prikazati na čest presv. Sreću Isusova dvije sv. Mise, što sam ove dane učinila i javnu zahvalu, to sad utješena kličem: Neka bude uvijek čašćeno i slavljenio presv. Sreću Isusovo!

Progonjene Marijine kongregacije.

God. 1914. proslavile su u Zagrebu Marijine kongregacije tristogodišnjicu svoga opstanka u Hrvatskoj, a ove godine slave 25-godišnjicu svoga ponovnog uvedenja na srednjim školama. Njihovog dobrog utjecaja na odgoj mladeži ne može nitko poricati te ih je do sada svaka vlada puštala na miru.

No sadašnja »Pokrajinska Uprava za Hrv. i Slav. u Zagrebu« neke Marijine kongregacije na srednjim školama »ukida«, jer tobože nijesu njezinim dopuštenjem osnovane; svima pak onemoguće rad stavljajući im načelno i praktički nemoguće uvjete. Tako na pr. da pravila Marijinih kongregacija odobrava ravnateljstvo zavoda i vlada; da nadzor nad kongregacijom vrše profesori; da se sastanci mogu držati samo u školskoj zgradi i t. d. Tražeći ovo pozivlje se na § 21. i 22. disciplinarnoga reda.

Usuprot ovih zahtjeva i odredaba stoje istine i činjenice:

1. Marijine kongregacije su duhovna udruženja rimokatoličke Crkve; to svjedoče njihova pravila (»Kongreganist« str. 11.); svjedoči Crkva, kad ih je ustanovila (Grgur XIII., Benedikt XIV.); svjedoči kat. Episkopat, koji ih je kao takove ponovno uzeo u zaštitu (Zaključci kat. Ep. g. 1921.).

2. Kao duhovne udruge može *Marijine kongregacije osnivati, nadzirati i dokidati jedino duhovna oblast* prema kanonu 690. A to i čini ili biskup sam ili po svom biskupijskom upravitelju M. kongregacija. Svjetovna pak vlast prelazi sasvim granice svoga zakonitog djelokruga, kad se miješa u stvar kongregacija; a tko drži, da su njezinim odredbama kongregacije doista i ukinute, pokazuje samo grubo neznanje.

3. *Pravila su Mar. kongregacija za cijelu Crkvu jedna te ista;* a naš je Episkopat odobrio, e da se predušretne svakoj teškoći, da Mar. kongreg. u nas ne će tim općenitim pravilima dodavati nikakovih posebnih (mjesečnih) pravila. Tražeći sad »Pokraj. Uprava« za sebe i za školska ravnateljstva pravo prosuđivanja tih jedinih pravila M. k., stavlja sebe sudinjom duhovnih stvari nad Crkvom.

4. Marijine kongregacije ne boje se ničijeg nadzora, dapače im je mila prijateljska ruka odgojitelja mladeži, čiji ugled one visoko drže i onda, kad ga osobne mane teško kompromitiraju. *Otklanjaju ipak svjetovni nadzor načelno,* a) jer je nezakonit na duhovnom polju; b) jer je štetan, budući da su kongregacije stvar savjesti, a te ne spadaju pred profesore; pogotovo pak ne pred bezvjerske profesore, koji bi po odredbama »Pokraj. Uprave« također taj nadzor vodili.

5. Sastanci Mar. kongregacija drže se po pravilu u crkvi ili kapeli; tih pak većina srednjoškolskih zavoda i ne ima u školskoj zgradi ili se u njima ne može čuvati Svetotajstvo i ne mogu biti kongregaciji na porabu.

6. *Propisi disciplinarnoga reda*, na koje se »Pokr. Uprava« pozivlje, upereni su proti čimbenika, koji nemaju prava na odogj mladeži. Crkva pak ima to Bogom joj dano pravo, koje joj priznaje i isti — inače slobodnjački — školski zakon od g. 1888.

To predstavlja i isti disciplinarni red. Dok u § 22. točno označuje, da može ravnateljstvo zavoda dopustiti udruženja u svrhe književne, umjetničke i sportske, *nigdje se ni ravnateljstvu ni »Pokr. Upravi« ne pripisuje pravo »dopuštati ili »ukidati« duhovna udruženja*. To je posvema prepusteno Crkvi, kako je i prije bilo na osnovu konkordata art. V. i XXVIII. Rausch. Nota n. 19. i 20. To su vazda priznavale i političke vlasti (Vidi: Smrekar, Priručnik II. 976.). To nam je pravo i čl. 12. Ustava zajamčeno (Vidi: B. savjetnik Galić u 10 br. 1922. »Mjesečnika prav. društva«).

7. *Sama svjetovna školska vlast radi proti ovim propisima disciplinarnoga reda.* a) Kad su g. 1919. komuniste širili svoje ideje i među srednjoškolskom mladeži u tako zvanim »dačkim vijećima«, vlasta je dobro znala za taj pokret i — blago rečeno — indirektno ga podupirala. b) Ministar prosvijete odobrio je odlukom S. N. br. 1221. od 4. II. 1921. za školsku mladež »Pravila Saveza trezvene mladeži«, što je u Beogradu osnovala 30. VIII. 1907. framazunska loža »J. O. G. T. n.« i ona ga jedina i danas nadzire... c) »Pokr. Uprava« dopušta da izlazi »Savremenik jugosl. daka« oko kojega se kupi mladež, koja se »izdigla nad ljudske moraće baštice« te slavi najniža uživanja i onemoguće svaki moralni odgoj. I za njih ne vrijede §§ disciplinarnoga reda! d) »Savez jugosl. srednjoškol. udruženja« osniva prema § 2. čitav svoj rad na »slobodnoj misli« i ne pozna nikakvog nadzora škole nad sobom, pa ipak on slobodno radi i dapače dobiva potvrdu ministra prosvijete 18. XI. 1919. br. 19753. e) Odredbom ministarstva prosvijete 19. I. 1920. O. N. br. 374. i naredbama »Pokraj. Uprave za Hrv. i Slav.« 25. III. 1921. te 9. IV. 1921. br. 9297. predaje se i prigoni srednjoškolska mladež protukršćanskom odgoju Jugoslavenskoga Sokola, te je nadzor profesorskog zbora pri tom odgoju upravo isključen. Sokolskim dakle vježbačima, kojima često i sama mladež osporava moralnu vrijednost, iskazuje »Pokraj. Uprava« više povjerenja nego li upraviteljima kongregacija, svećenicima katoličke Crkve, koja je majka sve prosvijete i neosporiva čuvarica najsavršenijega čudoreda! To je ružna pristranost u prilog bezvjernstva.

Sve su ove istine i činjenice poznate »Pokraj. Upravi«, ako ne od druguda, to barem iz ponovnih podnesaka kat. Episkopatu i razgovora, što su ga imali 14. VII. 1920. zastupnici vlade s upraviteljima Mar. kongregacija. Kad »Pokraj. Uprava« usprkos svejnu tome ipak Mar. k. »ukida« i progoni, ne očitujući im nikakove druge krivnje, to »Savez Marij. kongregacija u tome vidi:

1. Očitu povredu zakona svete rimokatoličke Crkve;
2. Uvredu nanesenu hrvatskom Episkopatu, čijim podnescima i razložima »Pokraj. Uprava« ni ne odgovara;
3. Pokušaj, da se rimokatoličkoj Crkvi nametne svjetovna vlast gospodaricom, kako je to u istočnim crkvama na neizrecivu štetu svakog dušev-

nog napretka;

4. Sprečavanje vjersko-čudorednog odgoja mladeži, koji je ipak jedini dobar;

5. Povredu opravdane lične slobode naših daka;

6. Povredu ustavom zajamčene vjerske slobode i slobode savjesti katolika;

7. Uništavanje najjače pomoći kat. roditelja za čestit uzgoj njihove djece u najpogibeljnijoj dobi i prilikama.

I Jer to vidi i duboko osjeća, za to »Savez Marijinih kongregacija«

1. Osuduje te povrede i najodlučnije prosvjeduje proti postupku »Pokraj. Uprave«;

2. Smatra ove odredbe nevaljanju i neobvezatnim, a one katolike, koji bi na njih pristali, nevrijednim sinovima kat. Crkve;

3. Pozivlje sve Marijine kongregacije, da od sada drže svoje sastanke u javnoj crkvi; muški poseb, ženske poseb; u vrijeme, na mjestu i načinom, kako to upravitelji određe;

4. Pozivlje sve kat. roditelje, da upute svoju djecu te pristupe Mar. kongregacijama i Apostolstvu molitve pa da ih i sami na sastanak prate;

5. Preporuča upraviteljima Marijinih kongregacija, da pomoći Apostolstva molitve i zajedničkih mjesecnih sv. Pričesti očuvaju mladež od osobnih progona u školi.

Savez Marijinih kongregacija.

† Dr. Frano Trošić.

ZBORNIK-LIJEĆNIK.

Piše: Josip Predragović D. I.

Baš noći Svih Svetih 1922. ugasila se sjajna zvijezda, koja je godine i godine kazivala tisućama putova kršćanske kreposti i bila izgledom uzornog poštenja — preminuo je u Dubrovniku Dr. Frano Trošić. U njem je narod izgubio iskusnog liječnika, grad Dubrovnik uglednog i izglednog građanina, kongregacija prvog i najrevnijeg člana, porodica brižnog i ljubaznog domaćinu, a gradski siromasi milostivu pomoćnicu ruku.

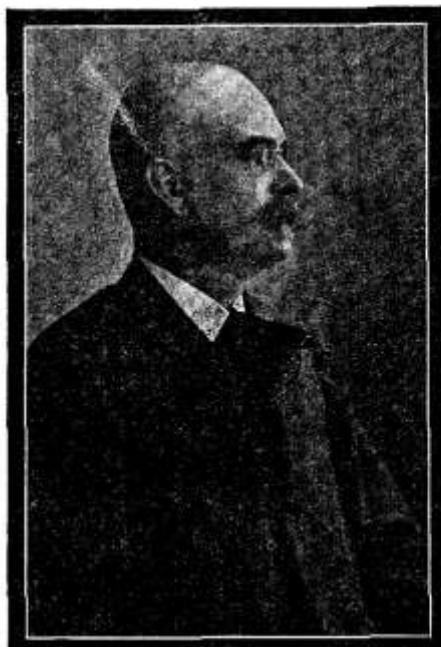
Rodio se od pučkih roditelja. Ovi mu dadoše onaj nekadašnji lijepli uzgoj «u strahu Božjem i sramu ljudskom». Videći roditelji velike umne sposobnosti Franove dadoše ga na nauke. U Dubrovniku svršio je gimnaziju, a onda pode u Beč, da uči za liječnika. Pošto je g. 1892. svršio zadnje stroge ispite, bio je kratko vrijeme liječnik u Bolu na Braču, a ostali dio života sproveo je u dubrovačkom kotaru. I nema u kotaru i u pograničnoj Hercegovini mjesta, kamo on ne bi dolazio, da vrši službu svoju, a svuda bio štovan i rado viden. Redovnike, redovnice, siromake uopće liječio je besplatno. Svaki ga se ugodno sjeća i blagoslovje — bio je zaista majka siromaha. Mnogo je godina bio predsjednikom dobrotvornog društva »Stanak sv. Vlaha« u Dubrovniku. Poput sv. Vlaha (Blaža) smatrao je svojom zadacom, da liječi tijelo a uz tijelo i dušu, gdjegod bi video, da treba i koristi. Pri posjetima i u bogatih i u siromašnih otvarao je iskreno kršćansko srce i govorio promišljeno, milo i plemenito ne samo na tjelesnu i duševnu korist bolesnika, nego i na utjehu nazočnih osoba pojmenice obitelji. Kad

bi odredivao razne lijekove, znao je često i to s uvjerenjem katoličkim reći:
»Znate, najbolje je voda sv. Ignacija.«

Prekrasan vijenac od neuvelog cvijeća savi Trošiću dr. Vlaho Poljanić, koji u ime kolega-lječnika reče nad otvorenim grobom: »Tebe su, Frano naš, resile sve vrline. Bio si bistra uma, a srca plemenita, čudoredan, značajan i prava dobrota od čovjeka. Bio si uzoran muž i nježan otac, dobar prijatelj i obazriv kolega. Bio si iskren, pravedan, radin i milosrdan; dobroćudan, miroljubiv, susretljiv i popustljiv. Uvrede si rado oprاشao; nikomu niješ bio neprijatelj i morao je biti puno opak i pokvaren stvor onaj, koji je tebi bio neprijatelj... Nijesi bio slavičan niti poznavao hirova. Svrha tvoga rada nije bila osobna korist, nijesi poznavao riječ sebičnost. Sa svojom neobičnosti i altruističkim nazorima bio si rijetka iznimka u današnjem egoističnom vremenu. Ti si bolje od ostalih osjećao, da nad nama svima bdiše sila svemoćna, nepogriješna, vječna i sveta. Tvoja se lijepa duša zanosila za užvišenim istinama i samo iz takvog čistog vrtuka izvirala tvoja iskrena pobožnost i istinsko vjersko čuvstvo.«

Čim se u Dubrovniku osnovala kongregacija za muškarce — 8. prosinca 1907.— pod naslovom »Bezgrješne Djevice« i pod zaštitom sv. Josipa, Trošić joj je prvi nadstojnik. A vršio je ovu službu dugi niz godina. Ako

ikada, a to se u ovoj kongregaciji jasno pokazalo, koliko može žar i ustajnost zbornika, ako im je na čelu vrijedan nadstojnik. Gamutljivo je upravo vidjeti, kako dolaze nedjeljom na misu u crkvu sv. Ignacija, te se s medaljom oko vrata pričešćuju. Mjeseca kolovoza g. 1909. držao se u Dubrovniku pokrajinski euharistični sastanak. Kongregacija se baš opoštjenila ne samo sudjelovanjem kod kongresa nego i požrtvovnim radom oko priprava za svečanost, a u prvom redu vrli nadstojnik, koji je bio predsjednikom svjetovnog odbora. Dok je posebno glasilo zborničko »Zastava« izlazilo, pobudom Trošićevom svi su zbornici bili preplatnici. Među kongreganisti-

† Dr. Frano Trošić.

ma bila dva starca, mlađemu bilo 79 godina. Slab i nemoćan gorio od želje, da bi barem katkada posjetio milu kongregaciju. I doista dobri gospodin osvanu uz pripomoć nadstojnika dr. Trošića. Kako li je ovim činom razveseliš i starca-zbornika i cijelu kongregaciju. Već godinu i po nije muška kongregacija imala svojih Duhovnih vježbi, inače redovito svake godine. Trošić sa svojim kongreganistima hoće da bude što više dubrovačkih muževa dionikom ove duhovne i duševne blagodati — i gle oko 600 ih se nade na oknu. Videći i znajući golemu štetu, što je čini rdava štampa, osnovao je sekciju — izvanredno savremenu — sekciju sv. Pavla apostola za širenje dobre štampe. Vrlo je rado čitao o Presv. oltarskom sakramenu. Osim toga dolazio bi u crkvu sv. Ignacija, zabio se u kakav kut, obično u koru navecer i tuj se dugo molio.

Koncem srpnja bio u sakristiji — radilo se o nakitu oltara za blagdan sv. Ignacija, kadno ga nešto udari kap. No ipak se poslije donekle oporavi. Jednom ide bolesniku na konju šest sati daleko pod žarkim suncem, oslabe mu noge i lijeva ruka. Više nije mogao iz kuće. Za bolesti svaki dan mu nosili sv. pričest; dvaput na sedmicu Dominikancac, dvaput Franjevac, triput Isusovac. Jedna od tolikih ozbiljnih krilatica kršćanskih — veli župnik Don Niko Gjivanović — koja mu je bila geslom u životu, a voditeljicom u radu, čula se i s bolesnog odra njegova. U razgovoru o mučnom životu svakomu i vjerniku i onomu, koji nije, rekao je ozbiljnim glasom: »Ili križ ili revolver, trećega nam nema!« Umirao je cijeli tjedan, silno trpio. Želio je, da mu se uvijek moći Gospina ili Zlatna krunica Presv. Srca Isusova. Koliko li se krunica navlastito po noći izmolilo! Kroz cijeli dan držao je krunicu u ruci i kad mu dadeo križ, nije ga ispustio do zadnjega časa. Križ, Kristov križ bio mu uvijek otvorena knjiga, uvijek mili pratičac savjetnik, njemu lječniku najbolji lječnik, uvijek snaga i jakost, u zdravlju i u bolesti i na smrti. S najmilijim kršćanskim znakovima s križem i s krunicom u desnici predade duh svoj Bogu. Malo je koji sprovod u Dubrovniku bio tako imozantan, popularan i pobožan kao Trošićev.

Prosvjetno dubrovačko društvo »Bošković«, komu je Trošić bio ute-melite, savjetnik i pomoćnik, izdalo je prvome i mnogogodišnjemu predsjedniku svome ovaj epigraf: Značaj — vjeran Bogu i narodu — neustrašivi pobornik vječnih idea čovječanstva — vitez kršćanske »caritas« — siromah u svjetskoj ambiciji — bogataš plemenitošću srca — Frano Trošić — medicinæ universæ doctor — prvi predsjednik katol. društva »Bošković« — ponos katoličkog Dubrovnika — okrunjen lovor vijencem dobrote — preseli se u blaženu vječnost slave — 31. X. MCMXXII. — Na vječni spomen među nama! A kongreganista Vlaho Fortunić vell: U Dubrovniku je od pamitivjeka vjera vladala, ali je ljudski obziri sada pokrivaju prozirnim velom nehajstva. Ti nezaboravni naš nadstojniče nijesi imao toga obzira, već si živim primjerima ispovijedao, što si u svom plemenitom srcu osjećao i druge na to uzvišeno djelo nutkao. Svetlijto si nam svima poput zvijezde sjevernice, koja vodi zalutale u luku spaša. U te smo gledali kao u ponositi grad sagraden na vrh brda, što svojom ljepotom svačije oko vabi. Ljubio si svakoga bez razlike vjere i staleža, a našu kongregaciju poput svoga doma. Uvijek si se nije sjećao, pa si je i sa smrtnе postelje blagoslovio!

Pravo ima prof. Krsto Krile, kad dovikuje: »Njegova uspomena doista tjeđa u laž one, koji tvrde, da se kršćanstvo i znanost isključuju. Prava znanost vodi k Bogu, a površna od Boga udaljuje.«

Čudesno ozdravljenje u Lurdru.

Gospojica Margarita Dešam (Deschamps) prisjela je iz Perigea (Perigueux) u Lurd dne 7. kolovoza ove g. ležeći na nosiljci. Ima joj 32 godine, a boluje već gotovo 15 g. od raznih bacilarnih bolesti, kojima su joj i roditelji bili zaraženi. Tu su redom slijedile: upala crijeva, operacija slijepog crijeva, tuberkulozna upala potrušnice (peritonite tuberculeuse), natekline donjih žlijezda, upala mozgovne opne, natrulost nekoliko donjih kralježnjaka (carie vertébrale), potpuno razvijena Pottova bolest, radi koje su je stavili u sadrene ovoje. Dne 26. srpnja 1922. izdali joj njezini liječnici Dr. Madrauge i Dr. Laroche svjedodžbe, kojima ustanovljaju u njoj 1) Pottovu bolest hrptenjače; 2) kroničnu upalu trbušne opne (peritonite chronique); 3) obilno gnojno izlučivanje crijeva spojeno sa silnim bolima i potpunom negibivošću tijela.

Razumije se, da se i liječnici i rodaci bolesnice opirali tome, da putuje u Lurd; to više što ju i těk bio posve ostavio, a morala je primati i uštravanje morfija i do 8 centigrama na dan. Jedno je ipak nije bilo ostavilo: pouzdanje u pomoć Marijinu. Ono je prevladalo. Još i na putu bilo joj tako pozlilo, da su je liječnici bolničkog vlaka htjeli ostaviti u Agenu. Toliko je tek za sebe znala, da je mogla uporno tražiti, neka je ipak dovezu u Lurd.

Donešenu do čudotvorne Gospine kupelji ne htjedeće je gospoje uroniti, nego ju tek na par mjesta vodom ohladiše. Po podne ipak pristadoše i uroniće je potpuno u vodu Gospina vrela. Dok je bila u vodi gospoja Dešam nije ništa osjetila do mrzlinu vode. No izlazeći iz kupke zamjeti, kako joj nestaje prijašnja bol.

Noć provede dobro i probudivši se dne 8. kolovoza izjavljuči umiruća, da je ozdravila. Odvedu je u ured za konstatiranje. Fet liječnika je stane ispitivati i radiografski istraživati. Oni uglaviše 1. da je zaista prema imala bolesti, koje navode liječničke svjedodžbe, jer su na njoj ostale ko-bragofine iza zatčijeljenih rana; 2. da sad sama bez boži potpuno slobodno giblje svim udovima i tijelom na sve strane, te da ni spomenutih nefarnih bolesti više nema; 3. da je ovo tako naglo i tako potpuno ozdravljenje na-ravnim silama neprotumačivo. —

Sad pozovu i njezinog liječnika Dr. Laroche-a da dode u Lurd. Dne 13. kolovoza eto ti i njega tamo, gdje je pismeno posvjedočio, da je sad ponovno pretražio svoju prijašnju bolesnicu i našao je potpuno zdravu. Dodao dapače, kako se sad sama lako uspinje stepenicama, a vidio ju kako je sama iz vagona skočila. Svjedodžbu potpunog i naglog ozdravljenja izdadoće joj još i tri druga njezina liječnika.

Eto to su suhe činjenice, koje govore razumu, da živi veliki Bog i da On u katoličkoj Crkvi djeluje i dijeli milosti po zagovoru prečiste Djelice Marije. Osjećajem pak zahvalne ozdravljenice i naroda, koji ju je ozdravljenu vido i pratio, može laglje da svati sučutno i plemenito srce, nego pero da opiše.

J. V.

Vijesti.

Zagreb. Progonjene Marijine kongregacije na srednjim školama držale su dne 2. XII. u 5 s. po podne zajednički sastanak u crkvi sv. Marije. Pobudnu riječ rekao je veleč. g. Pećnik, duhovnik bogoslova i upravitelj M. k. učiteljskih pripravnika. Tude prvi puta osjetimo, kako smo si proganjeni medusobno bliže, a vodstvo naše Kraljice da nam je miliće. —

Na Bezgrješno Začeće bilo je svečano primanje Marijinih kongregacija u Svetištu Srca Isusova. Presvjetlji g. biskup Dr Premuš primio je 32 nova člana raznih muških kongregacija, među njima lijepe broj junaka srednjoškolaca. U takvoj borbi postavljeni temelj boljem duhovnom životu daje očekivati značajevе! —

Zanimivo je izjavio jedan vrlo ugledan gospodin ovih dana: »Do sada sam vršio svoju vjersku dužnost Što sam bolje mogao sam za sebe; no sad kad kongregacije progone, sad ču baš da pristupim u M. kongregaciju.« Sličnih izjava bilo je i među doštvom.

»Blago vama, kad vas usprogone! . . . Mt. 5. 11.

Zagreb. Desetgodišnjica Marijine kongregacije gospođica kod sv. Marije. Unazad 10 g. okupilo nas se bilo 15 kompozitorista oko sadanjega g. upravitelja Dra. Beluhina, možeći ga: »Svršile smo eto svoje škole i ostadosmo kao ovce bez pastira. Osnujte nam kongregaciju, vodite nas, da se u gradskom životu ne spotaknemo, da ideale vjere i čistoće sačuvamo.« — Danas radosno gledamo na minilo desetljeće, jer nam je Bl. Djevice s Isusom na rukama bila živa knjiga vjere; čvrsta stijena u burama života i žarko žarište revnosti za apostolski rad. Sam sveznajući znade, u koliko smo postigle prvu svrhu kongregacije: vlastito usavršavanje. Mi se pak ponuzamo nadamo, da smo mnogo puta razveselili nebesku Majku svojim radom za bližnjega. Njezina nas pomoć pratila, kad smo posjećivale bolesnice po podrumima i tavanima; Njezino nas oko gledalo, kad smo sirotinju sakupljale oko božićnog drveća; Njezina nam milina sjajila, kad smo priredivale pobudne predstave*); Njezina nas sila krijevala, kad smo prevadale Venturino djelo »Katolička žena«, Cathreinovo »Zensko pitanje«, Keplerovo »Više radosti«. Marija će nam, učimo se, blagosloviti i naš najnoviji rad, prijevod divnog euharističnog djelca »Euharistično sunce«, što ćemo ga štamptom izdati.

I nas su — kako i naprće Marijine kongregacije — progonili Kristovi neprijatelji. Neke su slabe duše podlegle tim progonima. Mi ih se bolna srca sjećatimo i »Utočištu grješnika« ih preporučamo. Same pak svjedočimo za sebe, da smo potpuno uskusi, riječi sv. Alfonza: »Kada bi me tko pitao, kako da osigura dušu i spas, rekao bili mu, neka stupi u Marijinu kongregaciju, jer se u njoj svetije živi, manje grijesi, a i kad se pogriješi brzo se diže, jer u njoj Bl. Gospa dijeli vanredne milosiri.«

Da proslavimo svoju desetgodišnjicu priredimo dne 15. X. svečanu akademiju s predavanjem, pjevanjem (4 skladbe) te dvim igrama: »Klub odabranih« (šaljiva) i »Značaj nade sve!« —

Virovitiča. Marijina kongregacija gospođica oprostila se dne 3. rujna sa svojim dojakošnjim revnim upraviteljem O. Vladimirovom Horvatom, koji je otputovao u Klinu, da se posveti radu za obraćenje pogana. Niegova nas je žarka riječ, praćena dobrim primjerom, da sada odusevljava za svetu vjeru; a od sada & nam sveder lebditi pred očima njegova junaka žrtvi života po vjeri. — Radosno pozdravljamo novoga upravitelja O. Josipa Tinodija, a kongregaciju i oba veleč. upravitelja preporučamo molitvama drugarica širom domovine. — *Prefekta.*

Zlatar. Novo djevojačko društvo. Dne 8. siječnja 1922. g. osnovano je i u Zlataru, željom »vrijednoga našeg gosp. župnika Ivana Mihelčića, djevojačko društvo Srca Isusova. Imalo smo već triput svečano primanje, te nas ima sada preko 80 članica. Društvo je razdijeljeno na 4 skupine, a svaka skupina ima svoj dan za primanje sv. sakramenata. Sastanak imademo svake prve nedjelje u mjesecu, a veleč. gosp. župnik drži nam krasne pouke. Dao Bog da se u Novoj godini poveća naše društvene, pa da tako zajedničkom pjesmom, molitvom i primanjem sv. sakramenata nadoknadimo Božanskom Srcu uvrede, koje mu se danomice i u našoj župi nanašaju. — *Katica Varga, glavarica.*

*) Više tih predstava, ozbiljnih i šaljivih, te vrlo lijepih predavanja imademo u pripremi, da ih pošaljemo drugim kongregacijama i društvima koja bi htjela uz odštetu za dobrotvorne svrhe.

Misijski vjesnik.

Trgovina robljem u pustinji

P. Paulin, O. F. M.

Benghazi, grad na tripoliskoj obali, izgleda posve na arapsku; trgovina nije bogzna žakva; ona je u rukama Židova, pravoslavnih Grka i osobito Arapa. Tamošnji su katolici poprečno siromašni. Najbujniji i najkorisniji zanat kod Arapa jest trgovina s robljem pa se ni najbogatiji među njima ne žacaju napuniti si kese s ovom beščasnom trgovinom.

Da se raspitam o prispjelim karavanama, otisao bih od vremena do vremena u dučan jednog mojeg znance Arapa. U razgovoru pokaza se jednog dana, da i on učestvuje u trgovini s robljem. Reče mi posve otvoreno: »Da, kad bih ja morao živjeti samo od onoga, što mi ovaj mali dučan donosi, bio bih ja sirota. Moj pravi posao jest trgovina s robljem; ašo na godinu mogu prodati 25 robova, to mi je dosta za život.«

Trgovina robljem.

Za roba, što se od same karavane odnosno od prve ruke kupi, obično se ne plaća više od 60—70 franaka; kada bi istoga roba od trgovca kupovao, stajao bi najmanje dvostruko. Kada sam za ovo saznao, odmah sam se okoristio ovom prilikom, pa sam odsada uvijek slao svojeg ponudnika pred karavane u pustinju; ovaj mi onda kupuje jeftino malu zarobljenu djecu, koja su najgoreg udesa. Tako sam i zadnji put oslobođio osmero djece, dva dječaka i 6 djevojčica. Povijest je njihova vrlo sažaljna, pa ču je zato ukratko i pripovijediti.

Jedna od ove crne crnoglavladi, preljupko Božje stvorenje s romanitičnim imenom »Fatma«, pripovijedala mi je, da se jednog dana s drugom djecom pred svojom kolibom igrala, kad najednoć eto ti pred njih arapskih

jahača pa ih s munjevnom brzinom pohvataše, na konje metnuše pa s njima odkasaše daleko, daleko u pustinju.

»Godinu dana«, tako je pripovijedala, »ostala sam kod Arapa, onda me s drugim robovima metne u okove pa nas odvuce na najbliže ropsko sajmište!« Ovdje su jadno stvorene prodali karavani od koje sam je iskupio. Kada sam je prvi put vido, bio je izraz njezinih mršavih obraščića tako žalostan i sažaljan, da sam se odmah smilovao na ovaj iadni stor Božji. Onda sam joj rekao, da svoje oslobođenje mora zahvaliti dobročiniteljici u Rimu i razjasnio sam joj, da mi je ona sredstva zato dala i kako joj mora biti zahvalna cijeli život svoj. Ta kako je pozorno slušala pa mi posve ozbiljno odgovorila; »Reci ovoj dobroj gospodi, da je neće zaboraviti nikada!«

Po unutrašnjoj Africi bave se Arapi ovim besramnim poslom najgadnijim načinom. Čitave se čete podignu u lov pa opkole pojedina seća, da im nitko ne može izbjegći. Katkada pode crncima za rukom, da uteku u obližnju guštaru i tu se sakriju. Nu ovi su ljudski lovci bjesniji od tigara; zapale grmlje, da ih mogu pohvatati i da tako ne mogne izmaći ni posljedni zalogaj plijena njihovim pandžama. Starce i nemoćne jednostavno bez smilovanja pokolju, a zdrave muževe, žene s njihovom malom djecom sve zajedno povežu, pa onda započne za ovo razumno stado dugi, mukotrpni put po žarkom pijesku pustinje . . . Kuda? Do najbližeg ropskog sajmišta. Nu čitatelj neka si ne utvara, da će oni na ovo »najbliže« sajmište doći za nekoliko sati; ovđe su takove daljine, da mnoge karavane trebaju ne samo čitave dane i tjedne nego i dva i tri mjeseca, pa i najstrašnije predodžbe o bijedi i nevolji ovog ljudskog stada, što se kao marva goni, zaostaju kud i kamo za strašnom zbiljom.

Pomislimo samo na umornost takovog putovanja u žarkom pojasu, osobito na umornost crnačkih žena s dojenčadima na prsim, što ih groznica strese, što od glada cvile i plaču. Ali ovi ljudski lovci nemaju smilovanja sa svojim plijenom. Tu se mora naprijed kraj svega umora, kraj svega ljutog glada, kraj sve strašne žede, ove muke nad mukama, tu moraš pa moraš dalje i dalje. Bez otezanja i zadržavanja tjeraju ovo stado pred devama, na kojima se njihovi gospodari u burnusu (beduinska kabаницa sa kukuljicom) banje i čvrstom rukom bičem mašu. Jao i pomagaj, kad zapuca bič u zraku, da iza nekoliko časova zazviždi na golin ledima izmorenog crnca. Oštiri bojni povici napunjaju zrak! Zar nema više smilovanja pod nebom?! Takove muke, takovo mučeništvo u današnje doba na Iudu dima!

Iz družbe sv. Petra Klavera.

Naslijednicom blagopokojne utemeljiteljice ove revne Družbe, grofice Ledochowski, izabrana je dne 16. rujna u Rimu grofica Maria Falkenhayn. Nova glavarica rođena je g. 1865. te je stupivši u Družbu najviše boravila u glavnoj kući u rimu pomažući kao tajnica blagopokojnoj utemeljiteljici. Kako je najbolje upućena u svrhu i djelatnost zaslужne Družbe, mnogo je nade, da će se pod njezinim vodstvom bujno razviti i biti na pomoć katoličkoj Crkvi u Africi. Dne 25. rujna primio je novu glavaricu i njezine pomoćnice na sastušaj sv. Otac papa Pijo XI. te joj odobrio osnove za rad Družbe napose u Španiji i podijelio im apostolski blagoslov.

Zar ne bi mogao i ja tako...?

I ako ima na svijetu mnogo zla, mnogo sebičnosti, mnogo podlosti i beznačajnosti, ima ipak hvala Bogu i prekrasnih duša, koje znaju u tišini srca za Бога i bližnjega mnogo žrtvovati, a za tu njihovu žrtvu ne zna često nitko drugi, osim dragog Boga. — Evo jedan ovakav krasan primjer, što nam ga pripovijeda revni svećenik M. S.

Bilo je to prije kakovih 20 god. Ja sjedim u svojoj sobi i molim časoslov. Najedamput netko pokuca na vrata, a u sobu stupa jedna siromašna udovica sijede kose, ali vrlo često odjevena. Ja joj se približim, a ona me nagovori po prilici ovim riječima: »Velečasni, ono što sam dosad teškom mukom skupila, donosim sada vama. Muž mi je nedavno umro; bio je drvar, a ja sam siromašna pralja. Iza vjenčanja smo se dogovorili, da čemo jedamput učiniti »nešto veliko«. Od tog časa nije smio više htjeti piti ni vina ni piva, a sav novac, što smo na taj način prištedjeli, metnuli smo na stramu. Tako smo radili kroz dugi niz godina, pa nam je tako pošlo za rukom skupiti nešto za misije. — Primitate taj maleni darak, pa molite Boga za mog pokojnog muža i za mene. —

Na to položi na sto prišedenih 1000 forinti. To je bilo još davno prije rata, kad vrijednost novca nije bila neznačajna kao danas.

Zaista prekrasan primjer velikodušnosti, ali će biti još krasnija nagrada gore, gdje se nagrađuje vječnom nagradom sve, štogod smo učinili svome bližnjemu.

Zar ne bih mogao i ja takova šta učiniti?

Domišljati kinez

Gosp. Josip Loh je veliki trgovac i posjednik u Changhaiju u ulici Tongka-Dou. No on je i veliki katolik. Katolik osvijedočen i revan. Njegovim nastojanjem sagradena je treća župna crkva sv. Franje Ks. u Šangaju. Razumije se da ga štuje sav grad i kraj. On je gradski vijećnik, on poslanik, on sudac, potpuni mandarin. Sve to on znaće upotrijebiti za Isusa i duše.

Kad god pohodi prijatelje, pita za bolesnike i djecu u obitelji, pa ako vidi pogibelj, iza kratke pouke krsti on čeljade, a nitko mu živ ne prigovori; dok svećenik ne može ni da pristupi onamu.

Sirotinju pomaže i krsti. Pa da bude dobra više, nagovorio on svoje poganske drugove, da osnuju jednu nemoćnicu. Danas je to ogromni zavod. Dolaze u nj sve sami pogani bolesni i slablji. Umrlo ih ondje već preko tisuće, a ni jedan bez krsta. Prava vrata nebeska za tu sirotinju! Svi muškarci bili kršteni na ime Josip, a sve ženskinje na ime Marija. Tako taj vrlji Kinez spremi svoje sunarodnjake u nebo — poganskim novcem.

Ali za tako veliki zavod treba puno novaca, a poganskim njegovim drugovima kojiput poteško dati. Što će sad taj dobar otac sirotinju? Ide svestome Josipu. Njega osobito štuje i Presv. Srce. Moli i — rekao mi njegov znanac — uvijek dobije.

Kad je koji utmirući Kinez osobito tvrd pa se ne će da pokrsti, naš ti Josip klekne kraj njegove postelje i moli i moli sv. Josipa, da isprosi sretnu smrt i krštenje njegovome domorocu. Već sam pogled na tog odličnog gospodina u žarkoj molitvi gane tvrdoglavce, i milost Božja nade plodno tlo.

Toga čestitoga katolika odlikovao je sv. Otar Benedikt XV., viteštvom sv. Grgura Velikoga. Pet biskupa se sastalo, da mu to odlikovanje predadu.

I njih Bog ljubi!

IZVRŠUJU OBEĆANJE JAVNE ZAHVALE PRESV. SRCU ISUSOVU:

Antunovac K. F. Molitvom Bož. Srca dobio bio dopust g. 1917. i to na srećku u Besarabiji. — *Bapska-Novak M. A.* Pomoglo S. I. što ga zamolila — *Bistrinci R. A.* Tri petka postila, isповjedila se i pričestila pa joj Bož. Liječnik ozdravio kćerku. — *Bregi Podr. K. P.* Primila mnogo pomoći od nebeskog Kralja obitelji u gospodarstvu i u duševnim potrebama, pa sad iz zahvalnosti sama plaća Glasnik za one, koji se iznevjerili. — *Brač N. N.* Gotovo zdvojio za zdravlje člana obitelji, no učinio devetnicu Pr. Srce lijepo se pridigao bolesnik. — *Brod* na S. A. T. Progonjenu od muža tješilo i štitilo Bož. Srce. — *Cirkovljan J. P.* U 3 g. i pol obišla badava više liječnika sa svojom bolesšću, a sad joj pomogao onaj iz neba. — *Dolac Donji S. M.* Pouzdanjem u S. I. pridigo se od sušice i radi najteže poslove. — *Darinovac M. H.* Kobila mu bila na pogibiji, a zagovorom sv. Antuna i darom S. I. ozdravila. — *Ist kraj Zadra K. P.* Daruje 20 d. za crnce i sirotinju jer joj S. I. udjelilo razne milosti. — *Kastav Ob. Br.* Na isprošenim milostima blagodari Pr. S., Majci B. i sv. Josipu. — *Kraljevica K. B.* Bog mi je dragi radi ljubavi Presv. Srca i zagovora sv. Ante pomogao u nebrojenim potrebama. — *Lovas M. Š.* Za prošlog rata sačuvalo mu život i zdravlje Srce Isusovo, kome se vazda utjecao. — *Ljuta V. C.* Presv. S., Majci B. i sv. Vlahu hvata za milost od kojih su mnoge i dosta velike — *Mače Lj. M.* O blagdanu Srca Isusova, kome je molila devetnicu, vratilo joj se zdravlje i zahvalna odlučila samo Bogu živjeti. — *Makarska I. D.* Štujuci pojestano Pr. Srce dobio prije 12 g. zdravlje i u poslu s vojništvom bio tri puta izvanredno pomožen. — *Mikanovci M. K.* Nebrojene hvale P. Srcu, koje mi udjelilo nutarnji mir savjesti. — *Novi Jankovec J. G.* Dvoje unučadi ozdravilo a sin se progona radi vjere oslobođio kad je majka Pr. Srce zazvala. — *Novska M. B.* Muž sretno položio ispit. — *Omisalj A. I.* Tisuć hvala Pr. Srcu i Gospi Lurdskoj što sam sretno izdržala operaciju. — *Osijek M. G.* Šaliem za siromaše 25 d. iz zahvalnosti P. S. — *Oštrelj G. Š.* Za rata me progono jedan časnik, a ja sam ga molitvom Bož. Srca došle dotjerao, da me je za oproštenje molio. — *Priyklake S. A.* Pomožena osmi dan devetnice S. I. u velikoj nuždi. — *Praputnjak P. C.* Brat i sestrina u tifusu obečali mnogo sv. Misu i Prćestili te zlatnih krunica, pa se eto lijepo oporavljaju. — *Račinovci A. B.* Ozdravila od opasne bolesti. — *Rasinja V. P.* Rješila se opakog čovjeka zazvavši Bož. Srce i Bl. Djevice. — *Reka J. Š.* Ozdravilo dijete, dok je otac molio 2 devetnice S. I., prem liječnik nije mogao pomoći. — *Split M. G.* Pokaran od Bož. Spasitelja ponovnom bolesti, ali i opet pomoženi, smjerno se zahvaljuju. — *Stažnjevec A. K.* Toliko hvala Pr. Srce koliko je zvjezdica nebū, jer mi je ozdravilo od tifusa dijete, koje mi je tužnoj udovici radost i nada. — *Sućurac J. B.* Pomoglo Bož. Srce njojzi i vjereniku. — *Sv. Ivan Z. M. G.* Ozdravila sestra; pridigo se živinče, koje su nemilosrdno mučili. — *A. D.* Pomoglo S. I. suprugu, da je postao državnim činovnikom, a sestrinom djetetu vratilo zdravlje. — *Vinkovci E. L.* Prizdravila marva. — *Virovitica V. K.* U vanrednoj duševnoj tjeskobi pomogao sv. Josip. — *Zagreb Č. V.* Zahvaljuje S. I. za sretan porod i proš muža, da bi bio dobar katolički. — *K. P.* Sačuvana od operacije. — *J. P.* Položio ispit. — *M. Š.* Još pred II g. ozdravila od tifusa, a sad se stjela da zahvali S. I. — *Županja M. S.* Napuštena od liječnika bi ozdravljena od Pr. Srca, u kog je stavila sve utjelje. —

Razlikujte naš

»KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA« za 1923.

od kalendara »Srce Isusovo«, što ga izdaje jedna knjižara. S onim kalendaram mi ništa nemamo; a za svoj potpuno odgovaramo. Naš stoji samo 10 dinara, i svaki jedanaesti na dar. Dobije se koliko tko treba kod Uprave Glasnika S. I. Tko ga širi, širi pravu katoličku prosvjetu i čast Božiju. —

KOD NAS MOGU SE JOŠ NARUČITI:

Molitvenik Majke Božje »Kongreganista« i »Kongreganistica« svaki po 8 dinara.

»Pomoć obitelji u posveti Presv. Srca Isusova« za 1 dinar.

Slike Srca Isusova velike za na zid: finije 5 d. po komadu, a jednostavnije od kojih ima i slika Srca Marijina, komad po 3 d.

Ljepi dopisnice sa raznim slikama Svetih; na bijelome papiru komad po 1 Kr.; 100 komada 80 kruna; na papiru kakve su pošt. dopisnice 2 komada za knunu; 100 komada 40 kruna.

U svim označenim cijenama uračunata je već poštarina.

UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA ZAGREB I. Palmotić 33.

Knjištv.

Kristologija ili nauk katol. Crkve o Utjelovljenom Sinu Božjem i Djelu Otkupljenja. Izložio Dr. Ivan Bujanović, sveučilišni profesor u Zagrebu. Naklada »Hrvatske dioničke tiskare« u Osijeku I. Kapucinska ul. 8, Cijena 25 d. —

Rjetko koju knjigu »Glasnik S. I.« tako radosno pozdravlja i oglašuje kako baš ovu. Ona govori od prvog do posljednjeg slova o Onom, kojega i Glasnik naviješta, pa bi najvolio, kad bi je svu redom mogao pretiskati, e da se Krist Gospodin više upozna i žarče uzljubi. Ali što, braćo, ne možete po Glasniku, uzmite i čitajte ovu divnu knjigu, pa ćete upoznati Božansku ljubav Isusovu, njegovo dostojanstvo i moć. »Isusa upoznati — najveća je mudrost,« vell »Naslijeduj Krista«. Te mudrosti puna je ova knjiga. Ona ti rješava sve dvojbe o Isusu; ona učeno, a ipak i srednje naobraženom razumljivo, izlaže otajstva, osobe života, rada i nauke Bož. Spasitelja. Biva to tako čvrsto i jasno, da ti graditi ka no pećini vjeru; a često opet tako oduševljeno, da se neodoljivo čutiš cijelim bićem privezan uz Isusa. Hvala učenome i uglednom piscu, što je hrvatski narod obdario ovim djelom! Bila mu sve veća ljubav Isusova najboljom nagradom! —

»Spiritus procellarum«. Roman čovjeka, koji kroz mnoge sumnje i nevolje ipak nalazi pravo rješenje i utjehu u svetoj vieri. Tko čita, neka se ne zaustavlja u prvom dijelu nego neka više razmišlja rješenja podana u drugom i trećem dijelu. Napisao ga u vrijeme ratne vreve daroviti a sad već pokojni franjevac Eugen Matić (Narcis Jenko). Izdala »Hrvatska dionička tiskara« u Osijeku. Kapucinska ul. 8., kod koje se i naručuje za 5 dinara.

Milodari.

Za svetište Sreća Isusova u Zagrebu. Bakar T. M. 2,50 — Brod A. T. 12,50 — Gradište J. M. 10 — Kamen P. G. 15 — Kobaš J. K. 5 — Mihaljevići K. R. 10 — Novi Vin. D. B. 100 — Pakrac M. d. M. 10 — Slobodnica M. V. 10 — Split M. G. 45 — Tisovac A. i B. J. 2,50 — V. B. 2,50 — Završje-Simatovo M. M. 10. —

Za sv. Mise. Otok A. V. 25 — Sot A. D. R. 20. —

Za raširenje Glasnika. Bakar T. M. 2,50 — Erdevik N. N. 5 — Garešnica M. R. 60 — Gjulaves G. K. 6,50 — Gradina M. F. 10 — Kraljevica K. B. 10 — Kreka I. F. 3 — Lun A. B. 10 — Makarska I. D. 25 — Osijek M. V. 40 — Oštrelje G. S. 25 — Rakovica M. P. 10 — Sarajevo M. I. 5 — Stara Pazova K. K. 10 — K. D. 10 — Subotica J. K. 10 — Sv. Ivan Želina A. D. 10 — Štitar T. V. 15 — Vel. Grabičani V. P. 5 — Žednik G. V. 38. —

Za kruh sv. Ante. Čazma P. B. 10 — Kobaš M. M. 2,50 — Krupa M. M. 0,50 — Slatnik T. J. 50 — Vinkovci D. M. J. 30 — Zemun St. T. 100 — Žutalokva J. V. 25.

Za otkup crnaca po Družbi sv. Petra Klavera. Brčko J. D. 5 — Zagreb N. N. 150 — N.N. 50 — U. H. 10 — N. N. 20. —

Za stradajuće Ruse. Bakar T. M. 30 — T. M. 10 — T. M. 15 — Hlebine J. C. 10 — Veleševac F. C. 5 — Zagreb N. N. 10. —

Držimo da će biti na dobro naših cijenjenih čitatelja, ako ih upozorimo na jedno sigurno, posve katoličko domaće osiguravajuće društvo. To je:

»MEDUSOBNO OSIGURAVAJUĆE DRUŠTVO«

sa sjedištem u Ljubljani, a podružnicama u Zagrebu, Pejačevićev trg 15. Sarajevo, Vrbanja 4.

Ono osigurava život, zgrade proti požaru, zvonove i u opće sve nekretnine i pokretnine. Osnovano je na poticaj svećenika, koji imadu i sada glavnu riječ u njem, da se spriječi ihvarenje i da sva dobit dode samim članovima, koji se osiguraju. U nekoliko slučajeva nesreće pokazalo se već i u Zagrebu kao vrlo točno i susretljivo. Potanje obavijesti daju gore spomenuta sjela i šalju na zahtjev svoje izaslanike. —

Broj 2.

Poštarska u gotovom plaćenu.

Tečaj 32-1923.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

Glasnik Presvetog Srca Isusova.

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Volske Srca Isusova proti psovki, djevojačkim društvima za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih Kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, preplate, reklamacije i mlijedori satiju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU ISUSOVU:

Babina greda A. V. Teško oboljela a devetnicom Srcu Isusovu ozdravila. — Bastaji V. R. V. Presveto Srce puno puta pomoglo. — Beograd I. K. Sreću i zdravlje obitelji zahvaljuje. — Bos. Novi A. T. Spasena po S.I. u mnogim nevoljama. — Bošnjaci E. J. Obavljajući pobožnost 9 prvih petaka našla pomoć i utjehu. — Bodovo C. B. Spasio joj život i živinu. — Brebrovac Lj. S. Našla izgubljeni dar iz Amerike. — Černik A. F. Opet dobio izgubljenu Božiju milost. — Donja Jelenska M. P. Ozdravio muž i dijete dok je majka s kćerkom vršila devetnicu Presv. Srcu. — Đakova K. V. Ozdravilo dijete od difterije. — Gotolovo L. Lj. Ozdravio na oči i isprosio od S. I. zdravlje djetetu. — Grčanica M. O. oslobođilo joj sina od jedne velike neprilike. — Jablanac L. M. Ozdravio sinovac dok je tetka za nj devetnicu S. I. molila. — Kalnik S. D. Molitvom svete ure pronašao tatove. — Kamenica L. I. Postojanom molitvom rješio se opasne bolesti. — Kapela L. S. Pomoću Srca Isusova ozdravio, kad ga već svi liječnici napustili. — Karlovac J. B. Primila puno milosti. — N. Rješio se dosadne bolesti pa daruje 125 d. za Glasnik S. I. — Kotor-Varoš K. P. Za spas djece svoje. — Konjic K. J. Oslobođilo oca od groznice. — Koprivnica C. P. Vjeruje u pomoć Bož. Srca, jer ju u teškom porodu na sebi iskusila. — Kostanjevac P. S. Ženi mu pomoglo poslije poroda i inače kod gospodarstva. — Krap. Toplice J. O. Prestala bol djetetu. — Krapina P. S. Prošao sretno bez operacije. — Miholjac D. A. Č. U cijelom životu milo je vodi Presv. Srce. — Mihovljane D. S. Kćerka izmakla pogibli na ispit. — Niš V. M. Uslijšana molba. — Omiš M. M. Milošću Presv. Srca i Gospo Sinjske prestao pogibeljan krvotok iz ranjena nosa, što ga ni liječnici ne moguće zaustaviti. — Petrinja B. J. Svetoj obitelji hvala na mnogim pomoćima u bolesti i odgoju djece. — Prelog I. P. Sretno prošla na operaciji i obećaje držati Glasnik dok je živa. — Pregrada R. K. Vratio se sretno muž i olakšale joj zubne боли. — Pristavec M. F. K. Pomoglo djetetu i obratio muža. — Selnik R. D. Povratio se majci sluh i rješila se pomoću kralja obitelji S. I. velike nevolje. — Slobodnica M. i K. K. Ozdravila majku kad su kćerke za nju molile devetnicu. — Split G. B. Nenadano krenula na bolje stanje teškog bolesnika. — Stibica S. P. Pomozen u gospodarstvu. — Subotica K. K. Presv. Srcu, Majci Božjoj i sv. Franji slava za primljene milosti. — Sitar T. V. Teško bolesna očekivala smrt u porodu, a ipak milošću S. I. sretno prošla. — Varaždin S. K. Pomozen dvaput u teškim novčanim neprilikama. — Veleševac F. C. Isprosio raznim zavjetima zdravlje sestriču. — Velika mlaka R. L. Pomoglo mnogo, napose u zdvojnosti. — Vinkovci E. L. Pomoć pri gospodarstvu. — M. F. Pomaže ocu, pomoglo već sinu. — Virje M. M. Bolest grla krenula na bolje. — M. K. Povraćeno ozdravljije i više drugih milosti za cijelog života. — Visoko J. K. Za sretan porod unučeta i za utjehu u žalosti. — J. M. Dva se sina sretno vratila iz rata i dvoje utučadi ozdravili — sve zazivanjem Bož. Srca. — Vrpolje E. Š. U velikoj bijedi bio Isus i Marija na pomoć. — Vukovar M. A. Isus i sv. Obitelj pomogli mi u teškoj boli. — Zagreb, B. J. Hvala Bož. Srcu za primljenu milost. — S. C. Sestre dobole dobre svjedodžbe i zdravili se u obitelji poboljšalo. — J. P. Sretno položio ispit. — Z. B. Bož. Srcu pomoglo ocu i meni. — F. N. Razne milosti. — L. J. Darujem 500 kr. jer mi se ispunila molba i želja. — L. D. Ozdravila kćerka. — J. P. Slava Presv. Srcu, koje mi pomoglo kod ispita. — F. P. Primio razne milosti. — R. M. Obratio se suprug bar donekle i stao polaziti crkvu. — B. Š. Obrati Gospodine onu dušu za koju toliko molim. — Žarevnica M. J. Poboljšalo se zdravlje udovici majci i dvim sinovima. —

Rad sv. Oca pape Pija XI.

Za mjesec veljaču preporučio je sv. Otac papa u molitve štovatelja Srca Isusova sam sebe. Pa kad bi to i bilo samo za osobu njegovu, već bi bilo i te kako opravданo, jer je i od naravi divna plemenita duša, koja samo za najboljim teži; a u radu i saobraćaju pravi je otac, koji je zabrinut za duševno dobro do 300 milijuna katoika.

No sv. Otac više preporuča u molitve svoju službu, svoje nakane, svoj rad. *Po službi svojoj papa je naš nepogrešivi učitelj*, koji u punoj mjeri vrši Isusovu zapovijed: »Učite sve narode!« Mt. 28, 18. Zato se i na njemu samo u punoj mjeri ispunja Isusov dodatak ovim riječima: »I ja sam s vama do svršetka svijeta!«

Po službi svojoj papa je naš veliki svećenik, o kojmu ovisi vlast sviju biskupa i svećenika a po tom i sve naše posvećenje, jer je samo Petru i papi rečeno: »Tebi ču dati ključeve kraljevstva nebeskoga«. Mt. 16, 19.

Po službi svojoj papa je naš vrhovni duhovni vladar, jer su u svetom Petru samo njemu izručene ovce i janjci, svi crkveni g. avari i vjernici, koje treba da putem spasa ravna. Iv. 21, 15. Tko se od Petra i pape udaljuje, vuk mu pakleni dušu razdire.

Ove tri službe označuju one tri krune, što su u jednu tijaru složene i rese čelo Oca sviju katolika. Rese, ali i tište. Zato i treba da ga molitvama i ljubavlju pratimo.

Papa opominje na mir.

Vršeći ovu trostruku službu napisao je sveti Otac veliku i krasnu poslanicu i razasao je kao božićnicu svim narodima. Zorno u njoj najprije pokazuje, kako svi mirovni ugovori nijesu i ne će donijeti svijetu mira, dok svijet ne prizna Krista Boga svojim kraljem. Tek vršenjem zakona Kristova može da dode pravi mir. »Mir Kristov u kraljevstvu Kristovu« — to je lozinka našeg sv. Oca.

Kako da se to ostvari? »Prije svega treba da se smire duše ljudske. Malo naime koristi onaj vanjski mir, što istječe iz puste gradanske uljednosti; onaj je mir potreban, koji duše prožimlje i bratskom ih dobrohotnošću ugada. Takav pak nije drugi nego samo Kristov mir: »Mir Kristov da vlada u srcima vašim!« Kološ. 3, 15. . . Dobro nazivlje Krist Gospodin taj mir svojim, jer je On prvi proglašio ljudima: »Svi ste vi braća!« Mat. 23, 8. On je i proglašio zakon bratske medusobne ljubavi i strpljivosti te ga krv'ju svojom zapečatio: »To je zapovijed moja, da sve ljubite medusobno, kako sam i ja ljubio vas.« Iv. 15, 12.«

Mir utemeljen na ljubavi nije protivan pravici, nego ju popunja, kako i viša duševna kultura popunjva vanjsku, tjelesnu. *Podvrgavanje tjelesnih želja razumu, razuma opet vjeri, najviše će doprinijeti, da se opet podigne duboko pali ugled zakonite vlasti.* Time bi se unaprijedio gradanski mir u državama samim.

Između država mogla bi najbrže i najsigurnije uspostaviti mir Crkva Kristova, kojoj bi trebalo priznati potpunu slobodu naučavanja i rada, da mogne Isusov zakon provesti u pojedincima, u obitelji, u društvu. U prvom redu treba'o bi da Italija dade potpunu slobodu svetom Ocu, da mogne laglje svim narodima koristiti.

Dok međutim svjetske vlade ne će da potpuno posluhnú *glas Isusova*

namjesnika, ne sustaje on da ipak unutar crkvene organizacije i moći radi za »Mir Kristov u kraljevstvu Kristovu«. Biskupe potiče, neka osnivaju i njeguju vjersku društva, šire dobroštvo, pomažu dobrotvorna društva, a osobito da paze na uzgoj i stegu svećenstva, po kojem treba da se i vjernici posvete. Svima preporuča u molitve svoje nakane i sve blagoslovje.

To su samo neke misli iz divne ove poslanice, koju s poštovanjem oglašiše i najveći neprijatelji Crkve. Kad se dakle opet ražeste borbe među narodima, neka nitko ne reče, da ih Učitelj istine, rimski papa, nije u pravo vrijeme upozorio na pravdu i ljubav. Još je vrijeme! Molimo, braćo, žarko, da rad sv. Oca uspije te zavlada »Mir Kristov u kraljevstvu i po kraljevstvu Kristovu«.

J. V.

Arnaut i Šunka.

Bilo je koncem veljače 1922., vozim se željeznicom iz Sarajeva u Ercegnovi, da odane prosljedim put parobrodom do Kotora. Na stanici Uskoplje trebalo je vlak mijenjati, i čekali smo na nj od 7 do 8:30 ujutro. Ja sam imao u termoboci toplo kafe i jedem i jedem je sa kruhom. Tu, malne tik mene ščučurio se mlad momak, kojih 20 godina, slabo odjeven, poderan. Plah je i držeć od zime. Vode ga i čuvaju dvojica vojnika, ali postupaju s njim dosta prijateljski. Ja pijem kafu, a momak me milo gleda. Ne imam je toliko, da bi s njim podijelio, ali čekaj, imam za tebe nešto boljega: dobar komadić Šunke i kruha. Otvorim sanduk, prekopam, uzmem Šunku s kruhom zajedno u papir umotanu, i dadem momku. On se smije i nječka se. No uzmi, rečem, kad ti dajem. On se i dalje nječka ali gleda vojниke. Uzmi, kad ti gospodin daje, reče jedan vojnik. I momak uzme, nastojiši se i pokloni se i ode. Ode onamo u kut. Za čas se vrati, opet se smješka, ali mi darovano vraća. Pa zašto ne jedeš, pitam ga. Al mjesto odgovora — smije se i vraća mi. A zašto ne govorиш? Na to će mi jedan od vojnika: On je Arnaut i ne zna hrvatski; usto je musliman, i vidi da je to svinjsko meso, pa ne će da jede, jer mu vjera branii.

Dao sam nato meso vojnicima, i moj je Arnaut i opet sa smiješkom na ustima gledao, kako su ovi jeli. Niti kruha nije htio, jer je bio s mesom zajedno umotan.

Bože moj, pomislim: Ovako živa vjera, ovako jaka volja, držat svoju vjeru! Nije li vječna šteta, što nije kršćanska, katolička. A vidilo se na njemu, da nije presit.

Mislio sam i na jednog radnika, kojega sam tunedavno lijepo opomenuo: Kvaterni je petak, mogli biste danas i bez mesa proći. Mogao bih, odgovori radnik; ali ja ne gledam na petak već na meso, i jedem ga, kad ga samo imam.

Ovaj je bio katolik. Sramota! Ljudi Božji, držite barem korizmene srijede petke i subote.

Komarac.

Pod lipom sjedi dječak. Na stolu ima rasprostrtu teku, ondje tintarnicu a u ruci pero. Piše i ljuti se. Što ti je, Štefo? pitam. Taj nesretni komarac, ne da mi pisati. Sve vrnda oko mene, i ne pušta me u miru. Ali čekaj! reče Štefo; otkopči na ruci rukav od košulje, zasuće ga i pruži golu ruku komarcu. Ne produ ni dvije minute, eto komaraca na ruci. Sjede i namješta se; digne kljun i da će ubosti. Al u taj čas druga ruka Štefova udari po komarcu i on se jadan smravljen, ispruži i pane dolje.

Ipak si goropadan, Štefo, rečem. Ne, Štefo će, nijesam ja goropadan, već je goropadan bio komarac. On se hrani tudom krviju, ko tat tudom mukom; a vrnda oko naokolo i navaljuje na ljudе ko onaj tamo psovač, što kune i prokljine Boga i Majku Božiju i hoće da ih ugrize svojom gubicom. Gledam Štefeka i rečem: Pravo veliš, moj Štefo. Samo da se tatu i psovaču ne dogodi, što se dogodilo komarcu. Eh, Štefo će: Ako sam ja dorastao komarcu, bit će da je Bog dorastao i tatu i psovaču. Kuni, kuni samo i prokljinji! Čušnut će te, udarit će te Bog i bit će ti dosta!

M. Rihtarić.

„Svetom urom“ uhvatio hajduke.

Pod Kalnikom St. Dv.

Bio sam prošle godine tri puta grdno okrađen, svaki puta u noći od četvrtka na petak. Bila valjda lopovima gdje prilika da prodaju u petak ili subotu pa odabrali baš tu noć. Tražim ih ja na sve strane i sam i s oružnicima, ali nikomu ni traga. Plače žena, plaču djeca; gola bosa pod zimu, a meni na ovom gorovitom zemljijuštu, gdje je sve izgorjelo od suše od nikuda pomoći. Bio sam tako ljut, da bi bio lopove na komade izrezao, kad bi ih bio imao. Ali to je baš ono, trebalo ih naći . . .

Vjerujem ja u pravdu Božju i dobrotu Isusovu. Mislim si: ne može mi neprijatelj nikada toliko zla učiniti, da mi ne bi Bog mogao još više dobra dati. Ispovjedim se ja i pričestim pa počnem s cijelom obitelju devetnicu u čast Presv. Sreću i obećam cijeli moj život u večer od četvrtka na petak jednu uru moliti, kako je Isus rekao svetoj Margareti, da se čini na spomen njegove smrtnе muke na Maslinskoj gori.

Molim ja i mislim, kako je Isus trpio i za moje grijeha . . . kako su ga i dobri apostoli žalostili, jer su spavalj mjesto molili . . . kako je govorio: »Oče ne moja nego Tvoja volja neka se vrši!« . . .

I ja, koji sam tako grozno čutio prije u srcu i od žalosti gotovo da nisam pamet izgubio, bio sam tom molitvom tako ganut, da sam očušio neizrecivi mir u srcu, kako još nikad u životu. Bilo mi je, da bi lako podnio, kad bi mi i sve izgorjelo, a prema onim lopovima mi došlo smilovanje i u srcu sam im oprostio.

Kad mi tako Božansko Srce ublažilo srce moje, dalo mi je i drugi tjelesni dar. Šesti dan devetnice eto ti pred moju kuću oružnika. Dotjerali četiri hajduka, moja zlotvorā, a uhvatili ih daleko negdje u Slavoniji. . .

Najljepša, knjiga, što ju možete u korizmi čitati, jest: „Niksi i slava G. N. Isusa Kristu“ što je krasno napisao Dr. Vimer, profesor i kanonik koji je u ranije vremena bio u sveoj zemlji. Naručuje se kod pisca, Zagreb I. Kaptol 21, za 9 dinara postom.

Prečasni je gospodin pisac rasposlao našim vrlim povjerenicima po jedan primjerak divne ove knjige na dar, da je svima pokazu i da svaki što više kupaca nadje. Dok davo i njegovi služe siju kukolj adventističke i t. zv. narodne crkve, sijte barem Vi ko dobri andeli i ovom knjigom ljubav k Isusu.

»Oče! Budi volja Tvoja!«

„Gle Srce, koje toliko ljubi ljudе!“

Pomisli: neko je dobio na dar blage goleme vrijednosti, kao što su u staro vrijeme kraljevi i za pobjede u ratu znali svojim vjernim vojvodama dati čitave bogate zemlje. Kako će takav sretnik požrtiti da vidi taj dar, i što je sve lijepo i dobro sadržano u njemu!

Evo mi smo dobili na dar blago, što više vrijedi nego čitavi ovaj svijet sa svim bogatstvom svojim: »Srce Isusovo«. Ono je naše, jer nam ga je Isus poklonio. Pohrlimo, da vidimo, koja li nas je neizmjerna sreća time zapala.

Metni dakle, dragi štioče, sliku Presv. Srca Isusova preda se, i promatraj točno sve, što tu vidiš, dok ti sada govorim o njemu.

Tu vidiš prije svega *ljudske srce*, ti dobroзнаš, što je to. To je onaj živi stroj usred prsiju naših, koji kuca i radi dan i noć, te neprestano tjera krv kroz sve žile naše. Evo takovo je i Srce Isusovo, jer je Isus pravi čovjek kao i mi, premda je i Bog; a njegovo je Srce *pravo ljudsko Srce*, pa je ono sada preobraženo na nebu.

A ovo pravo ljudsko Srce Isusovo jest živo Srce, jer Isus nije mrtav, nego živi na nebu. I jer njegovo Srce živi, stoga je sjedinjeno sa presvetom dušom Isusovom. I jer je Srce Isusovo sjedinjeno sa presvetom dušom Isusovom, *zato ono može ljubiti*. I doista nas ljubi Srce Isusovo, i to bez kraja i konca. »Gle ovo Srce, koje toliko ljubi ljudе, da ne može više u sebi zadržati oganj te ljubavi, već ga mora van pustiti«. Tako je Isus govorio sv. Margareti, pa zato i vidimo na slici Srca Isusova, kako ga je Isus sam pokazao sv. Margareti, da izbija plamen iz njege, što znači beskrajnu ljubav Isusovu. Onda vidimo i ranu, i trnovu krunu i križ. Sve nas to sjeća, kako nas Presv. Srce Isusovo neizmjerno ljubi; ta ništa drugo nego ljubav ga je nagnala u gorku muku i u smrt na križu.

Ali ne samo neizmjerno ljubav Isusovu vidimo tu nekako na svoje oči, kad gledamo Srce Isusovo, nego još više: *cijeli njegov nutarnji život, sve krjepost i nlegove*. Sjetimo se, što Isus sam kaže: »Učite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem.« (Mat. 11, 29.). Srce je dakle ponizno i krotko, srce čini, da je čovjek krjepostan ili opak, dobar ili zločest. Stoga i kažemo: »Taj čovjek ima dobro srce, plementito srce.« Pa i obratno. Kada nečakinja onoga Voltaire-a, koji je tako davolski bjesnio proti katoličkoj crkvi, htjede izraziti, kakav je čovjek taj Voltaire, pišala mu: »Što se tiče sreća, vi ste najgori od svih ljudi.« I Isus sam reče: »Iz srca izlaze zle misli, uhojstva, preljube, bludnosti, krade, lažna svjedočanstva, psovke.« (Mat. 15, 19.). Dakle u Srcu Isusovu stanuje njegova neizmjerna dobrota i svetost. Stoga kaže i Crkva u litanijama Presv. Srca Isusova: »Srce Isusovo, dobre i ljubavi puno;« »Srce Isusovo, bezdno svih krjeposti.«

Nego Isus nije samo čovjek, on je i Bog. Sin Božji. Bog i čovjek u jednoj osobi. To znade svaku dijete kršćansko, pa moli u vjerovanju: »Vjerujem u Isusa Krista, Sina njegova jedinorodenoga, Gospodina našega.« Stoga je Srce Isusovo ne samo *ljudske Srce*, ono jest *Božansko Srce*, pa zato moli crkva u onim istim litanijama: »Srce Isusovo, u kojem stanuje sva punina Božanstva.« Zato mi dušujemo Srcu Isusovu *klanjanje*. I zato, jer je Srce Isusovo Božansko Srce, njegova je ljubav ne samo ljudska, nego i Božanska, pa zato neizmjerna ljubav, jer u Božu je sve neizmjerno.

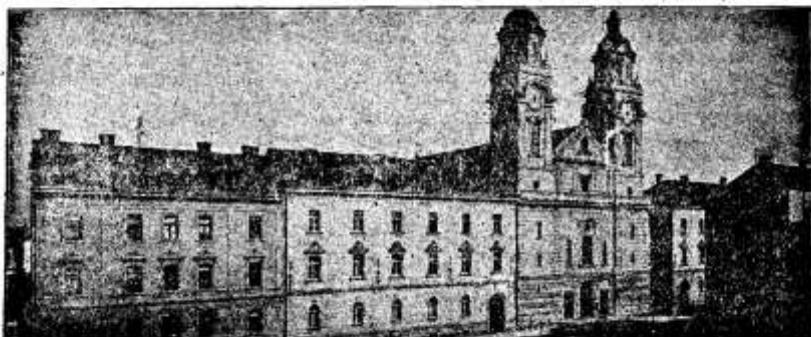
I budući da je ljubav Srca Isusova Božanska ljubav, to je ona i *svemoguća ljubav* i stoga Srce Isusovo sve može, pa nam može i sve dati. Zato i čitamo u spisima sv. Margarete, koju je Isus sam podučavao: »Ljubezno Srce Isusovo neizmjerno čezne za tim, da ga ljudi upoznaju i uzljube, pa hoće među njima da ustanovi kraljevstvo svoje kao *izvor svemu dobru*, da se brine za njihove potrebe. Zato hoće Isus, da se ljudi uteku njegovu Srcu s velikim pouzdanjem.« Dakle Srce Isusovo jest izvor svemu dobru. I sve nam može dati, jer sve ima. I hoće da nam sve dade, jer je neizmjerno dobro, jer je sama dobrota. I više želi, da nam sve dobro dade, nego li mi želimo, da ga primimo, jer Srce Isusovo nas više ljubi, nego mi sami sebe. —

Evo, to je Srce Isusovo. I ono je naše. Zar nijesmo mi sretni? Najsretniji su blaženi na nebu, no iza njih nema sretnijih ljudi od onih, koji svom dušom što bolje mogu prema svojim slabim silama štuju Presveto Srce Isusovo.

A Isus traži takove štovatelje, Crkva moli u litanijama: »Srce Isusovo, kralju i središte sviju srdaca, smiluj nam se!« Nastojmo da uzmognemo u istinu kazati: Srce Isusovo kraljuje u srcu našem, ono je središte, oko kolega se kreće sav život naš, za kojim teže i čeznu sve želje srca našega.

20-godišnjica hrv. svetišta S. I.

Ljetos se navršuje 20 godina, što se iz Svetišta Presv. Srca u Zagrebu širi pobožnost Bož. Srcu širom hrvatskih krajeva. Sam dobar Bog znade, koliko je tude duša našlo utjehe i pomoći u teškoj životnoj borbi. Zabilježeno je tek nešto u knjigama. Tako na pr., da je sv. Pricesti ovdje podijeljeno 1.157.418; isповједilo se 982.190 duša; propovijedi i govora držano je,

Hrvatsko Svetište Srca Isusova u Zagrebu.

što u crkvi što u društвima 6.389; duhovnih vježba po 3 ili 8 dana davano je po svećenicima Družbe Isusove iz ovog Svetišta 783; pučkih misija držano je širom cijelog hrv. naroda od istih svećenika 325. Koliko su pak ugodnih časova priredili hrvatskim srcima milijuni primjeraka Glasnika Srca Isusova i drugih knjiga, što potekoše od ovoga Svetišta, najbolje znaju sami naši čitateљи, a svjedoč to njihova postojana vjernost Bož. Srcu i njegovu Glasniku,

Dok u svoj smjernosti zahvaljujemo Djelitelju svih dobara, zahvalna se srca sjećamo i mnogih dobročinitelja, koji su pomogli uresiti Svetište.

Zub vremena stao je već ipak oštro narušavati lijepo nekad pročelje Svetišta, pa će trebati u sadanjoj skupoći i pola milijuna, da se pristojno obnovi. Svetište nema nikakvih glavnica ni dohodata, nego je sasma ovisno o dobrovoljnim darovima hrvatskih katolika. Stoga smo eto prisiljeni zamoliti sve one, kojima je dobar Bog dao te ne stradaju kore kruha, da nam svojom darežljivom rukom pomognu te popravke izvesti. Tko ikako može neka pošalje svoj dar na Upravu Glasnika S. I. Zagreb I. što prije, da se mogne sve lijepo urediti za euharistički sastanak, što će biti u Zagrebu sredinom kolovoza. Nade li se koji veći dobrotvor, ne će mu ostati dužno Bož. Srce, komu u čast i sve to ide.

Uprava Svetišta S. I.

Kongreganisti! Imadete li svoju društvenu knjigu »Kongreganist« ili »Kongreganistica«? U njoj su Vaša pravila. Tko ih ne pozná, taj i ne zna, kakvo dobro ima u M. kongregaciji. Naručuje se kod Uprave Glasnika S. I. za 8 dinara. —

ZAHVALNICE.

Zahvalnica valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Za devetu zapovijed. Medumurje. U velikoj sam neslogi živjela sa svojim mužem kroz četiri godine radi jedne osobe, koja nam je mnoge neprilike pravila u našem braku i mnogo sam trpeća na duši i na tijelu. Ove sam se godine jako vruće molila dragome Bogu i Presvetom Srcu Isusovom i Marijinom, da bi se ona nesretница odstranila, da bi ona isla k svojemu mužu. Obećala sam, da će se zahvaliti u Glasniku Srcu Isusovu i da će poslati na dar 100 kruna i da će dati za jednu sv. misu na čast presv. Srcu Isusovom. Sreća dragoga Isusa mi je pomoglo, ona osoba je otišla k svojemu mužu, a moj muž je sada dobar i zato budi hvala i slava dragom Isusu u presvetom sakramantu i našoj nebeskoj majci Mariji. — A. N.

U novčanoj nevolji. Varaždin. U ozluku prošle godine bio sam u vrlo velikoj opasnosti radi gospodarskih i novčanih potreba, tako da sam predviđao gotovo propast. Sva nastojaњa za pomoći nisu pomogla. U toj nevolji zazivao sam Presv. Srce Isusovo neka mi ono pošalje prijatelja, koji bi mi pomogao. U tu nakanu počeo sam moliti devetinu na čast Srcu Isusovom. I evo! Peti dan devetnice očutio sam u crkvi pomoći. Istog dana otišao sam k jednom odličnom gospodinu, na kojega nisam inače računao da bi mi pomogao. Ali tek što je saslušao moje potrebe, odmah je rekao: »Idemo, ja će Vam pomoći.« Tako je i bilo. — Isto tako i sada na 7. prosinca bio sam u velikoj poglibi za isplate tugega duga, mjenilice. Mislio sam da će dotični dužnik sam isplatići, jer sam ga prije upozorio. Ali nije, nego mi je na sam dan isplate kazao, neka ja to uredim, jer da on ne može. Na ovo me obuze grozna bol jerbo nisam imao ništa novaca. Srušio sam se od boli i u tom sam tri puta zavapio: »Presveto Srce Isusovo, smiluj mi se!« U taj čas prestane bol. — Ko da mi je već pomoženo. Istog dana naime dode jedna osoba u mojoj kući, pa kada smo razgovarali u kakovom sam ja položaju, odmah izvadi novac i reče: »Idi pak uredi stvar!« — S. K.

Cuđe, nevaljani muževi! Podravina. Živim u groznoj razmirici sa svojim suprugom. U velikom jadu i tugi htjedoh si uzeti život. Priredim otrov da izvedem grozno djelo. Opazili to ukučani i spriječili me. Zakopasmo tu stvar i ja ostao na životu.

Drugi dan nade taj otrov krmača i proždere ga. Za dva sata stade otrov djelevat i živinče bilo da krepa. Videći ja tu nesreću, što će zadesiti naše siromaštvo, bilo mi da zdvojim. Ali pomoći nema — do Božje dobrote. Uzmim krunicu u ruke te se izjadam Majci Božjoj i Presv. Srcu Sina njezinoga, obećavši, da će se prve nedjelje ispunjediti i pričestiti i nikad više ni u ruke primiti stvari proti životu. Dok sam ja tako velikim ganućem molila i uz suze vapila, dogodi se da je i krmača otrov izbacila i sad je opet zdrava. Hvala Ti, Veliki Bože!

Jači me, o Presveto Srce, u mom teškom životu i olakšaj mi teško breme, što mi ga zadaje nevaljani muž! — C. B.

»Ne reci krivo svjedočanstvo . . . Posavina. Prijе tri godine bio sam prisutan na samrti svom susjedu. Govorio on da ostavlja pola suvlasištva sinu pola ženi i njoj isto jednog vola. Prijatelji mu rekli da to dijeljenje nije dobro, a on će: »Vas je pet pametnih ljudi pa naredite kako je pravo.« Jedan sad napiše oporuku, a mi je potpisemo. —

Udovici potražili kod suda svoje pravo veleći, da oporuka nije volja njezinoga muža nego naša. I mi moradosmo na sud. Prisegao i ja, da je ona bila volja muža, što smo mi potpisali; a zašutio ja ono, što je on sam od sebe prije govorio.

Iza ovog dogodaja pripusti Bog na mene kaznu za kažnou. Sin mi se vraćao noću sa zabave; opali na nj netko iz živice i prem je bio u sredini između dva druga prugodi baš nega i rani u ruku. Za godinu dana igrali se momci i jedan ispal revolver sve u šali baš u srce mome sinu i ostade mrtav. Domala mi oboli i treći sin teško na pluća. Sada prve razmišljati puteve Božje i svoje i opazili, da nije više u meni ni sa mnom milost Božja. Podem i ispoviedim se te zapověćem devetnicu Presv. Srcu, da opet nadem smilovanje: mir duši i zdravljie djetetu. Kako ja molim, tako djetetu bolje bivalo. Hvala Ti veliki Bože! Jak si i pravedan! F. A.

NAUKA O KRIŽU.

II. Djetinja odanost.
Križa si ne treba birati, već uzeti onaj, koji nam Bog daje.

Isus Krist: Kćeri moja! Neke duše traže u drzovitoj revnosti velike križeve, junačke kušnje a odbacuju male... Druge od prevelike bojažljivosti biraju najmanje žrtve, najlaglje terete... Koje li taštine... koje li kukavštine... ili barem kojeg li neznanjal... Meni najvišemu gospodaru ljudskih udesa, meni pripada određivati svakomu od mojih slugu rad za svaki sat njegova života... Meni, ljubaznu i brižnu ocu, meni — prosvijeljenu i mudru liječniku pripada davati djeци mojoj hranu, koja će im udržati i umnažati sile te pripravljati lijek prema njihovim nevoljama i ranama... Uzmi dakle pokorno i s pouzdanjem ništa ne ispitujući — križ, koji tiだem... To je križ, po kojemu hoću uvježbati twoju strpljivost, prokušati twoju vjernost, pročistiti twoju ljubav, prokaliti twoje srce. U njem će biti za tebe milost... sreća... spas... nebo.

Duša: Evo me, Isuse, evo me pripravne da vršim volju Tvoju, jer Ti si, Bog moj... Da, ja hoću, što Ti hoćeš, ja **Birat nemoj dušo, kad već križ ti dadem;** hoću, kako Ti hoćeš... ja **Jer što nosit možeš, najbolje ja znadem!** hoću, kako dugo Ti hoćeš...

Eto pljeve za čistilište.

Svaki čovjek po prilici govori svaki dan tri sata. U svakoj minuti od prilike izgovori 100 riječi ili 6000 u sat ili dnevno 18 tisuća riječi, a to je 36 takovih stranica kakove su u Glasniku. U sedmici dana tako svak izgovori 252 stranice, u mjesecu 7560 stranica, u godini 90 hiljada i 72 stranice. Ako to izračunamo u knjigama, a da svaka knjiga ima trista stranica, onda svak u godini dana izgovori čitavu knjižnicu od preko 300 debelih knjiga. Ako tako govorиш za 60 godina, to izgovorиш više od 18.000 takovih knjiga.

Toliko čovjek govori! I sve je to posao duše, koju riječi ili rese ili kaljaju. Nije li tu puno ispravnih dapače i grijesnih riječi? Pazimo na svoj jezik, jer je Isus Bog kazao: »A ja vam kažem, da će za svaku praznu riječ, koju reku ljudi, dati odgovor u dan suda« (Mat. 12, 36). I sv. Jakov nas opominje: »Ko u riječi ne pogriješuje, onaj je savršen, može zauzdati i sve tijelo. Jer gle, i konjima mećemo žvale u usta, da nam se pokoravaju, i sve tijelo njihovo okrećemo. Gle i lade, ako su i velike i silni ih vjetrovi gone, okreću se malim kormilom, kuda hoće onaj koji upravlja. A tako je i jezik maleno udo i mnogo čini. Gle, mala vatrica, i koliko veliku šumu sažeže!« (Jak. 3, 2—5). I opaki će jezik gorjeti na drugom svijetu. Isprazne su riječi pljeva barem za — čistilište.

A. A.

VJESNIK MARIJINIH KONGREGACIJA.

SLOBODA ĐAČKIH MARIJINIH KONGREGACIJA.

Odlučan prosvjed katoličke javnosti protiv progona dačkih M. k. uspio je. Hvala dobroti Božjoj, zaštitni Bl. Djevice, molitvi kongreganista i pravdoljublju novoga povjerenika Dr. Stjepana Bosanca! Na sam dan nastupa svoje službe dne 1. siječnja izdao je ovu okružnicu:

»Pitanje Marijinih kongregacija u školama crkveno je političke prirode, te se prema tome imade rješavati sporazumno između državne i crkvene vlasti. Zato ovim određujem, da kongregacije u školskim zavodima mogu do konačnoga uredjenja toga predmeta nesmetano dalje djelovati na onaj način, kako su radile do ovdasnjih odredaba, kad je učenicima u nekim zavodima zabranjeno sudjelovanje u kongregacijama, dok se ne ispune stavljeni uvjeti. Ujedno priopćujem, da sam odredio, što je potrebno, da se što prije započnu pregovori o tom predmetu između državne i crkvene vlasti.«

Dačke M. k. slobodne su dakle i gledom na djelatnost u sekcijama svojim i gledom na mjesto sastanka. Upravitelji i čanovi znat će cijeniti ovu slobodu, te će je u jednu ruku nastojati upotrijebiti za što bujniji procvat svoga duševnoga života; a u drugu kloniti se svega, što bi bilo nedolično »slobode djece Božje.«

Okružnica se kloni netačnih izraza, kojima su prijašnje upravo vrstile. Tek je jedan, koji bi se mogao krivo shvatiti; pa da ne bude nesporazumka, razjasnit ćemo ga s pravog stanovišta.

»Pitanje M. k. u školama crkveno je političke prirode . . . « veli okružnica.

I. Uzme li se »crkveno političko pitanje« u pravnom smislu, t. j. koje radi o mješovitim, duhovno materijalnim, stvarima kao što je na pr. škola, onda M. k. ni po sebi ni po svojoj djelatnosti među dacima ne čini crkveno političkog pitanja, jer je po jednom i po drugom posve crkvene prirode.

1. Dačke M. k. jesu *po sebi* t. j. po svom cilju i sredstvima, po pravilima i organizaciji iste ko i druge M. k. za razne staleže u cijeloj Crkvi. Te su pak i glasom svojih pravila (vidi u »Kongreganistu« str. 11.) i potvrđama crkvene vlasti i provedbom u životu zaista duhovne, t. i. vjersko čudoredne udruge. A vjersko čudoredno polje je zaista vlastito crkveno, kao što je polje materijalne kulture vlastito državno. Ne mogu dakle biti predmetom pregovaranja po svojoj prirodi niti pravila M. k. niti njihovo nutarnje upravljanje niti nadzor o savjesnom držanju tih pravila niti sud o samoj potrebi i ustanovljivanju M. k. za školsku mladež. U svemu je tome Crkva svoja na svojem.

2. I *djelatnost* dačkih M. k. jest samo vjersko čudoredna. Pravila predviđaju duduše sekcije i akademije za književni, umjetnički dapače i gospodarski rad (n. 12.—14.); no to biva, ne toliko da se podade materijalna izobrazba, koliko više da se etičke vrednote na temelju vjerskih načela i u tim strukama pokažu i vježbom oživotvore. Kako pak vrstu rada označuje formalni a ne materijalni objekat, to je i sva djelatnost kongregacijskih sekcija vjersko čudoredna, pa po tomu i čisto crkvene prirode.

3. Ni to, što su članovi M. k. baš *daci* ne smeta, da kongregacija ne bi ostala samo crkveno pitanje, jer niti je država jedini odgojitelj ili dapače gospodar daka, niti može Crkva biti zadovoljna u današnje doba s ono malo upliva na odgoj svojih članova, što joj ga država na mješovitom školskom polju priznaje. Pa kao što država samostalno popunjuje svoju naučnu osnovu, tako i Crkva može i mora da novim i težim zahtjevima vjersko čudoredne odgoje odgovori u svom vlastitom djelokrugu novim i jačim pomagalima. Kako se ti zahtjevi kreću u smjeru slobodnog dačkog udruživanja, u smjeru utjecaja izrazitijih pojedinaca na drugove, u smjeru susprezanja pogubnog razvoja sjetilnosti, u smjeru čuvanja zakonitog ugleda, — to im Crkva najlepše odgovara baš osnivanjem M. kongregacija, koje su slobodno dačko udruženje, posjeduju moć dobra primjera — Marije, svetaca, dobrih drugova, — snabdijevaju daka vrhunarnom moći za borbu proti sjetilnosti — češćim sakramentima, temeljitim poukom, izabranijim društvom, — a svojom nutarnjom stegom dižu vrijednost zakonitoga ugleda.

Marijine kongregacije su kao i slobodni dački konviktii. Škola nema i ne može imati ništa proti tomu, ako roditelji dadu Crkvi, da im u svojim biskupskim konviktima odgajaju djecu, koja u isto vrijeme polaze nauke na državnoj školi. Dapače je to školi redovito i milo, jer je i za uspjeh svoje djelatnosti kod te mladeži barem popriječno sigurnija. Niti se škola brine za literarna i pjevačka društvanca, što su u tim zavodima. Jednako pouzdanje treba da ima školska vlast i prema M. kongregacijama, koje imadu istu svrhu i isti autoritet Crkve iza sebe s tom još prednošću, što se za kongregaciju i sam dak dragovoljno samo-određuje.

Marijine kongregacije dakle, ako i jesu za dake, nijesu ipak školske, nijesu mješovite, nego samo crkvene ustanove. Stoga i ne mogu biti predmetom raspravljanja između crkvene i svjetovne vlasti niti pravila niti nadzor niti sekcijski imenik kongregacija. Da li je dak u M. kongregaciji, to ne spada na svjetovnu vlast baš tako, kao ni to, da li nosi škapular ili je član trećega reda sv. Franje.

II. Uzme li se »crkveno političko pitanje« u najširem smislu, tako te sadržaje uopće sve, o čemu Crkva i država ne po strogom pravu nego radi boljeg sklada i napretka mogu da raspravljaju i jedna drugu da pomognu, onda se i pitanje M. k. u školama može nazvati takovim, jer u tom smislu mogu biti i čisto duhovne stvari predmetom dogovora.

Crkva može državnoj vlasti saopćiti, da je osnovala M. k. za dake zavoda N. u crkvi ili kapeli N.; oni da se sastaju u to i to vrijeme pod vodstvom upravitelja svećenika N. te se vježbaju prema opće poznatim pravilima M. k. Ovo saopćenje dostaje jedanput za uvijek; a svaki novi upravitelj iz pristojnosti će se predstaviti ravnateljstvu dotičnoga zavoda, te će jednako iz pristojnosti pozivati isto, da prisustvuje javnim istupima kongregacije n. pr. akademijama, kada ih ona priredi.

Država opet može da n. pr. dade M. kongregaciji za porabu zavodsku kapelu, ako se u njoj čuva Svetotajstvo ili barem sobu za raspravljanje i vježbanje, ako to upravitelj ne bi drugdje shodnije mogao upriličiti.

Drugo što kongregacija od države ne očekuje nego što je ona svojim članovima i onako dužna: pravednost i poštivanje Crkve i njihove savjesti. *Protivi se toj pravednosti*, kad u opće moderna državna vlast smatra

sebe jedinom gospodaricom svega odgoja, kad s načelnim nepovjerenjem gleda Crkvu i njezine službenike; kad mnogi članovi profesorskih zborova u nas progone kongreganiste kao kongreganiste, kad sumnjiče kongregaciju, a da je i ne poznaju.

Protivi se poštivanju slobode savjesti, kad se istražuje, tko je sve u kongregaciji i kad se pripadništvo M. kongregaciji ruglu izvrgava.

Ako Crkva to štovanje i tu pravednost traži, a država to, što je već sama svojoj časti i savjesti svojih podložnika dužna, iznova Crkvi obećaje i jamči, onda je to takoder neko crkveno političko pitanje, ali tek u širem, a ne u strogom pravnom smislu.

Razlikujući tako bitno od pripadna lako će se doći do sporazuma na zadovoljstvo obiju strana i na radost mladeži.

DESETGODIŠNICA SAVREMENE KONGREGACIJE.

Mlado je stablo *kongregacija gospoda i gospodica u Splitu*. Pa ipak je pod okriljem Lurdske Djevice donijelo obilna ploda.

Zasadio ga je 1912. poznati naš misijonar o. Ilija Gavrić D. I. Njegovom njezinom i njegova naslijednika, neprežaljenog o. Stipkovića, bujno se razvijao brojem i revnoscu. Već prve godine četa je brojila preko 100 junakinja. Rat je prorijedio, i njihove redove. Nakon rata bude se na nov život.

I zapuštenost nekih *Gospinih kapelica* po Splitu svjedočila je o poratnoj raspuštenosti grada. Gorljive dvorkinje nebeske Kraljice nijesu mirovale, dok ne obnoviše četiri najzapoštenije kapelice.

Nesmiljena skupoča silno umnaža broj *sirotinje*. Nekoliko tih milosrdnih sestrica stupa u službu mjesnoga društva («Caritas») za potporu siromaha, da od vrata do vrata prosjače za glad i golotinju.

Koliko Split obiluje narodnim podmatlkom, toliko oskudjeva njegov podmladak potrebnim odgojem. Oratorij sv. Josipa posvećuje svoju pažnju srednjoškolcima, ali ga tiši deficit blagajne. Zbornice osnovaše *sekcijsa sv. Josipa* za pomoć togata Josipovca. U malo sedmica sabraše oko 15.000 Kr. Zajednički s nekim drugim društvima misle na stalno potporno vrelo spomenutog zavoda.

Osnivaju se po Splitu *prosvjetna društva* s kršćanskim načelima. Među ženskim svijetom prve im utiru put naše zbornice kao pionirke, ne predajući ni pred batinama ni pred samokresima.

Već više godina nikle su iz te kongregacije *euharistična sekacija i sekacija Apostolata sv. Cirila i Metoda*. Velik broj kongreganistica vidi se sedmično, a mnoge i dnevno, kako se krijepe manom nebeskom.

Današnja razvratnost velikoga svijeta okužila je i mali svijet, obiteljsku zajednicu. Brakovi se lako sklapaju, a još lakše rastavljaju ili se onako živinski živi možda pod plaštem civilnoga braka. Zavladala je dosad nečuvana sloboda drugovanja obaju spolova. Mnogima je deveta briga crkveni zakon o mješovitim brakovima. Ti žalosni pojavi nukaju revne kongreganistice, da osnuju *sekcijsu sv. Obljeti* i da promiču osobito posvetu obitelji Srcu Isusovu.

Split se od vajkada natjecao s našim gradovima u čašćenju Kraljice i Majke svoje; ali se danas valjda niješ jugoslavenski grad ne bi mogao sa Splitom takmiti u blaženju Gospine krunе odurnom psovkom. Da uskrije onu staru pobožnost i operu zvezdanu krunu svoje Vladarice, Odvjetnice i Majke — svaki mjesec po jednu zvijezdu, sastat će se zbornice unaprijed *svake prve subote* u mjesecu na generalnu sv. pričest, kojoj će priključiti otprošnju s pjesmom u slavu preslavne Bogorodice. Pozivlju i ostale vjernike tom zgodom pred zajedničku Maјku. Mole i sve ostale kongregacije, da pokušaju uvesti i u svom zavičaju pobožnost prvih subota, koju je i sv. Stolica oprstima obdarila.

Prijeđom svoje desetgodišnjice, a o 400-godišnjici knjižice egzercicija i 300-godišnjici kanonizacije sv. Ignacija, Franje Žavera, Filipa Nerija i Terezije, prirediše od 12.—19. XI. prošle god. *duh. vježbe* za gospode i gospodice. Odziv bio posve neočekivan: vječnica 300—400 a dojam tako izvanredan, da je i muškoga svijeta privuklo u ispovedaoniku. Mlad gospodin reče, da ništa dosad nije toliko potreslo njegove duše. Da ostave i vidljiv spomen svoga jubileja, isprazniše svoju čednu

blagajnu — 10.000 Kr. — za ukusnu električnu rasvjetu lurske špilje u ovdašnjoj crkvi Srca Isusova.

To je javni rad poglavito zadnjih triju godina, dok su plodovi privatne gorljivosti sakriveni u knjizi života. Nekom zgodom nazvao je dak-zbornik ove kongregacije »modernim sveticama«, koje natarnjom i vanjskom djelatnošću posvećuju sebe i bližnjega. Sa Šinom milostivim blagoslovila ih Djevica Majka Marija!

Marin Josip.

Iz Lurda.

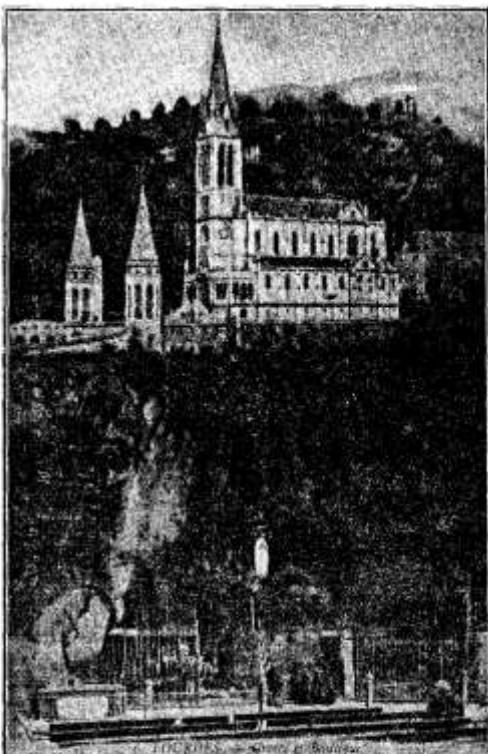
Jer je 11. veljače dan prvog ukazanja Gospe lurske sačuvali smo za ovaj broj izvještaj o svećanostima, što su ondje bile prošle godine.

U svaku dobu godine dolaze onamo hodočasnici pojedince i u manjim grupama; u svako je doba lijep zeleni Lurd; vazda mila draga Gospa, kojoj i u zimske dane izgori po stotine svjeća u čast; vazda se možeš okupati i okrijepiti na njezinom čudotvornom vrelu; vazda ti on diže dušu u onaj vrhunavni svijet, kojega je on djelo i svjedok.

No veća hodočašća stižu od svibnja do listopada i to sa sviju strana svijeta; najviše dakako iz same Francuske. Sviju hodočasnika tijekom godine imade katkad i do milijun, a skupno ih se nade najviše u drugoj polovici kolovoza, kad dolazi francusko narodno hodočašće.

Ove je godine bila pedesetgodišnjica toga hodočašća, što ga započeo P. Augustin Asumpcionista, pa je njime došlo preko 30.000 ljudi, a od toga oko 1000 teških bolesnika. Vjera naroda i pouzdanje bolesnika — lijepo je bilo načitati — jer je bilo mnogo optuživanja, a baš pravih čudesa bilo je 9, o kojima ćemo još govoriti.

Svećanost je uvećalo do stotina ozdravljenika od prijašnjih godina, koji su došli da se zajedno zahvale nebeskoj Dobrotvorki. U crkvi i na procesijama imali su posebno mjesto, pa je bilo zaista pobudno gledati ove žive svjedočke svemoći i dobrote Božje. Mnogo žarči su bili stoga oni zazivni nepreglednog mnoštva svetotajstvenom Isusu: »Gospode! Mi Ti se klanjamo! Gospode! Mi Te ljubimo! Gospode! Mi vjerujemo u Tebe! Gospodine, eto bolestan je koga ljubiš. Reci samo riječ i ozdravit će! Hosana Šinu Davidovu!«

Gospino Svetište u Lurdu.

VIJESTI.

Brod na Savi. — Marijina kongregacija gospodjica. — Želim, da i daleke naše drugarice upoznam s novom našom kongregacijom, da se sviješću pojačane naše zajednice i sve jačamo.

Dne 12. II. 1922. sastalo se nas 12 na prvi dogovor, kako da nastavimo djelatnost u kongregaciji, jer smo, svršivši školu, prestale biti članice dačke kongregacije. Pod predsjedanjem vel. oca Lambertra odlučisemo osnovati zasebnu kongregaciju. Naslov odabrasmo »Bezgrješno Začeće« a zaštitnicom sv. Ceciliju. Osim općenitih dužnosti uzesmo si za zadaču njegovati crkveno pjevanje. Kongregacija nam bude odobrena od duh. stola u Djakovu. Sastavismo poglavarstvo: pretektka Jelisava Rotter, tajnica Zora Pavlin, odbornica Marica Živatović i blagajnica Ivana Praus.

Prvo primanje obavljeno je 25. ožujka na svečan način, a nakon toga priredismo malu akademiju. Sad opet imademo novih kandidatkinja, te se vrlo lijepo kongregacija razvija. Sastanke imademo dva puta u mjesecu. Zajedničku sv. pričest svake prve nedjele u 7 sati u jutro kod sv. Mise. Kongregacija broji sada 22 članice. — Dne 25. svibnja istupisemo prvi puta sa jednom literarnom produkcijom. Proslav govorila je Ivana Praus, a zatim je slijedila prestava u 4 čina od Josipa Kraljevića »Borba za miraz«. Odziv je bio vrlo dobar, a uspjeh sjajan. Sve skoro članice su namještene po raznim uredima, te tako blagotvorno djeluju i na druge svojim primjerom. Rad je u kongregaciji vrlo živahan, jer su sve članice svjesne svog uzvišenog zvanja, kao kongreganistice. Pozdrav svima drugarcicama.

Zora Pavlin, tajnica.

Senj. — Proslava petnaestgodišnjice opstanka Marijine kongregacije radnica.

Dne 8. prosinca, na Marijin dan, proslavila je Marijina kongregacija radnica u Senju na osobiti način petnaestgodišnjicu svoga opstanka. — Najprije je bilo svečano primanje u crkvi. Primljeno je osam novih članica u kongregaciju. Iza crkvene svečanosti davala se je knaća zabava sa predstavom. — U prošlovu se očratio tih rad prožet životom vjerom članica Marijine kongregacije. Slijedila je deklamacija: »Dvije majke«. Iza toga prikazivan bijaše Šaljivi solo prizor: »Planička«. Veselim i idealnim prikazivanjem upravo je vještački prikazan život, koji je tu i tamo humorom isprepletan. — Kruna same zabave bijaše igra u tri čina: »Marijino dijete«. Miada je družba Marijina u svojim malim prostorijama upravo vještački odigrala. lijep i osobito za mladež poučan komad. Upravo se natjecale koja će bolje. Najbolji je dokaz zadovoljstvo gledalaca i prikazivanje istog u dva navrata.

Vrlo je poohvalno za samu kongregaciju, što su oko pripreve, da bude sve što lijepše, učiole veliki mar. Pogotovo pozornica pokazivala je vještinu njihovih radničkih ruku. Hvala, a od Boga dragoga plata! — Posmatrač.

Martinska Ves. — Svetih naknadnih Pričesti bilo je u našem Djevoj. društву od mjeseca siječnja do konca listopada oko 900; za katoličku smo štampu na dan sv. Petra i Pavla sabrale preko 1900 kruna, premda smo kod toga morale kolešta čuti. Nije nam žao, a do godine čemo podvostručiti svoju revnost. Kad se radi o dobroj štampi, znademo, da se radi o časti Božjoj. Kad bezvrienci svoje novine i knjige podupiru, zar mi katolici da se stidimo? Neke od naših otišle »za muž«. Čudno! Kad smo osnovale naše društvo, rekli su naši protivnici: »Gle to su djevojke, koje budu išle sve u kloštar«. A sada su uvidjeli, da samo one djevojke, koje ljube Boga i njegov sveti zakon, mogu biti i dobre žene, dobre domaćice. Dobre su nas sestre Gonzaga i Seralija ostavile i otišle u Sinj. Neka Im Presv. Srce plati za sve ono dobro, što su ga one za nas učinile. U svojim molitvama ne čemo ih nikada zaboraviti. Sada nas vodi naša domaća učitelica mil. gda. Terezija Vlašić, koja nas često okuplja oko sebe kao dobra majčica dječiku svoju. Lijepim svojim postupkom privlači nas sve više pa se učamo, da će se oko nje do godine okupiti sve čestite djevojke. Dvije su nas drugarice ostavile i pošle u samostan sv. Vinka Paulskoga. — Oh, blago njima, samo ako ustraju do konca. Uz gđu učiteljicu brine se za nas i č. s. Ema, koja nas, kao vrerna pjevačica i vrerna sviranju, podučuje u pjevanju. Možemo reći, obje ove poletne duše vrle su pomagalice našem g. župniku, koji sam upravlja ovom velikom župom, gdje je nekada bio barem jedan kapelan. — *Jedna za sve.*

Broj 3

Poštarska u gotovom plaćenu.

Tečaj 32-1923.

GLASNIK SRCA ISUSOVIA

Glasnik Presv. Srca Isusova.

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkim društvama za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplate »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

BOŽ. SRCU ZAHVALJUJUZA PRIMLJENE MILOSTI:

Aleksinica I. D. Bog osvetio nanešene nepravde. — *Bakar* R. i T. I. Primili mnogo dobročinstva. — *Beograd* I. K. Pomoglo u zvaničnoj dužnosti. — *Bašnici* A. M. U zdvojnosi pomoglo Bož. Srce i sv. Anto. — *Budroveci* R. E. Sretno uspješna operacija iza petnaestogodišnje bolesti. — *Bressler Pa.* J. S. Na smrt oboljeli sin podnio operaciju, dok ga roditelji izručili Bož. Srcu i sv. Josipu. — *Brod Moravice* P. J. Ozdravilo blaže, a sad moliti za dijete. — *Ciglenica* I. L. Ozdravio od nesretnog pada. — *Čazma* E. P. Pomožena kod gospodarstva kad je pred slikom Srca Isusova vapila za pomoć. — *Dolje* I. S. Srce Isusovo dobrote i ljubavi puno pomoglo mi u bolesti želuca. — *Dragovci* A. T. Ostavila ju tiskavica, kad je zavala S. L. — *Erdevik* P. K. Dvije godine molio svaki dan »Zdravo Marije« za sestruru, da se kao poštena djevojka uda, a sad opet Presv. Srce za sretan porod jedne rodake — i u obojem lijepo uslišan bio. — *Gračani* B. P. Kćerkica ozdravila od bubrežne bolesti. — *Jalkovac* F. R. Već napuštena i zdvojna ipak po Srcu Isusovu ozdravila. — *Karlovac* P. H. Dobra učiteljica utekla se Presv. Srcu za zdravlje brata i bila uslišana. — *Kunovac* C. M. Ozdravila slomljena ruka. — *Koprivnica* K. A. V. Vratilo joj se muž iz rotpusta iza 7 g. a ona ga uvijek preporučala Presv. Srcu. — *Moravče* P. R. U neprilici kupnje zazvao Presv. Srce i sretno mu uspjelo. — *Novi Jankovec* E. Z. Ozdravio joj sin seminarac. — *Novi Mihaljevci* T. L. Jednom dijete ozdravilo darom Presv. Srca pa se nada i opet. — *Osijek* M. T. Primila mnogo milosti. — *Pecki* N. A. Veli da mu je kod Presv. Sreća bio osobiti zagovornik sv. Izajia prorok u jednoj nevolji. — *Petrovaradin* A. V. Izbavljena iz opasne bolesti. — *Pleternica* A. G. S majkom zahvaljuje se za povratak miloga oca. — *Podgajec* K. P. U duševnoj boli pomožena. — *Sikirević* M. C. Izručila Presv. Srcu svoju parnicu i dobro krenulo. — *Skoplje* Z. E. Sretan porodaj darom Bož. Srca. — *Split*. V. L. Ozdravio sin. — *St. Mikanovci* G. J. Ozdravila na noge. — *Stari Vrbaš* M. A. Ozdravio brat i dalje se preporuča. — *Subotica* P. L. Krunicom isprosila bratu da se s Bogom izmrije. — *Stroopolje* M. M. Zavjetom Presv. Srcu ostavila ej bol utrobe i glavobolja. — *Tisovac* V. B. Uslišana u dvojakoj potrebi i preporuča se Bož. Srcu za sav život. — *Topličica* B. C. Riješila se duševnih boli, udala joj se oklevetana rodakinja. — *Valpovo* A. J. Dijete ozdravilo. — *Varažd. Toplice* Š. Š. Ozdravio suprug, kad ga žena S. I. devetnicom preporučila. — *Vel. Gorica* R. L. Razne milosti primila. — *Volavje* B. R. Citajući Glasnik S. I. dobila pouzdanje te Isprosila dijetetu zdravlje. — *Vršac* S. P. Povratilo joj se zdravlje nozi. — *Zagreb* A. E. Rana na nozi zacišljila kad sam se Pr. Srcu preporučila. — Z. K. Dva su mi puta pomogli Isus i Marija u vekiloj nuždi. — A. G. Primila jednu veliku milost. — V. I. Vječna hvala Pr. Srcu i Bl. Gospa, što sam položio strogi ispit s odličnim uspjehom. — M. Z. Dobila puno milosti. — M. M. Hvala Presv. Srcu na primljenim milostima. — Lj. K. Udijelilo zdravlje u opasnoj bolesti. — M. M. U napastima očuvana, u bijedi pomožena od Presv. Srca mnogo puta. — M. Pl. Potpuno ozdravio od »neizlječive« bolesti. — Š. A. Dodijeljen mu stan. — *Zemun* M. B. Dijete se riješilo teške bolesti. — J. K. Ozdravio. —

Kod Uprave Glasnika S. I. mogu se dobiti krasne slike Presv. Srca komad po 6 dinara. — Dopisnice sa slikama Isusovim kao uskrsne čestitke komad po 1 Kr.

Gradanske dužnosti katolika.

Opća nakana za ožujak, blagoslovljena od Sv. Oca pape.

Pregledavao sam one grozne tamnice uz duždevu palaču u Mlećima, gdje se uznik nije mogao nikad uspraviti, nikad sunca ugledati, nikad toplo ogrijati, nikad utješne riječi čuti. „Groblije živih!“ reče slovenski jedna gospojica svome ocu kraj mene. „Da — rekoh ja — ovođe je trnuuo i mnogo plemenitih ljudi našega naroda.“ Gospojica ugodno iznenadeni, što čuje svoju riječ, dodade odmah povjernljivo: „Ah, kako je čovjeku drago, kad se nade sa svojim!“ „Pa još na takvom mjestu“ — nadodah.

Jest! Milina, što se srce razlijeva, kad čuješ u tudini svoj materinski jezik, življe ti budi osjećaj narodnog zajedništva. No ona je skupa sa sličnošću čudi i zajedničkim podrijetlom ujedno i prvi temelji međusobnih gradanskih dužnosti. Jer ako nam je po naravi milo društvo u kom se razumijemo, onda nam je po istoj naravi i dužnost to društvo čuvati i unapredizvati.

To nam je dužnost i po tom, što je gradanska zajednica za svakog pojedince čovjeka vrelo lijepih dobara i prava, da se na pr. može izobraziti, život osigurati, potomstvo opskrbiti it.d.

Radi toga se baš i udružuju ljudi u države, da njima postignu, što im sama obiteljska zajednica ne može dati. No kako je u obitelji dužnost, da se štuje roditeljski ugled, tako je i dužnost, da se štuje u državi zakonita vlast. Isti Gospodin Bog, koji nam je u narav usadio potrebu velike narodne ili državne zajednice, usadio je s potrebom vlasti i osjećaj počitanja i krepost poslušnosti prema toj zakonitoj, domovinskoj vlasti. „Gdje nema vlasti, propad narod!“ veli, sv. Pismo. (Posl. 11, 14.) A po Apostolu veli Gospodin: „Svatko neka se pokorava pretpostavljenoj vlasti, jer nemá vlasti, a da nije od Boga.“ Rimlj. 13, 1.

Eto, to su tri temeljna razloga, da svoje gradanske dužnosti ozbiljno shvaćamo; osjećaj zajedničkog podrijetla, čudi i jezika; vlastita korist i pravu; najviše pak volja Božja.

Glavne dužnosti

Jednako su opet tri glavne krepsti, koje nam nalažu naše gradanske dužnosti, a to su pravednost, zdušnost i ljubav.

Pravednošću dajemo svakom, što ga ide: bilo čovjeku zamjenito, što mu dugujemo; bilo državi, što je zakonito; bilo podredenima, da im se pojednako dijeli teret i dobitak. Pravednost traži, da se čuva tudi život, dobar glas i imetak. Pravednost nalaže, da se dade pogodena plaća slugi i radniku; da se izvrše ugovori i obveze; da se dadu porezi, koji su pravedno odmjereni. Pravednost traži, da država gradi ceste i željeznice, diže nasipe i pošteno plati činovnike; a sve to prema razmjernoj potrebi i žrtvama ljudi i kraja, a ne prema licu i rodbinstvu strančarskih pristalica.

Zdušnost (aequitas) nas potiče, da iz važnih razloga činimo što baš nijesmo dužni po strogoj pravdi učiniti. Radnik na pr.

ima pravo na obiteljski život, po tom na takovu zaradu i plaću, da može svoju obitelj uzdržavati. Ali tko mu je dužan dati po strogoj pravdi zaradu i tako veliku plaću, ako u isto vrijeme čovjek može da dobije uz manju plaću drugoga radnika, koji treba da uzdržaje samo sebe? Eto, što po strogoj pravdi nijesmo dužni, dužni smo iz zdušnosti, ako vidimo da si taj drugačije ne može pomoći. — Iz zdušnosti, a ne iz same ljubavi, dužni su gospodari i pod starost hraniti sluge, kad im već malo što koriste. — Iz zdušnosti, a ne po strogoj pravdi, radi kotarski predstojnik i izvan službenog vremena, samo da unaprijeđi dobro povjerenih mu državljana. Obveze zdušnosti jesu ono, što se veli: čovječnost, uvidavnost; ili što se češće čuje: „To ga ide!“ ili: „To ipak ne ide!“

Već i mnoge od dužnosti pravde i zdušnosti nadahnjuje ljubav, a ima ih dosta, koje su njezin i samo njezin glas. „Društveno blagostanje nema čvrstih temelja — veli Lav XIII. u okružnici „Nedohitnom“ 1878 — , ako se ne upire na nepromjenjiva načela istine i pravde, te ako srca ljudska ne združuje iskrena ljubav koja olakšava i zasladije izvršivanje društvenih dužnosti.“ — Ljubav sudi potrebe bližnjega prema svojima pa im pritiče u pomoć daleko više nego bi to po strogoj pravdi i zdušnosti morala. Ljubav nadahnjuje iskrene rodoljube, da žrtvaju imetak i snagu svoju, da isti život za dom i red.

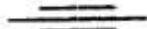
Tko dakle pazi na ove tri kreposti, izvršit će i one tri građanske dužnosti, što se obično spominju: domovini pietet ili privrženost; poglavarstvu štovanje; zakonu posluh. To je dužan svaki građanin domovini i narodu svome, a katolik na osobit način.

Katolik vrši građanske dužnosti

gleđajući na svoj božanski uzor Krista Gospodina. Isus priznaje vlast Poncija Pilata makar bila i do neprijateljskog naroda; Isus plaća porez, makar ga trebalo i čudom iz mora izvaditi; Isus štuje poglavice narodne, makar i nevaljani bili. Ali Isus radi i za oslobodenje naroda svoga time, što hoće da ga duševno digne i preporodi.

Hrvat katolik vršit će najbolje u sadanje vrijeme svoje građanske dužnosti, ako se složi s čestitim katolicima te uznastoji da se Kristov zakon u našoj domovini štuje i vrši. Jedino će tako doći opet mir i napredak narodu našem, kako je to Ljepo razložio u svojoj poslauici Pijo XI. Za to će i kol izbori za sabor čestiti katolici glasovati samo za onoga čovjeka, koji otvoreno priznade, da će prema načelima rimokatoličke vjere i u skladu s biskupima raditi za dobro hrvatskoga naroda.

Svi pak molimo žarko ovaj mjesec Božansko Srce, koje je kazalo nekoć: „Zao mi je naroda!“, da se smiluje hrvatskomu narodu, te mu dade nesebičnih i značajnih voda. *J. Vrbanek D. I.*

Što me tješi.

*Kudgoder kreneš, križ te slijedi,
Ah Golgota je cijeli svijet,
Gdje radost za čas na smrt blijedi,
Gdje brzo svene svaki cvijet.*

*Al jedan Križ se samo sjaji,
A na njem visi Isus Krist,
On suznu dol nam nebom rati,
I s njeg se toči život čist.*

*Pod ovaj Križ ču i ja stati
I na nj naslonit križ ču svoj,
Pa nek se cijeli pako sjati,
U Križa svetom spas je moj!*

M. R.

Obećanja štovateljima Presv. Srca.

Sv. je Petar jednoć rekao Isusu: »Evo, mi smo ostavili sve, i pošli smo za tobom; što ćemo dakle dobiti?« A Isus reče Petru i apostolima: »Zaista vam kažem, da će te vi, koji ste pošli za mnom, u preporodu, kad bude Sin čovječji sjedio na prijestolju slave svoje, sjediti na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest koljena Israelovih. I svaki, koji ostavi kuću ili braću ili sestre ili oca ili mater ili ženu ili sinove ili polja radi imena mojega, primit će stostruko i posjedovat će život vječni.« (Mat. 29, 27 ss.).

Evo tu imamo nekoliko obećanja Isusovih iz sv. Pisma. No imamo još i mnogo drugih. Isus je nelzljerno dobar, zato obilno nagraduje svako dobro djelo. Pa stoga, kad je sv. Margareti objavio svoju želju, da ljudi štuju njegovo Presv. Srce, obećao je mnogo, obećao veliko nebesko blago onima, koji to čine. I da su to u istinu obećanja Isusova, o tom ne možemo dvojiti. Jer prvo: evo u naše dane, na Spasovo g. 1920., nepogrješivi je namjesnik Isusov, sv. otac papa Benedikt XV., proglašio svetičnom Margaretu Alacoque, i time pred cijelim kršćanskim svijetom potvrdio, da Margaretu nije prevarila niti bila prevarena od davla kod onih najmudrijih i najsvetlijih objava u pogledu pobožnosti Presv. Srca Isusovu. A drugo: neprestano iskustvo vjernika potvrđuje, da oni, koji štuju Presv. Srce Isusovo, u istinu dobivaju sve ono, što je sadržano u onim obećanjima.

A koja su to obećanja? U spisima sv. Margarete nalazi se osobito *dvanaest takovih obećanja*, a ona obuhvaćaju u istinu sve, što si može kršćanin željeti. Cujmo ih dakle.

Prvo obećanje Isusovo: »Ja ču iz moga Sreca u obilju izliti blago milosti na sve štovatelje njegove.«

Za pravo imademo već tu kod prvoga obećanja sve, što si možemo željeti. Jer kad imamo »blago milosti Božje u obilju«, što bismo si još veće željeli? Sv. Ignacije veli u onoj glasovitoj molitvi u zaključnom razmatranju svojih duhovnih vježba: »Daj mi, Bože, samo tvoju ljubav i milost, pa sam dosta bogat, i dalje ništa više ne tražim.«

I dolsta nam povijest pobožnosti Presv. Srca Isusovu kaže, da obilje svih milosti Božjih tamo djeluje, gdjegod vjernici revno štuju Presv. Srce. Tamo krasno cvate vjerski život i sve kriepost. Čitave općine se prepordile, kad je bila uvedena i revno njegovana pobožnost Presv. Srca. A to je najveća sreća, što si možemo pomisliti. Zemaljski su raj ljudi izgubili grijehom, a gdje nema grijeha, gdje cvatu sve krieposti, tamo će se na novo naći raj. Naći će ga dakle štovatelji Presv. Srca, jer »oni će u obilju dobiti blago milosti Božjih.«

Drugo obećanje: »Ja ču im dati svaku pomoć potrebnu staležu njihovu.«

Svaki čovjek želi si uspjeh svom poslu, i ako je dobar kršćanin, onda želi iz dne duše svoje, da može Bogu služiti i vršiti dužnosti staleža svoga tako, kako to Bog od njega traži. Kad bi čovjek znao sredstvo, da postigne uvijek dobar uspjeh, kako bi bio sretan! A dobar je kršćanin još puno sretniji, kad može u svom staležu uvijek živjeti mirne savlesti, kad si može uvijek kazati: ja živim u svom staležu tako, kako Bog od mene hoće. Pa evo, ovi ti sreću obećaje onaj, koji ne može prevariti, koji se ne može iznevjeriti svome obećanju: Isus sâm!«

to obećaje, ako revno štuješ njegovo Presv. Srce. **Zar ne bi morao svaki čovjek,** koji ima pamet u glavi, odmah odlučiti, da će to činiti? Oni koji su to do sada već činili, mogu nam pripovijedati iz vlastitog iskustva, kako Isus drži ovo svoje obećanje. Evo, na vrlo različitim jezicima izlaze danas »Glasnici Presv. Srca Isusova«, ne samo u svim zemljama Evrope, nego i u svim dijelovima svijeta. Pa u svim ovim Glasnicima čita se svaki mjesec, kako je Isus držao svoje obećanje te ponogao štovateljima svojega Srca u svim stvarima, koje su potrebne njihovu staležu. To svjedoče i mnogobrojni oltari Presv. Srca, ukrašeni srebrnim i zlatnim srcima i drugim dragocjenim darovima onih, koji su kod Srca Isusova htali pomoći u potrebljama svojega staleža.

Treće obećanje: »Ja ču ih krijepti u radu, i blagosloviti im, štogod poduzmu.«

Za egipatskog Josipa kaže sv. Pismo, da mu je »sve sretno pošlo za rukom« (Gen. 39, 2), pa i njegov gospodar Putifar »dobro je znao, da je Bog sa Josipom, te sve dobro vodi, čega se god on prihvati«. (Ib. 39, 3.) Evo, o blagoslovu Božjem sve ovisi. Istina, ne može se uvijek blagoslov Božji nekako rukama pipati, kao kod egipatskog Josipa. Ne rijetko salje Bog i prijateljima svojima teške kušnje. Tako je i onaj drugi Josip, čiji je egipatski Josip bio samo prilika, naine sv. Josip hranitelj Isusov, u siromaštву živio. Bog je to tako odredio, jer je Isus sam, Sin Božji, htio da od djetinstva svojega živi u siromaštvu. No ako je dobro i spasenosno za dušu, onda daje Bog blagoslov i u vremenitim stvarima, osobito onima, koji štuju Presv. Srce Isusovo. Čitajmo, što pišu o tom čitatelji »Glasnika« u svom nebrojenim zahtvalama. Tu vidimo, kako Isus u istinu one, koji štuju njegovo Presv. Srce, »krijepi u radu i blagosavlje im, štogod poduzmu.«

I tomu ne čemo se čuditi, kad pomislimo, što piše sv. pismo: »Pobožnost je korisna za sve, jer ima obećanje za ovaj sadašnji život i za budući«. (1. Tim. 4, 8.) No pobožnost za naše vrijeme je baš pobožnost Presv. Srca Isusova, za koju kaže veliki papa Leon XIII.: »Pobožnost Srca Isusova jest danas značajno obilježje katoličke Crkve.«

Bio je jedan redovnik, koji je svaku službu, što mu je naložila sveta redovnička poslušnost, predao Srcu Isusovu, neka ono mjesto njega i po njemu vodi poslove te službe. I njegovo pouzdanje nije ga nikada prevarilo. Pokušaj, pa ćeš isto iskusiti, pa će te Presv. Srce krijepti u radu te blagosloviti, štogod poduzmeš.

M. H.

„Ne dirajte pomazanike moje.“

Za vrijeme skupštinskih izbora radio sam među svojim župljanima za pobjedu hrvatstva i katoličke ideje. Bezdušnici me pred narodom ocrniše, da sam izdajica. Na dan sámog izbora napala me rulja tako da sam skoro životom nastradao. Pravim čudom očuvalo me Presveto Srce Isusovo. Ostao sam živ i malo za tim potpuno zdrav.

Prvi je na me podigao bezbožnu ruku neki Luka Muhar iz župe Dolnje Pazarište. Ovaj je bio prošle godine zaposlen paljenjem mina za istraživanje ruda u Velebitu. Jednog dana koncem kolovoza zapali u društvu još dvojice jednu minu. Ova se dvojica na vrijeme odstraniše, dočim je Muhar zaostao i mina ga usmrtila raznesavši mu prsni koš.

27. kolovoza obavljao sam slučajno opet u Dolnjem Pazarištu veliku Misu, jer je domaći župnik bio pošao na duhovne vježbe. Prije sv. Mise dode u župni stan Muharova rodaka i umoli me, da za pokojnika oglasim sv. Misu, izmolim moljenje i zatražim po običaju od naroda u crkvi oproštenje.

Cudno da je to zapalo baš mene, koga je Muhar htio ubiti i taj dan ležao je mrtav, a ja zdrav služim sv. misu u njegovoj župnoj crkvi! Kako su tajanstveni putevi pravde Božje! — *I. D. upravitelj župe.*

SV. JOSIP U LJUBLJANI.

U proljeću 1921. putovao sam iz Dolenjske u Ljubljani na operaciju. Pratio me moj brat. Kad je vlak prispio na Dolenjski kolodvor, reče mi: »Izadimo tu, bliže nam je odavle u zemaljsku bolnicu«. Izašavši laganim korakom podosmo prema gradu. Kad dodosmo na Streljačku cestu, pukne nam pred očima najedam-put pogled na veliku krasnu crkvu. »Kakva je to crkva?« — upitali

»To ti je nova crkva sv. Josipa« — reče. »Zar je još nijesu vidi? Već pred više godina je dovršena.«

»Vidio sam s daleka zvonik, ali nijesam slutio, da je to tako velika n-ska crkva. Ajemo de, preporučiti se sv. Josipu. On je zaštitnik dobre smrti.«

Podosmo tamo. Ali na posve prostom vratima stoji natpis: »Zabranjen ulaz«. Dakle ova krasna crkva još nije otvorena. Ogledasno ju izvana. Zaista sjajna zgrada i veličanstven zvonik! Nema mu paru u cijeloj Evropi, barem ne u ovom slogu.

Zavitimmo ipak u crkvu. Joj! — puna je vreća. Neki čovjek, koji je čuvao ovo blago, pode do nas te upita: »Može biti da želite kupiti brašna od gradske aprovizacije? Danas smo opet dobili vagon. A zaista stajao je jedan voz sa dva konja usred Crkve. Mi rekonsmo, da se htjedosmo preporučiti sv. Josipu.«

»A onda podite u kapelicu«, reče, te nam pokaze crvenu Isusovačku kuću pokraj crkve. »Tu je ulaz, a desno je kapelica.«

Otvorimo oprezno naznačena vrata, i nadosmo se u pobožnoj lijepo uređenoj kapelici sv. Josipa. Kleknusmo u klupu, da se preporučimo sv. Josipu, osobito ja radi operacije.

Tada dove jedan starl svećenik u kapeliku, pristupi k nama te nas upita: »Može biti da se želite ispričati?« Mi mu ispričasmo, zašto smo došli, da se naime pomolimo sv. Josipu; a on nas ponudi, da razgledamo kapelicu. Stavisno ovom prigodom razna pitanja, no otac reče: »Nije umjesno, da se ovdje mnogo govori, nego radite podimo u vrt. Putem pokaza nam još jednu malu kapelicu Majke Božje veleći: »To je kapelica za kongregacije. Mi naime upravljamo raznim kongregacijama u gradu, a one imaju ovde svoje sastanke.« »Kakve kongregacije? — upitasmo. »To su Marijina društva — za gospoje, gospodice, učitelice i gospodu, gradane i dake raznih škola.« *

Nova Crkva sv. Josipa u Ljubljani.

Stupismo u vrt; u sredini su hladoviti hodnici kestenima obrubljeni poput perivoja, a sa strane gredice za povrće i mladi voćnjaci.

Mladi su redovnici kopali i radili; drugi su se pak vrlo ozbiljno polakim korakom šetali, od vremena do vremena pogledavajući u knjigu.

»Kakvi su to mladići?« upitao je.

»To su naši novaci« — reče Otac. »Od nekoliko mjeseci nalazi se naime novicijat naše Jugoslavenske redodržave ovdje u Ljubljani. Ima među njima Hrvata i Slovenaca. Sad istom mogosmo sa vrta dobro pogledati ljepotu ove veličajnom kupulom urešene crkve sv. Josipa i ubavu redovničku kuću pokraj nje. Slog je romanski, kako vidite, reče Otac; plan je napravio benediktinac sekovske opatije, glasoviti arhitekt O. Anselmo Werner, a izveo je gradnju g. graditelj Scagnetti. «Imademo i mi u Dolenskoj ogromnih crkava, rekoh, a najveća je u cijeloj Kranjskoj u Štični, no meni se čini, da je ova još veća.«

»Kako je velika crkva u Štičnim ne znam, reče pater; naša je duga mjereći od vrata do dna apside 63 m. a široka je 20 m. Izvanjska duljina je skupa s onim hodnikom tamo oko oltara 70 m.«

»A zvonik, kako je on visok?«

»60 m. bez križa, a s križem 3—4 m. više.«

»A imate li već zvona?«

»Imali smo ih 5; najveće je težilo 2.400 kg. a najmanje 497 kg. Samo ovo najmanje nam ostavise, ostala ondje je nemili rat. O da ste čuli, kakva je to melodijska bila, kada su sva naša zvona zvonila.«

»A jesu li Vam odštetu dali?«

»Malo, 4 krune za kg; kao posvuda.«

»Zar je već prije rata bila gotova crkva?«

»Ovakva, kako je sada vidite, stoji već 7 godina.«

»Kako dugo ste vi moguće već u Ljubljani?«

»G. 1887. dodosmo k sv. Florijanu i to 8. novembra. Ravno 10 godina poslije t. j. 8. novembra 1897. g. otvorimo ovu kuću, a opet 8. novembra prošle godine otvorimo ovdje novicijat.«

Oprostimo se sa prijaznim svećenikom hvaleći mu za to što nam je sve tako lijepo razjasnilo, a ia mu se napose preporučih u sv. molitve, da mi sretno prođe operacija.

»Drage volje! — reče, a Vi mi se opet javite, prije nego odete kući!«

»Budem li još živ!« rekoh.

*

I zaista nije šala takva operacija. Često se čuje: »Dobro je uspjela operacija; no bolesnik je s njenih posljedica umro. Baš ovih se posljedica ja bojah. Kad sam ležao u najvećoj vrućici, mislio sam već i na sv. Josipa kao zaštitnika dobre smrti. No nije mi se da nikako umrlijeti već sada u mladim godinama; stoga obećah sv. Josipu, da ču za njegovu crkvu doprinjeti, koliko mogu, ako mi spase život.

Gotovo dva mjeseca već odležah, kadno mi opet dode brat, da me odvede kući. Putem na kolodvor zaželjeh opet navratiti se u kapelicu sv. Josipa, da mu se zahvaljam.

Idući pokraj crkve ne mogoh odoljeti srcu, a da ne otvorim vrata i zavirim unutra u crkvu. No gle — crkva je prazna; grdnih vreća nema više; vidjeh dapače nekoliko radnika, koji su pomalo popravljali ono što je bilo oštećeno; poda još nije bila. »Hvala Bogu! — rekoh, »barem jedan korak naprijed. Podosmo pod kupulu, te se divisimo ogromnom prostoru.

Iza kako već dovoljno razgledasmo crkvu, podosmo u kapelicu, da izmolim svoju zahvalu; a zatim pozvasmo svoga »patra«, koji nas je ispojedio i pričestio. Poslije nas pozvaše u obližnju govornicu, gdje su na nas čekale već 2 šalice kave sa bijelim kruhom.

»Okrijepite se, reče ljubazno; vidim, da ste slab. Pitao je, kako je sve prošlo, i kako se sada osjećam; ja pak njemu ispričah što i kako je bilo.

»Obecala sv. Josipu neku svotu novaca za ovu Vašu crkvu«, rekoh, ali vjerujte, sad ne mogu ništa dati, jer sam se posve istrošio na lječenju te se i zadužio. No ne ču ja zaboraviti na svoju dužnost, jer me nitko drugi nije ozdravio nego sv. Josip.«

»Ništa zato, reče »pater«; samo preporučujte sv. Josipu i sebe i nas, on će i Vama i nama pomoći.«

Htjedosmo da odemo, no on nas zaustavi veleći: »Čekajte još i počinjte tu

malo; jer do 11:30 nemate vlaka u Dolensku, a sad je tek 10 sati.«

»Crkva je sada ispraznjena, otpoće »pater«, no dosta morasmo moljekati, dok dodosmo do svojeg prava.«

»Vidjeli smo to, rekosmo mi; jer kako smo radoznali, već smo malo u nju zavirili. Šta rade sad oni radnici?«

»Popravljaju, što je aprovizacija oštetila. To ide na njihov račun.«

»A hoće li Vam oni i pod napraviti?«

»Mislimo smo i nadali smo se, ali od toga ništa ne će biti. Skrti su. Dosta im je, što su toliko milijuna dobili, a nama tek 200 K mjesечно dali za tako ogromne prostorije. Dapače, neprijatelji Božji htjedoše nam crkvu jednostavno uzeti. Još nije bila crkva niti posve ispraznjena, kad nam stambeni ured posla dopis, da se ova crkva oduzima »u javnu korist«. Iz novina saznašmo, da štamparija jugoslavenske želježnice ima se smjestiti u crkvu sv. Josipa. Mi dakako branili smo svoja prava naglašujući da crkva nije prosto skladište, koju stambeni ured može da zapremi. Upozorismo na nebrojene dobročinitelje, koji svojim prinosima pomoguće e se sagradila ova crkva.«

»Šta bi štampari onda radili zimi? Prsti bi se slagarima smrzli u tako hladnoj crkvi.«

»Naša se crkva dade ložiti; gle i peć već čeka 7 godina na svoju službu, kao i cijela crkva. A takva štamparija ne bi marila svaki dan makar po jedan cent ugljena potrošti.«

»Jesu li odmah odustali od svog nauma?«

»Moradoše, makar su liberalne novine huškale, da ne odustanu. Inače bi bilo došlo do demonstracija sa strane katolika. Molim Vas, zar to nije vandalizam uzeti tako krasnu romansku crkvu za štampariju?«

»No hvala Bogu, da je i ova kušnja prošla. Ne bi čovjek vjerovao, na što sve vrag ne dode, da zapriječi dobro.«

»No još nije bilo mira. Sad su framazuni kušali na drugi liniji način. Poslaše poglavara zemlje g. Baltički knez biskupu, da ga zamoli, neka mu prepusti crkvu sv. Josipa, da se u njoj za dogledno vrijeme uredi pošta.«

»Pošta pa u crkvi! Ona ne bi valjda nikada više izašla iz crkve i ovo »dogledno vrijeme« postalo bi »nedogledno.«

»Knez-biskup je g. Baltički odgovorio, da ova crkva ne spada pod njegovu vlast, budući da je to redovnička crkva; mi pak junački ustasmo na noge, da branimo svoja prava, koja sad u vrijeme slobode treba dajuživaju svi, pa i Isusovci. Zagrozimo se javnošću, zaprijetimo pukom, koji jedva čeka, da se otvorí ova velebitna crkva sv. Josipa, na čiju je gradnju tako dugo morao čekati. Dosta je rat pomeo sve naše osnove.«

»Onda ste imali zaista velike borbe za svoju crkvu; dao Bog, da ju sretno dovršite!«

»Mislite li, da je sad bio kraj? Još jednom pozvaše mog o. rektora u stambeni ured, neka iznajmi crkvu za »Philharmoniju« t. j. glazbeni zavod. On je to kratko i energično otklonio.«

Sad istom vijesmo, kamo to sve smjera. Htjedoše na taj način dobiti vremena. Radio se o tom, da se ova nova i krasna crkva predra pravoslavnima. Mi toga ne htjedosmo vjerovati, makar smo to čitali crno na bijelom u »Slovenskom narodu«, ali nam je to potvrdila jedna javna službena ličnost, da pravoslavni rekoše gradskom magistratu: »Vi nama dajte tu crkvu, a mi ćemo Vama sve one milijune (!), što smo ih u tu svrhu sabrali; tim si možete sagraditi jedan konvikat za dake (naravski svoje kreature).«

»Otkud im taj novac? Ta koliko ima pravoslavnih u ovom gradu i po cijeloj Kranjskoj?«

»Nema ih ni stotina osim vojnika, a vojnike i onako ne šalju u crkvu. Ali njima je do nečega drugoga stalo. Radi se o tom, da se zapriječi, kako se ne bi otvorila nova Isusovačka crkva, jer tude se radi, tude se lijepo propovjeda, tude se drži služba božja pobožno i svećano. Zato grne narod u crkvu, a toga neprijatelji sv. crkve ne mogu da vide. Zato rekoše: Crkva sv. Josipa i onako je suvišna u Ljubljani (pravoslavna i protestantska nijesu suvišne!). Zato je dajemo pravoslavnima, njihov će ikonostas baš lijepo pristajati unutra; ta prezbiterij je baš kao stvoreni za to. Isusovce možemo tada protjerati, kuću im uzeti, za konvikt, a one milijune razdijeliti među sobom.«

»Tako je! Sad ste pogodili. No mi moramo na put! Dok ste govorili, sve sam

gledao ovu sliku. Tu je doduše Vaša kuća, ali je crkva posve druga».

To je prvi nacrt od g. 1895. Po ovom bismo imali manju crkvicu od 37 m. No isusovačka crkva nije lako prevelika. Tako su nam i u Zagrebu govorili: Šta će Vam tako ogromna crkva? Ali vjerujte, na velike blagdane nam je i premalena. Još Vam moram i to kazati, da je u našoj crkvi bila već jednom sv. misa; i to baš na svetkovinu sv. Josipa, a da se služi, zatražila je Jugoslavenska Strukovna Zveza.

»No sad: sretan put! Do viđenja!«

(Svršit će.)

Iz kraljevstva Srca Isusova.

KRALJEVSTVO Srca Isusova u Španiji.

»Ja *du kraljevali u Španiji*« — reče jednoć Isus svomu vjernomu slugi P.-u Hoyos D. I. velikom Apostolu štovanja Srca Isusova. Ono kraljestvo Isusova Srca u Španiji, koje je do sada ostalo kao sakriveno u srcu gorljivih štovatelja, hoće da prodre i na javu. To se najbolje pokazalo godine 1919. kad se Španjolska Kraljevina svečano posvetila Presvetom Srcu Isusovu. Naprije je postavljen krasan spomenik u sredini Španije na brežuljku »Cerro de los Angelos«. Doprinosima svih Španjolaca u Srbiji 1919. bio je krasan spomenik Srca Isusova gotov; a posveta bi odredena za 30. Svibnja, dan svetoga Ferdinanda Kralja Kastilije i Leona. Kralj Alfonso XIII., ministarstvo, biskupi, narod — svi se našli na okupu, da zasvjedoče svoju privrženost nebeskomu Kralju svih naroda, Isusu Kristu. Sam je Kralj Alfons sastavio posvetnu molitvu i sam je molitvu pročitao, uz silno ganuce i oduševljenje cijelog naroda, koji se našao na okupu oko brežuljka, gdje se diže krasan spomenik.

Ono što je ovđe učinjeno tako svečano, bilo je kao nagovještano drugim po-božnim činom. Godine 1911. obdržavao se u Madridu, glavnom gradu Španjolske, Euharistički sastanak. Iza svećane procesije, presveti je Sakramenat unesen u kapelu kraljevske palače, i pobožni je vladao, zaokružen cijelim dvorjanštvom, posvetio Srcu Isusovu sebe, svoju obitelj i svoje kraljevstvo. Ono što je ovđe kao skromno obavljeno, javno je i svečano potvrđeno na dan svetoga Ferdinanda, 30. Svibnja 1919. Blažena Španija, koja po svom vladaru priznaje suverenstvo Isusa Kralja! »Blaženi narod, komu je Gospodin — njegov Bog!« Ps. 143, 15.

1. *Cile — Euharistični kongres.* U Santagu, glavnom gradu čilenske republike u Americi držao se početkom rujna 1922. velebni euharistički sastanak. Evo samo nekoliko brojeva. Dječja sv. pričest brojila je ne manje od 26.000. Na Malu Gospu sastale se sve Marijine kongregacije u crkvi Isusovaca, u kojoj nije nikad bilo toliko ljudi. Desetoga rujna dijelila se dva sata neprekidno sv. pričest samo muževima; primili su ie i najveći državni dostojanstvenici, na čelu im sam predsjednik republike. Zaključak je bio s velebnom procesijom, u kojoj je na krasnom oltaru u gradskom perivoju podijelio sv. blagoslov nadbiskup Santjaga.

2. *Brazilija — stogodišnjica nezavisnosti.* Za tu je svečanost Sveti Otac papa poslao izvanrednoga izaslanika nadbiskupa Cherubinija, bivšega nuncija u Beogradu, sa sjajnom pratinjom. Do 50.000 osoba mu je došlo u susret na pristanište, a do 400 automobila pratilo ga. Da se ta proslava dostoјnije uzveliča prireden je svečani euharistički sastanak u Rio de Janeiro. Osim redovitoga poslanika Gasparria i posebnoga izaslanika Cherubinija, prisustvovalo je tom sastanku 5 nadbiskupa, 22 biskupa i 6 Opata. 26. rujna bilo je svečano otvorene u Crkvi sv. Franje Paulskoga, 27. svečana služba božja i tri sjednice. U četvrtak 28. u 8 sati Pričest od preko 10.000 djece od 7—12 godina. U petak bilo klanjanje presv. Sakramentu. A u subotu 30. svečana pontifikalna Misa sa oko 300 svećenika, biskupa, i dostojanstvenika. Poslije sv. Mise posvetila se cijela država

Presv. Srcu u Euharistiji. Sutradan bila u svim crkvama općenita sv. Prijest a poslije podne sjajna procesija kao zaključak svega. Bilo je upravo neopisivo oduševljenje u narodu i sve je htjelo izraziti privrženost i ljubav presv. Srcu Isusovu.

3. U španjolskom gradu Valjadolid bi podignut na zvoniku stolne crkve kip presv. Srca Isusova u visini od 80 metara. U Mandia 24. lipnja 1922. bi postavljen spomenik presv. Srcu na brdašcu »El Real«. Tom prigodom sve je oko bilo nakićeno zastavama i slavolucima. U jutro bila Prijest čitavog grada, a spomenik bi otvoren od nadbiskupa.

4. Pukovnija se posvećuje Presv. Srcu Isusovu.

U Poznanju (Poljska) na dan Presvetoga Srca 23. VI., posvetila se Presvetomu Srcu svečanim činom pukovnija pješaka broj 58. Posveta je obavljena na javnom trgu za vrijeme procesije Presv. Sakramenta: iza vatrenog govora vrijednog propovjednika, pukovnik Sikorski pročitao je posvetnu molitvu, dok su svi vojnici iskazali počast oružjem.

5. U Čeho-slovačkoj se također lijepo širi posveta obitelji Presv. Srcu Isusovu. Mnogo se obitelji te privatnih a i javnih ustanova već posvetilo. Spominjemo na primjer posvetu obavljenu u zlatnom Pragu od gimnastičkog društva Orel i od ženske kaznione u Repy. Ove su posvete pripravljene trodnevnim duhovnim vježbama. Ovo je plod pobudnih riječi biskupa Štefana Isusovaca u Trnavi.

6. U Portugalskoj prošloga kolovoza išlo je hodočašće od 40 tisuća ljudi u svetište svete Lucije u Piana do Castello da učini narodnu naknadu Presvetomu Srcu Isusovu za nanešenе uvrede.

7. Narodni zavjet i posveta Republike Kolumbije presv. Srcu Isusovu.

Da se popravi moralno i materijalno stanje naroda posvetila se cijela država Presv. Srcu i zavjetovao se čitav narod, da će sagraditi narodno svetište Presv. Srcu. Bilo to dne 22. lipnja prošle godine. Sam je predsjednik republike u crkvi pred svetim Sakramentom pročitao ovu krasnu molitvu:

O Isuse, Kralju kraljeva i gospodaru svih gospodara! Evo k tvojim nogama naroda tvoga, kojega milostivo ljubiš, i za koga se brineš. Pun zahvalnosti za Tvoje milosrde i za osobitu obranu, kojom ga štitiliš, evo dolazi ovom svečanom prigodom, da Ti iskaže znakove poklona i ljubavi, koje Ti je dužan iz toliko razloga.

Slijedeći kršćanski duh našeg zakona, koji priznaje katoličku vjeru potrebitim oslonom društvenoga reda, dolazimo danas prikazati, u ime kolumbijskoga naroda, izraziti zavjet posvete Srcu Tvome.

Udostoj se, o Presveto Srce, primiti ovaj narodni zavjet kao poklon ljubavi i harnosti kolumbijskoga naroda. Primi ga pod osobitu zaštitu; budi savjetnik njegovim zakonodavcima, upravitelj njegove politike, potpora njegovih kršćanskih ustanova, da uživamo dragocjene darove mira. Ne dopusti nikada da se narod Tvoj otcijepi od Tebe, niti da prestane ikada Tebe priznavati službeno pred ljudima, te imadne pravo, da ga Ti priznadeš pred Ocem Tvojim nebeskim.

Blagoslovni naše pučanstvo, našu republiku i njezine predstavnike, našu crkvu i njezine pastire, sveopću Crkvu i njezinog vrhovnog Pastira, i pospieši dan tvoje pobjede nad svim narodima. Amen. I. Dvornik D. J.

Uspomene na Dr. Trošića.

Blagopokojni Dr. Frano Trošić neobična je pojava u našem javnom životu. S religioznog stanovišta može ga se slobodno poređiti velikanim svjetskim: O. Connellu, Windthorstu, Vrau ili Ferrini.

Bilo je uistinu neobično i vanredno dušobudno vidjeti jednog učenog liječnika, gdje svakog jutra zalazi u crkvu sada sv. Ignacija sad opet Male Braće ili koju drugu, da sluša sv. Misu i primi sv. Prijest. Bilo je veoma utješljivo vidjeti ga na čelu Marijine kongregacije, članom trećega Reda sv. Dominika i Sindikom franjskog samostana. No što je nadasve upadno kod jednog svjetovnjaka i što zaslzuje napose, da se istakne, jest onaj *unutarnji duhovni život*, kojim je živio vrli pokojnik. Thko je dozlio s njime u intimniji razgovor o religioznim pitanjima, mogao se ubrzo uvjeriti, kolim je dubokim religioznim uvjerenjem bio prožet oval svjetovnjaka liječnika, i koliko je držao do zdravog kršćanskog shvaćanja životnih pitanja i do moralnih načela u društvu. Odisao je pače vrli pokojnik pravim *asketičnim duhom*; ne onim razvodnjenim nekih čuvstvenih duša, nego onim muževnim evandeoskim, asketičnim duhom, koji susrećemo u djelima svetih Otaca.

Ta djela sv. Otaca često je blagi pokojnik čitao i razmatrao. Pisac ovih redaka često mu je, na njegovu želju, posudišao *Ispovijedi sv. Augustina, Poslanice sv. Jeronima, Rasprave sv. Ivana Zlatoustoga*, koje je on čitao kao najzeljnije knjige i to na latinskom jeziku. Zlatna knjižica: *Nastojanje Krista*, bila je svederno u njegovu džepu, i tko je jutrom rano ili u večer kasno došao u kor crkve Male Braće a često i kod Sv. Ignacija, mogao je u kutu opaziti Dr. Trošića, gdje poput skromnog redovnika, drži u ruci knjižicu »Nastojanje Krista« ili evangelije i razmatra. U tom razmatranju imao je uprav svetački izgled.

Stajao je vazda daleko od svih političkih stranaka i strančica, pristajući uvijek odusjevljeno uz jednu samo stranku: stranku Isusova. Nije prezirao druge religije, ali katoličku vjeru i katoličku Crkvu bila je dragom pokojniku mila i draga iznad svega na svijetu. Gdje god se radio o kakvom katoličkom ili uopće vjerskom potuhatu, tu je Dr. Trošić bio vazda prvi i živa vatra: on, koji je inače bio sasvim hladan, kad se radiuo o kakvoj političkoj akciji.

Pisac ovih redaka bio je prisutan jednom razgovoru o prvoj pričesti djece, kad je ono pok. papa Pij X. izdalo dekret, da se mogu i mala djeca pričešćivati, čim dodu do razuma i shvaćaju bar u glavnom, što je sv. Prijest. U tom razgovoru netko je istaknuo, da mu se vele ne svida taj papin dekret, i da je bolje držati se dosadašnje prakse. Na to će Dr. Trošić bio poput kakvog sv. Oca: »Neka se djeci dade za rana sv. Prijest, jer je bolje, da u njih prije uđe Isus nego davao.« Značajne uistinu riječi, izušteno od jednog svjetovnjaka liječnika!

Brat Dominikanc K. bio na univerzi sa Dr. Trošićem. Dominikanac piše svojemu bratu, neka ne zaboravi svoje vjerske dužnosti, sv. Misu u nedjelju i sv. uskršnji Prijest. Na to će mu svesničištara: »Neboj se brate, sa mnom je Frano!«

Da nije bilo Dr. Trošića, mi Isusovci ne bi bili u Dubrovniku. Nisu imali kuće. Provincijal stavio alternativu ili kuću ili idemo. Dr. Trošić, koji se uvilek isposjeđao kod Isusovaca, zauzeo se i stvar mu lijepe ispalu. Isusovci dobili kuću kraj sv. Ignacija iz koje pomažu duhovnoj pastri Dubrovniku i okolice.

Za cijele bolesti od preko dva mjeseca primao je svaki dan sv. Prijest. U njegovoj se bolesničkoj sobi, baš kao i prije u obitelji, molila dnevice sveta krunica. Danju i noću uvijek mu bila krunica u ruci.

O. P. V.

Odziv

VELEČASNI OĆE!

Od srca Vam hvala, što ste nas u drugom broju podsjetili, da doprinesemo svi za obnovu pročelja milog našeg hrvatskog Svetišta Srca Isusova. Kako čitam u Glasniku, smatraju takovu stvar i drugi narodi svojom zajedničkom dužnošću. Od svoje svakidanje zarade otkidam i Šaljem i ja u tu svrhu 50 dinara; a kojima je dragi Bog dao više, neka većma dignu naš ponos.

Preporučite me Presv. Srcu!

Hlebine, 13. II. 1923.

Č. J.

Op. Ured. Presv. Srcu, komu ste užvratili ljubav, bilo Vam utjeha i nagrada! Svetište je ovo podigla ljubav, pa se pouzdano nadamo, da će ga ljubav hrvatskog naroda i opet poljepšati. Prinose prima Uprava Glasnika S. I.

Sv. Josip pomaže.

Nedavno je Englez P. Martindale pripovijedao u časopisu »Month« ovaj zanimiv događaj:

Katolički je župnik u Northfleetu čuo, da ima u Hartley (nekoliko kilometara dalje od njega) zaboravljениh katolika. Kako bi ih našao i osokolio? On preporuči svojim župljanima, neka se za tu stvar mole sv. Josipu. I odgovor je došao iza 2 godine. Kako?

Jedan imućni i plemeniti katolik u Londonu zaželi, da osnuje koju novu katoličku župu u kome zabitnom mjestu. U tu svrhu otvorí kartu i prst mu nehotice pada na mjesto Hartley. Odmah se propita za to mjesto i kupi ondje zgradu i mali posjed. Tako je spomenuti župnik mogao oglasiti svojim župljanima g. 1913. i to 16. ožujka, da će u Hartleyu — inače nekatoličkom mjestu — 19. ožujka, na dan sv. Josipa, čitati po prvi puta sv. misu.

I sada? Okupiše se katolici, prije nemarni ili plašljivi te sad imadu ondje svoju crkvu, školu i svećenika. Dapače započešće sada ondje i hodočašća. Pokojni papa Benedikt XV. udijeli 300 dana oprosta hodočasniciма, koji se mole pred slikom Majke Božje u toj župnoj crkvi.

Preporučamo svakome, tko ovo čita, neka se pomoli sv. Josipu, da nam isprosi te Bog potakne u našoj domovini, dobre katoličke obitelji, da pošalju bolju djecu u sjemeništa.

Hranitelju Sina Božjega — molí za nas!»

Stvar posve jednostavna.

Dugo sam otezao, da napišem ove retke. — Neće li biti neumjesno iznositi na javu najniježnje uspomene jedne duše i jedne familije? — — —

Roditelji će mi oprostiti držeći na umu, da sam to učinio na mili spomen njihove kćerke.

Što će sad da pripovijedam, sve je istina do posljednje sitnice. Pero mi istina drše u ruci, ali ja vjerno nižem dogodaje.

Zvala se Eleonora. Sesnaest joj je godina! . . . kako se zvonko smijala ta nevina duša!

Nazad mjesec dana doletio njezin otac: »Moja će kćerka umrijeti: dodite!

govorite! nemojte me tješiti. Mi nemamo časa da časimo. Ona je podobna da čuje ozbiljne stvari, a te su jedine istinite. Ja vas zovem samo zato: da pripravite moje dijet, da uđe u vječnost.

Ja sam joj u bolesti često nosio presveto Otajstvo. Ona već nije mogla da potraži Boga u crkvi; tad je dragi Bog išao k njoj pa je po više puta u tjednu ulazio u sobu male bolesnice.

Domala je došlo na red pitanje svete pomasti, i majka preuze zadaču da kćerku pripravi.

— »Čujder, moja mala, ja ne ču da pretjeravam, ali bolest ne ide na bolje pa ćeš možda morati primijeti žrtvu svog života.«

Preko blijedog lica preleti nebeski posmješ:

— »Ali, majko, ja sam to znala. Ako ti toga nisam kazivala, to je bilo stoga, da ne plaečeš.«

— »Bi li ti rado primila svetu pomast?«

— »Pače ja molim za to. Neka budu prisutna moja braća i moje sestre. Takav prizor začinju život ozbiljnošću!« I ona doda: »Nastoste da soba bude lijepa.«

Jest, soba je bila lijepa, milovidna kao za mladu vjerenicu, i kad sam došao da dadem svetu pomast, bio bi pomislio da ulazim u svečanu sobu što svakolika cvate bijelim ružama.

— »Eleonor, nije li vas strah?«

Čudenje prode velikim i sjajnim očima čista djeteta:

— »Strah? Šega? Grijesi su oprošteni u ispovijedi, zar ne? a ja ne sumnjam o srcu i oproštenju Božjem.«

I onda će sa svojom dražesnom prostodrušnošću: — Uvijek sam voljela velika društva; kako je to veselo, kako živo! a eto biti ču tamo gore u ugodnu društvo. To će biti dobro, jako dobro.«

I ona pogleda sliku Terezije od Maloga Isusa, mlade karmeličanke nevina posmješa, koja kan da joj govoraše: »Sestro, tako je jednostavna stvar kršćanski umrjeti, a još kako lijepa!«

Smrt bješe postala stvar, o kojoj se govorilo posve otvoreno, stvar očevidna i sasvim naravna, a mala je o njoj govorila svakome onako radosno i neustrpljivo, kao kad se dijete spremi na lijepi izlet.

Vrijeme je minulo. Svanuo joj je posljednji dan. Ona trpi, i još kako, patnica mala. Kadšto se čuje njezino blago uzdisanje nalik cijviljenju ratjene ptičice.

Bolno jecanje, s kojim se radamo i umiremo . . . Ipak ona se svladava. U tom slabštom i od bolesti istrošenom tijelu opire se gvozdena volja.

Na grudima, što biju sve jače, ona ima propelo; zavjetno propelo njezine sestre karmeličanke. Ruka ga nikad ne pušta. Kad joj je odveć zlo, ona ga gleda pogledom, kojeg ne možeš da zaboraviš; u tom pogledu skupilo se toliko holi i toliko radosti!

U tom djetinjnjem oku čitao sam Vjeru, Ufanje i Ljubav. Još su živjele samo oči, kamo se sklonila čitava duša. . . Usne su blijeđe, nos šiljast kako već biva u onih, koji će da umru.

Na sljepočicama, u kutovima usana već izbjiga onaj znoj, koji je kanoti zlobna rosa smrti.

Sve više ona gleda sliku Terezije od Maloga Isusa, mlade karmeličanke, koja se smiješi njoj, što će sad da umre, i ponavlja: »Seko, kako je jednostavno umrjeti, i još kako lijepo!« U ovoj nadi svijetle vječnosti ona crpe snagu.

Vi si jamačno vidjeli velike bijele lotose, što pokrivaju površinu spokojnih jezera. Oko vidi tek bijeli cvijet, ali mi znamo, da je to cvijeće vezano dugačkim stabljkama sa zemljom, koja ga hrani. Tako se i kod djeteta, što je umiralo, vidi samo cvjetak svete radosti, a lako si slutio, da je taj cvjetak nicao iz tla velenosti i vjere.

Majka se čudi, što joj kći unatoč groznici ne će da piše — »Zašto ne češ?«

— »Zadnji je dan, kad još mogu zasluga stjecati i mrtviti se.«

»Mrtviti se!« — Jadnica mala! sa šesnaest godina? pa još na smrti!

— »A da može biti dragi Bog pomogne i ti ozdraviš? . . . «

— »To bi bila šteta! Ja sam se tako dobro pripravila.«

Majka zaplače. . .

— »Majko, ja te ne shvaćam. Reci, zar ne, ti vjeruješ, da me čeka blaženstvo? Pa čemu onda plakati? Ta onđe će mi biti bolje!«

Svojim sestrama obećaje: »Ja ču se sjećati vaših nakana. Ja mislim, da se tamo gore stvari vrlo lako uređuju!« Svakom se smiješi i dražesno zahvaljuje: »Hvala, oče!« — »Hvala, doktore!« — »Hvala, Oče!«

Smrt bješe otiskrnila vrata i unišla u ovu sobu već nekoliko dana, pa se svaki čas osjećao njezin tajanstveni šušanj; sad se stade približavati postelji i nad nju se sagibati . . . Ona zove . . .

Ja ču upitati dijete, koje nas ostavljaše:

— »Čujete li mc?« — »Čujem.«

— »Vi ste uvijek sretni, što umirete?« — »Sretna! sretna!«

— »Vi ćete jele boraviti u nebu kao Terezija od Maloga Isusa tvoreći dobro?«

— »Hoću.«

Zatim sam joj preporučio svoje nakane, one, koje sežu do dna srca, one, koje su tako svete, da ih povjeraju dušama što će da uzlete u raj, dušama, koje će domala gledati Boga licem u lice i govoriti mu . . .

Još reće ona: »Obećajem, ja ču se sjećati. Hvala!«

Majka je sama počela molitve za umiruće: »Podi, dušo kršćanska! . . . Neka

Djev. dr. u Dapcima.

ti dodu u susret mučenici, andeli, djevice!«

I bez sumnje oni dodoše u susret duši djevičanskoj. Svi dodoše! Mučenici vjenčajući je svojim palmama! Andeli zasjenjujući je svojim krilima! Djevice kruneći je ružama i ljiljanima. A među njima — Terezija od Maloga Isusa, mlada karmeličanka s milim posmijehom:

»Vidiš li, sestrice, kako je jednostavno kršćanski umrijeti i kako lijepot!«

Mala je pokojnica imala, kako bi Montalembert rekao, »svijetu smrt. Smrtni joj ostanci ostaše tamo nalik mirnu mramoru obilježenu beskonačnim pokojem. . .

Otar je klečao. On ustade ponosan kô čovjek i kršćanin: »Za ovaj smo čas odgojili svoje dijete. Bog nam ju je dao. Srce nam krvari, ali mi Mu je odano vraćamo, opet ćemo je vidjeti!«

Opet ćemo je vidjeti! u dan slavlja nevidenog, Eleonoru, milu malu pokojnicu, koja nas je ostavila s posmijehom. Pravo ima mlada karmeličanka sniježna posmijeha: »Posve je jednostavna stvar kršćanski umrijeti, pa još kako lijepa!«

G. H.

Zlo, veliko je zlo. . .

Razgovaraju se dvojica:

- Zlo je u svijetu!
- Veliko je zlo. Nema u svijetu ni pravednosti ni poštjenja.
- I ta mjadarija! Ne sluša nikoga, ni starog oca.
- I djevojke samo bi se kittle.
- Gospodari ne mare za sluge ni za radnike.
- Radnici ne ljube jedan drugog.
- Gospoda ne vjeruju seljacima, ni seljaci gospodi.
- Zlo je, veliko zlo u svijetu.
- Valja se buniti.
- Protiv koga?
- Svak protiv svakoga.
- Onda i mi dvojica: jedan protiv drugoga?

U to dode treći te će:

- Sto se vi dvojica bunite?
- Kako i ne bi? U svijetu je zlo.
- Sve je zlo, veliko je zlo.
- Valja svijet popraviti.
- To treba. Ali kako?
- Jeste li se ovog mjeseca isповједili?
- Ha, ha! Sto će nam isповijed?
- Pa bez nje, u svijetu nema popravka!
- Kako to?

— E, svijet će se popraviti, ako se svaki za sebe popravi. To pak ne ide drugačije, ako mu Bog stare zločestoće ne oprosti. Opršta se samo u isповijedi. Ako dakle želite svijet popraviti, počnite sami sobom pa se skrušeno isповједite. A. A.

Što je sv. ura?

Tako pitaju neki novi štovatelji Bož. Srca, kad su čitali onaj zanimivi dogadjaj u zadnjem broju Glasnika. Već se ondje vidi, da je to pohođnost u čast smrtnoj borbi Isusovoj, a obavlja se po mogućnosti pred Presv. Sakramentom u noći od četvrtka na petak. Tu je pohođnost zaštitni simbol spasitelj od sv. Margarete, da se pruži Srcu njegovu utjehu i zadovoljstva za nanesene uvrede, te da se isprose druge velike milosti.

Svetom urom u širem smislu zovu i onaj sat klanjanja, što se u opće obavlja u zajednici pred izloženim Presvetim. Kako je već vrlo rijetka ona krasna knjiga »Vječno klanjanje«, a vjernicima ipak treba za takvu prigodu korisno razmatranje, to je uredništvo Glasnika izdalo jedno dlvno razmatranje glasovitoga širitelja posvete obitelji Presv. Srcu P. Matea. Tude jedan predmoli, a drugi prate i odgovaraju; klanjanjući se Bož. Srcu u Euharistiji mole svi, da Isus zavlada u dušama, obitelji i narodu.

Preporučamo dakle veleč, svećenstvu, samostanima i svim katolicima, da si tu knjižicu nabave. Najbolje ih je naručiti više, da se može skupno moliti. Jedan komad stoji 2 dinara.

Knjištv.

»SVETA MISA«, priručnik za zajedničko moljenje svete Mise; poredio Dr. Kniewald. Knjižica je udešena tako, da molitve započinje i vodi počimalac, a nastavljaju vjernici u dva zbora. Cijena po primjerku din. 3.; kod većih narudžba popust. Dobije se kod Dr. Stj. Markulina, Zagreb I. Kureljeva ul. 3. —

»MALI MOLITVENIK« (7 : 5 cm) sadržaje na 310 str. obične molitve, što ih katolik treba, a može se gotovo neopazice držati u ruci, nositi u džepu ili torbici. Dobiva se kod Izdavača Iv. Kampuš, Oslijek I. Pejačevićeva ul. 6. za 12 din.

»KRIZ« opjevan pučkim stilom od poznatog već profesora N. Batistića. Za korizmeno vrijeme, a i inače vrlo zgodno štivo sa više od 100 str. Dobiva se u svim kat. knjižarama za 5 din. —

Nauka o križu.

Ne valja križ svoj vući, nego nositi; ne valja se križa svoga stidjeti, nego se njime dičiti.

VELEDUŠNOST.

Iesus Krist: Kćeri moja . . . zašto si zastrla lice svoje? . . . Zar se stidiš nositi časnu odoru Boga svojega? . . . Zar ne znaš neizmjernu cijenu i divnu ljepotu mojega križa, koji sja od slave i koji je spomenik moje moći i moje ljubavi . . . Istina, prvi te susret s križem straši, pogled na nj odbija; no u njem je sadržano sve blago Božanstva i pod njegovom bodljikavom korom sakrivene su slasti i melem ljubavi . . . On je tvrd i težak samo plašljivim dušama i onima, koji nemaju vjere, pa se ne usudju prkositi prividnoj tvrdoci njegovoj i oklijevanju, da ga hrabro uzmu na se. Budeš li ga odlučno prihvatala, on će te sam nositi. Ne ćeš mu osjetiti ni težine ni gorčine i domala naći ćeš u njem nepresušno vrelo radosti, slasti i utjehe . . .

Duša: Priznajem evo do nogu *Ako još od križa bježiš puna stida, strave; Tvojih, o Bože moj, da sam pre-To je zato, ljubavi što jošte nemaš prave. strašena bježala od križa . . . da sam od groze drhtala . . . da se nijesam uzdala u moć Twoju. . . No danas dodi, o dobri križu . . . dodi i označi me znakom djece Božje . . . Budi zauvijek moja slava . . . moja utjeha . . . moja nada . . .*

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

DUHOVNI PASTIR.

Slavonija. Dužnik sam presv. Srcu Isusovu. Evo mu zahvalnice. Već duže vremena pohodio me Gospod teškim teretom bolesti. Usljed toga bio sam prepušten najvećoj tjeskobi duševnoj, a i potištenosti tjelesnoj. Često sam običavao kroz čitavo to vrijeme ponavljati: Isuse, pomozi mi! Isuse, ne zapusti me! Isuse, budi moj pomoćnik! U posljedne vrijeme radilo se o tom, da se dokrajči to nesnosno moje stanje. Preporučili se vrucu devetnicom presv. Srcu. Uslišen sam bio. Hvala budi svaka i čast tom Božanskom izvoru svake utjehe i pomoći! —

A. S. upravitelj župe.

DOBRA USKRSNA ISPOVIJED.

Prigorje. Oprosti mi Isuse, što Ti tek sada vraćam stari dug zahvalnosti. Ispovijedala sam se mnogo godina, ali nikad pravo. Ili sam što zatajila ili bila bez kajanja; htjela bi bila mir duše, ali nisam činila, što treba da se do njega dode. Savjest me je strašno mučila; već sam bila da zdvojim ili da poludim. Stanem ja sad moliti Bož. Srce devetnicom te ujedno zazivati Prečisto Srce Marijino i sv. Josipa, da mi pomognu skinuti sa srca to teško breme. S molitvom mi rasla jakost da rečem i žalost što sam Boga uvrijedila i tako sam se lijepo pripravila za uskrsnu ispovijed. O, kako mi je bilo milo i lako poslije ispovijedi! Dok me prije svaka sitnica uznenirivala, sad mi ni jedna uvreda nije teška. Zahvalite i Vi dragi čitatelji, sa mnom Presv. Srcu i Majci milosrda za tu veliku milost. B. C.

IPAK JEDNOM!

Dalmacija. Od dugo vremena dugujem zahvalnicu Bož. Srcu za razne i mnoge milosti, koje mi udijelilo po zagovoru Majke Božje, sv. Josipa, sv. Franje Žavera i sv. Ante. Napose što se čudom upravo našla Izgubljena stvar i to zagovorom svetih duša u čistilu. Gojim čvrsto ufanje, da me ne će ni u buduće zapustiti. Lj. V.

SESTRA ZA BRATA NA UMORU.

Zagreb. Brat mi bio ohladio za vjeru i Crkvu. Više godina ni k ispovijedi. Prijasni boli radi takovog života pridružila se tjeskoba, hoće li se s Bogom izmiriti, kad ga evo pritisla teška bolest. Utečem se Presv. Srcu žarkom molitvom i stanem mu svjetlovaru ispovijed, ali on ni da čuje.

Pozovem ipak svećenika, da ga posjeti i koju mu dobru riječ reče. O kako sam strepila taj čas nad njegovom dušom! Sve mi je ufanje bilo u Isusu. Pa i ne uzalud. Brat mi se lijepo ispovjedio i mirne savjeti pošao pred vječnog Suca.

Hvala Ti o Bož. Srce — mire i pomirenje naše, što si život milosti opet obnovio u duši umirućeg mi brata! U znak zahvale evo darujem 100 dinara u čast Bož. Srcu. — M. G.

Baš lijepo dobila stan. Baćka. Bila sam već dvije godine bez vlastitoga stana. Sve sam isla sad ovđie sad onđie, gdje su me primili tu mjesec tu dva. Neprestano sam molila Bož. Srce Isusovo i prečisto Srce Marijino i sv. Josipa, da mi priskrbe stan. I hvala Bogu ja sad imam vrlo ugodan stan, kaki nisam ni mislila. Udalala sam se za muža, koji ima svoju kuću, pa sad i ja stanujem u njoj. Hvala tisuć puta Bož. Srcu i Vama, koji ste me naučili štovati i uftati se u njega. Vaša povjerenica F. B.

SRĆANA BOL.

Varaždinska okolica. Teško sam obolila na srcu i od silne groznice, koja me tresla čitavim tijelom. Od silnog udaranja srca očekivala sam svakim danom smrt. Tražila sam pomoć od liječnika, ali ovoj bolesti nije mogao pronaći lijeka.

Bolest bila je svakim danom jača i ja potpuno oslablj., da više ni govoriti nisam mogla. U tom izgubilih svaku nadu za ozdravljenje. I u toj muci pogledam na Srce Isusovo. Teškom mukom dignem se i bacim se na koljena pred Presvetu Srce i zamolim, da mi podijeli opet zdravlje, a kad ozdravim, da ču njemu na čest 9 dana slušati svaki dan sevnu misu i primiti njega u svetoj Pričesti i da ču držati Glasnik dok budem u životu i nešto darovati za Svetiše njegovog Presv. Srcu i da ču se javno zahvaliti u Glasniku.

Hvala i slava budi Božanskom Srcu Isusovu i prečistom Srcu Marijinu, koji su uslijali moju molitvu te ja za kratko vrijeme ozdravili. — F. R.

ZA SEMINARCA.

Srijem. Imadem unuka u sjemenišnoj gimnaziji u Travniku, koji se je naglo razbolio na šarlahu. — U zdvojnosti od tuge i žalosti odlučih moliti devetnicu u čest Presv. Srcu Isusovu i Marijinu za njegovo zdravlje sa obećanjem da ču se javno zahvaliti u Glasniku ako ozdravi. Budući da mi je unuk za kratko ozdravio, to izvršujući svoje obećanje zahvaljujem iz svega srca Presvetom Srcu Isusovu i Marijinu na uslijanoj mi molitvi, te današnjom poštom šaljem 10 Din. za Svetiše P. S. I. — E. Z.

Živčane boli. *Petrovc.* Stara moja bolest živaca spopala me je u takovoj mjeri, da sam se pobojao i najgorega. U ljutoj nevolji obratio sam se usrđnom molitvom, dobrim odlukama i devetnicom dragoj našoj Gospri Lurdskoj. Umio sam se Njenom vodom iz Lurda i čudesnim upravo načlnom povratilo mi se narušeno zdravlje. Marija me spasila! Slava Joj i dika! Jedna od mojih dobrih odluka i ova je, javna zahvala. —

VJESNIK MARIJINIH KONGREGACIJA.

Dva nezaboravna..

J blagoslivat će se spomen pravednika i ne će ga nestati" veli sv. Pismo. I zaista. Prošla je eto jednomu godina i pol, a drugome i dvije, a drugovi ih se sveder sjećaju i mole i pitaju: „Zašto ne napišete štograd o njemu? Ta to je bio uzor-kongregan sta.“

Bit će dakle da se krila u njima velika vrijednost, kakono reče Alban Stolz, kad nađoš i iza smrti vjerne prijatelje. Eto što pišu drugovi sadanji maturanti u Varaždinu o prvome od ovih dvaju naših milih pokojnika.

† Vladimir pl. Jurjević.

Dne 21. kolovoza 1921. ote nam smri miloga, nezaboravnog druga - zbornika Vladimira pl. Jurjevića gimnazijalca VII. razr. Roditelji ga poslaše preko praznika u Novi Vinodol, kad li stiže vijest da je Vlatko na umoru. Upatila mu se pluća i srce. Bio je Vlatko dobar sin nebeske Majke, uzorno dijete vrijednih roditelja, dika naše kongregacije. Kao takovu živi mu u srcima našim trajna i sveta uspomena. Godi nam duši, da ovdje navedemo nekoliko primjera iz života toga uzornog mladića.

Solidna, iskrena *pobožnost*, bila je krepost u kojoj se istaknuo naš Vladimir. Vazda se ozbiljno i dostoјno pripravljao na svete sakramente. Revno je vršio pravila svoje mile kongregacije. Pripovijeda njegova majka, da se od svoga „Kongreganiste“ nije gotovo nikada dijelio. I preko noći stavio bi ga pod svoj jastuk. Cijela njegova pojava odavala je iskreno pobožna i čista mladića. Ima ganutljivih dokaza, koliko je Vladimir cijenio svetu Misu. Novac, što mu ga majka davala za pecivo, da si kupi doručak ili drugi prištedeni novac, brižno je sakupljao i čuvao ga. Najvećim zadovoljstvom znao je to darivati za svete Mise, sad za dobrog si oca, sad za ljubljenu majku, sad opet za drugu svrhu.

Samozataja druga je krjepost, što je resila plemenitog mladića. Kao sin imućnih roditelja mogao je imati mnogo toga, ali se zadovoljavao s najnužnijim. Kad je na stolu bilo piće, samo bi ga okusio i ostavio. Pobožnošću i samozatajom očuvao je Vlatko andeosku *čistoću*. Plesovima i zabavama rado se uklanjao. Čistoća srca zrcalila se u njegovu oku. Zar je čudo da je takav mladić duboko *štovao svoje roditelje*? I u tome bio je Vlatko uzor današnjoj mladeži. Slavila obitelj imendan dobre majke. A kako će ga proslaviti Vlatko? Rano uranio i ode od kuće. Kad

† Vladimir pl. Jurjević

se vratio pohiti k majci te je veselo ogrlio. Na blago majčino pitanje priznao joj, da je u proslavu njezina godovina bio kod sv. Ispevijedi i pričesti te dao da se služi sv. Misi — Nikada nije pošao u školu ili iz kuće, a da nije umolio majku za blagoslov. Govorio bi majci: „Ovako ču i bolje proći.“ Blago majci, koja je othranila ovakova sina. Provodnost je Božja presadila ovaj nježni cvijet iz ovoga bi, ednoga života u lijepi raj. Neka usahnu suze doore majke, jer Vlatko, ufan o se, živi blaženim životom i gleda svoju Nebesku Majku, kojoj je tako vjerno služio. „I mrtav pravednik osuduje bezbožne žive, a mladost brzo svršena prekorava dugi život nepravednika.“ Mudr. 4, 16.

† IVAN HORVAT.

Ivan Horvat.

Zivot toga mukotrpnog čovjeka bio je niz zanimljivih, ali i bolnih doživljaja. Rodio se u Ludbregu i sa 4 godine ostao bez oca i majke. Dobri ga ljudi primili među svoju djecu pa je polazio školu, a najveća mu radost bila dvoriti kod svete Mise. Onoj ljubavi k svetoj Misi u dječačkoj dobi pripisiva je kasnije, što je sačuvao i u najtežim napastima vazduha svetu čistotu.

Pomažući jednoć nekom Židovu pretakati vino tako ga malena napojili, da je 4 dana spavao; a našli ga nad jednim bunarom, u kojega je već po polovici spavajući visio. Kad se probudio 9 godina nije više okusio opojna pića. Bila bi zanimiva pripovijest, kako je išao da redom izuči zanate: postolaru, koji je tražio da uči 7 godina; kovaču, kod koga je ostao samo u zimi; pekaru, koji ga putio na grijeh pa je pobegao od njega; krojaču, koji ga obukao, a on ipak utekao.

Došao u ruke nekom Turčinu, koji ga obukao na tursku pa hajde s njime po svijetu, da mu poslužuje u njegovoj turskoj kavani. Obišao tako sve hrvatske i slovenske krajeve i naučio se — psovati. Od Turčina odešao jednom cirkusu, gdje je pravio svakojake lakrdije; ali poštenja nije nikad pogazio, prem je bio često i teško napastovan.

Vrativši seiza 12 godina u rodni kraj, vidje braću pri stalnom poslu pa se i sam toga prihvati. No domala morao u vojsku, a poslije dobije mjesto na pošti u Zagrebu. Tude ga povede jedna rodakinja u Svetište Srca Isusova k svibanjskoj pobožnosti. Sad je jedva čekao večer, da može toj pobožnosti. Ali na ispovijed nije mogao. Nešto ga silom iz crkve gonilo, kad se hotio približiti ispovjedaonici. Pet je dana za redom tako pobegao. Šesti dan ga opazi jedan svećenik, kako se sam sobom borí, pristupi k njemu i obodri ga, da ispovijed nije baš tako teška.

Doista, kad se ispovjedio očutio se sasvim drugim čovjekom. Upisao se u »Vojsku Srca Isusova« i nije nikad više oppovao. Živjeti počeo uredno kao ura. Što prije nije mogao svršiti za tri sata, sad bi obavio za pol sata. Crkva i rad bilo mu najmilije. Pa da bude još stalniji pristupi Marijinoj kongregaciji radnika i bio joj jedan od najrevnijih članova.

Tik pred ratom se oženio, a malo zatim vukla ga dužnost po svim

ratištima. Marija i njezina medaljica očuvala ga od očite smrti. Oslabljen ipak s klicom sušice vratio se svome poslu, kojega je do nekoliko mjeseci pred smrt (umro 20. travnja 1921.) najsvajesnije vršio. Dnevne sv. Pričestit i rane svete Mise nikad ne bi propustio. Mio i blag bio je u saobraćaju, a u bolima nije se čula iz njegovih usta nikad kakova tužba. »Bože Tvoja volja nek se vrši!« bio mu redoviti uzdah. Premda sam siromah, nikad ne bi zatvarao srca ni kratio pomoći, gdje bi trebalo.

Dvije tri izreke iz pisma, što ga supruga našla poslije smrti u džepu najbolje nam crtaju tu plementnu dušu. »Mila ženo moja! ... Bog tako hoće ... Najglavnije što te molim: čuvaj djecu u čistoći, uči ih od malena strahu Božjem. Pa ako bi bilo s voljom Božjom, da bude Slavek svećenikom, molim ga neka bude Isusovac. Ne žalostite se; mi ćemo se opet vidjeti. Samo pazi gdje? Ti ćeš odgovarati za dragu djecu. Kad vas ostavim znajte, da imate još bojega Oca od mene, a to je dragi Bog. On hrani svijet. I Vas će, ako mu služite ...«

Savremene Marijine kongregacije.

Prema prvoj točki svojih pravila Marijina kongregacija hoće da u svojim članovima 1.) probudi njeznu pobožnost i štovanje Bl. Dj. Marije — 2.) da ih uputi i vodi u ozbiljnog radu oko spaša vlastite duše — 3.) da ih potakne na revnostu za spas i drugih duša.

1. Već samo ime — *Marijina* kongregacija, *Marijina* djece — pokazuje, da kongreganisti treba na poseban način da ljube i štuju Blaženu Djericu i njezinu se Zaštiti utječe. Štovanje je Majke Božje tako staro, kao što je staro kršćanstvo. Andelov pozdrav: »Zdravo, milosti puna, Gospodin s tobom, ti si ona blagoslovena žena, (koju je Gospodin obećao u raju zemaljskom)« i katakombe najbolji su i živi dokaz ovog štovanja. No to je štovanje Majke Božje i tako moderno, kao što smo mi svi skupa u XX. v. Početkom drugog kršćanskog tisućljeća rekao je veliki sv. Bernard: »Baca li te oluja u moru života, zovi Mariju! Uzdije li te oholost, uzrujava li te srdžba, zovi Mariju! Uznemiruje li te zavist, mekoputnost i grješna naslada, zovi Mariju! Žalostan li si ili zdvojan, zovi Mariju! U pogiblima, u teškoćama, u sumnjama, zovi Mariju! Ime Marijino neka je jednako u ustima tvojim i u srcu tvojem: Zdravo Marijo!« A u naše dane, na izminiču drugog kršćanskog tisućljeća, ustaje najmoderniji od najmodernijih, veliki pedagog Förster, u djetinjstvu protestant, onda bezvjerac, a danas — katolik još nije — ali priznaje javno i jasno pred svim učenim svjetom Božanstvo Kristovo i Djevičanstvo njegove prečiste Majke, kao da opetuje riječ sv. Bernarda gledajući samo u Isusu Kristu i u Bl. Djericu izlaz i spas modernoga ljudstva za vječni i vremeniti život. Upravo pred godinu dana izšla je Försterova knjiga »Krist i ljudski život i proširena je već u 20.000 primjeraka. Najopširnije poglavje u toj knjizi nosi čedni, ali duboki natpis: »Marija«, a svršuje ovim rijećima: »Sad shvaćam koliko nas Imakulata uzdiže nad materiju i koliko nam ima reći u svim životnim prilikama!« I to nisu tek puste riječi, ovaj uskljk sv. Bernarda i Förstera izražaj je iskustva čitavog jednog života.

Zato je i *Marijina* kongregacija pod okriljem bezgrješno začete Djevice i Majke prava škola kršćanske pobožnosti i kršćanskog života za sve kršćane, naročito za omladinu, koja ima ovđe najljepši svoj uzor, najponosniju i najslobodniju kršćansku dušu, najčišće mlado srce, najponizniju službenicu Gospodnju i najvedriju dušu: »Veliča duša moja Gospoda i obradova se duh moj u Bogu, spasu mome!«

Što više štuje i ljubi kongreganist bl. Djericu, to je bolji kongreganist.

2. Pobožnošću prema Majci Božjoj treba da se kongreganisti usavrše u kršćanskom životu, svaki prema svome staležu, dobi i prilikama. »Posvećenje vaše, to je volja Božja«, veli sv. Pavao. A Spasitelj veli: »Budite savršeni, kao što je savršen i Otac vaš nebeski« (Mt. 5. 48). Različito će ovaj isti zahtjev ispuniti

kongregacija muževa, različito kongregacija učiteljica, učenica ili služavki. Što se bolje vodstvo kongregacije upozna sa zbiljskim prilikama kongreganista i što im se više prilagodi, to će bolje moći i kongregacija postići svoju svrhu: posvećenje svojih članova. A u čitavom radu i životu kongregacije isključena je svaka mekomost, kao i svaka prisiljenost. Marijina kongregacija ne trpi ništa napadno, niti farizejsko, niti nerazumno. Sve iz dubine duše: i pobožnost i ljubav i apostolski rad i veselje! Kongreganiste će se medusobno iskreno ljubiti i potpomagati u veselju i miru Božjem. I što se u naše doba nemirnog rada i materijalne kulture manje posvećuje pažnje nutarnjem duhovnom životu duše u Kristu i među kršćanima, to su savremenije dobro vodene Marijine kongregacije.

3. Mogao bi možda ko pomisliti, da njegovanjem pobožnosti prema Bl. Djevici i duhovnim životom svojih članova Marijina kongregacija *potpuno* ispunja svoju zadaču. I doista: vlastito posvećenje i život u milosti Božjoj *prva je i glavna* svrha kongregacije. A kongregacija, koja bi zanemarila ovaj rad, ne bi ispunjala svoje najglavnije zadaće. I kongreganist, koji se ne bi u *prvom* redu brinuo za svoj duhovni život u milosti Božjoj, ne bi bio dobar kongreganist. Ali kao što kongregacija nebi mogla ove svoje glavne svrhe postići *samo* molitvama i govorima o Bl. Djevici, tako i svaki kongreganist treba da osim molitve i svog duhovnog života vrši i u svijetu, gdje živi, tačno svoje dužnosti, pa k tomu da bude revnijelj za spasenje i drugih duša u svojoj okolini. Dužnost je svakog kongreganista: i čedne seoske djevojke i visoke dame i omladinca i daka, da — svaki prema *svome* položaju, na *svoj* način i u *svome* krugu — nastoji i druge duše spasti i posvetiti i kraljevstvo Božje, Crkvu katoličku, širiti i braniti. Tu ne smije i ne može svaka kongregacija i svaki kongreganist isto činiti, ali svaki može mnogo, veoma mnogo učiniti. Tiho, blago, nenapadno, u duhu ljubavi i trpljivosti, nikoga ne vrijedati, napose ne inovjerce, i nikomu se ne nametati. Molitvom, blagom riječi, šutnjom, jednom opaskom, jednom dohrom knjigom, dobrim primjerom, radeći uvijek prema duhu katoličkom i duhu kongregacije, bez straha i prijekora, ne tražeći i ne poštjujući Boga samo u crkvi, nego i u čitavom životu i radu, kod kuće i u školi, u tvornici i u uredu, na ulici i u salonom, u zabavama i odjevanju, u literaturi i plesu, svaki je kongreganist tako reći apostol i vojnici Kristov. »Moli i radi kao dobar vojnici Kristovi! — ova je riječ sv. Pavla geslo svakog kongreganista i svake kongregacije. A kada je više trebalo apostolstva molitve i apostolstva rada nego li danas, kad se vjeru hoće baciti u zapećak, kao jednu »privatnu« i suvišnu stvar? Ako ikada, to su Marijine kongregacije u naše doba krvava potreba savremenog katoličkog života.

Dr. D. K.

Ozdravio u Lurdru.

Lucien Belhache, rođen 1903. stanuje u Tuluzi (Francuska) u ulici Route de Revel 51. Njegovi su roditelji, dva brata i dvije sestre potpuno zdravi. Po zanimanju radnik (monter). Početkom ožujka 1922. osjeti lagani bol u križevima i nogama i to jutrom pri ustajaju. U lipnju pada pri poslu na tvrdu zemlju ledima i to dva puta. Bol tada ojača i opća umornost ga domala prisili, da prekine svaki posao.

Njegov je liječnik Dr. Verdier cijenio, da je to reumatizam te ga je i liječio prema tome. Bol doduše nije dalje rasla, ali se doskora pojavi ukočenost hrpta, te se Lucien nije mogao ni pognuti ni uspraviti. Liječnik upoznade da je to *Pottova bolest*. To potvrdi i fotografiranje (radiografija) Dra Constantina, liječnika u Tuluzi. Dr. Verdier svjetova bolesniku, da mora mirno ležati dulje vremena u sadrenom stezniku. Što će na to bolesnik? Čuo je mnogo o Lurdru i on bi rada onamo poči. To saopći i liječniku i reče mu, da će se podvrći spomenutom liječenju iza povratka iz Lurda; dapače zaprosi u liječniku svjedodžbu. Ova je bila ovakova:

„Ja potpisani svjedočim, da mladić Lucien Belhache, u 20. godini života, boluje na Pottovoj bolesti (sacro-lombaire) i ima sve kliničke znakove. (Scolioze, ukočenost hrpta, boli u blizini petog kralješka na slabinama). Radiografija je potvrdila klinički pregled i pokazuje peti kralježak zgnječen i devlaciiju (udaljenje) nizog kralježnog odsečka. Dr. L. Verdier.“

Lucien otputova put Lurdu i tamu je prispio 7. listopada 1922. Na putu nije bilo ništa osobita, niti kakvih neprilika, ali ga je putovanje vrlo umorilo. Mnogi

su ga vidjeli, kako je teško išao kroz grad, pognut naprijed i oslanjajući se o svoj štap.

U nedjelju 8. listopada uranđ Lucien i pode u Gospinu crkvu. Tu je pred špiljom primio svoju prvu pričest, a u petak je bio kršten. Odmah iza sv. pričesti osjeti u sebi znatnu promjenu. Poslije zahvale ode da se okupa u vodi pokraj špilje. Izašav iz vode prvi puta se slobodno ravno ispravi. Pobolišanje je njegova stanja bilo otečidno. Još je jedino u slabinama čutio neku muku. Dizje se, da Bogu i Majci Božjoj od srca zahvali.

L. Belhache je taj cijeli dan išao bez svog štapa, koji je zaboravio kod kupanja. Iza ozdravljenja kretao se neprekinkut sat i pô, a da se nije ništa umorio. To poslijepodne opeć da se okupa, a onda na procesiju, s presv. Sakramentom. Kada je Svetotajstvo prelazilo mimo njega, Lucien osjeti u sebi novo uzbudjenje i opazi, da se sada čuti sasma ozdravljenjem.

Sutradan, ponедjeljak 9. listopada, Lucien se prikaza liječničkom uredu po kraju crkve i predade gore navedenu svjedodžbu. Predsjednik ovog ureda Dr. Cox pregleda ga i upiše u zapisnik ovaj izvještaj: »U predjelu petog kralješka u slabinama postoji mala Izbočina. Apofiza se ovog kralješka čuti oko pola centimetra gore i s desne strane okomito prolazeći po apofizama drugih kralježaka. Udaranje prstima i čak snažno čekićem ne izazivlje nikakove boli. Ukočenosti u hrptu nema ni malo, nego je sasina gibanak kao obično. Sva su gibanja u savijanju, ispružavanju i zavrćanju laka i obilna. Hod je redovit.«

Te iste večeri pregledaše Luciena još dva liječnika: Dr. Dirat, glavni liječnik u Rennesu, i Dr. Planque, liječnik u Monzu. I oni nadoće kao i Dr Cox, da je Lucien Belhache sasma ozdravio od Pottove bolesti.

Dr. A. Merchant, liječnik i podpredsjednik liječničkog ureda u Lurdru, nadođe na ovo u časopisu »Annales de Notre Dame de Lourdes« (br. 9—10, 1923): Mladi je Belhache uistinu bolovan na Pottovu bolesti, kako jamči Dr. Verdier i radiografija je to potvrdila. Iza toga su taj crvotoč u kostima i slegnuće jednog kralješka ozdravili kroz nekoliko sati. Današnja znanost ne može protumačiti ovo ozdravljenje pomoću naravnih zakona.

Slava i ljubav Isusu u Presv. Sakramantu, koji i na tijelu čovječjem pokazuje, da živ dolazi duši. Slava Bezgrješnoj, koja nam učvršćuje vjeru i dizje pouzdanje.

NOVE MARIJINE KONGREGACIJE.

Od našeg posljednjeg iskaza u Glasniku g. 1921. str. 60. osnovane su i pri-družene tijekom g. 1921. i 1922. Matici kongregaciji u Rimu ove hrvatske Marijine kongregacije:

Mjesto	Biskupija	Stalež	Osnovana
Banja Luka	Banja Luka	Svećenici	21. I. 1922.
Bijelo Brdo	Sarajevska	Žene	19. II. 1922.
Brčko	*	Djev. više šk.	7. III. 1921.
Dakovo	Dakovačka	Djev. šk. ml.	22. IV. 1922.
Garčin	*	Devojke	20. IV. 1921.
Kozarevac	Zagrebačka	*	6. V. 1921.
Križevci	*	Di. real. g.	3. VI. 1921.
Otočac	Senjska	Uč. r. gim.	14. X. 1921.
*	*	Učeničk. r. g.	14. X. 1921.
Pag	Zadarska	Devojke	4. IX. 1919.
Sv. Ilija Obrež	Zagrebačka	Devojke	5. III. 1922.
Vinkovci	Dakovačka	Devojke	17. II. 1921.
Vukmanić	Zagrebačka	Mladići	2. XII. 1921.
*	*	Devojke	2. XII. 1921.
Zagreb	*	Svećenici	22. I. 1921.
Zemun	Dakovačka	Gospoda	12. VII. 1922.
*	*	Devojke	9. XII. 1922.

Pripojenjem Matici u Rimu postaju kongregacije dijelnicama oprosta, što su im od Crkve podijeljeni. U tu svrhu treba najaviti osnutak kongregacije Starješinstvu Družbe Isusove u Zagrebu i poslati mu: broj dekreta duh. oblasti, kojim se M. k. osniva; mjesto i crkvu u kojoj se osniva; stalež kojemu je namijenjena; naslov i zaštitnika koje si kongregacija odabrala. —

Kongregacije i djevojačka društva!

Hrvatski euharistički kongres u Zagrebu, što smo ga bili navijestili, zakazan je od preuzv. g. nadbiskupa za 18. i 19. kolovoza. Bit će to svećani poklon hrvatskoga naroda Isusu u Presv. Sakramantu, novi zavjet ljubavi i vjernosti. Bit će to veliko ojačanje vjere i ponosa našega, koje će snažno djelovati na sav život naš. Računajte stoga na to, da u što većem broju i sami dodete i druge privedete. Gdjegod Vas ima, tu ne treba drugih pravnih odbora, već Vi budite dušobrižnicima na ruku, da se Isus u Presv. Sakramantu što više proslavi u Vašoj župi i na sastanku u Zagrebu.

Stoga: 1. Molite svi što više za blagoslovan uspjeh kongresa;
2. priredite osobito na prve petke što svećanije pobožnosti Bož. Srcu i brojne zajedničke sv. Pricači, na svetkovinu mala hodočašća;

3. raširite u što većem broju spise, knjižice i letake o Presv. Sakramantu, što ih Glasnik oglašuje i od druguda ih dobijete;

4. izradujte ručne radnje za oltare, misno odijelo (rupčiće, košulje, naramenice i t. d.), nakit crkve pa to najprije na župnim malim izložbama izložite, a onda ili svojoj ili drugim potrebnim crkvama poklonite;

5. nagovorite što više obitelji, da se posvetne Bož. Srcu kao kralju obitelji i naroda, kako je to razloženo u knjižici »Pomoć obitelji«.

6. Nastoje, da se podigne raspeo ili kip Presv. Srca na zgodnom mjestu Vaše župe ili barem slika u crkvi, ako već ne bi mogli podići oltara.

Revnitelji i revniteljice društava Presv. Srca Isusova imat ćeemo na kongresu u Zagrebu svoja posebna vijećanja, kod Svetišta Srca Isusova. Isto tako će se opet kongreganisti daci sastati na posebno vijećanje. Točan raspored objavit ćeemo naknadno.

Uredništvo.

VIJESTI.

Bapska-Novak. Već se godine i godine molimo za obraćenje nekih, pa hvala Presv. Srcu i Majci Božjoj, što smo baš prošlog adventa doživjeli utješnih prizora, kako se i muževi lijepo i brojno pričeščali. —

Bebrina. Naše djev. dr. broji sada 56 članica i primilo je sv. Pricači: srpanj 51, kolovoz 45, rujan 25, listopad 50, studeni 53, prosinac 84.

Bisag. Djev. društvo kitilo crkvu prigodom klečanja 8. rujna, većina naroda pristupilo sv. Pricači. Svečanost završila lijepom procesijom. Društvo je primilo u listopadu 250 sv. Pricači.

Drenovci. Djev. društvo slavilo u listopadu dnevnom pobožnošću Kraljicu sv. krunice i više se članica dnevno pričeščalo. U studenom i prosincu bilo 104 sv. Pricači. »Glasnik Presv. Srca« naručujemo 97 primjeraka. Na staru godinu primljeno 11 novih članica.

Gornja Stubica. Od siječnja do studenog 1.392 sv. Pricači.

Ivanec. Djev. društvo hodočaščilo pod svojim barjakom na euharistički kongres u Varaždin. Sv. Pricači primilo društvo: kolovoz 605, rujan 500, studeni 610.

Ivanec. Dj. dr. primilo sv. Pricači: u rujnu 170; list. 145; stud. 150; pros. 230.

Janjevo. Naša je M. k. imala na Bezgr. Začeće svećano primanje 16 novih članova. — Isti je dan blagoslovjen novi kip žalosne Gospe, što ga našoj crkvi poklonila vrijedna gđa Perna ud. Brkić sa svojim sinovima Dokom i Marjanom, a stajao je 6000 dinara. — Za vrijeme 40-satnog klanjanja (29. XII. — 1. I.), što smo ga ove godine po drugi put sjajno obavili, pričeščilo se preko 2500 osoba. — Hvala dobroj Bogu, koji tieš i diže svoje! —

Krk. Skupština svećeničke zajednice zaključila je, da će se u svibnju držati sastanak svih djevojačkih društava na otoku. — Bilo u sto dobrih časa, da nam baš ova uzorna društva iznova procvat!

KRAPINA. Bratovština Presv. Srca Isusova u franjevačkoj crkvi sv. Katarine proživjela je eto već 25 godina od svog utemeljenja g. 1897. po v. ocu Adrijanu Horvatu. Do sada je bilo svih upisanih članova 3691, svake dobe i staleža. U nas nije doduše tako laka jedinstvena djelatnost, jeramo dolazi naroda iz raznih župa; ali se baš ovom bratovštinom podržaje sveder svjež onaj pravi vjerski osjećaj, koji nadahnjuje djela ljubavi prema bližnjemu i izdiže važnost nutarnjeg duševnog života.

Lijep broj članova prima i sada sv. Pričest na prvi petak, još lijepši prisustvuje sv. Misi i blagoslovu sa svetim Otajstvom i čini otprešnju Presv. Srcu. Sam blagdan Presv. Srca slavi vazda bratovština osobitom ljubavlji.

Nadamo se, da će privrženost članova još omogućiti, te bismo i većim vanjskim sljajem mogli iskazivati počast Bož. Srcu: lijepšim na primjer misnim rukom i oltarnim nikitom. — *Štovalj Srdca Isusova.*

Mače. U prosincu primilo D. društvo 954 sv. Pričesti.

Maruševac. U kolovozu prisustvovalo naše djev. društvo euhar. kongresu u Varaždinu i prikazalo 112 sv. Pričesti. U rujnu 67; listopadu 68; studenom 66; prosincu 93. —

Novigrad Dobri. Naša kongregacija kao što i cijela župa novigradska doživjela je veliku radost, što smo nakon dugog i teškog čekanja dobili veliko novo zvono, te ga svećano u rujnu stavili u zvonik. Kod te riječke svećanosti istakla se naša kongregacija, jer je ne samo pomogla nakititi zvono cvijećem, zelenilom i barjačićima, sudjelovala pod svojim barjakom svečanoj procesiji, već je i naša nadstojnica zanosno pozdravila novo zvono deklamujući pred mnoštvom naroda prigodnu pjesmu. Veselo smo se spremali, da što lijepše proslavimo deset godišnjicu naše kongregacije, te smo na proslavu pozvali susjedne kongregacije i katolička društva iz blize Slovenije. Nevrijeme dva put nam je sprječilo svećanost, te smo najzad morali sami i u skromnosti obaviti proslavu. Tajnica je u svom izveštaju prikazala sav blagotvorni rad naše kongregacije, kao što u vjersko-božnom pogledu, tako i u prosvjetnom i uzgojnom. Malo iz tih veselih dana doznali smo, da će nas iznenada i brzo ostaviti naš g. župnik, utemeljitelj i upravitelj naše kongregacije. Rastanak bio je doista tužan, oprostal prekidan plačem, a odlazak g. upravitelja praćen našim zahvalama i molitvama, da bi i u novom boravštu rado privadao seosku mladež k nebeskoj Majci Mariji. Bog mu naplatio sav trud!

Sv. Ivan Zelina. — Članice Djev. društva primile su od m. srpnja do listopada 527 sv. Pričesti. — U m. srpnju hodočastile su članice sa barjakom društva k Majci Božjoj Bistričkoj. — U listopadu molile su članice svakim danom kružnicu uz druge molitve, i veći dio ih primao sv. Pričest. 1. listopada obavljen je molbovni društvo, po preč. g. kanoniku Ig. Debeljaku blagoslov novog oltara urešenog kipom Bož. Srca Isusova, za koji su članice društva sabirale prinose i davale predstave neumornom požrtvovnošću već od početka ovog društva.

Prigodom blagoslova kipa bila je lijepo po članicama iskićena crkva, a pogotovo novo postavljeni oltar. Postiće blagoslova bila je procesija kroz mjesto, kojoj su prisustvovala sve članice pod barjakom društva poredane u dvore sa gorućim svijećama i noseći kip Bož. Srcu. Društvo sad živo želi da podigne zajednički dom, pa članice revno sabruli doprinose i darove nadajući se pomoću Bož. Srcu Isusova, da će im i ta molba biti uslišana. — *Terezija Horvat, glavarica.*

Visoko. Revno Djevoj. društvo primilo sv. Pričesti; srpanj 96, kolovoz 87, rujan 206, listopad 187.

Voća. U šest mjeseci 132 naknadne sv. Pričesti.

Zagreb. Mar. kongr. gimnazijalaca kod sv. Katarine slavi dne 8. i 9. travnja navršenu 25-godišnjicu. U rasporedu proslave je: opća sv. Pričest sviju zagrebačkih M. k.; svećani blagoslov u Svetištu S. I.; sastanak kongreganista. Dne 9. svećana sv. Misa u crkvi sv. Katarine i obnova posvete; a po podne svećana akademija. Preporučamo svim M. k., da se duhom pridruže taj dan kongregaciji svećarici, hvaleći nebeskoj Majci za primljena dobročinstva. —

ZAKONIK MARIJINE KONGREGACIJE

jesu nizozima pravila. Ona su ofisnuta skupa s molitvama i drugim vježbama djece Marijine u lijepom marijanskom molitveniku »Kongreganist« i »Kongreganistica«. Priredili smo ih s novim ukusnim uvezom u platno. Po komadu stope skupa s poštarinom 10 dinara; zlatorezom 12.

Dobivaju se kod Uprave Glasnika S. I. Zagreb I.

MISIJSKI VJESNIK.

HRVAT MISIONAR U AFRICI.

Velečasni Oče,

Najusrdnije Vam se zahvaljujem na Vašoj dopisnici. Veseli me, da se i naš hrvatski narod počinje zanimati za misije i da mi za to dajete pobudu. Šaljem Vam sedam fotografija. Ako mi tko hoće pisati, ja ču drage volje odgovarati na lištovce. Adresa je ova: P. Stjepan Mlakić F. S. C. Khartoum, P. O. 13. 110. Sudan Afrika.

Ja sam 31. VIII. 1920. u Aleksandriji prvi put stupio na afričko do, pa sam već 14. IX. 1920. bio u Khartoumu. Ovdje sam odmah dodijeljen školi kao upravitelj. Ove sam godine također prefekat gojenaca. Imamo oko 260 djece od tih 36 nutarnjih. Od školske djece je oko 60 katolika raznih obreda: latinskog, maronitskog, melhitskog, sirskog i armenskog, a ostalo su muslimani oko 100, nesjedinjeni Kopti oko 100, te nekoliko Židova i protestanata. Od katoličke djece desetero je crnih Sudaneza, a ostala su djeца sinovi useljenih katolika i to većinom iz Sirije, koji ovde žive kao trgovci.

P. Stjepan Mlakić, F. S. C. Hrvat, misionar u Khartoumu (Sudan) medu svojim gojencima.

Gojenci marljivo pristupaju sv. Prijestu; nekoj se upisali u »Eucharistički Medunarodni Savez«, pa sam po vč. Ocu Alojziju Farah, maronitskom dušobrižniku u Khartoumu, pravila E. S. dao prevesti na arapski jezik i poslao ih u Beirouth, da se tiskaju u isusovačkoj tiskari. Isto su tako gotovo sva djeца članovi karmelske bratovštine.

Koјi put se čovjek mora djeci od srca nasmijati. Jedan gojenac, malo Arapče, na početku ove školske godine htio je idu natrag svojoj mami. Djeci je rekao, da će u noći, kada bude stoti sat i kada abuna (otac naš) t. j. ja — bude spavao, pobjeći kući. I doista jednog dana ne ima malog Jusefa; kasno na večer dopratio ga kući jedan khartoumski stražar.

Naš biskup, Mgr. Geyer, zahvalio se na službi radi visoke starosti. Kada sam pogledao u knjige računa ovog vikarijata, prepao sam se; mi istina primamo pomoć od Propagande i Društva za raširenje vjere, ali s time ni iz daleka ne možemo izaći. Za to smo i te kako upućeni na privatnu pomoć dobrih ljudi. Da znam za adrese dobrih ljudi u Americi, obratio bih se na njih. Ako tko čuje i kroz Glasnik moj glas, dobri mu Bog stotstruko naplati!

Preporučam sebe i našu misiju u molitve čitatelja milog Glasnika te sve srdačno pozdravljam. Vaš u Srcu Isusovu P. Stjepan Mlakić F. S. C.

Junakinje kršćanske ljubavi.

PROPOVIJED BEZ RIJEĆI.

Od svih Evropejaca, koji u misijskim zemljama dolaze u dodir sa siromašnim poganicima, najveći ugled uživaju uz misijonare časne sestre misjonarke, koje su došle k njima iz daleka, da im iskažu djela ljubavi i kršćanskog milosrda. Svi — pa i sami pogani — susreću ih s najvećim poštovanjem. Svi ih cijene i ljube. Roditelji im potpunim pouzdanjem povjeravaju svoje najmilije — djecu svoju. Njima su svuda vrata široko otvorena. Njima je dozvoljen pristup i u samo svetište obitelji, što se inače nikomu ne dopušta.

Pogani, koji dan na dan gledaju svojim očima njihovu požrtvovnost, njihovu nesebičnost, njihovu velikodušnu ljubav prema najzapuštenijima, dolaze sve više do uvjerenja, da vjera, koja stvara takve junakinje, stoji visoko iznad svih njihovih kukavnih religija. Heroizam tih kršćanskih junakinja, njihovo odrikanje, njihova požrtvovnost, kakve ne mogu nigdje naći osim u kršćanstvu, topi sve više i više led raznih predrasuda, koje su dosad udaljavale pogane od Kristove Crkve. — Živi primjer kršćanskog života, mukotrpnog rada, nesebične ljubavi djeluje na poganska srca jače nego li najrječitija propovijed. Takav prekrasan primjer kršćanskih kreposti je za njih kao kakovo utjelovljeno evangelje, koje im glasnije i zornije navješta nauku Kristovu nego li i najljepše riječi. — Na taj način pripravljaju ove tih junakinje put za proširje prave vjere.

GLE, KAKO NAS LJUBE!

U mnogim poganskim zemljama, kamo još nije doprla kršćanska civilizacija, vlada još i danas strašna bolest guba, koja je nekoć i u našim krajevima harala. Gubavci — to su od svih stvorova najbjedniji! Sve bježi od njih, sve se zgraža nad njima, svih ih napuštaju. — Od sitnih prišteva, koji se u početku na bolesniku jedva opaze, nastanu doskora po cijelom tijelu odurme, gnojne rane, a oko njih se načine gnjusne, strašne kreste. — Boli se od dana u dan povećavaju, a svrbež postaje nesnošliv. Nevidljivi neprijatelj zadire sve dublje i dublje u gnojavo meso. Strašan smrad širi se naokolo. Kad je već cijelo tijelo pokriveno gnojnim, bljejkastim ranama, počnu otpadati pojedini udovi tijela. Nokti otpanu sami od sebe, zatim članici na prstima, napokon ruke . . . I tu treba da prestane ljudsko pero, jer nije kadro da opiše onaj strašan prizor, koji još slijedi. Rodena majka nema više dovoljno snage, da se približi svome djetetu, da gleda iz bliza strašno iznakaženo lice svoga sinca. — I u taj čas, kad su bolesnika svi napustili, kad više nema nikoga, koji bi se zauzeo za njih, dolaze k tim nesretnicima milosrdne Samaranitance gomjene Kristovom ljubavlju da budu onima, za koje nema više nitko srca, i otac i majka. — Milodarima dobrih katolika iz Europe podižu bolnice, da u njima ublaže boli i zaviju rane siromašnim gubavcima. O kako su ti nesretnici zahvalni dobrim sestrarama, koje se tolikom herojičkom ljubavlju žrtvuju za njih. Kako li su također zahvalni i svima onima, koji svojim miločarima podupiru siromašne sestre misjonarke, da se uzmognu tako blagotvorno žrtvovati za njih.

«Bolnica naša» — piše jedna sestra misjonarka — «puna je gubavaca. Dok se mi sagibamo nad siromašnim bolesnicima, da im žavijemo rane, čuje se sa svih strana po dvorani tih šapat gubavaca, koji se podižu sa svojih ležaja i prišapćuju jedan drugomu: »Gle! Kako nas ljube! Kako nas ljube! — Hvala vam, sestro, Bog vam naplatio stostruk!»

«Vi sestre iz Europe» — rekla jedna siromašna statica, sva u gubi, sestri misjonarki — »vi ste tako dobre! Vi se s nama ljubezno razgovaratate, vi nam povozujete rane, vi ste nam na uslugu po danu i po noći, kad god vas ustrebamo. Naši oci i majke, naša braća i sestre odvraćaju se od nas s gnjušanjem, a vi dolazite k nama poput andela s neba, da nas tješite i njegujete! — Na te riječi dobra starica brzine u plač, a vrude suze, što joj navriješe na oči, bile su svjedokom njezinе duboke zahvalnosti.

ŽRTVA LJUBAVI.

Medu krasnim crticama o požrtvovnosti misijonara, što ih je pripovijedao P. Cambier, misijonar u Kongu, evo jedne o junakinji kršćanske ljubavi:

God. 1908. podem na svom misijskom putovanju u Lusambo, sijelo naše misije. Čim saznade državni liječnik za moj dolazak, dode brzo k meni, pa mi reče:

»Velečasni, u S. Trudonu, po prilici 3 milje odavle, naišao sam na jednu sestru misijonarku, koja u tamošnjoj bolnici dvori bolesnike. Ako je ne pošaljete odmah natrag u Evropu, za mjesec dana će vam umrijeti.«

Sutradan evo me tamo. Šećem po bašći zasadenoj kavom i na prvom koraku susretujem sestruru, o kojoj mi je liječnik dan prije govorio.

»Sestro! Jučer sam se razgovarao o vama s liječnikom. Ne preostaje drugo, nego spremite se brže bolje, pa ćete prvim parobrodom put Evrope!«

Kad joj ja to rekoh, a ona se baci pred mnom na koljena, pa će mi kroz plač i suze:

»O velečasni, velečasni... Samo to ne! to ne!... Ja vas molim i zaklinjem, ostavite me ovđije, da umrem ovđije medju svojim milim crncima... ja ću ih nje-govati, ja ću se žrtvovati za njih do zadnjeg dana!«

»A ja... ja nijesam imao snage da joj odbijem molbu, ja sam joj odgovorio. «Fiat — Neka bude!« — No dalje nijesam se mogao suzdržati. Okrenem se, sakrijem lice, a vrele suze navrle mi na oči. — Ja sam plakao, plakao kao dijete.

Mjesec dana iza toga sestra je umrla. Njezinu tijelo počiva u jednom kutiću na groblju, koje je nedaleko od bolnice, u kojoj je toliki niz godina njegovala bolesne Crnce. Njezina je duša odletjela gore u Domovinu izabranika, da tamo primi sa svojim drugarcama junakinjama kršćanske ljubavi vječnu plaću i nagradu.

NEOBIČNA RADOŠT.

»Danas sam saznala veliku novost! — piše neka redovnica — »koja mi napu-nja dušu neoobičnom radošću... Smijem poći u Japan, daleko od doma svoga i to medu gubavce! Kako da izrazim onu utjehu, onu radost, što ju osjeća pri tom srce moje. Po deset puta pročitala sam to dragocjeno pismo, koje mi javlja tako veselu vijest. Čime da iskažem svoju zahvalnost na tolikom odlikovanju? Sto da uzvratim Gospodinu, koji me izabrao?« —

P. Mesarić D. I.

Singalezovo obraćenje.

Otat Schaefer pripovijeda ovo ganutljivo obraćenje:

U Madampi nedaleko od obale Cejlona otkrio sam jadne ostatke katoličke crkve, no u srcima tamošnjih ljudi nije bilo ni traga prave vjere. Pošto sam uzalud kušao privesti ih vjeri njihovih otaca, ostavili selo i otidoh bez ikakve nade. Ali prve nedjelje, kada sam bio u Balapitiya — ovo je misijska postaja daleko od Matampe kojih 8 kilometara — dode jedan bogatiji Singalez, padne na koljena pred mnom i žarko me zamoli za krštenje. Kako se začudih, kada u njemu prepoznah kneza »malih Mletaka«. Tako zovu Madampu, jer su stanovnici ovog sela po otočićima razašijani.

»Ama, dragoviću moj,« rekoh ja, »šta ti je te hoćeš tako nenadano kršćaninom postati? Šta se dakle zbilo u twojem selu?«

»U noći, reče on, »ukazao mi se čovjek blaga i časna izgleda, pa mi je zapovjedio, da postanem kršćaninom. Ispočetka nijesam na to baš pa-zio; ali mi se dva put isti san povratio, pa sam se pobojao, te sam došao.«

Oni, što znaju kako je misijonar izvrgnut, da postane žrtvom prostih varalica, što zlorabe njegovu dobroćudnost i što ga kušaju pjevariti lijepim obećanjima, ne će se nikako začuditi, kad čuju, da me pripovijest o snu nije mogla zadovoljiti. Međutim ga primih blagohotno, jer mi se čovjek izvanredno svidio, pa sam ga brižno podučavao. Doskora sam dobio jasnih dokaza o njegovu poštenju. Otkako je naime bila poznata njegova namjera, imao je bezbroj progona podnosići; žena mu se zaprijetila, da će ga ostaviti, ako postane kršćanin. Kraj svega toga čestiti je knez molio bez prestanka za krštenje.

Pokrstio sam ga u Gali, kamo sam ga zbog ove svečanosti pozvao. Bila je svetkovina sv. krunice. Ovdje je bila pontifikalna misa, kojoj je novokrštenik pribivao u predvorju katedrale.

Kada sam ga iza mise i krštenja vodao po glavnoj ladi crkve pokazujući mu kipove i slike, nenadano se zaustavi, ispruži ruke prema velikoj slici Srca Isusova, pa poviče potresnim glasom:

»Tko je ovo? Ah! recite mi, tko je ovo? ta on mi se u snu ukazao i zapovjedio mi, da postanem kršćarin!«

Kada sam mu rekao, tko je to, pao je na koljena, pa je suznim očima ponavljao: »Is Jesu Tumoni! Jesu Tumoni! Moi gospodine Isuse, moj gospodine Isuse!«

Iza toga sam pokrstio sedmoro njegove djece.

Među ljudožderima.

Početkom mjeseca lipnja držao je u Rimu znameniti afrički misijonar P. Cambier vrlo potresno predavanje o misijama u Kongu. Iz tog predavanja evo nekoliko crtica za naše čitatelje:

Crnice pri kičenju.

vam ljudi nijesu imali ni najmanjeg štovanja i obzira prema životu svoga bližnjega. Poslati koga na drugi svijet bilo je njima isto ko kad mi zgazimo crva, koji nam je na putu. Želite li o tom primjera, evo vam nekih činjenica, što sam ih sam svojim očima vidio, što sam ih sam doživio.

God. 1889. obdržavao se sajam blizu Bangale, daleko od obale velike rijeke u unutrašnjosti crne Afrike. Pošao sam i ja tamo. Među raznom robom, koja je bila na prodaju, vidim također i jednog crnog roba. Više se trgovaca pogadalo i cjenjalo za nj. Napokon se ipak složili, jedan kupio glavu, drugi nogu, treći ruku, svaki od njih po koji komad tijela. Kad se sajam svršio, raskomadali su nesretnika sjekirama i oštrim noževima, pa svaki od njih ponio svoj dio kući, da njima pogosti sebe i svoje.

Godine 1892. nalazio sam se u crnačkom selu Luluaburgu. Jednog dana eto ti k meni nekih crnaca, pa me zamole da pokopam na crkveni način

»Pitate me, koje su bile glavne poteškoće oko obraćanja tih pogana«. — Evo sudite sami: To su vam bili pravi divlji, divljaci, koji o kakvoj uglađenosti nijesu imali još ni pojma. Da vidite, kako kod tih naroda nije dopro još ni tračak prosvijete, dosta će biti, ako spomenem samo jedno i to najznačajnije obilježe divljeg barbarstva. Koje je to? — Evo koje: Ti

jedno dijete, koje sam baš u predvečerje pokrstio. Ja se odmah spremim i podem s njima. Mrtvaca ne meću u ovim krajevima u ljes, kao što je to kod nas običaj, nego ga jednostavno zamotaju u komad kakove stare ponjave od rogožine. Čim sam izmolio nad njim propisane crkvene molitve, htjedoh da odem. No u taj čas pričini mi se, kao da se nešto miče ispod ponjave. Dadem odmah izvući mrtvaca iz groba i odgrnem ponjavu. Bože, što vidim! Dijete živo živcato i posve zdravo. No jer je bilo malo nakazno i ružno, htjeli su roditelji da ga se riješe, i u tu svrhu pozvali mene, da im ga živa zakopam. I to vam je ujedno razlog, što kod njih u Kongu ne ćete naći ni slijepih ni hromih, ni klijastih ni grbavih; dijete, koje se rodi nakazno, osudeno je već unaprijed bez milosrda na smrt. Prvom prigodom treba da mu nestane traga sa lica zemlje.

Osim toga imade još nekih plemena, kod kojih je vrlo ukorijenjeno ljudožderstvo. Ja sam poznavao jednog poglavicu, koji se zvao Mukoko, a bio iz plemena Baketes. Taj čovjek za cijelog svog života nije se hranio drugim do li mesom svojih robova, koje je u tu svrhu dobro tovio.

Godine 1895. prošlo je ispred mojih očiju oko 40 Crnaca iz plemena Capo-Capo, a svaki je od njih nosio bilo komad ruke ili noge ili što drugo. Imali su cijele noći zabavu, u kojoj je bila kao poslastica ljudsko meso. — Svi mi bijelci bili smo u taj čas predani na milost i nemilost ovim ljudožderima. A što je bilo najteže: morali smo često prisustvovati tim strašnim prizorima, a da pri tom nijesmo smjeli nikakvim znakom pokazat svoje negodovanje.

Iako evropske vlasti vrlo mnogo čine, da se što prije iskorijene ti protunaravni, nečovječni običaji, i krivce strogo kažnjavaju, ipak kraj svega toga još i sad ima među poganskim, divljim, nekulturnim narodima mnogo ljudoždera. Jedino kršćanstvo sa Kristovim evangeljem kadro je preporoditi te divljake, unijeti među njih kršćansku uljudbu i učiniti ih opet djeicom Božjom i baštincima krasnog raja.

Koliko učinimo do sada za ovu svoju nesretnu braću? — A što li ćemo učiniti u buduće, da se kraljevstvo Srca Isusova proširi i među tim nesretnim, jadnim i zapuštenim narodima? —

P. Mesarić D. I.

Junački kinez.

Neki mladi krščanin po imenu Pavao Moi, čiji brat i sestra još i danas živu bi za progona kršćana u Thang Hoa u Kini predveden pred mjesnog mandarina. Ovaj poče da nagovara tog 18-godišnjeg mladića na otpad od svete vjere, pa mu zato ponudi nešto srebrenog novca. No naš mu Pavao odgovori: »Veliki mandarine, nije to dosta.« —

— »E, pa dobro, mjesto srebrenog novca dat će ti, gle, ovaj zlatni novac.«

— »Ni to nije dosta.« — odgovori mladić.

— »Pa koliko ti to tražiš?«

Mladić mu odvrati: »Veliki mandarine, ako želiš, da zatajam svoju vjeru, to mi onda daj toliko novca, da si mogu za nj kupiti drugu dušu. . .« Mandarin se na to silno razljuti i dade našem junaku odrubiti glavu. —

Broj 4.

Poštarska u gotovom plaćenu.

Tečaj 32-1923.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

Glasnik Presv. Srca Isusova.

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovijen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova. Vojske Srca Isusova proti psvki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

UPOZORUJEMO

sve cijenjene čitatelje, koji što pišu ili naručuju kod Uprave Glasnika, neka na naslovu stave ovako: Uprava Glasnika Presv. Srca Isusova. Zagreb I. Pretnac br. 177. —

Kod nas se može dobiti:

»Kongreganiste« i »Kongreganistica« — molitvenik Majke Božje — u lijepo platno vezan 10 din; sa zlatorezom 12:50 d.

Život sv. Margarete 6 din.

Život sv. Ivana Berhmanса 5 din.

Pomoć obitelji — 2 din.

Slike Srca Isusova i Marijina za zid bez okvira komad 5 din.

Sveta ura pred Svetotajstvom 2 din.

ZAHVALJUJU PRESV. SRCU ISUSOVU:

Bubina greda S. B. Groznica ju dugo morila, krv je bacala, već ni hodati nije mogla pa ipak se pridigla pouzdanjem u Bož. Srce. — *Baškavoda* A. S. Meni i obitelji pomoglo Presv. Srce — utanje naše u bolesti i lnače. — *Beničanci* J. M. Ozdravilo ju Presv. Srce i Gospa od teške trogodišnje bolesti. — *Brod n S. J. G.* Triput izbavljenia iz velike nevolje. — Lj. P. Kad je već svaku nadu izgubila ozdravilo joj ipak Presv. Srce dobru majku. — *Cerna* J. Ž. Uslišana joj prošnja. — *Chicago* M. P. Tijekom 17 g. dobio mnogo milosti od Bož. Srca. — *Djakovo* A. B. U teškoj bolesti majčinoj zazvala Presv. Srce i bila uslišana. — *Foča* E. G. Pomoć Presv. Srce njoj i sestrji u teškim časovima. — *Grobnik* L. M. Sin upravo čudom ozdravio pa majka obećaje pravi katolički uzgoj djece. — *Jamnica* M. B. U teškoj bolesti sačuvan od očite smrti. — *Kaštel-Sućurac* T. P. Oklevetani suprug ipak dobio rad, a sin se popravio u nauku, dok je obitelji molila devetičnicu Presv. Srcu. — *Koprivnica* S. K. Od škrleti i drugih bolesti ozdravila preporučujući se Bož. Srcu. — *Kostajnica* J. M. Primila razne milosti pa šalje milodar. — *Kraljevica* A. T. Šalje dar jer je primila veliku milost. — *Križevci* R. K. Presv. Srce sprječilo te im nije rastrovan obiteljski život. — *Križovec u M. Gl.* B. Zagovorom Bl. Dj. Marije, koja je čuvala oca u ratu, ozdravilo i dijete od teške očne boli. — *Mače* S. D. Teška bolest noge prestala usrđnom prošnjom Presv. Srcu. — *Mala Gorica* N. N. Darom Presv. Srca postignut mir u obitelji i primljene druge milosti. — *Maribor* S. S. Bož. Srcu i njegovoj Majci hvala na mnogim pomoćima i ozdravljenju djeteta. — *Markušica* B. M. Bož. Srce i Majka Božja spasili mu 20.000 kr. kapare. — *Nova Gradiška* P. V. Sretno položila ispit. — *Oštice* F. A. Dobila razne milosti. — *Petrinja* R. T. Milošcu Presv. Srca dobila odgovarajući stan. — *Sušine* M. T. U teškoj bolesti potaknuo ju nutarnji glas da se preporuči Presv. Srcu; to je učinila i oběćala čitati Glasnik dok je Živa — i ozdravila je. — *Trn* G. I. Oslobođido ga od pogibli i preporuča svoju obitelj. — *Turbe* R. T. Riješilo ju bolesti. — *Veleševac* F. C. Učinivši puno zavjeta dobio tri milosti za sebe i svoje. — *Zagreb* J. C. Skupa sa kćerkom zahvaljuje za primljeno zdravlje. — M. Ž. Prebrdio mnoge neprilike i sretno položio ispit. — T. N. Presv. Srce, Bl. Djevice i Sv. Alojzije pomogao mu u naucima i drugim potrehama. — R. M. Progonjena od neprijatelja dobila zaštitu kod suda. — B. Š. Prizdravio onaj, za koga se molila. — *Zupanja* A. V. Preporučujući se Bož. Učitelju vratilo se zdravlje i naknadila u školi što je zaostala.

UPOZORUJEMO

Svetost ženidbe.

Opća nakana za travanj, blagoslovljena od Sv. Oca pape.

Najviše navaljuje neprijatelj svakoga dobra na obitelj, jer znade, da je obitelj početak društva; kakva obitelj takvo će biti i društvo. Tko želi da bude pogansko društvo, nastoji da opogani početak društva, obitelj. Zato dan danas mnogi zagovaraju rastavu braka, drugi slobodnu ljubav, treći maltuzianizam itd. Sve to samo truje obitelj u klici i oduzimlje joj svetost, koja je prvo njezino svojstvo. Sveta je ženidba, jer je sakramenat; sveta je, jer je svet od Boga joj opredijeljeni cilj; svete su uzajamne dužnosti roditelja i djece.

VELIKI SAKRAMENAT.

Više puta se u svetom Pismu prikazuje odnošaj Gospodina prema Crkvi nježnom slikom zaručnika i zaručnice: »Dodi i pokazat ēu ti zaručnicu, ženu Jaganjca«. (Otkrivenje 21, 9). U priči mudrih i ludih djevica (Mt. 25, 1—13) prikazuje se Isus kao zaručnik Crkve. Ovog božanskog braka između Krista i Crkve jest kao slika združenje muža i žene u svetoj ženidbi, koja je od Isusa podignuta na dostojanstvo sakramenta. »Ostavit će čovjek oca i majku i priljubit će se ženi svojoj i bit će dvoje u jednom tijelu«. (Mt. 19, 5). Kako je dakle sve sveto u Isusu i Crkvi, tako ima sve biti sveto u svetoj ženidbi. Zato sv. Pavao govori: »Velik je ovo sakramenat, a ja kažem u Kristu i u Crkvi«. (Efež. 5, 32). — Ta svetost pak ne dolazi ženidbi, samo jer je slika otajstvenog združenja Isusa sa Crkvom, već jer je sakramenat, i kao takav ima u sebi i dijeli onima, koji ga dostoјno primaju, milost posvećujuću i milost sakralnu, da se mogu ispuniti ciljevi ženidbe i vršiti ženidbene dužnosti.

KOJI SU TI CILJEVI?

Prvi i glavni jesu: *medusobna vjernost*; dakle je osudena slobodna ljubav; *radanje i uzgajanje djece*, dakle je osudeno svako sprečavanje poroda; *vječnost obveze*, a njome je osudena rastava braka.

Kao što je Isus vjeran Crkvi i Crkva Isusu, tako isto treba da si i kršćanski supruzi čuvaju vjernost sve do smrti. Ženidba je predavanje srdaca. Ona se pak daju ili posve ili nikako.

Dati dobrih državljana domovini i dobrih kršćana Crkvi, a potom i blaženika nebeskoj domovini — to je druga bitna svrha ženidbe. »Množite se i napunite zemlju« reče Gospodin Bog. A onaj, koji se brine za ptice nebeske, ne će zapustiti čovjeka i blagoslov će božji pratiti svete roditelje, koji imadu mnogo djece i mnogo se brinu za njihov tjelesni i duševni uzgoj. Kako je lijepo naći koji puta obitelji sa mnogo djece: nježne kao ruže, lijepo kao andeli, dobre kao mali sveci, jake i zdrave dušom i tijelom! To je plod kršćanske ženidbe, sveto započete i sveto življene. —

Ali »što je Bog zdržao, to čovjek da ne rastavlja!« To je ona vječnost ženidbene obveze, bez koje sve ostalo propada. To je ona trajna sveta ljubav sve do smrti. Prestaje mladost, iščezne ljepota, ljubav traje, ona sveta ženidbena ljubav. —

DRUGOTNA SVRHA ŽENIDBE

jest, izmjenična pomoć muža i žene u nošenju jarma svetih dužnosti. »Nije dobro da je čovjek sam, dajmo mu pomoć njemu sličnu« reče Gospodin, kad je stvorio Adama. Pa iz rebra njegova, iz blizine srca, napra-

vi ženu, dade mu Evu. Adam glava, Eva srce. Tako se u obitelji otac kao glava ima da brine za dobro svih svojih ukućara; a mati kao brižno srce ima njezinom ljubavi sve oko sebe okupljati. Uzvišena je pojava jedne žene, koja kao kakova časna sestra bdiće po danu i po noći kraj bolesnog muža; ili kao majka, dok otac radi i zaslizuće, lebdi ko andeo nad krevenom bolesnog sinčića, ili je zaokupljena domaćim poslom.

Sveta ženidba je i lijek protiv požude. Tako piše sv. Pavao: »Da bludnost izbjegnete, neka svaki čovjek ima svoju ženu, a svaka žena svojega muža«, I. Kor. 7, 2. Za to dobro shvaćam mladića i djevojku, koji iz uzvišenih razloga vjere, nauke, i dobra prepostavljaju ženidbi djevičanstvo. Ali to ne shvaćam kod onoga, koji nema tih idealja, a hoće da se osudi na bezženstvo.

DOMAĆE DUŽNOSTI.

Kraj prava ima u obitelji i dužnosti: imaju međusobnih dužnosti muž i žena, kad se sastali, da osnuju obitelj; imaju opet dužnosti prema onoj djeci, koju im dragi Bog bude udijelio i za koju će Bogu račun polagati. Djeca njihova imaju dužnosti ljubavi, štovanja i poslušnosti spram roditelja i štovanja i ljubavi međusobno. Žena duguje mužu ljubav, štovanje, poslušnost ne kao sluškinja, već kao družica; muž je dužan ženi, kao glava, ljubav i pomoć. Međusobno su si dužni vjernost, ljubezno susretanje i praštanje u nesuglasicama. Koliko bi više bilo sreće u životu, kad se ne bi na te dužnosti zaboravilo!

Sve su ovo one svete izmjenične dužnosti u obitelji, koje pokazuju, kako je ona sveta, a i to, kako je sretna kad se te dužnosti zdušno vrše.

Ovako su podučavali sveti Apoštoli još u početku vjernike po naputku i u duhu samoga Isusa Krista. Tako sv. Pavao govori u svojoj prvoj poslanici Titu i Timoteju. Osobito jezgrovito prikazao je to u listu Efežanima ovim riječima: »Žene neka su podložne svojim muževima, kao Gospodinu, jer je muž glava žene, kao što je Krist glava Crkve, on je spasitelj tijela njezina. Pa kao što je Crkva podložna Kristu, tako da su i žene svojim muževima u svemu. A vi, muževi, ljubite svoje žene, kao što je i Krist ljubio Crkvu, predavši se za nju, da bi je posvetio, očistivši je pranjem vode i riječi života, da si pripravi slavnu Crkvu bez ljage i mrske i bez išta takova nego da bude sveta i neoskrvrenja. Tako treba da i muževi ljube svoje žene, kao vlastito tijelo. Tko ljubi svoju ženu, sebe ljubi. Nitko dakako ne mrzi vlastito tijelo nego ga hrani i njeguje kao što i Krist hrani i njeguje Crkvu, jer smo uđa tijela njegova, puti njegove, kosti njegovih. Stoga će ostaviti muž oca i majku, i priljubit će se ženi svojoj i bit će dvoje u jednom tijelu.«

Veliko je to otajstvo a ja kažem — veliko je u Kristu i u Crkvi. Zato svatko od vas neka ljubi kao sebe svoju ženu, a žena nek se boji svoga muža. Vi pak, djeco, slušajte vaše roditelje u Gospodinu, jer je ovo dužnost pravednosti. Poštuj oca i majku, to je prva zapovijed, kojoj je dano obećanje, da budeš sretan i dugovječan na zemlji. A vi, ocevi, nemojte na srditost poticati svoju djecu, nego ih uzbajajte u svetoj stegi i svetoj opomeni. Efež. 5, 22. i slijedeći.

Kad bi ovo dobro promislili momci i djevojke prije ženidbe, i kad bi se po ovim svetim uputama sklapale ženidbe: ne bi se toliko nesreća optakivalo u obiteljima, niti bi se mnogi kajali, kad je već prekasno.

I. D.

ALELUJA!

*Iz groba usta Život sveta,
U lance sputa smrti jar;
Sloboda pječna nebom lieta,
Iz grudi sipa sreće žar.
U svako srce iskru hita
I svaku dušu rajem pita.*

*A srca puna sunca, raja
Zaboraviše jal i jad,
Iz sviju grla, svakog kraja
Slobode, bratstva teče sklad.
Kroz dol i goru šumi struja,
Iz grudi vjere — Aleluja.*

*Ali' zašto danas gora šuti,
A dolom jal se s jadom krade?
I zašto trnjem cvatu puti,
Gđe prije cvalo milice nade?
Ah zašto rat se vraća k ratu,
Brat nove lance kuje bratu?*

*To stlijepce pitaj, što u doli
Životu vežu ruke svete,
Na gori dižu dro boli
I nanovo Mu grobom priete . . .
Još raspeta je Ljubav niema!
Ali' Pravda vječno jao spremal*

Josip Marin.

Obećanja Presv. S. I.

Četvrto obećanje: »Ja ču ih tješiti u nevoljama njihovim.«

Isus je od dana svoga uskrsnuća — kako to vidimo tako lijepo u evanđelju — uvijek tješio svoje, koji bijahu žalosni, što ne mogu kao prije neprestano biti uz Isusa. I ovo djelo nastavlja Isus sve do današnjega dana: on tješi svoje u nevoljama njihovim, osobito one, koji štiju njegovo Presv. Srce.

Sv. Augustin, taj muž dubokog uma i srca, piše jednoć o sebi: »Kad sada četvrt sata plačem za grijeha moga prijašnjega života, tada nalazim više utjehe, nego u svim uživanjima moga prijašnjega života.« Uživanja ovoga svijeta mogu činiti, da za jedan čas zaboravimo nevolje ovoga života, ali ona ne mogu dati srcu ljudskome pravoga mira i zadovoljstva. Nego ova misao: Isus me ljubi, a njegova je ljubav svemoguća, on mi može potroći u svakoj nevolji, pa će to i činiti, ako bude to dobro za dušu moju. Ova misao daje srcu ljudskome mir i zadovoljstvo, pa je isto tako istinita kao jaka i sigurna utjeha u progonu zemaljskoga života. A tu utjehu ćemo naći najviše onda, kada štujemo Presv. Srce Isusovo, koje gori od neizmjerne ljubavi prema nama.

Stoga kaže i rimska kongregacija sv. obreda, koja je g. 1875. po nalogu pape Pija IX. izdala pouku o pobožnosti Presv. Srcu Isusovu: »U Spasiteljevu Srcu naći će vjernici ustrpljivost u patnjama današnjega vremena, a u svim nevoljama najsigurniju nadu i utjehu.«

Peto obećanje: »Srce moje bit će im utočište za života, a osobito u čas smrti.«

Srce Isusovo nas uvijek rado prima, ono je uvijek otvoreno za nas, uvijek kuca za nas, uvijek živi za nas, ta ono je naše, naša svojina, a mi smo njegova svojina. Stoga se Srce Isusovo brine za sve potrebe naše, ono se zanima za sve, što se nas tiče. Najviše se Srce Isusovo zanima za nas, kad je naša duša u pogibelji, kad se moramo boriti proti napastima, proti davlu. I kad god se utečemo u Srce Isusovo, onda smo sigurni kao Noa u korabli za vrijeme općega potopa, onda možemo mirno gledati

oluju i vihor oko nas, nama ne će ništa škoditi. Pa tako ćemo jednoč i u čas smrti, i onda baš najviše, naći sigurno utočište u Srcu Isusovu.

To znaju svećenici, koji rade u duhovnoj pastvi. Duše, koje su revno štovale Srce Isusovo, uvijek će sretno vršiti svoj zemaljski život. Uvijek će biti istina, što kaže sv. Margareta Alacoque: »O kako je dobro umrijeti, kad budeš ustrajno štovao Srce Onoga, koji će ti suditi!« Srce je Isusovo svojim štovateljima najsigurnije utočište za života, a najviše u čas smrti.

Šesto obećanje: »Ja ću povratiti slogu obiteljima razdvojenim, a štitit ću one, koji su u kakvoj potrebi.«

Ovo drugo, da će Isus štititi štovatelje svojega Srca, kad su u kakvoj potrebi duševnoj ili tjelesnoj, to čitamo na raznim mjestima u spisima sv. Margarete, pa je to za pravo već sadržano u drugim obećanjima, o kojima smo dosada već govorili.

Ono prvo pak, da će Isus obiteljima, gdje se štuje njegovo Srce, povratiti slogu, to potvrđuju mnogobrojni slučajevi. Samo jedan takav slučaj da spomenemo. Pisac ovih redaka ga je sam doživio. Jedan dak povrati se poslije praznika u zavod, gdje je učio, te reče svome prefektu: »Velečasni, vrlo rado sam se povratio u sjemenište, jer je kod kuće pravi pakao. Nestalo je mira i ljubavi u našoj obitelji.« Prefekt mu kaže: Preporuči stvar Presv. Srcu Isusovu, i nastoj, da i tvoji rodaci, barem neki od njih, štuju Srce Isusovo, pa će se povratiti mir. Ovaj je dak slušao savjet svojega prefekta, pa kad je opet došao kući, video je na svoje veliko veselje, da se sve bilo okrenulo na bolje od onoga vremena, kad su neki u obitelji počeli štovati Srce Isusovo. Iščezla je nesloga te zavladala međusobna ljubav; jer oni, koji su sjedinjeni sa Srcem Isusovim, lako će se sjediniti i medu sobom. Ovaj je dak taj sretni dogadjaj iz zahvalnosti prema Presv. Srcu Isusovu priopćio u ovom Glasniku.

To vrijedj ne samo za obitelji, nego u opće: kad nestane sloge i ljubavi, Presv. Srce Isusovo će ju povratiti svojim štovateljima.

M. H.

Šest grobara.

Neki pobožni čovjek, koji je živio pred više od sto godina, znao je ovako govoriti: Kad svratim svoje oči na mladež našu, tad vidim šest grobara. Prvi grobar jest:

p i j a n s t v o . Koliki umiru s pjanstva! Usjev propade, ako je poplavljen. Plamećak se ugasi, ako previše nadoliješ u svjetiljku. Mladiću, ako si rad dugo živjeti, a ti prestani neumjereni pit. — Drugi je grobar:

n e č i s t o c a . Koliki su s nje život izgubili! Prekomjerno i grješno uživanje tjelesnih naslada slabij tijelo, te ono gubi svoju snagu. Otvori oči pa ćeš vidjeti da jest tako. Što gori to mora i dogorjeti. — Treći je grobar:

s r d i t o s t . Neustrpljivost i srditost prikracaju život — veli mudri Sirah. A sveti Pavao kaže: »Srdžba donosi svadu«, svada pak često doneše umorstvo i ubistvo. (Gal. 5). — Četvrti je grobar:

n e p o s l u š n o s t prema roditeljima. Mi znademo za blagoslov, koji prati četvrtu zapovijed. Tko je ne vrši, stiče će ga prokletstvo. Suhu drvo, koje se ne da saviti, mora se slomiti. — Peti je grobar:

z l o d r u š t v o . Ah, kolikim je ovo dušama otelo blaženstvo! Živi ne će mrtvoga na život dozvati, ali mrtvi će sigurno živoga usmrtili mrtvačkim smradom. — Sesti i posljednji grobar

zove se: l i j e n o s t . Ova zakapa čovjeka u živom tijelu. Zar koristi lijencina više od mrtvaca? Ako drvo ne će ploda da donese, sasjeći će se i u vatru baciti. Opominjite se toga, i ako vam je mlo život, a vi pustite grobare u miru!

Dječačko sjemenište u Zagrebu.

D. H.

Naša su sjemeništa još pred kojih 10 g. bila puna klerika. Do 160 klerika polazilo je samo u Zagr. bogoslovne i više gimnazijalne nauke. U ratno vrijeme, a osobito iza rata opustjeli su sjemenišni dvori, pa u njima boravi oko dvadeset bogoslova, ni toliko, koliko ih je pred ratom svake godine svršilo svoje naukovanje, i pošlo među narod. Užasna je ova nestaćica svećeničkog pomladka veoma teška nesreća za Crkvu i naš narod. Već sada imade župa u velikoj zagrebačkoj nadbiskupiji, gdje mnogo ljudi umire bez sv. sakramenata, jer jedan svećenik ne dospijeva na sve dužnosti, što mu ih namiće prostrana župa sa 3–5 hiljada povjerenih župljana. Osim toga svake godine umire 15 do 20 svećenika. Žetva je velika, a poslenika sve manje.

Poglavar i pitomci dječ. sjemeništa u Zagrebu.

Među premnogim razlozima nestaćici svećeničkog podmladka je i pomjakanje dječačkog sjemeništa. U današnje žalosno vrijeme okolnosti su takove, da se jedva koji dak iz državne gimnazije odluči stupiti u sjemenište. Okužen zrak, što ga danas mladež za vrijeme nauka udiše, truje im vjersko osvjedočenje i omalovažuje kršćansku krepost. Mlade, poletne i nevine duše venu kao cvijeće mrazom ofureno. Koji mladić izgubi nevinost, koji postaje mlak u vjeri, koji izgubi poštovanje spram svećenika, jasno je, da ne će ni u snu pomisliti, da pode u sjemenište. Zato je u zadnje vrijeme jedva koji mladić iz državne gimnazije stupio u sjemenište, a i taj je bio ili član Mar. Kongregacije, ili pitomac nadb. konvikta (prije orfanotrofija) i tako ovim crkvenim institucijama sačuvan.

Da nevin cvijet ne ugine uništen mrazom ovoga svijeta stavlja se pod

staklo. Mladići, koji pokazuju volju za svećeničko zvanje, pozvani su u novo osnovano dječačko sjemenište, da tu budu sačuvani od sviju onih pogibelji, u koje bi mogli zapasti na državnim gimnazijama.

Prazna je zgrada bogoslovnog sjemeništa oživjela 15. rujna 1922., kad je u nju nadošlo 160 gimnazijalaca, koji su u tom privremenom dječačkom sjemeništu nastanjeni i opskrbljivani, da se uzgajaju za buduće svećenike. U svojoj zgradici imadu ovi mladići potpunu gimnaziju sa svih 8 razreda, pa nijesu izvrgnuti lošem utjecaju izvanzemaljnih škola; u zavodu pak imadu duhovni uzgoj, i posve otvoreno im se govori o budućem zvanju. Otvorenjem je ovoga zavoda, nema sumnje, pokročeno snažno naprijed, ako i nijesu svi uzroci pomanjkanju svećeničkog podmlatka uklonjeni.

Dječačko sjemenište nije tvornica svećenika. Ne smijemo moliti, da se tu turne dječak u prvi razred, a onda nakon osmoga izade iz tvornice bogoslov, ili iz bogoslovnog sjemeništa svećenik. Dječačko je sjemenište izvor, na kojem mladići crpaju okrepu nauke, duhovnog života i svećeničkog uzgoja. Ali oni mogu i ostaviti taj izvor i poći tražiti cisterne i kaljuže, u kojima nema dobre vode. Nitko ih ne će silom od toga odvratiti. Dječačko je sjemenište draga krilo majke Crkve, koja tu uzgaja djecu svoju, pa ako je koji sin ostavi, ne će ga ona moći silom suzdržati i pretvoriti na silu u svećenika. Iz ovoga se razabire, što će radit dobre katoličke majke u svojoj kući i dobre katoličke učiteljice i učitelji u pučkoj školi, hoće li djecu pripraviti za dječačko sjemenište. Podat će svojoj djeci dobar katolički uzgoj, čuvat će ih od pokvarenosti svijeta, učit će ih moliti za sv. zvanje — a i same će u to ime za njih moliti — zagrijat će ih za sv. staze, a jasno je, da će ih morati što više približiti k presv. Euharistiji. Tek ovako pripravljena djeca mogu se poslati s dobrrom nakanom u dječačko sjemenište.

Eto koliko truda i koliki milijuni troška, da se dobije godišnje jedva kojih 15 svećenika. I to bi imalo biti za cijelu Hrvatsku i Slavoniju! Zaista slaba pomoć! A još teže je s Bosnom, Dalmacijom i Bačkom. Ako još pomislimo, da je i ovo dječačko sjemenište u Zagrebu tek privremeno, jer će morati ustupiti prostorije bogoslovima, kad se umnože, onda ćemo razumjeti teške brige crkvenih glavara.

U trostrukom smjeru treba da se kreće pomoć naša, koju možemo i moramo svetoj Crkvi u tom pogledu pružiti:

1. Moliti za svećenički pomladak, da bude brojan i svet;
 2. Pomoći u uzgoju njegovu pazeći na svetost obiteljskog života; budući zvanja u mlađeži;
 3. Doprinijeti i materijalne žrtve u tu svrhu.
- O svemu će tome Glasnik još opširnije progovoriti.

„Ja ne dršćem“.

Za vrijeme međunarodnog euharističkog kongresa u Montrealu — Kanada — g. 1910. pristupila je jednog jutra i neka čedna trgovkinja sv. Prćestil. Tek što se bila vratila u svoj dučan, bane unutra 25-godišnji mladić i stavivši joj samokres pred grudi poviše: »Novac ili život!«

Gospoja mu mirno odvratila: »No tako opak ipak ne ćete biti, da biste me bez razloga ubili!«

— Brzo novac! poviše on još jednom.

— Pa danas još nijesam ništa utržila!

— Otvorite blagajnu! dahne on dršćući.

Gospoja opazi njegovu tjeskobu pa će mu mirno: »Siromah! Vi dršćete, a ja evo ne dršćem. Danas sam se pričestila, pa sam eto pripravna umrljeti.«

To potrese lukeža i on se izgubi . . .

»Ja sam došao da život imadu, i da ga u obilju imadu«, Iv. 10, 10. Uskrnsna sv. Pričest nam ga daje; česta sv. Pričest nam ga u obilju daje.

Nauka o križu.

ČETVRTA NAUKA: ČEDNOST.

Ne valja križ svoj isticati, nego ponizno nositi na ramenima.

»I noseći Isus križ svoj izade na brdo Kalvariju« Iv. 19, 17.

Isus Krist: Kćeri moja, ako davao, neprijatelj tvoj, koji uvijek misli kako da ti stavi zamke, — vidi, da te ne može poništiti i prestrašiti pogledom na moje kušnje, onda će nastojati, kako da u tebi pobudi grješni osjećaj taštine: bilo tako da te naveđe na pretjeranost i strogosti, koje nijesu meni po volji, bilo da ti ulije oholo pouzdanje radi muka, koje radi mene trpiš . . . Bježi, vjerna dušo, bježi od ovoga pogibeljnoga grebena. Podvrngni se tihu kušnjama, kojima posipljem stazu tvogu. Meni samome povjeravaj svoje muke i svoje pobjede. Ako si danas jaka i hrabra, strepi, da li se ne ćeš sjutra savijati pod teretom . . . Samo od mene očekuj vjernost, za koju je obećana pobjednička palma.

Duša: O, moj Bože! Ja ne smijem nikad zaboraviti, da su s križem, kojim me je opteretila Tvoja pravda vezane žalosne uspomene, koje me ponizuju. On me sjeća tolikih zabluda, tolikih pogriešaka, tolikih nemarnosti, te sam radi broja i veličine njihove sva zastidena i smetena . . . On mi bez prestanka ponavlja, da sam bila dijete nezahvalno, stvorene nepokorno . . . da sam griešnica! . . . Ja ću dakle nositi ovaj križ skrušenim srcem, da si tako osiguram, što si milosrdno obećao, skrušenim i poniženim srcima . . .

*Volju svoju savij de, pod jarom križa mogu;
Ponizno i tihu nosi, znak taj spasa svoga.*

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će se oglasiti. Dogadajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisuјemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za rasirenje Glasnika.

ŽUPA SAČUVANA OD »ŽUTIH«.

Slavonija. Presv. Srce pomagalo nam da se kod nas osnovala župa. Kad al eto stigla nas teška brigă. Dovukli se u naše selo »žuti« (nesretni otpali svećenici), pa da će osnovati svoju župu. Joj! Jedva smo se složili i mir u selu zavladao, a sada da opet nastane razdor! Pa još ovakav, da panu duše vragu u šape. Bože sačuvaj! To ne smije biti!

Utekosmo se Presv. Srcu devetnicom i Ono je nadahnulo cijelo selo, da smo svi ustali kao jedan na obranu svete Crkve rimokatoličke. Vidjeli »žuti« da tu nema mjesta njima ni njihovim ženama pa ih netragom nestalo.

Hvala Bož. Srcu i Majci Mariji, da nam se sačuvao mir i red i pravo katoličko poštjenje!

JEDNO IPAK SAČUVAO.

Chicago. U Americi sam već 17 g. i ostavio sam u to vrijeme mnogo lijepih katoličkih običaja parodi ovdejšnjih prilika. Jedan sam ipak sačuvao, da zazivljam u svakoj potrebi i nevolji Presv. Srce Isusovo. Bio sam u mnogo tjelesnih i duševnih opasnosti i Ono me nije nikad ostavilo. Obećao sam mnogo puta u takvoj prigodi, da ču se javno u Glasniku zahvaliti i širiti ga po mogućnosti. Sada Vam eto šaljem preplatničku za trojicu i od srca zahvaljujem Bož. Dobročinitelju. Hvala mu budi toliko puta, koliko je kapi vode u Atlanskom oceanu, kojega sam prebrodio.

M. Poturica.

SPAŠENA KAPARA.

Slavonija. Sadjem vam 200 kr. dara, jer mi je Presv. Srce spasilo 20.000 kruna. Bilo je to ovako. G. 1921. u jesen pogodio sam vršački stroj. Polovicu cijene dao sam odmah, a polovicu obećao, kad dignem stroj, nadajući se, da ču posuditi. No oni, koji mi obećaše zajam, ostavise me na cijedlu. Ja i obitelj padosmo u tugu i žalost.

Ali tuga i žalost mi ne koriste. Saherem se ja pa hajde moli s obitelju Presv. Srce i Srce Marijino. Dok mi molili devetnicu dobio ja i potrebeni zajam pa hajde po stroj, kojega sam i dobio. — Hvala i slava Bož. Srcu i Majci Božjoj!

POPRAVIO SE SIN.

Dalmacija. Oklevetali mi supruga pa nije mogao dobiti rada. Utekosmo se Bož. Srcu, kralju obitelji i ono nam pomoglo. — No iza toga eto tužne vijesti, da će mi sin seminarac biti otpušten radi slaba napretka. Tužne li mene, kud ču? Potužim se jednom ocu Isusovcu, a on mi svjetova devetnicu Presv. Srcu. Odmah počnemo svi skupa klečeći moliti Bož. Srce i tokom istoga mjeseca sin mi je sve ispravio, što je bio zaostao, pa je i dalje u sjajnenštu, da bude čestit Božji svećenik. Uzdrži ga Bož. Srce u svojoj milosti! — T. P.

KĆERKA ZA MAJKU.

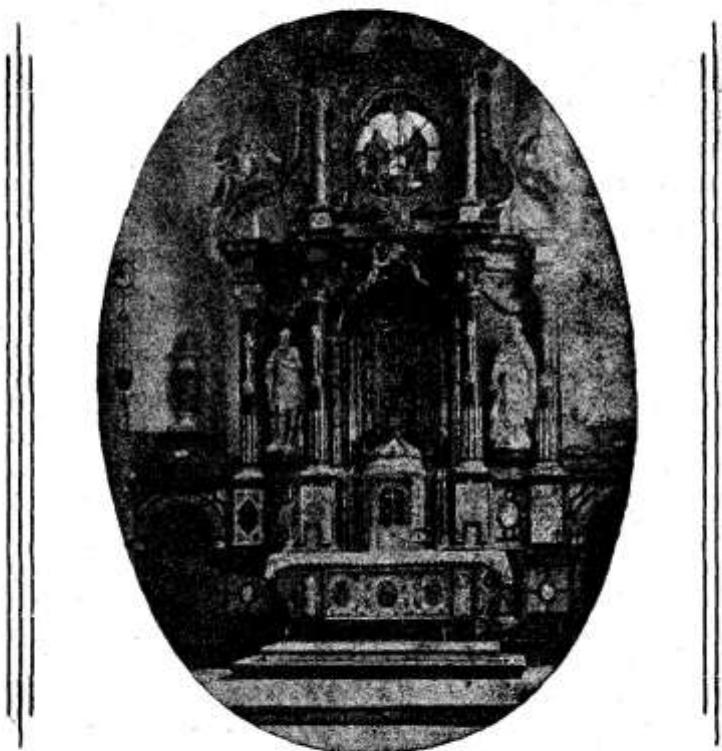
Dalmacija. Da ispunim obećanje moje i mojih ukućana, koji smo u premnogim teškim časovima iskušali moć Onoga Srca, koje pozivlje sebi sve tužne i žalosne, da ih utješi, evo me da se za sve velike milosti zahvalim, a osobito na jednoj, koju nam Božansko Srce otrag mjesec dana udijelilo.

Majka mi obolio u mjesecu studenom po savjetu liječnika morade u bolnicu. Doskora liječnici ustvrdile, da bez operacije nema spaša. Tko može da opiše našu bojazan, tugu i bol. I dok smo tužni očekivali odsudni dan operacije, meni dođe na um. Ah! Ta pomoći će ono Srce, koje je ufanje naše! Zaufano utečem se Bož. Srcu, da ču, ostane li mi majka u životu, nastojati što više proširiti Njegovu čast, da ču Glasnik držati dok sam živa i naći kojega preplatnika, da ču se javno zahvaliti u Glasniku S. I. te da ču nastojati sakupljati milodare za male Crnce. I Božansko Srce uslijalo je vapaj moj. Operacija je uspjela sasvim dobro na samo iznenadenje liječnika, jer je bila dosta teška. Sada je hvala Nebeskome liječniku dobro! — Još dvije velike milosti prosim u Bož. Srca uvjerenja, da će mi ih udjeliti. Neka je hvala i čast Presv. Srcu Isusovu i Bl. Dj. Mariji! — A. S. učiteljica.

VJESNIK MARIJINIH KONGREGACIJA.

K Majci Božjoj Remetskoj!

Na podnožju zagrebačke gore, a od Mirogoja po sata daljine, leži mjesto Remete. Remete od latinske riječi »eremus«, što znači pustinja, jer se tu nastanili redovnici Pavlini, koji su htjeli u tišini Bogu služiti. Pavlini su imali samostan u Remetama posve sigurno već g. 1288. Glavna svrta tih redovnika je bila širenje štovanja B. D. Bogorodice Marije, pa su to činili i u Remetama. S kako lijepim uspjehom su to činili, vidi se još i danas na čestitom narodu ove župe, koji vazda vjerno vrši svoje vjerske dužnosti. Sigurno je, da je na ovome mjestu, gdje je i danas, bila crkva god. 1319.

Glavni oltar kod M. B. Remetske.

Godine 1.492., izradio je Pavlin P. Pavao kip, koji je kasnije postao čudotvornim kipom, pa su Remete postale mjesto zagovora, a crkva prozvana Čudotvorna Majka Božja remetska.

Da se u Remetama dogadala po zagovoru B. D. Marije čudesna, dokazuje knjiga, koju je g. 1672. izdao O. Andrija Eggerev, Pavlin, pod naslovom »Pharmacopae coelestis«, u kojoj se knjizi navodi 115 raznih čudesnih dogodaja, koji se zbili po zagovoru remetske Majke Božje, od g. 1600. do 1670. Naslovna slika nam prikazuje s desne strane četvoricu najglasovitijih liječnika u starini, od kojih se ističu poznati Eskulap i Galen, a s lijeve strane njima na suprot su razni nevoljn-

nici i bolesnici, koji traže pomoći od svjetskih liječnika. Liječnici im otvoreno priznavaju, da je njihovo znanje ograničeno i da ne mogu vazda pomoći. No zato je u sredini slike kip remetske Gospe, kod koje valja tražiti pomoć, jer je ona »zdravljje bolesnih«. Zato je napisao na gornjem obrubu slike, da nema ništa boljega od lijeka Marijina, koja je rodu ljudskom porodiču liječnika i lijek.

Kako su Remete bile na glasu zbog pomoći M. B. dokaz su i slike pod korom, koje je islikao pavilinski lali brat Ivan Ranger.

Te slike pokazuju duboku pobožnost prema Majci Božjoj u Remetama.

Evo nekoliko:

Od napasti izbavljenia: »Gratiarum hac matre». Ova majka milosti, kako je slatko čuti!

Mrtvorodenčetu daje život: »Augustissima Tutelaris». — O, koliko je duševno mrtvih. Evo pomoći: Mariju se zove.

Slijepa progledala »ante aram Thaumaturgæ huius«. Slijepi, duševno slijepi, da se samo duboko zagledaju u lik remetske Cudotvorke, koliki bi progledali.

Marija remetska ozdravljuje, kaže slika »kao pobožna Samaritanka«. Kolikim je potrebna! Evo je, gdje čeka. Evo je, gdje prima. Potražite ju potreban!

Remetsku Gospo su zazivali hrvatski katolici. Stari Hrvati su tražili »Čudotvorku remetsku«. Što i kako da mi njihovi potonuci, kad smo eto u jednakim nevoljama i potrebara, kako su i oni bili? Ne zaboravimo Njoj preporučiti potrebe sv. Crkve, sv. vjere u Hrvatskoj! Hrvatska domovina treba Mariju. Hrvati je zovu Kraljicom svojom. Ako je Kraljica, a kako pazimo na Njezinu čast?

Sveti Oci pape obdarili su već u davnini ovo hrvatsko proštenište lijepim oproštima. Dne 13. listopada prošle godine podijelio je sv. Otar ponovno na 7 godina potpuni oprost svim vjernicima, koji ispojivljeni i Presv. Euharistijom okrijepljeni pohode remetsku crkvu i pomole se na nakanu Sv. Oca na blagdane Bezgrješnog Začetka B. D. M.. Njezinu rođenja i Blagovijesti, Svjećnice i Velike Gospe te 1. i 2. dan Uskrsa i Duhova. Eto novog poticala za sve Hrvate, a napose za katolička društva u Zagrebu, da se na krilu Gospe remetske ražare svetcm ljubavi za vjeru i dom.

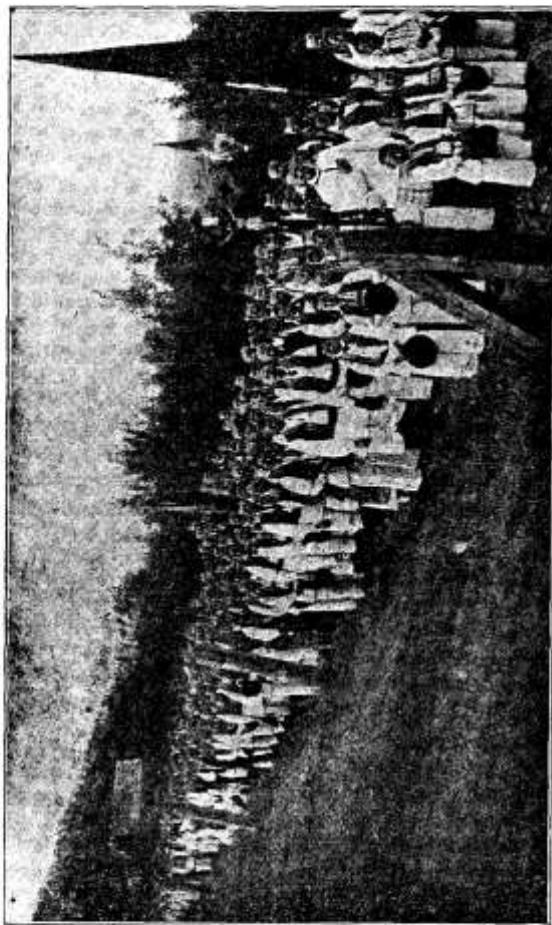
I. Rusan, župnik remetski.

Učiteljica — kongreganistica — apoštol.

Bio sam na sv. Gori u divnom našem Gorskem kotaru. Propovijedao sam ondje dobromu našemu narodu, a poslije propovijedi uzmem jednom brevijar i hajde onamo, gdje je manje svijeta, da molim. Evo ti naskoro k meni tri, četiri djevojke. Iz Grobnika su. Cule su da sam ja iz Zagreba i dudu da me pitaju, poznajem li nekadjanu njihovu učiteljicu — ime ispuštam. Poznajem, kako ne, i poštujem ju, odgovorim. Oh, kako nam je bila dobra, reče jedna djevojka, reče i druga i sve četiri. Otkad nas je ostavila, zamrla je naša kongregacija. Ona je nas sve odgojila. Ona nas je učila sve, učila nas čitati, pisati, računati, učila nas sve drugo, ali nas je učila Boga ljubiti i poštivati Majku Božju. Ona je vodila našu kongregaciju. Jest, vodi kongregaciju gospodin plovan, da. On daje upute i danas, ali on ne dospije na sve. A gospoda učiteljica ona je znala sve, što treba znati kod kongregacije, ona nas je vodila tako lijepo — lijepo, da smo sve isle u kongregaciju, sve, sve. Ona nam je znala tako lijepo pripovijedati, tako lijepo na srce staviti, pa znate ča je pray, ona je sve činila sama. Kako da ne idemo na ispojived i na pričest mi, mi djevojke, kad je tako rado išla naša gospoda učiteljica? Ona ne bi ni zašto bila ostavila sv. misu, pa smo onda rado isle i mi djevojke. Isle smo ne samo onda, kad smo ko djeca polazila školu, nego i kašnje. Pa kako da ne idemo k sv. misi, kad smo u kongregaciju stupile kao učenice a ostale smo i kašnje. Pa koja neće ostati, kad nam je voditeljica kongregacije tako mila, tako dobra.

Ovo i slično su mi djevojke kazivalle o svojoj dobroj bivšoj učiteljici.

Bože moj, koji kontrast od jedne druge učiteljice, koju također imenovati neću, ali suprotnost bi bila silna, da je ovdje opisem. Jedno stoji: Učiteljica dobije u ruke sedamgodišnje nedužno dijete. Dijete ovo je dijete majčino, ali više nego majčino je dijete Božje. Majka mu je mogla dati tijelo, po onom naravskom zakonu, što ga je odredio Bog. Ali dušu?! Duše mu nije dala majka, dušu je stvorio Bog. Ovo dijete traži dragi Bog za sebe.

Iz procesije rometske župe kraj Zagreba g. 1922.

Neka se ovako okupe muževi oko Raspetoga štrom Hrvatske,
pa eto bolje budućnosti hrvatskom narodu! —

Dao ga je majci, neka ga odgaja, a i neka ga odgoji za njega — za Boga. Dušu djeteta traži Bog iz ruke majčine. A majka? Evo majka, pošto je tako određeno, majka daje ovo svoje i Božje djele učitelji i Učiteljica, još više nego majka može, mislim da se ne varam ako velim: učiteljica može od djeteta učiniti andelka, ali može i protivno. Što? Izreći neću, ni ne trebam.

Učiteljica ima dijete u ruci, u svojoj posvemašnjoj vlasti četiri, pet, možda i više godina. Ako shvaća svoj stalež, zadaču svoga staleža, može za desetak, petnaest, dvadeset godina preporoditi župu — može i iskvariti.

M. Rihtarić.

VIJESTI.

Koprivnica. Dulje vremena gledao je andeo smrti kod nas lijep cvjetak, bijel bjelcati ljiljan, kako se lijepo rascvao i mirisao. Dne 24. studenoga 1922. presadio ga ju u nebeski vrt, da mu ne naškodi mraz zemaljski. Bila je to draga naša kongreganistica Marija Zgorelec, sestra Jelkina, o kojoj je Glasnik već pisao. Kad se godine 1916. osnivala Marijina kongregacija u Koprivnici bila je i ona među prvima, koje su je vesele dočekale. Kongregacija joj je bila sve; u njoj je našla zadovoljstvo za svoje djevičansko srce. Svime bi se okoristila, što bi našla u kongregaciji lijepa i dobra, te bi sve to prenosila u svoj svagađanski život. Skoro 7 godina svaki dan bi išla ljeti i zimi u crkvu te primala nebesku hranu u svoje srce. Kako je zadnje vrijeme bila slaba zdravljia, njezini je odgovarali, neka ne ide u crkvu. Ona bi odgovorila: »Zašto mi baš sada u ovo zadnje vrijeme mogu života kratite ići u crkvu? Kad ja primim Isusa u svoje srce, tada sam jaka i strpljiva u svojoj bolesti.«

Premda je bila siromašna pretplaćivala bi iz svoga džepa druge siromašnije katoličke obitelji na Glasnike, a svoje bi Glasnike i novine posudivala samo da se što više dobra katolička štampa širi i pročita. Još 4 dana prije smrti raspačavala je katoličke časopise.

Kad je čula da tko pogrdnje ime Božje ili nebeske Majke teško joj je bilo i nije se bojala opomenuti. Premda već zadnje vrijeme bolesna, obdržavala je strogo post, a kad je gdje vidjela, da se ne obdržava post ili nemirs odmah bi opomnila.

Kako je sveto živila tako je i blaženo umrla. Nije ju mimošla zadnja kušnja, teška bolest. Ali nije joj bila uskraćena ni nebeska utjeha. Tek što je legla u krevet već je zamolila sv. Pricaest. Kad su njezini vidjeli da joj jako pozilje išli su u noćno doba po svećenika, da joj podlijeli posljednju pomast. Svećenik dode. Bila je sva sretna. Kad je htio da ode, ona ga tihim glasicem dvaputa zamolila: »Svetu Pricaest, svetu Pricaest!« I na njoj se ispunile Kristove riječi: »Ja sam uskrnuće i život; koji vjeruje u mene, ako i umre živjet će u vijeće.« Ivan, 11, 21.

Varaždin, M. kongr. više čljev. škole u ursuliškom samostanu.

Već dugo nema od nas glaza. Ali mi ipak živimo. Glavnu svetkovinu naše kongregacije, Bezgrješno Začeće proslavili smo zajedničkom svetom Pricaestom, obnovom posvete i primanjem novih članova, a naveče malom igrom: »Moda pred nebeskim vratima«. Sve je uspjelo.

Nedavno smo osnovali sekciju za svećenički pomladak. Mi smo djevojčice pa ne možemo drugo učiniti nego žarko i ustrajno moliti, da dragi Bog pozove što više mladića u svoju svetu službu. Imamo u tu svrhu duhovnu blagajnicu, gdje su pobijezene sve molitve i žrtve, što ih prikazujemo za svećenike. Svake subote blagajnica sa svojim pomoćnicama sabire te male ceduljice.

Ali imamo i materijalnu blagajnu, koja se također sve više puni. Tu ima papira, bilježnica, brksala, olovaka i pera i t. d. a ima i nešto novaca. Mnoge mjeste slatkisa i drugih suvišnih stvari nabave pisačega materijala. Na koncu godine dopremiće čemo punu Skrinjicu u Zagreb. Za tu su sekciju sve vrlo oduševljene.

Druge sekcije ne čemo zasada osnivati, bolje da u jednoj svim silama poradimo, nego da mnogo osnujemo a malo izvedemo.

Svake subote imademo sastanak, na kojem nam daje vrlo praktične upute naš upravitelj vč. O. Apolinar Branicković. Nazočne Marijine djece imaju nas 52. a aspirantice 32 člana. Primanja novih članova bila su već dvaputa ove školske godine, naime 8. prosinca i 2. veljače.

Sastanci se marljivo polaze, i u članica vidi se srdačna ljubav prema nebeskoj Majci i prema euharistijskome Spasitelju, jer se većina njih svaki dan priešća. — *Marija Lahun, tačnica.*

Broj 5.

Tečaj 32 — 1923.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

Glasnik Presv. Srca Isusova.

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplate »Glasnika Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

Zahvaljuju Bož. Srcu za primljene milosti:

Andrijevići KTS. Vratio se suprug iz vojništva baš u zadnji dan devetnice, što je supruga činila Presv. Srcu. — Beograd I. R. Blagoslovio porodicu. — Brod n. S. I. I. Noga joj ozdravila i druge milosti primita. — Crikvenica I. B. Suprug dobro namješten. — Conoplija F. P. Ozdravilo dijete od opasne bolesti. — Dapci K. P. Dobro se rastao sa zlotvorom, kojega je već kanio ubiti, ali si od Presv. Srca isprosio strpljivost. — Dlankovac J. D. Parnica dobro ispalna. — Donji Hrašćani T. F. Pomoženi u velikoj kućnoj neprilici. — Draganići IPR. Sinčić ozdravio od teške bolesti zagovorom Gospe ludske. — Drvar IMK. Uspjela operacija na želucu. — Eminovići MV. Divno Bož. Srce povratilo zdravlje očiju. — Grubišnopolje P. S. Sretno svršeni sud. — Gundinci M. U. Ozdravila teško bolesna kćerka dok su otac i majka za nju molili. — Gjeletovci J. K. Primila razne milosti. M. V. Bojeći se teškog poroda utekla se Presv. Srcu i sretno rodila. — Irig M. T. Ozdravilo bolesno dijete. — Ivanovci MD Po učinjenoj devetnici povraćeno zdravlje. — Komletinci FZ Ozdravio unuk. — Konavle KT Pomoglo Gospa od Pompeja u srčanoj boći. — Koprivnica DC. Sačuvana kuća od požara, kad je u pogibli zazvala Presv. Srce. — Krcčevac IMP. Zagovorom sv. Valentina smilovalo se Presv. Srce djetetu u teškim bolima. — Kukuljević EP Zahvaljuje i moli od Presv. Srca mir obitelji. — Lukač RF Presv. Srce pomoglo u teškoj bolesti. — Marijanci KP Ozdravila i zahvalna šalje dar. — Milna MN Oslobođen od neprilike kad se sa suprugom utekao Bož. Srcu i Gospu od Poštana. — Mitrovica MS Zahvaljuje Pr. Srcu i Majci Božjoj za primljenu milost. — Mostovlje Podr. OG Pomoglo Presv. Srce u bolesti. — Marija Bistrica JK Olakšalo bol na plućima. — Mrkopalj OP Pomoglo sinčiću u bolesti i preporuča ga u buduće. — Našice FB Blagoslov pri gospodarstvu. — TB Prosvjetljenjem Duha Svetoga sretno prošao muž u vojničkoj stvari. — Niš VM. U nevolji bilo joj Presv. Srce jedina utjeha i pomoć. — Novi Sad TB Devetnicom Presv. Srcu oslobođila muža od vojništva. — MDP Uz velike zapreke postigao cilj. — Novigrad P. TR Ozdravilo dijete. — Mosti Dr. EL Primili puno darova. — Osijek IK Primila veliku milost. — Pitomača RS Salje dar jer je primila mnogo milosti od Pr. Srca. — Petrinja GJ Svesrdno se zahvaljuje za iskazanu milost i obećaje doživotno štovati predobro Srce Isusovo. — Prijedor JC Ispunjena želja. — Požega MM Primila mnoge milosti. — Praznica MI Mnogim zagovorima bila uslišana. — Razdrto SM Da ne ostane sinčić strože Bož. Srce sačuvalo majku od smrti. — Samobor FK Devetnicom i sv. Pričešću isprosio oslobođenje od vojske. — Sarajevo AM Troje djece teško bolesno od šarlaha ozdravilo dok ih otac prepričao Presv. Srcu. — Slkirevel JN Pouzdanjem u Presv. Srce ozdravila. — Slunj AD Zadobio veliku pomoć. — Sisak IN Udovoljeno mu kod oblasti. — St. Mikanovci MN Razne milosti primila po zagovoru Bl. Djevice i sv. Josipa. — Soljan JC kao vojnici osjetio često zaštitu Bož. Srca. — Subotica Podr. IV Pomirila se na smrt zavadenom braću. — Subotica B. TD Ozdravio sin i pomožena pri gospodarstvu. — Sv. Ivan Z. IM U mnogim nezgodama uslišana. — Tolmin CM Zahvaljuje za mnoge milosti. — Travnik JC U opasnoj bolesti i u vrijeme požara zaštićen bio od Bož. Spasitelja. — Trst FF U raznim pogiblima i nevoljama bilo mi S. I. na pomoć. — Tuzla JD Teška bolest krenula na bolje. — Valpovo OB Majka bila u pogibli operaciji, kćerka joj Isposila da je prošlo bez te muke. — Varaždin MD Kćerkli pomogle suze majčine na koje pogledalo Bož. Srce. — Vel. Hrastilnica PB Dobio pomoć pri gospodarstvu. — Vinica NL Prosvijetljilo ga u radu. — Veleševac FC Bio uslišan u molitvi za bližnje rodake. — Zagreb DJ U nevolji i bijedi bilo Bož. Srce na pomoć.

Čujte, vjerni katolici!

Otar nebескије Сина својега, Јисуса Христа, кадгод се Он понизио, намах простио, тако код нарођења, код обрезовања, код крштења и другда. Па тако и св. Црква, проматрајући, како мили Спаситељ наš борави међу нама дан и ноћ за наše добро у највећој тишни и скромности, настоји да га од čаса до čаса што дијније прости. А отако су кршћански народи у великом броју поčeli зaborављати Госп. Бога и Нјегову ljubeznog Sina у прев. Олт. Сакрамента којекако vrijedati, од онда се појавише, у кршћ. svijetu меđunarodni euharistijski kongresi, на којима sudjeluju odabranici svih kršć. народа, да Господину својему светотајствену што sjajnijim i veličajnjim načinom iskažu čast i slavu i da Mu podadu barem kakvu takvu zadovoljštinu za grijeha svijeta.

Ali, како на меđunarodni Euh. kongres tek neznatan broj kršćana може да доде из udaljenih krajeva, то су сада већ i pojedini народи поčeli обдржавати Euh. kongrese, а свима је она иста svrha, која је i међunarodnima, dakako u manjem okviru. Тако је i наš sav prečasni Episkopat одлучио, да vjerni katolici iz svih naših krajeva proslave Euh. kongres u Zagrebu u mjesecu kolovozu. Наš preuz. Господин Nadbiskup проговорио је већ u korizmenoj Okružnici o Јисусу светотајственому i pozvao свих vjerni puk na Euh. kongres, да доде, ко може доћи, да se kongres uistinu достојно izvrši. To učiniše i druga presv. gg. Biskupi za svoje vjernike.

Svrha je ovomu нашему Euh. kongresu dvojaka: bližnja i daljnja. Bližnja је, да Јисусу u presv. Otajstvu за nebrojene grijehi i svoje i naroda svoga javno dademo neku zadovoljštinu, па да га јавно i svečano i као народ призnamo i исповиједамо за свога Господина i Краља краљева, да Mu se као Spasitelju zahvalimo за сва доброčinstva i да Mu se као читав народ смјерно помолимо за mir Božji i blagoslov Božji u свему. Daljnja је svrha ovoga Euharistijskoga poklonstva: 1. da u srcu sviju naših katolika oživi sv. vjeru Kristovu; 2. da stvorimo tvrde i nepomične odluke po vjeri Kristovoj živjeti, boriti se i trpjeti do konca.

Dašto, kad народ чини slavlje својему краљу, треба да је то slavlje takovo, како оно доликује i краљу, који се слави, i ugledu народа, који га слави. Колико то виše vrijedi, kad ће католici iskazati svoje поштovanje vječnomu Краљу. O dā, tu treba da sav народ doprinese i највеће жртве за ту proslavu; a u prvom redu, da u što većem broju доде на Euh. kongres, Јисусу na poklon, i da тude očituje Njemu svoju djetinju ljubav i najiskreniju bogoljubnost. A Јисус је Бог, који се u žrtvama i ljubavi i veledušju ne da natkrifiti, па ће сваки чин ljubavi i poklonstva prema Njemu biti divno nagrađen. Pa stoga dodjite sinci i kćerke из Hrvatske i из svih inih naših milih krajeva na Euh. kongres! Posvjedočite, da ste достојни sinovi i unuci onih đedova, којима је била некоје највећа чест i слава braniti krst časni i prelijevati krvcu за vjeru Kristovu; dodite i pokažite, da se i u vašim grudima nalazi plemenito i veliko srce, које блије за Господина Spasitelja i које је Njemu odano svom snagom svete ljubavi. Dodite, da на Euharistijskom sastanku ojačimo svoju vjeru u Krista i da se napunimo Njegove milosti!

Našemu predragomu Spasitelju, Јисусу светотајственому, Господину živih i mrtvih, краљу vjekovitomu hvala, čest i slava do vijeka!

Odbor za euharistijski kongres u Zagrebu.

Zagovor Marije, Kraljice mira.

Opća nakana za svibanj, blagoslovljena od sv. Oca Pija XI.

- Nemiri prijete! Nemira se boje. Nemir čine. Nemir imadu . . .
- Tko se nemirom prijeti? Tko nemir ima? . . . Tko . . .?
- Ljudi se mogu prijetiti, snovati, . . . Ljudi pak — to je čovjek do čovjeka.

— Čovjek je jedinica nemira. Ne pravi nemir novina, nego čovjek, koji je piše; čovjek, koji je čita. Ne bune se krajevi, nego nezadovoljan čovjek do čovjeka.

— Pa zašto čovjek pravi nemir? Odakle ulazi u čovjeka nemir?

— Ulazi kroz glavu, a pravi ga srce. Glavom vidi pravo ili krivo dobro; srcem ga *sebi* želi. Ne pazi: smije li ili ne; mora biti! Tvorničaru oružja mora biti rat, da trži, da dobije . . . Bismarcku je morao biti rat, da vrijedi kao prvi, on i njegovi . . . Tebi možda mora biti parnica ili kućna, svada »da baš bude na moje!« . . .

— Gdje je dakle vrelo svakog nemira? Nemira javnog i osobnog?

— U neurednom *srcu* čovječjem, koje ga sebičnošću izazivlje.

»*Odakle ratovi i svade u vama? Zar ne iz požuda vaših!*« Jak. 4, 1.
JEDINA SREĆA

je na zemlji ipak mir. Nad kolijevkom ti majka braći govorila: »*Mir!* . . . Neka spava!« Nad grobom stavit će ti zadnju svećenikovu riječ: »*Počivao u miru!*« A tijekom života, zar nijesu najsladi časovi: mirne savjesti, obiteljskog sklada, društvene vedrine? Što nam je češće na jeziku nego: »Daj mi mira!« »Nek nas puste na miru!« . . .

To je ona težnja ljudske duše za sveopćim skladom, koja će se smiriti istom u *Bogu* »*početniku mira i njegovatelju ljubavi . . .*« *Mir je stalnost poretku*. Bog hoće poredek: red, pravo i ljubav među ljudima, među njihovim djelima, među stvarima. Bog hoće, da bude sve na svojem mjestu: Hrvat na svojoj zemlji, Talijan na svojoj; tvoje blaže na twojоj paši, tude na svoga gospodara . . . i bio bi mir. Bog hoće, da se sve prema svojoj sposobnosti razvija i napreduje: radnik prema svojoj snazi, obrtnik prema svojoj vještini, činovnik prema svojoj naobrazbi . . . a jer tako nije, nego jedan drugom zavidi i hoće da ono postane, za što nije sposoban, za to nastaje mnogi nemir. Bog hoće, da srce sluša razum, razum da sluša Bo-*ga* . . . a tko tako ne čini, taj revolucionira proti Bogu. Ta revolucija, to je grijeh. Svaki grijeh je jedna bomba bačena u srce ljudsko, a njezin prasak uništava i obitelj i okolinu — čovjeka, koji griješi.

Toga velikoga revolucionarca, to srce ljudsko, došao je Isus da umiri. Isus prezire sva dobra zemaljska, tek jedno cjeni, uzdiže, daje, to je mir. Mir ljudima dobra srca naviješta iz jaslica; mir nalaže učenicima da nose kućama; mir svoj ostavlja društvu, što ga osnovao — Crkvi. »*U krvi križa svoga uspostavio je doista mir između neba i zemlje!*«, Kološ. 1, 20. Jedino njegovi potpuni učenici imadu mir, jer jedini imadu uvjete mira i čistu savjest, koja je temelj poretku, i pojedizanje u Boga, koji kao nepokolebivo središte daje stalnost tomu poretku. To predanje Gospodinu čini, da katolik može sa sv. Pavlom »*obilovati radošću u svakoj teškoći!*«, II. Kor. 7, 4. Takav čovjek tek može da bude mirotvorac u obitelji i društvu.

Uz Isusa prva je i najveća mirotvorka

Marija posrednica mira.

Najmilije bi nam bilo, da navedemo iz života njezina zgode, kako je ona svojom vrhunaravnom milinom privela Isusu zalutala srca, da im oprosti; kako se u kojoj kući majčinom blagošću stavila među zavadenu braću pa ih mirila; kako je dostojanstvom mudre gospoje posređovala mir među selima. — I doista pripovijedaju stare knjige sličnih zgoda. No mi imamo kud i kamo vrednije svjedočanstvo svetoga Pisma. Ono nam veli, da kao što je po Adamu — a kroz Evu — došlo sve zlo na svijet, da je tako po Isusu — a kroz Mariju — došlo sve dobro.

Želeći se Bog Gospodin izmiriti sa svijetom po utjelovljenom Simu svome, On pita Mariju za sudjelovanje. Kad Ona reče: »Neka bude!« — onda započinje doba približenja čovjeku Stvoritelju svome, od onda se smiruju savjesti, diže se obitelj, nastaje bratstvo među ljudima. — Ta je pomirba dovršena na križu — ali i opet ne bez Marije. Kadno: »Dušu njezinu probode mač i kadno začu čovjek: »Eto ti Majke!« tada tek moguće potpunim pouzdanjem reći: »Abba-Oče!« . . . »Knez mira« postao je »Kralj mirotvorac«, a s njime i njegova Majka — Kraljicom mira.

S Križa dolazi mir u savjeti ljudske, ali po Mariji. »Ni jednu milost ne primamo, da ne bi prošla kroz ruke Marijine« — veli đijepo sv. Bernardin, pa tako ni veliku milost mira. Pogled na njezinu ljepotu, misao na onaj neizrecivi sklad kreposti duše njezine — već to smiruje duše. A kud više njezin zagovor.

ZDRAVO MARIJO!

Od djetinjstva moga rana —
Rajem poj i svakog dana --
Srce moje ovo malo,
Najljepša mi melodija:
»Zdravo Marija«.
Kad me kruži mir, samoća,
I opet mi sva slatkoća,
Pjevat skladno pjesmu milu
Ponajljepše melodije:
»Zdravo Marija«.
A kad opet bijesni vali,
Sa svih strana me napali,
S pouzdanjem tad mi duša
Pjeva ljudsku melodiju:
»Zdravo Marija«.
U njoj sva je moja nada —
Budućnosti, ko i sada.
Znam, da sretna vijek će biti
Pojuć divnu melodiju:
»Zdravo Mariju«.
Jedina mog srca želja:
»Ali da mogu prevesela —
U čas smrti zapjevati
Božanstvenu melodiju;
»Zdravo Mariju«.

*Brani našu domovinu
I hrvatski narod vas!
Daj da jadi svi ga minu,
Daj mu sreću vječni spas!*

Obećanja Presv. S. I.

Sedmo obećanje: »Ja ču obilno blagosloviti svako mjesto, gdje se izloži i štuje slika mojega Srca.«

Katolička je Crkva od vajkada štovala svete slike. U rimskim podzemnim katakombama nalaze se iz prvih kršćanskih vijekova slike, koje prikazuju Isusa, Majku Božiju, presveti olatarski sakramenat i t. d., pa vidimo tu, kako su prvi kršćani i onda, kad se moradoše od progonstva sakriti pod zemlju, htjeli da imaju oko sebe svete slike. Zašto to? Jer svete slike potiču čovjeka na svete misli, na sveta razmatranja. Pa zato, kad imademo pred sobom sliku Srca Isusova, bit će nam lako misliti na neizmerno ljubav Isusovu, o kojoj nam sve govori, što tu vidićemo: Srce samo, koje znači ljubav Isusova prema nama, onda rana, trnova kruna, križ, sve nam to kaže, kako nas je Isus ljubio sve do najgroznejne muke, sve do smrti na križu. A plamen, što izbija iz Srca Isusova, kaže nam, kako ovo Srce sve gori od neizmjerne ljubavi prema svakomu od nas. Na sve to eto ćemo misliti, kad gledamo sliku Srca Isusova, a to su vrlo dobre i spasonosne misli. To je evo razlog, zašto Isus hoće da imademo pri sebi sliku njegova Srca, i zašto je obećao, da će obilno blagosloviti svako mjesto, gdje se ta slika izloži i štuje.

I to potvrđuje iskustvo. Kako silno djeluje slika Srca Isusova na duše, to se vidi među inim iz jednoga slučaja, koji se dogodio u sv. Andriji u Koruškoj, gdje je u isusovačkoj crkvi krasna slika Presv. Srca. Ovu je sliku jednoć gledao jedan naobraženi gospodin, koji bijaše bezvjerac, a davno se nije više Bogu molio, a još manje ispovjedio. Došao je slučajno u taj grad, te gledao crkvu samo iz znatiželjnosti, ima li u njoj koja vrednija umjetinu. Tako je gledao i sliku Srca Isusova — hladno, kao bezvjerac. No iznenada potakne milost Božja njegovu dušu, on padne ničice, zaplače i — moli se Srcu Isusovu. Ustavlji traži svećenika, da je ispovjedi — prvi put poslije mnogo godina. A od toga dana bijaše revan katolik. — Evo tu si je dušu Srce Isusova na sili osvojio. A to je onaj obilni blagoslov, koji izlazi od mjesata, gdje se izloži i štuje slika Presv. Srca Isusova.

Osmo obećanje: »Moje će se Srce raširiti i milostima ljubavi svoje obilno nadariti one, koji blagdan njegov proslavě svetom pričešću i otpořišnjom, ili druge na to skloně.«

Ovu nagradu možemo si svr lako zasluziti. Blagdan Presv. Srca Isusova je zapravo u petak poslije tjelevske osmine, pa je vrlo lijepo, ako tko baš taj dan slavi svetom pričešću i otpořišnjom i drugim dobrim djelima na čast Presv. Srca Isusova. No tko to ne može lako činiti u petak, jer je to radni dan, neka to čini dva dana kasnije, u nedjelju, gdje Crkva slavi blagdan Srca Isusova za narod, dok ga svećenici u sv. misi i u svom breviaru slave u petak. Svetom pričešću ćemo primiti samo Srce Isusovo, koje živi u presv. sakramantu. A otpořišnjom ćemo Srcu Isusovu pokazati, da nam je žao, što ga grješnici ranjavaju svojim grliješima, što oni ne mare za svojega Spasitelja, koji je za njih umro na križu, i koji je za njih prisutan u presvetom Sakramantu. Time će dobiti kršćani — ljudski govoreci — tješiti Srce Isusovo. Tko žarko ljubi, taj čezne za tim, da mu se vrati ljubav, a kako ga bol, kad ne nalazi ljubavi kod onih, za koje u žarkoj ljubavi svojoj sve radi i žrtvuje. Velika mu je dakle utjeha, kad se drugi tim više trude, da mu pokazuju ljubav svoju, i kad mu otpořišnjom daju zadovoljstvu za veliku onu bol, što mu nezahvalnici zadaju. To je evo jedna od glavnih svrha, zašto je Crkva uvela blagdan Presv. Srca Isusova, i to baš poslije tjelevske osmine, gdje toliko grješnika i militativih kršćana vrijeda Isusa, mjesto da bi ga svom dušom svojom ljubili i štovali u presvetom Sakramantu.

Deveto obećanje: »Ja ču udijeliti milost konačne ustrajnosti svima, koji se izaspeče za devet mjeseci svakoga prvega petka pričešće; ne će oni umrijeti bez sv. sakramenata.«

To je ono veliko obećanje Isusovo, o kojem su napisane čitave knjilice. Ot-kada se apostoli po nalogu Isusovu kroz devet dana — od dana uzašašća Isusova pa do onih prvih Duhova — pripravljali na dolazak Duha Svetoga, obavljala vjerni kršćani često devetnice, da se pripreme na velike svetkovine, i da si izmole velike milosti od Boga. No najveća svetkovina će biti ona na nebu, koju ćemo slaviti kroz cijelu vječnost u neizmernoj radosti i sreći. Pripravimo se na to onom velikom devetnicom, primajući kroz devet mjeseci sv. pričešć na čest Presv. Srca Isusova, i to na onaj dan, koji je osobito posvećen štovanju Srca Isusova, na prvi petak. Isus će držati svoje obećanje te nam dati ovu najveću milost: *sretnu smrt*, kojom će nam se otvoriti vrata sretne vječnosti.

M. H.

Sv. Josip u Ljubljani.

Svršetak.

Povrativši se kući dugo nijesam ništa čuo o crkvi sv. Josipa u Ljubljani. Tad mi dode u ruke jedan broj Domoljuba od 19. oktobra 1921. U njem je bio i jedan članak o crkvi sv. Josipa, u kojem se javlja radosna vijest, da će se ovo svetište blagosloviti na dan sv. Josipa, dakle 19. ožujka 1922.

Ali se odmah dodaje, da se prije toga mora barem za nuždu urediti. Još manjka pod, koji će sam stajati barem 140.000 K, makar bi bio samo od prostog cementa; još nema oltara, niti klupa, niti vrata, niti propovjedaonica, niti kora itd. A i električnu rasvjetu moralo bi se uvesti.

Sad me je počela prekoravati savjest, što dosada još nijesam ispunio svog obećanja, koje sam učinio u bolnici u smrtnoj stiscu.

Kad je slijedeće nedjelje propovijedao naš vč. g. župnik o crkvi sv. Josipa, te izrazio želju, da to bude narodno svetište i proštenište, pa kad nas je potaknuo, da i mi za tako veliko djelo doprinesemo štogod, svaki prema svojim silama: ja bijah prvi, koji sam donio mali svoj prinos vč. g. župniku.

Hvala Bogu, ipak sam medutim nešto prišedio.

Dapače naručio sam si nekoliko blokova iz Ljubljane, svaka cedulja po dinar, pa sakupljam u našem kraju milostinju za crkvu sv. Josipa. Molim Vas 1 dinar, to je kao prije 4 krajcare; ovo svaki rado daje.

Cuo sam, da su Isle u Ljubljani gospoje unaokolo te sa arcima pobirale prinose. Dobile su katkada više grubosti, nego li novaca; no ipak se je sabrala lijepa svotica, da se moglo ozbiljno dalje početi raditi.

Poslije čital opet u »Domoljubu«, da je crkva za skrajnu nuždu gotova, i da će biti doista blagoslovljena na dan sv. Josipa.

Sad nijesam imao više mira. »Kod ove svečanosti treba i ti da budeš« — rekoh si, jer hvala Bogu, sada mi služi zdravlje.

I nijesam se pokajao. Bilo je krasno. Kako je već čitav tjeđan prije toga duvan sjevernjak i nebo bilo vedro, tuko je bilo nebo osobito na svetkovinu sv. Josipa, 19. marta vedro kao riblje oko.

Hodočasnika je dolazio sa svakim vlakom veliko mnoštvo, da prisustvuje ovoj dugo iščekivanoj svečanosti.

Crkva sv. Josipa bijaše krasno iskićena zelenilom kako iznutra tako izvana. Oko crkve usadili su radnici 17 vrlo visokih stupova okićenih vijencima, zelenilom i cvijećem. Na vrhovima bile su velike kite horove a ispod njih lepršahu gotovo sve do zemlje duge zastave.

Kad si pak stupio u ponutricu, mislio si, da stupaš u kakav perivoj. To je dakako nešto drugo nego li lani, kada su se ovuda medu vrećama gantiali miševi.

Posred crkve vodlo je krasan drvoređ tuja medu novim klupama.

Oko oltara vidliš opet dvinajst grupa lovorka sa kugljatim glavama te visoke palme. Nad njima diže se kip sv. Josipa na stupu, a ispod njega bogato nakićen oltar, dokako tek privremeni. Osim glavnog oltara još su dva pobočna oltara u romanskom slogu kao što je i cijela crkva. Na jednom je oltaru krasna slika, kako sv. Josip u snu od Andela dobiva nalog, da bježi u Egipt, a nad drugim oltarom ima da bude druga slika, kako sv. Obitelj bježi u Egipt. To su, kako sam čuo kopije slika glasovitog slikara Kremserschmidta.

Privremena propovjedaonica jest od drva, a prevučena je crvenim suknom. Propovjedaonici nasuprot jest umjetna slika »Isusa na krizu«; stara duduše umjetnina, no vrlo ganutljiva.

Ne manjka u novoj crkvi ni sv. Ignacij ni sv. Franjo Ksaverski. Crkva je opskrbljena električnom rasvjetom. Riječ u jednu: bio je to pravi užitak gledati ovu promjenu, osobito onome, koji je u nju zavirio lane.

U 10 sati zazvoni zvon, a eto ti i preuzvišenog g. kneza-biskupa, kako se u kočiji dovezao. Ude u Isusovački kolegij i već za kratak čas izlazi sa mitrom na glavi i pastirskim štapom u ruci, okružen velikom pratinjom kanonikâ i klerikâ.

Ispjevavši nekoliko molitava pred velikim crkvenim vratima krene zatim u procesiji polako oko crkve, škropeći sv. vodom vanjske zidove crkve, dok su klerici pjevali psalm »Misericere.«

Sada je već i mnogobrojni sakupljeni narod mogao da unide u crkvu. I biskup je sa procesijom ulazio pjevajući litanijske svih Svetih. Iza njih blagoslovni crkvi

te ju poškropi i iznutra.

Svršivši sv. obred popne se starina-biskup na propovjedaonicu, gdje je mlađačkim žarom zborio puku gotovo pola sata.

Napokon je slijedila svećana biskupska Misa a iza nje »Tebe Boga hvalimo«. Već je bilo i 12:30 s. kad se je sve to svršilo papinskim blagoslovom, što ga je mnogobrojnom narodu podlijel knez biskup. Još se oglasilo, da će navečer započeti sv. poslanstvo ili misiju.

»To moraš još da vidiš« — rekoh si. I doista u 7 navečer u električno rasvjetljenoj crkvi držao je neki »pater« uvodnu propovijed, a iza nje je slijedio svećani blagoslov uz asistenciju.

Ispovjedio sam se još iste večeri te sam po svoj prilici bio prvi, koji je primio ovaj sakramenat u ovoj novoj crkvi.

Sutradan pričestio sam se već u 5 sati i prisustvovao kod sv. Mise; iza nje otputoval dolenskim vlakom kući sretan i zadovoljan.

Još nešto da spomenem. Izlazeći iz crkve opazih u predvorju razne pločice, što su ih tamo izvjesili ljudi da se zahvale za milost, koje im je isprosio sv. Josip.

Tada mi padne na um: »I ti bi mogao, na isti način da zahvališ sv. Josipu za milost ozdravljenja i za povoljan uspjeh operacije.

To će i učiniti. Već sam si našao i vještaka, koji će mi naslikati onu tablicu. Neka se i drugi ugledaju u taj primjer, da ovo svetište bude s vremenom hodočastilište sv. Josipa.

Fr. H. D. I.

Kod starine župnika.

Sedamdeset su mu i dvije godine. Svetome časnom starcu. Duboki je mislilac. Bistrim je pogledom proniknuo sadašnje prilike. Kažu da je nešto originalan. Valjda zato, što se čvrsto drži baštinjenih zdravih načela.

Dodeć jednoga dana k njemu — pripovijeda neki mlad svećenik — i nadem ga s malisom od deset godina, koji je upravo sprezao: *Amo Deum — ljubim Boga.*

— Znate li — reči će mi starac — šta ja sada čnim?

— Poučavate maloga.

— Spasavam svijet!

Ipak je zaista originalan dobri taj starina, pomislim. Ta kako se to slaže: poučavati u gramatici i spasavati svijet?

— Vi me čudno gledate, dragi brate. A ja vam i opet velim, *da spasavam svijet* ... Danas se govori na sva usta, piše po svima katoličkim listovima, kako je od prijeku nužde, da se osnivaju organizacije, davaju konferencije, stvaraju sindikati, ako hoćemo da zaustavimo struju modernoga paganstva. *Sve je to lijepo i dobro. All ima nešto još bolje.*

Ja vam eto snijem, da iz toga djeteta učinim svećenika. Nagodinu stupit će u malo sjemenište.

Ta vidite, bez svećenika šta će vam svi vaši članci po novinama i sve vaše slajne konferencije?

O vi pisci i novinari! Kako li se znadete razvivati, ako država posegne za imovinom Crkve pa otme koju zgradu, koji fond! A mirne duše gledate, kako se prazne naša sjemeništa, kako se rijede naši redovi!

A i tek tu je baš najveća pogiba. Crkva napokon u krajnjem slučaju može postići *“vrućih stanova, bez fondova i sjemeništa.* Sjetimo se vremena prvih kršćana u Anglesku za kraljicu Elizabetu ... *All bez svećenika ne može da postoji.*

Pa onda, prijatelju, jeste li se kada zamislili u to: *jedan svećenik više reči će: svaki dan kroz dvadeset, trideset, četrdeset godina jedna misa više.*

A nije li upravo sveta misa spasenje svijeta? Šta su sva naša dobra djela, sve naše i najbolje molitve prema jednoj jedinoj svetoj misi? U svetoj misi Bog — da Bog sam moliti za nas.

I segnu starac državom rukom za jednom brošuricom, otvori je i pročita:

»Odstranite svećeništvo, i Krist će biti samo historijska uspomena. Sa sveće-

nikom i po svećeniku: Isus Krist živi, govori i radi. Svećenik spaja nebo sa zemljom.

Svećenik nam je-ža Boga sve. Po njemu nam dolaze sve duhovne blagodati i sve milosti. Kad nestane svećenika, možemo u neku ruku reći: *i Boga nestane.* Strašna je ona riječ svetoga arskog župnika: *Ostavite dvadeset godina jednu župu bez svećenika, i župljani će se klanjati životnjama.* —

Sad ćete razumjeti, dragi moj brate, zašto ja u starim svojim danima gledam da svetoj Crkvi pribavim bar jednoga svećenika više.

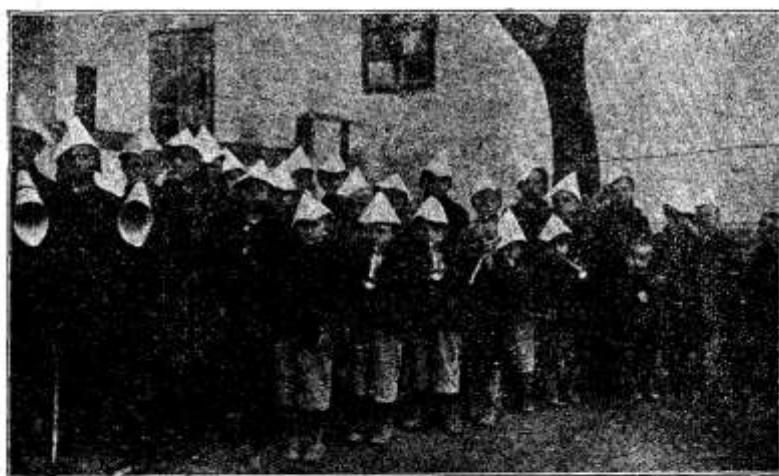
Kad bude taj mali pristupio k oltaru, mene više ne će biti na toj zemlji. Ali tamo gore, znati, da će mi se Isus i Marija zahvaliti.

Vi ste još mladi, dragi prijatelju, uradite i vi tako. To će vam doduše pribaviti *malo slave* — toga pustog dima — ali veliku nagradu kod Boga.

A što ne možete učiniti sami, uputite druge plemenite duše, da učine.

Dom Sv. Josipa u Leskovcu.

Hal-lo! Oj Vi plemeniti prijatelji djece, čujte nas na blizu i daleko! Sirote smo, jer za nas ne skrbi ni otac ni mila majčica — oni su pošli u vječnost. Zauzimaju se za nas ipak dobre sestre karmeličanke; hrane nas i odijevaju kao najbolje majke. Zato i jesmo tako veseli u kući sv. Josipa. Ali ona je tako siromašna i malena, da nema više ni krevetića ni kutića. A ipak je toliko sirotica, koje pružaju ručice i prose: primite i nas, pomozite i nama! Plaćući moraju otići, a ne znaju kuda . . . Nama ih je tako žao, te smo se složili da Vam svima doviknemo:

Hal-lo! Pomozite nam sagraditi veći dom za siročad!

Gradilište nam je dosta veliko, ali opeka i drugog nemamo. Časne sestre trebaju za to novaca. Eto dolazi proljeće, ljudi svagdje radosno rade i grade, pa bi i mi htjeli. Saberite dakle krune i dinare pa da vidite, kako će se na leskovačkom brežuljku skoro dizati lijepi i veliki dom sv. Josipa, dom hrvatske siročadi.

Onda ćemo se mi u lijepoj kapelici najprije za Vas srdačno, srdačno pomoliti, a iza toga opet se složiti u veliku četu i doviknuti Vam, da će se čuti sve tamo do Kotora i Subotice: »Hvala! Bog Vam platio!« A sada Vam svima želimo: Sretan Uskrs!

VINOGRAD.

Čitamo kod proroka Izajie: »Moj ljubimac imaše vinograd na sunčanom brežuljku. I ogradi ga, skupi kamenje iz njega i zasadi ga plemenkom; sagradi i kulu posred njega i podiže prešu u njem, te čekaše da rodi grožđem. No on rodi vinjagom . . . Sada dakle, stanovnici Jeruzolimski, vi ljudi plemena Judina, sudite izmeđ mene i mog vinograda«. (Is. 5, 1—3).

Tako Bog govori preko proroka.

Što je taj vinograd?

Jest narod izraelski, koga je Bog bio obasuo svakojakim dobrima.

Nu i mi smo kršćani Božji vinograd. Po svojoj katoličkoj Crkvi odjeljeno nas je Bog od bezvjeraca i odmetnikâ; mladice smo mi vjernici, ali oplemenjeni sv. sakramentima, osobito sv. Prcišći; kula su papa, biskupi i svećenici; tjesak ili preša su crkvene propovijedi; pravo grožđe su dobra djeća.

Neka sada svatko od vas upita sama sebe: Kakva su moja djela? nijesu li vinjage? Pa ipak od mene Bog očekuje zdravo i slatko grožđe.

Sudite, stanovnici katoličke Crkve, što je Bog »moraо jošte učiniti svome vinogradu, a da nije učinio«. Sudite i kažite, što će Bog učiniti od ovakova vinograda.

Na ovo Bog odgovara preko Izajie odmah dalje:

»I sada ћu vam pokazati, što ћu učiniti svome vinogradu: Dići ћu mu ogradu i opustjeti ћe; srušiti ћu mu zid, da ga pogaze. I zapustit ћu ga; ne ћe ga obrezivati i ne ћe ga okopati; prorasti ћe ga drač i trnje i narediti ћu oblaćima, da ga ne tope kišom«. (Is. 5, 5—6).

Ova se prijetnja Gospodnja i ispunila nad Židovima. Ovi više nijesu izabrani narod. Raspršeni su iz Palestine, svoje domovine; nemaju više ni žrtve ni hrama, ni zavjetnog kovčega. Židova je na svijetu do 12 mili-juna, lete za zlatnim teletom po svijetu uokolo.

Nekoć je po svemu Istoku cvjetalo kršćanstvo, dok ga nije poklopila muhamedanska vjera. U gornjoj Africi je do petog vijeka cvala katolička Crkva i dala je velikoga učitelja, sv. Augustina. No diglo se tamo dosta nevaljanih svećenika, pa otpali od prave vjere i Crkve i zaveli mnogo naroda. I što se zbude? Prodri onamo Huni i Vandali te zatrli za onda i trag katoličanstvu . . .

U 16. vijeku je većim dijelom otpala Njemačka i Engleska od prave vjere. Zaveli je zli svećenici i političari. Htjeli da bude sve narodno. Tek njihovo dvanaesto koljeno vidi danas, da su oni nesretnici unesrećili svoj narod . . .

Bog oduzima svoju Crkvu, gdje nema dobrih plodova, t. j. gdje narodi ne živu po nauci Isusovoj; oduzima da je dade drugima. Na mjesto apostola Jude došao je Matija . . . Bog je divno raširio svoju katoličku Crkvu po Americi u doba, kada su je u 16. vijeku progonili po Evropi . . .

— Bogu ne imponuju ni maleni ni veliki narodi, još manje pojedini ljudi. Bog oduzima talenat od lošeg služe i daje ga drugome. Tu Bog prijeti preko istog Izajie: »Jao vama, koji nazivljete zlo dobrim i dobro zlim, tamu svjetlošću i svjetlost tamom! Jao vama, koji ste mudri pred svojim očima i razboriti sami pred sobom«. (Is. 5, 20—21).

Hrvatski narode, nemaš li i ti da se u to zamisliš? . . .

Bog nam svima poručuje preko Isajie: »Tražite Gospodina, dok se može naći; zazovite ga, dok je blizu! Bezbožnik neka ostavi svoj put, opak svoje misli i neka se povrati k Gospodinu, i smilovati će mu se; i k našemu Bogu, jer je vrlo spremjan na oprštanje« (Is. 55, 6—7).

Isusovo nas Srce ljubi: traži po brdima izgubljenu ovcu i nosi je k stazu svojih izabranika; nosi je na svojim ramenima. Njegovo Božansko Srce izlazi na raskršće, da dočeka svog rasipnog sina. »Oh, da biste danas čuli glas njegov! Nemojte otvrdnuti srca svoja« (Ps. 94, 8).

Ustaj rode, Kralj ti zbori:

Dodi pod mog Srca st'jeg!

Ako nam Bog oduzme katoličku Crkvu ili nas izbací iz nje, što će biti? Recimo stoga: »O Bože vojská! Povrati se opet, obazri se s neba i pogledaj i posjeti ovaj vinograd, i uspostavi ga, koga je tvoja desnica zasadila« (Ps. 79, 15—16). Molimo ovako za svoju katoličku crkvu u našoj državi.

A.

Iskreno.

Dr. Franjo Trošić.

Bože mill, lijepa li je krepština iskrenost, kad bi se mogla upotrijebiti u svakoj zgodji i tako rastumačiti pojedincu ono, što ti baš na srcu leži.

Takove su misli mene osvajale svaki put, kad sam dolazio da posjetim dijete jedno paralitično uzeto na nogama i na rukama, nijemo i na pola glupasto, a bit će mu bilo kakovih 10 godina. Otac mu imućan i čudi se, kako se ne može srestivima moderne medicine naći lijeka tomu djetetu. —

— Prirodna bolest, moj dragi gospodine, odvraćao bih mu.

— Ali zašto baš meni, što sam inače zdrav i ne fali nikakove hrane ni najbolje. Kad vidim drugu djecu siromašnu i gladnu pak opet zdrava i rumena.

Da mi je od toga čovjeka dopuštena najviša iskrenost, znate što bi mu kazao onako od srca k srcu. Bit će s Vama sasvijem iskren budete i Vi isto tako sa mnom. Vi ste svoju prvu mladost sproveli u razmaženom životu, plivali ste u izobilju, nijedna želja već onda nije Vam ostala ne ispunjena.

Tako je, odvrati mi.

— Kao zreo mladić odani ste bili svakoj zabavi; alkohol Vam je bio neprestani drug, pak ste zagrezli u onu društvenu ranu, o kojoj ne će da Vam govorim, jer sami razumijete; čitam Vam iz očiju. — I takovu ste bolest dobili, koja se eto u posljedicama prikazuje kod Vašega djeteta. I ovo Vam je doživotna muka, što Vam je raskalašeni svijet kao svoju lijepu naoko jabuku podava.

Veći dio jada i briga što nas u životu dopadaju, jesu sami ljudi što ih čine ili ih povećavaju ako ih već imaju. Nema čovjeka na svijetu, jedna i od prirode oslabljena, čija sreća u životu ne bi bila nešto bolja, kad bi se bio oteo zlu utjecaju tugjemu. Obično se to događa, da oni što kvare sebi život, kvare ga takoder i drugom.

Svijet je razdjeljen a i bit će dok ga bude u dvije klase. Jedni što tlače, drugi potlačeni; potomci Kainovi i sinovi Božji. Tako ćeš naći sveder onijeh, što siju jad i nevolje u tudi život, i onijeh, koji su usilovani, da požanju kroz svoj život gorki plod slaba sjemena, što ga je drugi posjao.

Sv. Monika bi odgojena stidno i trijezno — u strahu Božjem, koji je početak svake mudrosti. Isprosi je od roditelja neki Patricij, koji je bio još poganin. Imao dosta plemenito srce. — Ali strašno nagao u srdžbi — u svemu pako žestok i puten. — S tim manama imala se u braku boriti sv. Monika. — Njezino oružje bila je krotkost, blagost i strpljivost! A to je naučila u školi presv. Srca Isusova. Božanski učitelj bio je krotak kao janje. Kada su ga grdili, nije otvarao usta svojih. Učite se od mene — govori svojim sljedbenicima — jer sam krotak. — Apostolima reče: »Saljem Vas kao jaganje među vukove. Budite bezazleni kao golubovi. — I bili su krotki — pa su na veliko čudo — divlje vukove preobrazili u krotke jagance. —

Tako i Monika na sve muževljeve mane vojevaše krotkošću. Kad bi se on razljutio i bijesnio — *ona bi šutjela!* Ne bi mu se protivila ni jednom riječju; ne bi se ni namrgodića, makar je kako napao, već bi mirno sve snosila. A kad se bura u srcu muža slegla, ne bi mu ništa predbacivala. *I tako je zlo dobrom nadvladala!* Divlje muža u pitomoga jaganca pretvorila! Kada ju je muž tako krasnu, krotku i strpljivu promatrao, sám se divio toj ženi i u velike ju poštivao i slušao! Malo pak pomalo počeo i vjeru Isusovu poštivati, koja od ljudi čini take andele.

Eto šta može dobra, mudra i pobožna, krotka žena. Kada voda kipi, treba uliti malo hladne vode. Kada je muž kipio od bijesa, ona je svojom krotkošću ublaživala srdžbu muža! Tako bi morala svaka žena postupati, pak bi bie blaženi mir u kršćanskim obiteljima. A ovako je u mnogih vježti rat. Kada je muž najbjesniji — onda mnoga žena, mjesto da blagošću kroti divlju čud rasrdenoga supruga, ona kao osa leti u oči i jezikom ga svojim ubada. I tako sipa ulje u vatru. Mjesto da blaži, ona još više razjari muža. Pa onda nije ni čudo, da poslije take bure bude obično kiša a višeputa i tače. Kada bi se žene, kojima su muževi bili mnogo blaži od Patricija, tužile sv. Monici i pokazivale udarce na tijelu, što bi dobole od muževa, rekla bi im ona kao u Šali: da su to udarci od njihovih jezika. Žena muža udara jezikom, a on nju šakom. Kad bi moniku pitale, šta ona radi, da nije nikada bijena od Patricija, koji je vrlo nagao i žestok, odgovorila bi im, *da ona šuti, dok se muž srdi.*

Evo najbolji recept, kako će žena umiriti bjesnoču muža. *Dok se on ljuti neka ona šuti.* — Makar on i ne imao pravo, šuti pa trpi! Nikada riječima podraživati, izazivati. Jer tko vietar slijje, taj buru žanje. Kada se pak razvedri lice muževa, neka ne ostane namrgodeno lice ženino. Vedra lica, blaga srca neka ga odmah dočeka, pa će nakon te kratkotrajne oluje sreće, mira i zadovoljstva opet zasjeti na obzoru njihova bračnog života.

Oružje žene neka bude ne jezik — već krotkost i blagost!

Isuse blaga i ponizna Srca — učini srce moje po Srcu Tvojem! —

To neka bude jutarnja molitva svake supruge i svake majke!

U školi presv. Srca Isusova postat će blaga i miroljubiva — i tako će biti andeo mironosac kuće svoje i obitelji svoje!

Ista mjera za oba spola.

E. Spr. D. I.

Dandanas veoma se mnogo raspravlja o ravnopravnosti obaju spolova. O tomu se govori i piše mnogo toga što je istinito, ali i mnogo toga što je krivo. Poimence pak u jednjoj točki niječu ravnopravnost, gdje ona po kršćanskom nazoru doista postoji. Grijesi li naime mladić ili muž proti šestec zapovijedi božje, to mnogi misle, da to nije tako zlo. Ali ogrijesi li se o tu zapovijed djevojka ili žena, onda se to smatra opačinom. Eto, tu se mjeri dvostrukom mjerom. Po kršćanskoj pak istini valja i tu jednakom mjerom mjeriti.

Ako je takav grijeh opačina kod ženskog spola, onda je to isto i kod muškoga. Da, takovo je djelo kako u jednom tako i u drugom slučaju smrtni grijeh, dakle zločin pred sudom božanske pravde.

Djevojačko društvo Srca Isusova u Drenovcima.

Istina je doduše, da već naravna stidljivost i strah zbog posljedica grijeha zaustavlja ženu, da ne grijesi; i to je okolnost, koja povećava njezinu krivnju. No isto tako i kod muškoga spola može se istaknuti okolnost, koja njihovu krivnju povećava. Tačka muški spol određen je od Boga baš zato, da preuzme vodstvo u obiteljskom i javnom životu i stoga je u prvom redu pred Bogom na to obvezan, da zastupa prava kršćanska načela, pravdu i čudorednost.

Cujimo, što o tom pitanju misli, veliki crkveni naučitelj, sv. Augustin. On je napisao jedno djelo, koje govori o preljubu (latinski: De coniugis adulterinis). Tu on veli (knjiga 2., gl. 8. — M. 40. 475 ss.), da nije pravo, što si muževi svojataju pravo na poseban položaj, kao da oni u tom pogledu nijesu ravni ženama i kad se upravo ljute, ako se njihov preljub gledom na krivnju izjednačuje sa preljubom žene. Nadalje veli: »Oni govore — ta mi smo muževi! Pa zar će dostojanstvo našega spola snositi tu nepravdu da, ako pored svojih žena s drugima grješno općimo, ravni

budemo njima u snašanju kazne?«

Na to im svetac odgovara: »Kao da ne bi morali baš stoga, što su muževi za svoje preljubočinstvo trpe sličnu kazan kao i žene za svoje služiti razuzdanom tijelu, jer su muževi. Pa ipak se ljute, kad čuju, da muževi za svoje preljubočinstvo trpe sličnu kazan kao i žene z asvoje, premda bi trehalo muževe tim teže kazniti, čim više na njih spada, da oni nadvise žene krepošću i vode primjerom. Ta, govorim ovo kršćanskim muževima, koji vjerno i bez protimbe primaju onu riječ »Muž je glava ženi« (Ef. 5, 23.), kojom priznaju da su oni vodi, a žene da moraju njihovo vodstvo slijediti. Neka se čuva stoga muž takova življenja, za koje se boji, da će njime na isti put potegnuti svoju ženu.«

Sv. Augustin pripovijeda nadalje, kako je sam poganski, rimski car Antonije rekao u nekoj zgodbi, gdje se radio o kazni neke žene radi preljubočinstva, da se mora najprije ispitati, da li muž čisto živi i je li davao dobar primjer; jer je nepravedno, da muž zahtijeva od žene ono, čega sam ne vrši. Sv. Augustin pripominje još k tomu: »Ako ovo treba obdržavati radi časti zemaljske države, koliko čistije državljane traži nebeska domovina i zajednica s Andelima?! —

Kad je tomu tako, zar je stoga manja, a ne naprotiv veća i gora besnidost muževa, što se oholo i raspojasano hvastaju? Neka se dakle ne zgražaju muževi, što je Krist oporostio preljubnici, već radije neka uvide i svoju pogibao, pa boljući na sličnoj boljetici ne ka se uteku ponizno i skromno k istom Spasitelju; neka priznaju, da je i njima potrebito ono, što čitaju da se je na njoj zabilo — neka uzmu lijek protiv svojih preljubočinstva, neka već prestanu činiti preljubu, neka hvale nad sobom Božju strpljivost, neka čine pokoru, neka zadobiju oproštenje, — neka promjene svoje mišljenje, da žene valja kazniti, a njih ne.«

Vojnik pobijedio psovku.

Kad smo u prosincu 1921. g. »narukovali« u vojsku došao sam u Pančevo, gdje su nas pomješali i spavalni smo u jednoj sobi oko 40 duša baš sa sviju strana.

U sobi se drugo nije moglo čuti nego samo kletva i psost i to ružna da se čovjeku sve koža ježila.

Mene je to silno bolje. Ali što će da radim, kad sam ja katolik, a oni sve i sva, pa misle da samo oni imaju pravo da govore. Čutim ja i mislim, kako će da iskorijenim to grdno zlo barem iz naše sobe.

U siječnju 1922. godine odrediše mene za pisara u »štabu« puka. Sad je išlo malo bolje. — Za par dana odem sobnom starješini i kažem mu, da je psovka u vojsci zabranjena, a naročito kad se psuju i grde svete stvari. Ako od sad tko tako grdno opsuje makar koga u našoj sobi, ja da će odmah tužiti sobnog starešinu kod komandira. Moj se starešina malo zamisli pa komanduje u sobi »mirno«. Kad je skupio sve vojnike, naredi im da se u sobi ne smije više psovati, a ako koga čuje da psuje ili ako mu tko javi, da je neko od vojnika psovao, da će ga on predvesti komandiru na »raport« ili će ga on sam kažnjavati. Poslije sam vidio više puta, kako je on kažnjavao vojnike: prekorednom službom, čučanjem i t. d. I tako se u našoj sobi malo po malo iskorijenila psovka, pa ako i nije sasvim, barem se nije onako javno Bog vrijedao, kao što s početka. — L. G.

„Što, da ja za popa molim!?

Došla žena na kvatertnu nedjelju od rane mise i pruži mužu jednu cedulicu. »Na, to smo pri ranoj misi molili. Uzmi kad ćeš ići k poldanjoj, da moliš i ti. — Uzme muž, koji je bio nešto ljut na svoga župnika i tek što je pročitao: »Molimo se za svećenike — baci listić na stol i vikne: »Što! da ja za popa molim! Ima vremena, nek moli sam za se!«

— Ali nije to za župnika, nego za našega Drageca — umiri ga žena.

— Kako za Drageca? Što je bolestan?

— Nije bolestan. Ali eto što piše. I pruži mužu pismo, što ga donijela iz poštice. Brzo stade čitati, a neke rečenice ponavljao glasno: . . . »Stao sam kolebat, bi li ostao u sjemeništu . . . Svećenik doduše najviše koristi narodu . . . uči mladež . . . podržaje poštenje . . . vodi udruge . . . Ali, teško je ostati pošten . . . pa ona kukavna plača . . . pa nezahvalan narod . . . pa u starosti tudi prag . . . a račun Bogu! . . . Laglje mi biti fiškal . . . Što Vi na to? . . . Bi li mi dali, da u sedmom razredu izadem iz sjemeništa.«

— No, sad vidiš! reče potištено žena. Dragec gubi volju za svećenika. A obadva smo se nadali, da ćemo ga laglje iškolati . . . da nam bude člka, kad bude propovijedao . . . da imamo kod njega mir u starosti, kad se druga djeca poožene . . . A sada? . . .

— Bojao sam se ja toga. Pa kako mu i ne bi došlo zlo u glavu? Šta vidi poštena u gradu? . . . Ako još čita bedastoće, što pišu novine i knjige. . .

— Ali znaš, ne zamjeri — sustezljivo će žena. Mislila sam putem i ovo. Kad on tebe čuje, da o župniku onako grdo govorиш, znaš . . . djetete mora ohladiti za halju . . . Pa kad župnik što preporuča, vi muški ste uvijek proti . . . Kako će dijete dobiti volju za svećenika? . . .

— Drugo je naš »pop«, drugo bi bio moj dragec . . . On bi bio poljen pop. Oj da mi ga je vidjeti pri oltaru! . . .

— Je! Ako je to Božja volja. Ali po tvojem ne bude nikada. Vidiš da ne ćeš ni moliti za njega. Župnik nam je danas lijepo tumačio, da je filo za plakati, kako bude u župi, kad ne bude svećenika. A skoro ih ne bude; jer prije su bila dva za jednou župu, a sada je već jedan za dvije. Svećenik, kakav je, da je, božji namjesnik je. Tko njega grdi — i proti Bogu govor; a Bog će nam onda uskratiti svećenike. Treba sad Boga moliti, da nam to oprosti, što narod proti svećenicima govoriti radi.

— A šta misliš, da bi se opametio naš Dragec, da sad mi molimo?

— Dakako da bi! Dragi Bog mu može dati rasvjetljenje, da vidi kako je ipak najljepši stalež svećenički. Bog mu može dati u srce veselje, pa može i u siromaštvu i progonu ostati pošten svećenik.

— Čuješ draga, onda ćemo od sada svi skupa na večer moliti ovu molitvu, što si ju donesla, da bude za Drageca i za sve dobre »pope«.

Opaska Uredništva. Ne samo oni, koji imaju sina ili rodaka u sjemeništu, nego svi treba da molimo Bož. Srce, da nam se smiluje i dade hrvatskom narodu mnogo dobrih svećenika. Molitvu, što je donijela majka Dragecova nači ćete u molitveniku »Srce Isusovo — spasenje našec«, što ga možete naručiti kod Uprave Glasnika.

Lijepo nagradne knjige za školsku mladež jesu one, što ih na omotu oglašuju, jemo, a dobiju se kod uprave Glasnika. Kod narudžbe od preko 10 komada dobije se jedanaest badava.

Kršćanska osveta.

Bilo je zimi burne godine 1848., kad je velik dio Evrope gorio — plamenom revolucije. Jedne večeri zaputi se bogoljubna belgijska kraljica, na glasu sa dobro-tvorne ljubavi svoje, s jednom dvorskrom gospodom u onaj dio glavnoga grada Bruxellesa (čitaj Brisele), gdje ima najviše lada i nevolje. Tu bi ona ušla u najsiromašnije kuće i dijelila ljubazno milostinju. Idući tako od kuće do kuće nađe u jednom jednom stanu na muža i ženu, oboje smrknuto, kao da im je oblak teška grada (tuče) sio na čelo. U peći nije bilo vatre, a u sobi kruha ni za ljepek. Kraljicu potrese toliko siromaštvo pa će upitati, kako su upali u toliku bijedu. Čovjeku navru suze na oči, a mjesto odgovora izusti užasnu psovku. Kraljica se ne dade smesti, nego s još većom ljubaznošću zamoli, neka bi joj rekao uzrok svoje nesreće. Jadnik se dade skloniti i ukratko isprijevi, da je on francuski revolucionarac (buntovnik), pa da izmakne kazni, utekao je u Belgiju; sav je novac potrošio, a nemam ni zarade ni pomoći ikakve. Kraljica priupita: »Recite, kojem ste se dobru nadali od revolucije? Koje ste zlo htjeli iskorjeniti u Francuskoj?« — »Kralja Ljudevita Filipa!« odgovori on i stade sipati psovke i kleteve sve strašnije od strašnije. — Jadnik nije ni slutio, da pred njim stoji glavom kći onoga kralja, kojega on psuje i proklinje, a kojeg je pomogao protjerati iz Francuske! Plemenita je kraljica u taj čas mislila na Isusa i njegovu zapovijed, da budemo dobri onima, koji nam zlo čine, pa će kao da ništa nije ni bilo: »Kralj Ljudevit mora da vam je mnogo zla učinio, kad ovako mrzite na njega. Evo ja ču vam zato učiniti toliko dobra, koliko vam je kralj zla učinio. I uruči pedeset franaka onome, koji ju jedino želi to, da ubije njezinu oca, pa mu još obeća, da će se pobrinuti za njegove potrebe. Čudom se čudio revolucionarac; no kako se istom zastidio, kad je poslije od pratilice saznao, tko li je bila ona dobrovorka. Namah pohitit k njoj i zamoli, da mu oprosti teške one uvrede. Plemenita mu gospoda dakako — oprosti od srca, a Bog joj udjeli najveću nagradu — obraćenje M. V.

Živa istina.

Prije nekoliko godina eto ti jednog mladeg gospodina na vrata nekom bankiru.

On. — Gospodine, možete li mi pozajmiti 30.000 kruna?

Bankir. — Ja znam da se nadate baštini od jednog milijuna.

On. — Da, i evo Vam je prodajem svu za 30.000 kruna. Sad trebam novaca, da se malo pozabavim.

Bankir. — Nudim Vam 40.000 kruna. Potpišite!

On. — Vi ste previše dobri.

Bankir. — Nemate ništa drugo, da prodate?

On. — Baš ništa.

Bankir. — Da vidimo! Vi ste mlad, izobražen, imate fino pero; čitao sam neke Vaše stvarčice u jednom časopisu. Imate lijepih darova. Biste li ih stavili meni u službu? Biste li mi ih prodali?

On. — Oh!

Bankir. — Dobro promislite. 40.000 brzo ode. A kasnije?

On. — Šta mi predlažete?

Bankir. — Pišite u moje listove.

On. — Onda bих morao udarati po vjeri i blatiti sve što je tu na zemlji sveto, poštano i čisto. Ne mogu.

Bankir. — Onda ćete umirati od gladi. Nema više zabava.

On. — Pribavljam ponudu.

* * *

Citatelju, ne muči se, da nadeš ime toga odmetnika. Nije jedan, ima ih na tisuće. Ne mogu se nabrojiti oni, što svoju savjest prodaše za novac i naslade.

Nauka o križu.

PETA NAUKA: *POSLUŠNA REVNOST.*

Na križnome putu ne idi pred nego za Isusom!

»Tko hoće, da bude moj učenik, neka se odreče sama sebe, neka uzme križ svoj na se i neka me slijedi«, Mat. 16, 24.

Isus Krist: Kćeri moja! . . Prevelika naglost i žestina škode pravoj kreposti isto tako kao i kukavna malodušnost. Moja milost krči put . . . moja riječ vodi na putu. . . Udaljiti se od ovoga puta znači bježati od Života. Prihvatiš bez moje volje ovaj ili onaj teški položaj ili slijepo srtati u kušnje — znači izvrgavati se žalosnom i sramotnom padu. — Slušaj moj glas! Budeš li ga slušala i budeš li mu se pokoravala, stupat ćeš čvrstim i sigurnim korakom između svojih neprijatelja; on će te voditi kroz bure i štititi u danima pogibli . . . — A budeš li sama, uskolebat će te i najmanji povjetarac . . . Ne budem li ja s tobom, koja će te ruka uzdržati i podići? . . .

Duša: O dobar Isuse! Ja ču Te ponizno slijediti. Slava tvojih učenika jest: Tebe slušati i Tebe slijediti . . . O da Te samo mogu vazda pokorno slijediti na Kalvariju i tako zasluziti da s Kalvarije s Tobom unidem u nebo i ondje da s Tobom ostanem zauvijek . . .

*Zatud svojim putem na Golgotu krećeš,
ideš li bez mene, omiljet mi ne ćeš.*

Kada sunčev zadnji trak
Skrije se za kršne gore,
Uz večernji polumrak,
Tajinstveno šumi more,
Tad mi duša prevesela
Majci Božjoj piesmu pjeva.

I kad zora šalje blist —
Prvog svoga rumen-čara,
Tad mi uzdah leti čist,
Pun djetinjeg, nježnog žara —
Majke Božje pred prjestolje,
Da posveti srce moje.

Čuje Gospa uzdah moj,
Pa mi srce blagoslovje,
I u slavi nebeskoj,
Šalje duši mojoj milje:
Pod velom svete hostije
Isusa meni daruje . . .

Pačanka.

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

PRVA SV. PRİČEST.

Hrvatska. Naš 10 godišnji sinčić Ante, obolio je prije godinu dana uslijed otrovanja na nogu, te su njegovi najbolji liječnici izgubili svaku nadu u ozdravljenje i očekivali samo smrt. U toj velikoj boli i zdvojnosi da ćemo izgubiti ljubljeno dijete, utečemo se jošte devetnicom Majci Božjoj Lurdskoj da nam spase dijete, a mi da ćemo izvršiti i ostala obećanja. — Dijete je zaista bilo već četvrti dan devetnice izvan svake opasnosti, primivši i prvu svetu Pričest, a bolest počela danomice kretati na bolje, tako, da je danas ozdravilo. — Hvala i slava nebeskim Pomoćnicima. — I. R.

ZA PROGONA HRVATSKOG UČITELJSTVA.

Zagreb. Službovala sam kao učiteljica u mjestu D. — Poradi hirova uplivne osobe premjешtena sam iznenada na selo N. Nakon 6 tjedana boravka u tom novom prebivalištu bila sam denuncirana od kolega na zavodu radi neke političke izjave.

Oblasti me bitno stale proganjati, i stvar je zauzela ozbiljne mјere. Kratko vrijeme iza tog budem privremeno dignuta sa službe.

U svojim teškoćama zazvah često u pomoć presvetu Srce Isusovo, blaženu Gospu, sv. Josipa i sv. Antuna. —

Tijekom vremena moja stvar bivala dnevno zamršenija. U nevolji ne klonuh kao ni toliki proganjeni hrvatski učitelji, već se vruće utekoh devetnicama Božanskom Srcu Isusovu.

Nakon ustrajnih molitava i molitvi svojih dobrih znanaca i znanica (kojima neka Bog naplati) nebeski prijatelji dostojali su me uslišati.

Progona bude obustavljen, a ja u službi uspostavljena i namještena u novo mjesto X. —

Za primljene milosti nebeskih dobročinitelja zahvalih se sv. Misama, a danas činim to i ovđje javno. — Time izvrših jedan dio svog obećanja, a drugi dio vršit ću doživotno, t. j. preplaćivati i čitati »Glasnik Srca Isusova«. —

U NAJTEŽIM ČASOVIMA.

Slavonija. Imala sam vrlo težak porod. Svi oko mene bijahu već zdvojni. Preporučivala sam se uvijek Nebeskoj Majčici i Njezinom Božanskom Štinu. Tako i u onim najtežim časovima zazvah ih pouzdanim srcem. Sretno sve prode. Ja, kao i dijete potpuno smo zdravi. Iz dna srca kličem hvala i slava Presvetom Srcu Isusovu i Prečistoj Djevici. Izvršujem tim svoje obećanje i šaljem u ime zahvale 25 Dinara za svetište Srca Isusova, a 25 Din. za Misije t. j. za malu crnačku siročad. — O. R. E.

BEZ KAPE.

Prigorje. Svinjski su mili dani, ali su g. 1922. bill za mene žalosni. Trebalо na vizitu i meni, jer išli i moji vršnjaci. Lako na viziti, ali šta ako me uzmu? I meni još bi bilo, ali mojima... . Naučio se ja štovati Presv. Srce, jer čitam Glasnik još od g. 1914. Počnem ja devetnicu i obećam sv. Pričest na prve petke, a Majci Mariji zapalim uljenicu pred slikom u sobi i obećam tako činiti svaku subotu. Ja vršio svoje, a Isus i Marija učinili svoje i ja Vam eto ovu zahvalnicu pišem bez vojničke kape... .

MOLITI, NE PLAKATI!

Pittsburgh Am. Javili mi da je draga majka na domu teško oboljela. I ona mi sama poručuje svoj zadnji blagoslov. Stislo mi se srce i ja u plać. Ali što koristi? Zamislil se, kako bi joj pomogla. Isus isti tu i tamo. On vidi majku i čuje molitvu moju. Dakle srce i pamet k Njemu! I molim ja žarko i zaufano... . Sad sam dobila vijest, da je pogibelj minula. Bož. Srcu i Majci Mariji hvala i dika! — A. C.

DUHU SVETOMU.

Slavonija. Muž mi bio pozvan u vojsku, a nije se bio odmah odazvao. Bila sam u velikoj brizi, šta će biti. Molim ja devetnicu Duhu Svetomu i Presv. Srcu i sve je sretno prošlo. — Obecala sam javnu zahvalu i kad sam bila pred porodom, pa hvala Bož. Srcu i tu sam bila uslišana.

Majka ljubezna.

Dr. Franjo Trošić

Vraćam se kući o podne nekog ljetnoga dana, bit će tomu koja godina, kad čujem u kući veliko veselje. Dječica skaču oko mene, grle me, ljube me,

»Doveli smo onu malu Jelicu, što stoji blizu nas, da blaguje s nama, a znamo, pape, da je i Ti voliš; zato ti neće biti žao!«

Bila je to sirota bez majke, a otac joj cijeli dan na ravnji, te je ona sama sebi i svomu roditelju spravlja ono siromaštvo u redu — ljubilo je zato cijelo susjedstvo.

Što su moja djeca od te male uradila ne da se opisati. Jedna joj obukla svoje haljine, druga je miljuškala po licu — govoreći joj: »Ti si naša treća sestrica!« — Pokazali joj sve igračke, sve knjige, sve sličice svetaca, što su zadobile u školi — u jednu riječ puna kuća posla oko te sirote Jelice.

A ona ispočetka puna srama, ide za jednom, trči za drugom, dok se dobro upoznala te se našla blažena među svojim vrsnicama . . .

Bože mili, mišljah, nema ti nevinije zabave i iskrenije ljubavi do li između takо nevine dječice! Veselila me ta njihova odanost, pohvalio sam ih sve zajedno, te im dao potpunu slobodu — ta ovo je njihov blažen dan.

Blagovali, što je Bog dao, Jelica sjedala između njih dvije, te joj davaла svaku svoj najbolji komad. — A sve je miljuškali: Dobra mala od dragosti ne mogla niti da jede.

Poslije objeda opet igra i veselje, a ja uživao njihove razgovore. Među ostalim starija će mi kćerka Anka Jelici: »Je li, draga moja Jelice, ti si danas zadovoljna? Tebe svak ovdje voli, vidiš kako se moji roditelji vesele. »Ali zašto mučiš? — Reci mi, jesli li danas zadovoljna?« —

A ona će nevino i blago: »Ja sam sretna, Anko moja, ali me jedino boli što i ja nemam majke ko i ti.«

Anka, kô da joj i to hoće da pribavi reče: »Znaš draga Jelice, naša je učiteljica ovih dana nami kazala, da mi svi imamo jednu dobру Majku, što će nam sve dati, ako budemo dobre. Ona je i twoja Majka i moja. Zato nemoj plakati!«

»A gdje je?« pita naprsto Jelica.

»Hodi sa mnom!« — i povede je do kipa Bl. Djevice.

»Evo nama naše Majke! A mi je zovemo Majka ljubezna!«

Staleške Marijine kongregacije.

Franceska je revolucija proglašila »čovječja prava« i među njima slobodu, bratstvo i jednakost. Od onda svaki, tko hoće biti moderan, mora zagovarati i provadati ovu liberalnu »jednakost«. Krilatica o jednakosti sviju ljudi udomaćila se i kod nas. Ne rijetko čuje se prigovor, da Marijine kongregacije nijesu dosta demokratične u svome ustrojstvu, koje zahtjeva zasebne kongregacije za različite staleže. — Da vidimo!

»Ljudsko je društvo, kako ga je Bog stvorio, sastavljeno od nejednakih članova upravo tako, kao što su nejednaki i raznoliki udovi tijela ljudskoga. Tko bi htio da i glava i noge i želudac i srce budu u svemu jednak ruci, taj bi išao za uništenjem tijela čovjekova. Kad bi sve tijelo bila ruka ili oko, kako bi čovjek govorio, hodao, mislio i čuo«¹⁾). Isto tako hoće da uništi čitavo veliko tijelo ljudskoga društva, tko bi sve ljudi htio učiniti u svemu jednakima. Jednakost sviju ljudi stoji samo u tomu, što su svi stvorenici od Gospodina Boga na sliku i priliku njegovu; što svi imaju neumiju dušu i po njoj ljudsko dostojanstvo; što su svi otkupljeni predagocjenom krvju Isusovom i što će svi odgovarati vječnom Suci za svaki svoj čin, riječ i misao.

Prema volji i odredbi Božjoj postoje na zemlji oni koji vladaju i koji se pukoravaju, gospodari i radnici, bogati i siromašni, učeni i neuki. Jedne i druge veže zakon Božji, da se medusobno pomažu u ljubavi i pravdi i da uzajamnim radom nastoje oko spasa duše svoje i materijalne i moralne dobrobiti na zemlji²⁾). Jedni i drugi imaju po volji Božjoj svoju stanovitu zadaću u državi i u Crkvi Božjoj. »Bog je postavio sve udove u tijeću, kako je htio . . . I jedne dakle postavi Bog u crkvi apostole, druge proroke, treće učitelje . . . 3)« Ponizno i pouzdano treba da svaki ustraje u onom staležu, u koji ga je Bog pozvao⁴⁾ i da u svome staležu vrši sve dužnosti naprama Bogu, bližnjemu i sebi.

Svaki stalež imade dakle svoje naročite dužnosti, prema onim prilikama, u kojima živi i radi. Tko nastoji savjesno vršiti svoje staleške dužnosti, on ide putem, što mu ga je odredio Gospodin i napreduje od kreposti do kreposti. Kršćanska se savršenost ne sastoji u kakovim izvanrednim stvarima, već u savjesnom izvršivanju svagdanjih dužnosti iz ljubavi prema Bogu. Ako se dakle udružuju učitelji, obrtnici, činovnici, seljaci . . . u svoja stručna svjetovna udruženja, da se u svojim staleškim potrebama medusobno potpomognu, zar nije dobro i hvale vrijedno, okupe li se različiti staleži u svojim posebnim duhovnim udruženjima, u kojima će naći duhovne pouke i potpore prema potrebama svoga staleža? Ne znači to, da se društveno otmeniji kongreganisti tude od drugih staleža ili da ih dapače preziru. Ako igdje, to se u kongregaciji naglasuje i zahtjeva prava iskrena kršćanska ljubav. Svi su kongreganisti među sobom braća i sestre, jer su svi posebnim načinom djeca Marijina. Zato kongreganisti ne smiju gledati što je tko, ne smiju sramotiti siromakā ni prezirati neukih, već treba da se kao braća i sestre predusreću u kršćanskoj ljubavi. Ali može li se u kongregaciji isto govoriti roditeljima i djeci, mlađićima i djevojkama, omladincima i sveučilišnim profesorima, služavkama i učiteljicama? Ne može, jer imaju različite dužnosti, različita prava, različite potrebe i različitu izobrazbu. Sto su dakle kongreganisti bliže jedan drugomu po staležu, izobrazbi i dobi, to je jedinstveniji duh kongregacije, to je uspeš-

nije vodstvo i djelovanje. Zato i preporučuju pape Siksto V. i Benedikto XIV. podjelu kongregacija po staležima. Razumije se samo sobom, da se ova podjela po staležima ne smije jednostrano shvatiti i izrođiti se u poganske kaste, koje su tako protivne čitavom kršćanskom shvaćanju. Stoga i određuju pravila Marijinih kongregacija, da upravitelj može poradi važnih razloga primiti u kongregaciju i pojedine katolike drugog staleža, nego li je većina kongreganista odnosne kongregacije. U jednoj stvari ne popušta kongregacija nikad. U istoj kongregaciji ne mogu biti zajedno ni odrasli muškarci i žene, a kamo li muška i ženska omladina. Poradi posebnih prijava osnovana je doduše gdje-gdje posve izuzetno zajednička kongregacija, ali samo imenom: svi su sastanci, nagovori, svečanosti i akademije potpuno zasebni i odijeljeni¹⁾.

U Zagrebu postoje prema staležima ove Marijine kongregacije: svećenička, bogoslovska, akademski naobražene gospode, gospode činovnika i gradana, radnika, sveučilištaraca, učenika srednjih škola 7; za gospoje 2, učiteljice, gradanke, učenice srednjih škola 5, gospojica 3, djevojaka 3. Samo u najvećim gradovima moći će se kongregacije tako jako raščaniti. U našim prilikama bit će redovito posve dosta, osmije li se po jedna kongregacija za muževe, mladiće, djevojke, žene, učenike, učenice.

Marijina je kongregacija najsigurnija obrana mlađenacke nedužnosti, najjači oslon djevojačkog ponosa, utjeha u bojima i pomoć u teškim borbam života. Okupljeni oko blažene Djevice, koja je svima majka i uzor, uredaju kongreganisti prema katočkim načelima čitav svoj nutarnji i vanjski, obiteljski i javni život. Oni nastoje, svaki prema svome staležu i svojim prilikama da oživotvore naročito kršćansku ljubav i da — jedni i u svojem javnom nastupanju, a svi u svome privatnom životu praktično riješi socijalno pitanje u svojoj okolini izglađujući opreke staleža, imutka i shvaćanja.

Dr. D. K.

Duh Marijine kongregacije.

Marijine će kongregacije postići svoj cilj i dobar će duh u njima biti, ako se upotrebe ova sredstva:

1) Valja što više gojiti sinovsku pobožnost prema bl. Djevici Mariji. Ta pobožnost uključuje: poznavanje, ljubač, pouzdanje, naslijedovanje njezinih kreposti. 2. Nabožne vježbe, popisane u kongregaciji, redovito i ustrajno obdržavati; 3. česta sv. ispovijed i pričest; 4. euharistički poklon; 5. čitanje nabožnih knjiga; 6. upraviteljeve pouke; 7. mjesečna obnova; 8. godišnje duhovne vježbe; 9. zgodne sekcije, osobito euharistička, akademije ili kulturne sekcije, skupne karitativne i socijalne sekcije; 10. izbor i pouka kandidata i članova uprave; 11. skupna ili osobna direkcija; 12. gojenje međusobne ljubavi.

1) Isp. I. Kor. 12, 12—21.

2) Leo XIII. »Quod apostolici muneris« 28. XII. 1878; Pijo X. Motu proprio 18. XII. 1903.

3) I. Kor. 12, 18, 28. 4) I. Kor. 7, 20. 5) Isp. I. Sast. uprav. M. k. 1917. str. 73.

Zbornik - apostol.

Istinit događaj.

Priopćili: Lepka-Stejskal D. I.

Bila je krasna nedjelja u kolovozu. Sunce raziljevalo sjajne zrake po alpinskim gorostasima, pozlaćivalo njihove planinske vijence, a mjestimice preostali snijeg caklio se zaslijepljujućim sjajem. Glavni trg grada J. Šumio je razgovorom i smijehom šetalaca. U tornjuču skromne crkve razljuljalo se zvono zovući vjernike na pučku misu. Neki iz mnoštva ostave veselo društvo i unidu u crkvu, da ispunе svoju kršćansku dužnost.

Iz pokrajne ulice izide na trg pred kuću Božju mladić od kojih 20 godina, lijepo izrastao, rumenog lica, ukusno odjeven pokazujući eleganciju u hodu i u svim kretnjama. Pode ravno prema crkvenim vratima. Kad li odjednom začeće: »Alrede, otklen ti ovđe!«

— Jesi li ti to Ivane? To nije ništa čudno, što sam ovđe, odgovara veselo prežućući mu ruku. Ovdje sam na praznicima kod roditelja, ali što ti tu radiš? Nisam se nadao, da će se s tobom ovđe sastati.

— Nisam mogao propustiti, da ne pođohim ovaj grad, gdje sam osam godina proživio. Bilo je to lijepo doba, jel de?! Prošećimo se malo, da mi kažeš što radiš! O sebi nemam ti mnogo što kazati. Pomažem ocu u apotezi. Tako u jedan dah Ivan.

— Zaciјelo ćeš mi više pripovijedati. Ali sada oprosti, hoću da idem na misu. Najbolje će biti, ako podeš sa mnom u crkvu i onda se možemo prošetati — odlučio Alfred.

— Sažalno ga pogleda Ivan, mahnu rukom i reče: »Ti još ideš u crkvu? ... Učini mi barem danas za volju pa ne idi tamo.

— To ne mogu, prigovrio Alfred. Ipak znadeš, da je to važna kršćanska dužnost u nedjelju ići na svetu misu.

— Pusti me u miru s tim kršćanstvom! To je samo za djecu, zlovoljno od-sjeće Ivan. — To ne bih baš mislio, mirno će Alfred. Čudim se, da tako sada govorиш, prije ti nisi bio takav.

— Dok sam bio kod majke pohađao sam crkvu. No sada mi otac i osobito njegova knjižnica otvorile oči. Kad bi pročitao nekoliko knjiga modernih filosofa, govorio bi i ti drukčije.

— Sad moram ići, da ne zakasnim, prekinuo ga Alfred.

— Sažaljujem te, reče na to Ivan.

— Možda imam ja više razloga da tebe sažaljujem, prijateljskim će smiješkom Alfred. No pomolit će se i za Te, da bi se obratio!

— Mislim, da ti ne će poći za rukom, dobaci veselo Ivan za Alfredom.

Alfred stupi u crkvu baš kad je svećenik izlazio iz sakristije te išao k oltaru Majke Božje, Pomoćnici kršćana, da služi sv. misu. Ovaj je oltar sa žudotvornom slikom bio Alfredu najmilije mjesto. Koliko milosti i utjehe primio je tu iz ruke Majke Božje! Kao mali gimnazijalac prikazao se njoj zborničkom posvetom, kašnje se često puta našao tu u teškim napastima, — mnogo je morao podnosići poradi svoje vjere od sačenika i od nekojih profesora, ali kratak pohod ovđe pred oltarom bl. Djevice bio je dovoljan, da dobije snage za sve bojeve i trapnje.

Današnji ga sastanak s prijateljem uznenirio. Što da učinim za tu dušu Bogu sasma otuđenu? Marija, svjetuj me, pomozi! vatio je s pouzdanjem uprući oči svoje k Pomoćnici kršćana. Potom obrati misli svoje svetoj misi, te stane pažljivo pratiti sveti čin sve do svršetka. Ponovi jošte svoj zavjet, kako to činjase kod svake mise, i ode iz tih crkve na burnu ulicu. Tamo ga očekivalo Ivan s námerom, da će navaliti na njegovu pobožnost. Ali kad spazi onaj tako plameniti i tako čudnovato ozbiljan izraz lica prepade se.

Alfred opazi njegovu zabunu, premda joj nije sljavao uzroka te smiješći se reče mu: Eto gledaj, što bi Ti to naškodilo, da si išao sa mnom? Ali sad pripovijedaj, kako Ti je?

Poslije mature, započe Ivan, želio sam na filozofiju, ali sam vidio, da bi bilo oču vrlo drago, ako bih preuzeo iza njega ljekarnu, koja je stara baština naše obitelji. Imao sam s početka odvratnost od toga, ali sada mi se to svida. Filozofijom se u ostalom bavim dosta u slobodno vrijeme. Ta me je doveo do sasme drugog svjetskog nazora, nego što sam ga imao prije.

Kako to misliš? prekine ga Alfred.

Bog, duša ljudska, to su samo pretpostavke i naše misli, kojima tumačimo neshvatljive pojave u svijetu i u našoj nutrini. Ali, ako kritički analizujemo ove pretpostavke, ne preostaje nam od njih baš ništa. To je ipak tako jednostavno i očevidno: Čudim se, što nisam na to prije došao. Vjera zaodjeva ove pretpostavke u lijepo forme, poput priče urešene prema okolini i prilikama u kojima se nalazi. Kršćanstvo je meni najviši stepen vjerskog razvoja. Iznad njega ima doduće onaj filosofički nazor, koji sam ti spomenuo i kojemu sam sada sam prispišio. Do njega mora vremenom također cijelo Čovječanstvo doći.

Je si li o tom zaista osvjeđenočen? zapita ga Alfred. Zar ne vidiš da se to protivi zdravom razumu, kojim si je čovjek barem svoje duše svjestan i kojim vidi, da je samo neizmjerni Duh mogao ovako stvoriti i urediti svijet? Inače moraš reći da je svijet djelom pukog slučaja i ljudski život sa svim svojim težnjama ja nema smisla.

El! Ali doveđe li te mome nazoru istraživanje moderne znanosti, treba se s time složiti branio se Ivan.

— Koja je to znanost dokazala?

— Pa sve! Osobito prirodne.

— Ali kako onda to, da među učenjacima, a osobito među prirodoznanicima ima takvih, koji čvrsto vjeruju? zapita ga Alfred.

— Imali su nazore one dobe, koja je bila nabožna, odgovori.

— Današnje doba ne može se sigurno nazvati nabožnim, pa ipak živi i sada čitavi niz učenjaka, koji živo vjeruju.

— Takovih će biti mislim vrlo malo, reče Ivan.

— To se varas, ispravi ga Alfred.

Kad bi pročitao knjigu patra Knellera

— Kršćanstvo i moderni prirodoznanici — video bi, da ih ima dosta te su to ujedno i najslavniji.

— To su ostaci njihovog odgoja i sklonost k sentimentalnosti.

— Tako površnim odgovorom ne ćes mi zadovoljiti. Čudim se, kako možeš biti tako lakouman i preći preko najvažnijih pitanja ljudskoga života.

Da se ne uzrujaš molim Te "ripovijedaj mi rade, što ti sada radiš.

— Jesi pravi moderni. Ali nek Ti bude. Učim sada pravo, a u slobodno vrijeme proučavam jezike. Sad sam u praznicima kod roditelja te mi je, kako vidiš, dobro. Evo nas baš pred našom kućom. Nadam se, da mi ne ćeš odbiti, pozovem li te, da pohodiš moje roditelje. Biti će im vrlo drago, Ivan pristade.

Alfred predstavlji svoj prijatelju roditeljima, koji se ovom nenadanom posjetu vrlo radiovali. Ivan osjeti tu milinu lijepoga obiteljskoga života, koju kod njegove kuće nitko ne poznavaše. Srce je njegovo obuzela žalost videći uzajamnu ljubav, koja je sve članove obitelji spajala, pa je mislio na onaj razrovani obiteljski život svojih roditelja, koji skupa ne živu.

Zašto to ne može kod nas biti? pitalo je njegovo srce. Kako bi to bilo lijepo! Čudio se sretan u ovom obiteljskom krugu i nekoliko ovdje probavljenih časova činilo mu se kao odlomak iz pripovijetke o sretnom ostrvu.

»Kraljica mira«.

Svršit će.

Pregled Marijinih kongregacija

pripojenih Matici rimskoj s osobitim obzirom na staleže osnovanih od 1. I. 1913. do 31. XII. 1922.

Zemlje	Svetićeći i bjegosfot	Muževi	Mlađevi	Učenici	Dječaci	Gospode	Gospode i djevojke	Gospodice i djevojke	Muževi i bjegosfot	Ukupno	1913. do 1912.	Svega
Europa:												
Engleska	2	6	4	3	8	69	3	65	17	217	1025	1242
Austrija	29	55	122	93	82	146	24	73	13	1273	1987	3260
Belgija	1	4	48	12	5	6	8	151	2	237	2198	2235
Čehoslovačka	1	3	2	9	5	8	24	52	6	110	—	110
Francuska	3	2	30	18	5	12	12	406	11	509	10755	11264
Njemačka	19	56	625	51	9	85	5	1223	13	2186	4834	7020
Svicaška	8	10	82	30	12	4	9	200	4	359	458	847
Turska	2	6	4	10	4	9	14	31	17	95	426	523
Spađoška	7	20	114	23	13	55	9	196	6	457	1379	1836
Madarska	3	20	23	24	4	32	2	126	—	244	380	624
Italija	11	11	57	78	10	29	7	141	23	366	2856	3122
Kraljevina SHS	3	4	10	4	—	28	—	28	3	80	140	220
Portugalska	—	22	14	2	3	61	—	28	7	137	211	348
Nizozemska	19	54	4	4	18	11	11	107	12	236	505	741
Počeska	1	8	11	33	—	43	2	67	1	166	—	166
Ostale zemlje	2	3	9	4	—	10	5	31	2	72	165	237
Azija:												
Indija	2	16	20	3	4	18	3	36	20	122	278	400
Filipini	2	3	10	1	4	2	7	19	3	19	99	118
Lituge zemlje	—	5	10	4	4	12	—	12	4	52	179	231
Afrika:												
U svemu	1	6	5	9	3	54	4	36	6	124	240	304
Amerika:												
Argentina	1	—	7	4	4	—	2	58	—	56	144	200
Brazilije	—	2	30	12	4	4	1	30	2	89	93	182
Kanada	5	18	2	3	3	—	5	158	5	200	653	673
Chile	13	27	1	9	—	10	2	15	1	68	—	68
Meksiko	2	3	18	3	5	10	17	19	8	85	251	336
Udružene države	2	81	158	37	79	218	45	976	201	1777	5247	7024
Različiti krajevi	21	36	27	7	27	56	8	46	47	251	404	557
Australija:												
U svemu	—	5	—	10	2	9	14	94	6	140	315	455
Svega	122	430	1516	491	293	981	246	5170	480	9729	35252	44.981

VIJESTI.

Janjevo, pošta Priština (Srbija). »Marijina kongregacija u Janjevu na Kosovom polju, bila je sasvim raspушtena zbog prošlog svjetskog rata. Naš upravitelj i župnik vel. g. Luka Filic iznova ju je ustanovio i bude izabran za nadstojnika g. Tona Glasnović, za pohoćnike: Pera Golome i Tuna Pallić, za savjetnike: Serafin Glasnović, Stjepan Ivanović i Fila Pallić. — Sada nas ima svega 93 člana. Pošto imamo samo jednog svećenika — župnika u našoj župi to smo podijeljeni svi kongreganisti na četiri savjetnika. Svaki se savjetnik sa dodijeljenim mu bro-

jem članova isповijeda po jednu nedjelju na mjesec. Sastanke imamo svake druge nedjelje u mjesecu, na koje čitamo pravila Marijine kongregacije, a prve nedjelje držimo klanjanje pred izloženim sv. sakramentom. Svake pak nedjelje na tih sv. Misi imamo također sastanak svi članovi. Za vrijeme Mise molimo krunicu i još koju molitvu Majke Božje, pjevamo litanijski i još koju drugu pjesnicu.

Kako u mjestu nemamo drugih organizacija odlučili smo, da kongregacija osnuje knjižicu prema svojim pravilima te da pomoću nje prosvjetljuje naš ovde osamjenti katolički narod.

Nj. Preuzvišenost, Apostolski nuncij u Beogradu Herm. Pellegrinetti poslao nam lijepo pismo, u kom među ostalim veli: »Ne mogu, a da ne poхvalim revnost tih vrijednih mladih muževa i dobar duh, koji vodi to Marijino društvo. Prosvjetljivati um i oplemenjivati srce, pomoću dobre knjige i štampe te tako širiti katoličku znanost i prosvjetu, to je zaista djelo vrijedno svake hvale i pomoći, osobito u sadanju vrijeme, kad su katolici napadnuti sa sviju strana od neprijateljske štampe. Zato i rado dajem svoj blagoslov toj pobožnoj ustanovi, njezinim uteviljejima i svima, koji su pomogli ili će još pomoći za njezin uspjeh. A u znak moje ljubavi za sve te dobre katolike dajem moj mali darak od 1000 dinara običavajući, da će kasnije još i više dati.«

Mi smo duboko zahvalni Njegovoj Preuzvišenosti za milostivu naklonost i dar, pa se obraćamo prošnjom na sve katolike širom domovine, da nam pomognu bilo knjigama bilo novčanim darom. — Lazar Glasnović, tajnik.

Zagreb, Djevojačko društvo kod Svetišta Srca Isusova.

Radujemo nas vijesti drugarica širom domovine, kako štuju Bož. Srce, pa i mi to revnije nastojimo, da mu ovđe u središtu štovanja njegova, iskažemo ljubav svoju. Osim svojih redovitih dužnosti nastojimo da ga nedjeljom i blagdanom uzveličamo pjevajući kod rane sv. Mise. — Dne 4. II. prikazivali smo u dupkom punojeromskoj dvorani simboličku igru »Radost i tuga« i šaljivo »Kad mačke nema...« Čistim prihodom od 2500 dinara primaknuti smo se bliže davnog našoj želji — društvenom barjaku. Zadovoljstvo pak gledalaca potiče naš na vjernost društva i revniji rad.

Opaska uređišta. Najljepši je prizor Bož. Srcu bio jamačno onaj u sobici kraj pozornice, kad su sve predstavljačice posve spremne za igru, njih 15 — zadnji četvrt sajta prije predstave zajednički molile krunicu...

Djevojačko društvo u Podrav. Mostavini. Za nas se slabo zna, jer se nijesmo već odavna javile u »Glasniku«. Kako radimo. Naš rad nije za vrijeme ovoga čutanja nikada prestao, dapače uvijek je bilo u našem društvu mnogo veselja i oduševljenja da radimo za katoličku stvar. Ponajglavniji bijaše nam posao, da svaka od nas bude što bolja i religioznija. Gotovo svake nedjelje imasmo sastanak, gdje se čita duhovno štivo, ili se drže poučna predavanja. Bilo je u selu i naših vršnjakinja, koje su nam se smijale i prkosile, no nas to nije ništa smetalo, i mi smo pobijedile.

Od postanka našega društva davali smo više predstava sa lijepim rasporedom. Tako u zadnjoj predstavi prikazivali smo igrokaze: »Snjeguljica« i »Znatnijeljni Ivića«, a bilo je i nekoliko deklamacija. Uspjeli naših predstava bio je uviček velik, pa nas je to još više oduševljivalo za daljnji rad. — Do sada iz društva otišlo je sedam članica u samostan, gdje će posvetiti sav svoj život slavi Božjoj. One nam često pišu i vrlo su zadovoljne sa svojim staležom. Nedeljnu sv. Prcišćest i kićenje crkve obavljamo redovito. Do sada smo primili sv. Prcišćest do 750 puta. Broj članica iznosi oko 26.

Eto toliko javljamo o našem radu, da znadu braća i sestre širom doma, da se i u našoj župi sve više diže vjera naših otaca.

Drenovci. Na svjetlo Marinje izašle smo sa igrokazom »Bogata tetka«. To je vrlo poučan komad osobito se krasno završuje: oholost i pretjeran ponor vod-propasti, a samo poniznost i zahvalnost može da pruži sreću na ovom a blaženstvo na drugom svijetu. — Kad god naše djeve, društvo izlazi bude silno posjećeno, te se neki upravo čude što mogu djece na selu, a mi smo sretne da im možemo to priuštiti. No za sve mi imamo zahvaliti Isusu, koji nas jači i našem preč. gosp. upratitelju, koji nas uči — Čist prihod bio je namijenjem domaćoj Hrvatskoj čitanici.

Prošle su godine pošle 3 naše drugarice na duhovne vježbe u Đakovo, što je bilo i njima i društvu, a po tom i župi, od velike koristi. — Dužnosti svoje vršimo revno, svake prve nedjelje u mjesecu imamo zajedničku presv. Prcišćest, a neke po mogućnosti i češće. — M. Villć glavarica.

Sastanak Marijinih kongregacija.

Ove će godine biti euharistički sastanak u Zagrebu 18—19 kolovoza. Tamo će pohrlići Hrvati katolici iz svih krajeva; doći će braća Slovenci. Smije li tu onda faliti katolička omladina? Upravo onom zgodom treba da ona zasvijedoči javno svoju živu vjeru i ljubav spram Isusa Boga u presv. Euharistiji; poklonom i sv. pričešću. Uz svoj narod valja osobito da katolički učenici i učenice viših, srednjih i sličnih škola zazovu Božju pomoć i krepst u svom razvitku i radu; da otvoreno priznaju svoju ovisnost o Božanskom Spasitelju i reku Mu: »Pošli svjetlost svoju i istinu svoju, neka nas vode i izvedu na svetu goru tvoju i u šatore tvoje. Onda ćemo pristupiti k žrtveniku Božjemu, k Bogu radoći i veselja svoga« (ps. 42).

Stoga stavljamo ovim na srce svim kongreganistima i kongreganicama, da porade u obiteljima i med znancima, kako bi što više osoba učestvovalo spomenutom sastanku, javno počastili euharističkog našeg Boga i zazvali Njegov blagoslov na sve hrvatske krajeve.

Da što bolji i trajniji bude plod euharističkog sastanka kod katoličke mladeži, odlučimo se i na *sastanak Marijinih kongregacija srednjoškolaca i srednjoškolki* i to kako dolje u rasporedu. Tada ćemo skupnom sv. pričešću proslijediti euharističko djelo i pomoliti se za katolički pokret med omladinom. U vijećanjima ćemo raspraviti o vlastitoj reformi i nacrtu daljnog rada. Nači ćemo se eto u SHS prvi puta skupa kao Marijina djeca, da se porazgovorimo o našim vjerskim uspjesima i potrebama. Tu ćemo iskusiti, da »misli dobrim savjetom dobivaju moć« (Proverb. 20, 18) i Bogu ćemo zahvalno priznati: »Blago čovjeku, koji od tebe čeka pomoć« (Ps. 83).

Zelimo, a i vi s nama, da ovaj naš prvi sastanak što bolje uspije i zareže duboke crte u daljoj povijesti naših Marijinih kongregacija. Stoga preporničamo, neka svako vijeće posebice raspravi o referatima i na vrijeme potpisano Savezu saopći svoje želje i opaske. — Isto će tako dobro biti, ako svaka kongregacija izabere i pošalje jednoga člana ili članicu, da je službeno zastupa i dotično izvijesti o životu i radu svoje kongregacije.

Katolička omladino! Spremaj se već sada, da pohrliš u Zagreb na svoj I. kongreganički sastanak. »Pomoći naša u ime Gospodnje!« (Ps. 123). Bog, koji daje sjeme sijaču, dat će da uzrastu žita pravde vaše! (2 Kor. 9, 10).

Sa svetim Djetetom svojim neka nas blagoslovi Djevica Marija.

Zagreb (Palмотић 33) na Uskrs 1923.

Savez upravitelja Marijinih kongregacija.

Sastanak srednjoškolskih muških Marijinih kongregacija 20. kolovoza.

U 7 s. j. zajednička sv. pričest u crkvi presv. Srca uz kratku propovijed. Obnova posvete bl. Djevici. U 9. s. u dvorani sv. Jeronima, Trg I. br. 18 Referati: 1. Marij. kongregacija i savremene potrebe. 2. Marij. kongregacija i dačka nutarnja orijentacija.

Sastanak srednjoškolskih ženskih Marij. kongregacija 18. kolovoza.

bl. Djevici. — U 3 s. pop. u dvorani čč. SS. Milosrdnica: — Referati:

1. Marij. kongregacija i nutarnji život. 2. Apostolat kongreganitsicā.

MISIJSKI VJESNIK.

Može li crnac ljubiti.

E. Davister D. I.

Kada se misijonar iskrcu među crncima, prični mu se, kao da su ga crne guste tmine zaokupile. Kako će prosvijetliti ove divljake, za koje se veli, da su živine a ne ljudi? Kako će izobraziti ovo jedva ljudsko srce? Kako će prodrijeti u nj, kako li će ga prije svega upoznati?

Zalibože što misijonar dublje prozire ovo bijedno srce, to bolje razlikuje crnu smjesu nepostojanosti i sebičnosti, što je crncu prešla u krv i u dušu. Pa još i sada upitajte kojeg starog misijonara, upitajte ga odrješito: »Ima li u crnca ljubavi?« Vidjet ćete, kako će se za čas sabrati, a možda će i oklijevati prije nego što vam odgovori. A zašto to? Zato, što odgovor nije posve siguran. Ded da zajedno pokušamo riješiti ovo šakaljivo pitanje: ja ću vam dati gradiva, a vi ćete izvesti iz njega zaključke.

Ima tomu deset godina; bilo je to u Ki Santu; jednog jutra pozove neprežaljeni otac Van Henexthoven, tadašnji poglavac misije, jednog oca pa mu reče: »Već od više vremena želim spojiti Ki Santo sa Sandom prijekim putem; put preko Kimpaka odviše je po strani. Između vaše zadnje misijske nasobine i prve u Sandi ne može biti mnogo nepoznatih sela. Danas se spremite, pa sutra na put; udarite ravno na Sondu i nadite nam dobar put.«

Sjutradan u jutro oputuje misijonar, ojačan očinskim blagoslovom, sa pet mladih kršćana, koji su nosili njegovu prtljavu. Iza ručka oko tri sata stignu na kraj poznatog im svijeta. Dalje pred njim pružala se u nedogled neizmjerena »djevičanska« Šuma, u koju je trebalo zaći i u njoj se snati! Baš je tuda prolazio ojači momak. »Odvedi me tamo do sela«, reče otac i štapom pokaže prema Sondi.

— »Ne, Míumu, (poglavlivo), to je nemoguće.«

— »Zašto?«

— »To je okrutno selo; uvijek ratuje sa svojim susjedima. Stranci, što se usude tamo otici, nikada se ne vraćaju. Nemojte ići tamo, ubit će vas.«

— »Ne hoće se ništa, već me samo odvede.«

— »Ja da te odvedem? nikada, nikako mi se neće, da me izjedu, kao što su svu silu drugih izjeli!«

Nu prekrasni u zgodan čas obećani matabiš, svila srebrom izvezena, sklone ga, te ipak pristane. Podgodiš se, da će se vodič zaustaviti nešto podalje od sela, a onda se može natrag povratiti što brže može. Mala četa dadne se na put. Pred misijonarom najednoč zamukli dječaci; voda je brzo odmicao s načuljenim ušima. Put, kojim su išli, bio na zavoje; bio je s obje strane okružen sad gustim, nagomilanim povijušama, što se uspele i ispreprele po granju drveća. Misijonar se htio zabavljati, no sva mu je muka bila uzalud: jezici, što bi se inače znali tako razvezati, bili su sada kao ukočeni od straha. Pa i sam voda htio je dva ili tri puta, kad je došao koji poprečni put, njime udariti; no kompas je misijonaru odmah pokazao varku te je naš voda hoćeš ne češ udario pravim smjerom, diveći se ovome misijonarevu neshvatljivome njuhu.

Napokon iza dva sata ovakog štutljivog hoda raspoznamo u daljini zeleno lišće banana, što obično okružuju sela urodenika. Bez oklijevanja stane moj urodenik iskati svoj matabiš; zatim se okrene i nestane ga.

Sada stupa misijonar na čelo četice preporučujući se svojem Andelu čuvatu i za koji četvrt sata stignu u selo. Kao svako selo urodenika, i ovo je nesredana skupina mnogobrojnih siromašnih koliba od suhih biljaka. Došljake su morali opaziti, jer se ne vidi nijedna žena, nijedno dijete. Samo se u danu sela vidi nekoliko ljudi, gdje ozbiljno govore. Misijonar, praćen od svojih kršćana, kreće k njima. Jedan čovjek ovijeg stasa, krvava oka rastane se od drugova i kreće prema došlaku. To je poglavica. Iza obična pozdrava reče misijonar:

»Poglavlivo, brzo će se unočati; susjedno je selo jošte daleko; mogu li prenjeti u tvojem?«

»Bijelče, čekaj, dok se posavjetujem sa svojim ljudima.«

Za ovog razgovora približili se mladi nosioci hrpi urodenika, da bi doznali za njihove namjere i čuli njihove riječi; jedva dakle što se poglavica udaljio, vrate

se k misijonaru, pa mu dršćućim glasom rekoše:

»Nemojmo ovđe prenoći; oni nas hoće da ubiju.«

»Kako vi to znate?«

»Culi smo njihov razgovor; odlučili su, da nas ubiju po noći; nemojmo ovđe prenoći; hajdemo odavle.«

Stovenac misijonar sa svojim novokrštenikom.

tako živahan, bio je sada nekuda mrtav i militav. Kad je medutim misijonar u kuta rasprostro hasuru i kabanicu smotavao, da mu bude jastuk, rekoše mu dječaci pridruženim glasom:

»Oče, oče! nemojmo spavati ovu noć; bdijimo svi skupa.«

»Djece moja, ja sam vrlo umoran, ja ču spavati, a vi radite, što vas je volja.«

»E pa dobro, mi čemo bdjeti svu noć.«

Otač se pomoći i ispružiti na onoj jednoj postelji i brzo zaspao.

Kada se probudio, vido je, gdje sunčani traci, što su kroz pukotine kolibice prolazili, obasjavaju gamutljiv prizor: uz njegovu su glavu sjedjela dva dječaka, uz noge treći, a druga dvojica naslonila se ledima na vrata. To su bili mali stražari, što su junački i vjerno ostali na svome mjestu, te je njihova prisutnost i strah od osvete neprijatelje odbila daleko.

»Gle čuda! moja djece, mi još živimo?«

Mjesto odgovora svi se veselo nasmiješili.

»Djeco moja, vama je slobodno otići, ali ču ja ovđe ostati: no zar ćete imati srca, da me ostavite?«

»Ne čemo Te ostaviti, oče, nipošto ne čemo: umrijet ćemo s tobom; ali sjutrašnje sunce ne će nas više žive zateći.«

Poglavnica se vrati, pa mi kao prijatelj i zaštitnik reče:

»Bijelče, ti možeš prenoći u mojoem selu.«

»Dobro, poglavico; nu ti me hoćeš ubiti po noći! Pa neka; ja se predajem u tvoju vlast; ipak me dobro čuj; bijeli će osvetiti moju smrt; oni će vas redom poubijati i u vjetar hacili pepeo vašeg sela; ja ču vam pokazati, da vas se ne bojim. Poglavnico, pokaži mi svoj stan, ja ču baš u njemu prenoći: u tvojoj ćete me kući ubiti.«

Za čas su zbumile ove neočekivane riječi poglavici, no opet u brzo nastade hladnokrvan, te odvede strance u svoju kolibu osvjeđočavajući ih, da im ne će nitko ni najmanjeg za učiniti.

Kad je došla noć, pokušali smo jesti; no bilo zbog uzbudjenosti bilo zbog umornosti nitko nije imao teku te je tako večera bila brzo gotova. Po-sjedamo oko zapaljenih cjevanica,

što su polako dogarale; razgovor, što je bio obično

Misijonar iz Afrike „Glasniku“.

O. Rudolf Orler, misijonar iz kongregacije Sinova Presv. Srca, šalje nam iz Wau glavnog grada provincije Gazelina Rijeka, slijedeći izvještaj:

Wau, 9. V. 1922. Mi misijonari u Bahr-el-Ghazalu ne stanujemo u jako naručenim krajevima kao naši misijonari u Ugandi. Ono malo pučanstva,

što se nalazi u ovim krajevima, ne žive u selima, nego je rasuto po velikim prašumama. Moraš putovati cijele dane po prašumama, a da ne susretneš ni jedne žive duše. Ovo je najveća poteškoća gledje propovijedanja sv. vjere. Ali unatoč ove poteškoće raste broj naših obraćenika. Druga poteškoća je upliv islama, koji se po useljenim trgovcima, činovnicima, i vojnicima sve više širi, ali ni te se pogibli ne bojimo.

U Wau imamo oko 150 katolika crnaca, u Kajangu 165, u Uboru 115, u Raffili-u 75, u Clevelandu 70. Sve ove postaje nalaze se više ili manje blizu grada Wau. Katekumena imamo također lijep broj. Daleko na jugu od mjesta Wau imamo postaju Uupoi među crnačkim plemenom Niam-Niam. Ovo pleme zove se A-Zande (ljudi Zande), a pleme Dinka dalo im je porugljivo ime Niam-Niam t. j. ljudi, koji mnogo jedu i pod tim su imenom posvuda poznati. Među Niam-Niam vlada velika naklonost prema kršćanskoj vjeri; šteta, da tamo ne imamo više postaja i misjonara.

Naši su obraćenici u glavnom dobri katolici. Svake nedjelje prevaljuju put od više kilometara, da mognu prisustvovati svetoj misi i primiti sv. sakramente. Uz pomoć Božju čudoredno dobro žive, premda moraju živjeti među veoma pokvarenim poganskim svijetom. U opće se može reći, da je narod sklon kršćanstvu. Djeca, temelj budućega naraštaja, jesu većim dijelom u našim rukama.

Budući da je nas misjonara mašo, te ne možemo sami obradivati povjerenog nam polja rada, služimo se katekistima. U udaljenim krajevima, samo ako se može sabrati nekoliko djece za vjeronauk, postavljamo katekiste, koji drže školu, uče molitve, daju pouku u čitanju i pisanju. U misionskoj postaji rade misjonari, ali jedan od njih mora češće obilaziti katekiste, te ih nadzire, opominje i oduševljuje. Kada djeca iz katekističkih škola znaju čitati i pisati, i kada dobro nauče mali katekizam, tada se moraju preseliti u misionsku postaju, gdje dobivaju temeljitu pouku u katekizmu, da napokon prime sv. krštenje. Iza krštenja ostaju još nekoliko mjeseci na postaji, da se priuče primanju sv. sakramenata. Cijela pouka na katekističkoj školi i misionskoj postaji traje barem dvije godine i po, a kod nekih i više.

Sa odraslima se ne može mnogo šta poduzeti i polučiti. Jedini uspjeh, što ga kod njih obično možemo postići, jest, da nam šalju svoju djecu u školu i da ne smetaju djece u vršenju njihovih vjerskih dužnosti. To oni rado čine i ponosni su, ako imaju sina katolika, koji uz to zna »čitati papir«. I gdekoj se odrasli prijavljuju za krštenje, ali obično odustaju od molbe, kad im se veli, da se moraju okaniti mnogoženstva. No barem na smrtnom času mnogi odrasli nade put u nebo. — S mlađim naraštajem rastu i šire se novi nazori, pa se mi tješimo nadom, da će duh poganstva sa starijim naraštajem također leći u grob, ili barem da se će biti više mjerodavnih u ovim krajevima.

U Wau imamo također časne sestre misijonarke; brzo će otvoriti također i u Kajangu novu postaju i tako pomagati misijonare osobito u obraćenju i odgajanju ženskog spola. Žene ovih krajeva jesu naučene, da ih se prezire i da se s njima postupa kao sa robovima. Često puta ne pokazuje nikakova smisla za naše riječi o vjeri. Jedna mi reče: »Ja želim ovđe mnogo plesati i dobro jesti, a sa smrću bit će sve svršeno«. Pitam jednu drugu ženu: »Kuda ćeš ićiiza smrti i šta će biti od tebe?«, a ona mi

odgovori: »Sa smrću će biti svemu kraj«. No ovaj nehaj nije posve općenit. Jednoj ženi n. pr. velim: »Za što se ne moliš?« — »Ne znam«. — »Ja ču te naučiti, moraš ići u nebo«. — »Šta je nebo?« — »Mjesto, gdje stanuje Bog i dobri ljudi, koji će tamo biti uvijek sretni«. — »Mazar ti misliš, da bi Bog i meni siroti dao raj?« — »Sigurno. On ti želi svako dobro, on te ljubi«. »Ah! abuna! (oče naš) ti mi pripovijedaš lijepo stvari. Ovdje mi niko ne želi dobra, uvijek me tuku; ja bih željela upoznati toga Boga«.

Mi misijonari imamo također raznih potreba. U prvom redu je milost Božja, koje osobito trebamo. Glede ove nas kršćani u Evropi veoma pomažu, kada se mole za nas. Ostale potrebe jesu: odjela za crnce, predmeti za bogoslužje i ures crkava; za tim novac za uzdržavanje misijonara, katekista, za gradnju kapelica — škola. Što obiljnije misijonar raspolaže ovim sredstvima, to mu je djelokrug širi i upliv jači.

Poglavljača Šiluk crnaca.

Misijske sekcije Mar. kongregacije u Travniku.

Vanredno nas razveselilo pismo afričkog misijonara O. Mlakića otisnuto u Glasniku, I O. Mlakić u Chartoumu i O. Kohnen u Lulu: oba su travnički sjemenarci. Zato je i razumljivo, da su nama njihove misije najmilije. A mislimo, da bi se i drugi u SHS trebali za njih više pobrinuti, jer su njih dvojica sada jedini hrvatski misijonari u poganskim zemljama. K tomu su oba baš u Africi, a jedni Crnici produžuju najviše samlosti u ljudi. Kad bi se otvorila posebna rubrika »Za naše misijonare u Africi«, moglo bi im se možda bolje pomoći. Zrno do zrna! . . . U tu svrhu prilažemo 75 dinara.

Sve četiri misijske sekcije Imale su sijelo ovih dana. Eto mu rasporeda: »Bone Deus, amor meus« (Dobri bože, ljubav moja!) izvodi sjemenični zbor dvo-glasno. Prolog govori S. Miličević VI. r. »Marijo zvijezdo mora« tamburaški zbor vanjških gim. »Misijska smotra« čita M. Jović VI. r. »Moji jadi« zbori E. Ljubić I. r. »Na žalu« zbori J. Marković V. r. Volga, Volga« tamburaški zbor. »Monumenta Xaveriana« čita A. Livajušić VII. r. »Ja ču poći« zbori K. Maničinović IV. r. »Z bogom« zbori I. Zovko IV. r. »Junak iz Like« tamburaški zbor. »Afrika zove Gospu« pjeva sjem. mješ, zbor. Zvonimir Blažin pročelnik. Stjepan Bäuerlein tajnik.

Popis hrvatskih katoličkih knjiga, koje ima na skladistu Prva hrvatska dijonička tiskara u Osijeku, Kapucinska ulica br. 8. Izašao je, te ga svatko može dopisnicom naručiti kod gornje tiskare, a dobiva ga besplatno. Čudit ćete se, koliko, kako raznovrsnih i kako lijepih knjiga imade i hrvatska katolička književnost.

UPOZORUJEMO.

Molitvenik »Srce Isusovo spasenje naše«, što ga štovatelji Presv. Srca toliko traže, ipak je jednom doštampan u svom petom izdanju. Javljamo dakle svima, da ga mogu već sredinom svibnja dobiti i to uz ove cijene: u lijepo crno platno uvezan sa zlatnim napisom i nikatom 15 dinara; u platno vezan, ali sa zlatnim obrubom na listovima 20 dinara; u finu kožu vezan sa zlatorezom 50 din. Pripominjemo da ima mnoga slika i vrlo fini tisak.

Dopisnice sa svetim slikama na bijelom papiru: komad po 1 Krunu, 100 kom. 75 kruna; na žučkastom papiru komad po 50 filira, 100 komada po 40 kruna.

Kod Uprave Glasnika Srca Isusova se može dobiti: »Kongreganist« i »Kongreganistica« — molitvenik Majke Božje — u lijepo platno vezan 10 din.; sa zlatorezom 12.50 d. Život sv. Margarete 6 din. Život sv. Ivana Berlhma 5 din. Pomoć obitelji — 2 din. Sveti ura pred Svetotajstvom 2 din. Slike Srca Isus. i Marijina za zid bez okvira komad 5 din.

MILODARI.

Za svetište S. I. u Zagrebu, Bakar TM 10. Breg JB 20. Calma EP 5. Čućerje Sesvete MT 20. Don. Andrijević KT 13. Don. Vidovec JS 2.50. Dubrovnik VM 62.50. Fojnička IG 10. Gorn. Andrijević MS 20. Gorn. Vlahnička IP 10. Gundineci JI 2. 1V 10. Karlovac MM 10. Kostrena MB 40. Mali Lug AC 10. Mrzović KH 5. OS 5. Nijemci ORE 25. Novi Sad MP 10. Otok MG 10 Piškorevc IZ 25. Pittsburgh PB 25. Praznice MM 10. Sesvete Podr. MK 10. Subotica JH 10. Tuzla JD 10. Zabjajak DB 10.

Za obnovu Svetišta S. I. Bizovac AF 10. VSt 10. Bratstvo NK 5. Kraiova JP 10. Križevci TK 15. Meduršić IS 30. Orlović JB 10. Radatović HG 25. Slano MG 25. Valpovo VN 200. Varaždin. Treći razr. djev. škole Sest. Uršulinka 25.

Za zvonu Svetišta S. I. Sv. Ilija L. Stj. 5 d.

Na čast Gospe Lurdske: Šibenik OG 5.

Za sv. Mise: Calma EP 15. Parkaševac AB 75. Jelenje BR 20. Kamenica RH 12. Karlovac MM 10. Lasišće MJ 40. Novi Jankovci JG 10. Omiš MB 10. Otok AV 25. Podvinje MB 25. Pittsburgh PB 25. Prijedor J i AD 10. Pučišće Prazni. MI 10. Rače KD 30. Sv. Ivan Zelina MZ 10. Zagreb GV 35.

Za raštr. Glasnika S. I. Bakar TM 10. Bistrinčić MA 5. AO 7. Brekinska IFS 5. Cirkovljani TP 10. Calma EP 10. Dolarjev MT 35. Don. Rijeka MF 2. Djakovo JG 25. Ferdinandovac LS 20. Gašinci TG 20. Gospić SD 10. Hvar JN 10. NN 5. Illok AT 12. Jajce NN 10. Klakar AP 20. Komlećinci FZ 2.50. Križišće MB 5. Kučanci MZ 8.50. Kukujevci EP 10. Livno NN 12. Miljeveci KK 10. Mokošica MM 10. Mrzović MN 20. New Duluth Min. JV 100. Nijemci JB 35. EL 40. Nikinci KR 10. Ohrida DL 20. Osijek JK 30. Palić MI 10. Pittsburgh PB 25. Petrovaradin MV 10. Povlje DZ i AV 10. Prezid MO 10. Prijedor J i AD 16. Rakovac PP 10. Razdrto MS 5. Ruma St Št 10. Sarajevo TC 12.50. TL 25. Slano MG 10. Slunj MJ 10. AL 25. Sokolovac MZ 5. Split ST 5. Steelton Pa J. Javišak 202. Subotica IJ 5. LLV 25. Supetar TM 5. Sv. Petar Mrežn. ž. ur. 100. Šibenik OG 5. Travnik IH 20. RT 5. SK 5. Varaždin Franjev. sakrist. 10. Virovitica JJ 5. JM 10. EN 5. Žemun JO 10. Zlatar MM 2.50.

Za kruh sv. Ante: Berkasovo ŽB 10 D. Bokšić JK 5. Breg JB 30. Dubrovnik VM 62.50. Kraiova JP 10. Mrzović OS 5. Pittsburgh PB 25. Sesvete Podr. MK 5. Vel. Bukovec ž. ur. 10. Vinkovci RM 5. Žuta Lokva JV 25.

Za stradajuće Ruse: Bakar TM 10 D. Kraiova JP 10. Križevci Št K 10. Pittsburgh PB 25. Split dr. JB 250. NN 10. NN sabrano 183. Vrapče ž. ur. 75. Zagreb NN po PF 150.

Za mislite među poganimima: Ali pašin most DH 10 D. Grabovpotok VK 5. Hrastovac ŠB 100. Nijemci OR-E 25. Paralito MP za misionara Hrvata 200. Pittsburgh PB 25. Split MD 20. Travnik S. kongr. 75. Zagreb Djevojke Slovenke sabrale 100. I Ot za crnca da se krsti na име Ivan 50. Vj. Kr. 100. Sv. Jelena Djeca pučke škole za krštenje jednog crnca 25 d.

Broj 6.

Tečaj 32 1923.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

Glasnik Presv. Srca Isusova.

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovijen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkim draštvama za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmonić 31.

Na euharistički kongres u Zagrebu!

U počast Bož. Spasitelju u presv. Otajstvu, a za procvat duševnog života hrvatskoga naroda obdržavat će se u Zagrebu 18. i 19. kolovoza veliki euharistički kongres.

Iz svih hrvatskih krajeva treba da dode što više muževa i revnih katoličinja, jer će prisutnost njihova svjedočiti, da hrvatski narod hoće, te mu javnim životom vladaju vjera i ljubav Isusova.

Spremajmo se stoga i štedimo, da nas tada mogne što više u Zagreb. Odbor za kongres isposlovalo je *polovičnu cijenu na željeznicama*. Za stanove se također vodi briga, samo treba da se što prije *javite svome župniku, najkasnije do 15. srpnja*, jer će on morati javiti do 1. kolovoza preko biskupskega odbora u Zagreb. Svatko neka točno označi, da li baš mora imati svoj krevet, jer će većina prespavati u sobama doduše, ali na slami, pa treba da sobom ponesu plahtu. *Iskaznice* za sastanak dijelit će se kod dolaska u Zagreb.

Odbor za euhar. kongres dao je načiniti lijepo slike s molitvama, što ih je sastavio presvjetliji biskup Dr. Lang za dostojan uspjeh kongresa. Čist prihod ići će za djelomično barem pokriće troškova kongresa. Preporučamo svima da si nabave te sličice ima ih 6 vrsta, a stoje komad po 2 Kr. Dobivaju se kod Odbora za Euh. kongres, Zagreb I. Nadbiskupski dvor.

Sastanak Revnitelja S. I. i povjerenika Glasnika Srca Isusova prigodom euharističkog kongresa.

Braćo i sestre!

Iza svećenstva i redovništva zahvaljuje Vama ne samo »Glasnik S. I.« da je najrašireniji list hrvatskoga jezika, nego Vam zahvaljuje i Božansko Srce da ga sav hrvatski narod poznaje i ljubi. U Vašim redovima stoji najveći broj onih, koji najviše štuju i primaju presv. Otajstvo; na Vas računa Krist Gospodin, da ćete mu također prigodom euharističkoga kongresa privesti u Zagreb što više štovatelja.

Misleći na to, smatra se vodstvo Apostolata S. I. i uredništvo Glasnika obvezanim, da Vas tom prigodom napose pozdravi, čuje Vaše izvještaje i želite te da se prijateljski razgovorimo o daljem radu.

Pozivamo stoga 1. Sve predstojnike i odbornike »Vojska Srca Isusova« i njihovog pomladka,

2. sve povjerenike svjetovnjake i povjerenice »Glasnika S. I.«

3. sve glavarice i revniteljice »Djevojačkih društava S. I.« i njihovog pomladka, da dodu tako u Zagreb, te mognu u subotu, dne 18. kolovoza u 3 s. po podne prisustvovati našem sastanku kod Svetišta Srca Isusova.

»Dodi kraljevstvo Tvoje!«

Raspravljat ćemo: 1. Rad za Srce Isusovo jest rad za narod; 2. Život u društvima Srca Isusova; a) kakav jest; b) kakav bi trebao da bude; c) kako da se osigura.

Tom prigodom podijelit ćemo i najrevnijim povjerenicima Glasnika obećane slike za zid kao priznanje.

Da Vam što više olakšamo pobrinut ćemo Vam se kod središnjeg odbora za siguran stan, samo treba da nam se napose javite najkasnije do 15. srpnja i to točnom adresom i oznakom službe i časti, koju među gore spomenutima imate. —

Naknada Bož. Srcu.

Opća nakana za lipanj, blagoslovljena od Sv. Oca Pija XI.

Mnogi vele, da najrade čitaju u Glasniku zahvalnice. Lijepo je to i mi bismo mogli polovicu Glasnika ispuniti s njima, jer se sve većma mnoge darovi Bož. Srca i zahvalnost uslišanih molitelja. Ipak tim ganutljivim izlevima srca dajemo tek jednu stranicu za opširnije, a drugu da se preostale kratko spomenu. Neki nam to zamjeraju i pokazuju na druge listove, koji toga više donose. Mi ipak ostajemo kod toga, da tek osmi ili dapače šesnaesti dio Glasnika ispune zahvalnice.

Zašto to činimo? Zato, jer je pouzdanje, prošnja i zahvalnost Presv. Srcu tek jedan dio štovanja Bož. Srca, a Glasnik njegov treba da njeguje svestranu pobožnost prema njemu. Naslijedovanje Bož. Srca u životu i radu i trpljenju je najvažniji dio i stoga mu se najviše prostora ustupa. Povrh toga ima i puno plemenitijih načina od same prošnje, kojima se časti Bož. Srce, pa treba i do njih dizati veledušna hrvatska srca. Prosna molitva sadržaje gotovo uvijek nešto sebičnosti; dočim je prva svrha pobožnosti Srca Isuseva čista ljubav. »Zato ti otkrivam Srce svoje, — reče Spasitelj sv. Margareti — da ljudi bolje upoznaju ljubav moju te mi uzvratite ljubav«.

Tko ljubi, nastoji se ljubljenom prilagoditi — i eto naslijedovanja. Tko ljubi, žalosti se za ljubljenim — i eto naknade. Ne nastoje li dobra djeca da osobitom revnošću naknade roditeljima žalost, što im zadao zli susjed? Ne ustaje li prijatelj na obranu povrijeđene časti svoga prijatelja? Ne dolazi li zaručnica i na rešetku zatvorenog zaručnika? . . . A Isus, toliko pogrdjivani Isus, nije li nam više od zaručnika, prijatelja, oca? »*Tko ne ljubi mene više nego oca i . . . nije mene dostojan*«. Mt. 10, 37.

JEDINSTVO

svermira i jedinstvo u prirodi potječe nas na jedinstvo roda ljudskoga, a to jedinstvo, popunjeno s naukom Isusovom o »općinstvu svetih«, vjerski je temelj i drugi jaki razlog naknade. Milijuni zvijezda zajedničkom se sistemom drže, kreću i jedna drugu rasvjetljaju; milijuni biljka dobivaju hrano iz zemlje i same su opet hrana životinjama, da se opet i ovima čovjek može služiti; milijuni ljudi ovisni su u svom dobroj i boljem životu jedan o drugome. Pred Bogom i Isusom svi smo jedno, jedna obitelj, jedno tijelo — ljubav nam je vez.

U svakom selu ili narodu ima nevaljanaca, pa ipak se veli: ovo selo je dobro, ovaj narod je dobar. Dobro je selo kraj svih svojih nevaljanaca, jer dobiti naknaduju zločestoču zlih; slično i narod. Jedinstvo, koje daje prednosti n. pr. da može biti narod bogatiji, ugledniji, daje i obveze, da se dobri naprežu i poprave nevaljanštinu slabih. Jedinstvo roda ljudskoga daje svakom pojedinom čovjeku neke prednosti, ali ga u isti mah jednakom mjerom i obvezuje, da naknaduje slabosti nevaljanih. Dok se veselim, što nam Arapi i crnci zimi prehrane naše lastavice i pošalju nojeva pera, sionovu kost, banane i drugo, treba da većim djelima ljubavi naknadimo ona uboštva i mržnju. Što njih uništava . . . Dok barbarski narodi čine tamnu pozadlinu, a Eskimi bijele oblačiće na velebnoj slici svjetske povijesti, što je pišu prosvijetljeni narodi, dotle treba da zrake prosvjete odsjaju s lica katolika i topla struja ljubavi da struji sa srca njihova na tu tamu i led. Bog Gospodin gleda tu sliku i naknada dobroih čini mu je jedinstvenom.

skladnom, milom . . .

Znaš li ti, hrvatski brate, koji narod, što više vrijeda Stvoritelja nego li naš, a ti naknaduj svojom dobrotom njegovu nevaljanštinu, da svijetlo tvoga poštenja i njega rasvjetli. »I u svijetu Tvojem ići će narodi skladno! Iz. 60., 3.

REPARACIJA KRIŽA.

To svijetlo, ta ljubav, ta naknada je prvo Isusova, jest ona velika reparacija Križa. »Jednom žrtvom dovršio je za uvijek posvećenje«. Hebr. 10, 14. No to posvećenje treba da postane naše, treba da ga ljudi sebi primijene. I baš po tom, što su medusobom jedno i svi kao jedno tijelo u Isusu otkupljeni, mogu i moraju da se medusobno pomažu, te budu dionici potpunog otkupljenja Isusova. To biva raznim načinom, ali osobito naknadivanjem. »U tom je predivna dobrota i blagost Božja, što je dao slabosti ljudskoj, da može jedan za drugoga zadovoljiti«. — veli crkvena nauka u rimskom katekizmu. »Kao što se udovi tijela medusobno pomažu, i ako jedno trpi, teško je to i drugima«, (1. Kor. 12, 25.) tako se dostoji pravda Božja da primi, što mi kao članici Isusova tajinstvenoga tijela, jedan za drugoga trpimo.

»Radujem se trpeći za vas i nadopunjam ono, što još treba mukama Isusovim u mojem tijelu za njegovo tijelo, koje je Crkva«. — veli i vrši sv. Pavao. (Kološanima 1, 24.) Pavao kao članak tajinstvenog tijela Isusova radosno trpi i više no bi sam za sebe trebao, da naknadi ono, što drugi premašo trpe, samo da i njima bude na spas otkupiteljska muka Isusova. Eto velikog naknadnika!

Kod prikazbe ulije svećenik u vino i kap vode. Kod pretvorbe se i ona s vinom pretvori u presvetu krv. I ona kap vode čini dio zadovoljštine, što je Bog Šin Bogu Ocu daje. Ta kap, to su naše ljudske zadovoljštine, koje tako Otac traži, kako i Crkva traži, da se ta kap vode ulije u kalež. I tajinstveni članici tijela Kristova treba da su s njime na Križ razapeti. Što se slabi kršćani više tome otinaju, to većma traži i prima naknadu Otac po Srcu Sina od revnih katolika.

Velikoi patnici sv. Lidvini reče Spasitelj: »Drugi toga ne svaćaju ili ne će da vrše. A ti, jesli li razumjela? Hoćeš li?«

KAKO?

Uzmi na primjer molitvenik »Srce Isusovo — spasenje naše« pa ćeš naći više molitava i uputa, koje će ti pobuditi sućut s uvrijedenim Spasiteljem, kojima ćeš mu tu sućut srca svoga izraziti. Često ponavljam kratke uzdahne i strjelovite molitve, pa će duša tvoja milo svijetliti u tami grješnoga svijeta, a pred očima velikoga Duha.

Ima i jedna posebna devetnica, što se moli svakog 1. do 9. u mjesecu u čast Bož. Srcu, kao naknada za nanesene mu uvrede. »Otprošnji na prvi petak« je ista svrha.

Ne možeš se mnogo trapiti, ali možeš obične teškoće svoga staleža dragovoljno snositi. I to čini s tom nakanom, da zadovoljiš pravdi Božjoj za svoj rod i narod.

Vidiš da drugi Gospodina vrijeda ugadajući grlu, ti si možeš ustegnuti dopuštenu čašu ili bolji zalogaj, ali s mišljom: oprosti Gospodine sve neumjerenosti! Drugi se kaljuju nečistoćom, ti budi čedniji u pogledu, riječi, nošnji, vjeđanju. Drugi psuju, ti blagoslivaj! . . .

Drugi ne idu nedjeljom sv. Misi, ti slušaj dvije i drugu prikaži za njih. Mnogi u tvojoj okolini ne primiše uskrsnu sv. Pričest, ti je primi i dva i više puta. Čini dakle i više nego si dužan po strogoj pravdi, a jedva ćeš učiniti toliko, koliko si dužan po ljubavi. »*Ljubav Kristova nas goru!*« 2. Kor. 5, 14.

ORGANIZIRANA NAKNADA.

Plemenita misao naknade okupila je osobito u novije vrijeme mnogo katolika i u društva. Isusovac Drevon osnovao je g. 1854. u Paray le Monialu, u kapeli, gdje se Bož. Srce objavilo, bratovštinu »*Naknadne sv. Pričesti*«, što je vrše i naša vrtla »*Djevojačka društva*«. — G. 1884. osnovano je u biskupiji Sez u Francuskoj društvo, da se zadovoljuje za *zapuštenje duše u čistilu*. — U biskupiji Cambrai pa i dalje u svijetu od g. 1902. djeliće »*Svećeničko naknadno društvo*«. — U Innsbrucku u crkvi »Gospe pod stupovima« naknaduje posebna bratovština *uvrede Bl. Dj. Mariji nanesene*. — Veliki kardinal Rampolla sastavio je s istom svrhom u čast Gospi jednu garantljivu molitvu. — Ima u Njemačkoj i posebno društvo za naknadu *uvrede Bogu Duhu Svetom nanesenih*. — S Bl. Djevicom pod naslovom »*Gospa od zadovoljštine*« združuju se članovi istoimenoga društva, da naknade uvrede u javnom životu nanesene. Osobito je lijepa »*Bratovština naknadnog klanjanja katoličkih naroda*«, što je vode Oci Redemptoristi kod crkve sv. Joakima u Rimu, gdje se svaki dan u tjednu obavlja klanjanje za jednu skupinu katol. naroda. Hrvati spadaju među one na ponедjeljak. —

Eto kako plemenitim, nesebičnim mislima posvećuje se katoličko srce, jer »znade, da Bog njegov živi«.

J. Vrbanek D. I.

U LIPNUJU.

Udovica sam s više djece. Jedini sin, što mi je za pomoć, bio mi dne 22. svibnja prošle godine nastrijeljen u trbuš. Svak zna, kako je to pogibeljno, a i liječnici su u bolnici pokazivali veliku zabrinutost.

Kud ću? Povjerenica sam Glasnika S. I. pa ako i nijesam bila vazda najrevnija, ipak sam se s pouzdanjem Isusu obratila. »Hajde, djeco, svi ćemo cijeli mjesec lipanj svaki dan k sv. pričesti, molit ćemo se svaki večer zajedno Presv. Srcu, da mu naknadimo nemar i uvrede. Učiniti ćemo to njemu u čast, a Ono će biti veleđušno prema nama«. Obećala sam još skupa sa sinom, da ćemo u čast Presv. Srca pokloniti svu jedno mjesecnu plaću i to prvu što je dobije, ako ozdravi.

I sin moj, iza tako teške rane i operacije, izašao je već 23. dan iz bolnice zdrav, da se čudili ne samo domaći, nego i liječnici.

Hvala Ti, o Božansko i veleđušno Srce!

Lj. P.

PO »GLASNIKU S. I.«.

Slavonija. Bolest me trla od g. 1915. do 1918. Bila sam sva nemocna, a osobito u krstima. Išla sam svakom boljem liječniku, za kog sam čula. Dala sam se i operirati, pa ništa bolje, već umri pa umri.

Najednom mi dode u ruke Glasnik Presv. Srca, što ga jedna djevojčica dobila u školi. Kad sam ga pročitala i doznala, što se sve dogodilo u svijetu i kako Presv. Srce pomaže, odlučim se, da ću i ja čitati Glasnik i primati ga dok sam živa. Stanem moliti devetnicu Srcu Isusovu i preporučim se Majci Božjоj. Pa eto ja se pridigla i ozdravila sve uz njihovu pomoć. — J. M.

Obećanja Presv. Srca Isusova.

Deseto obećanje: »Ja ne ćeš dopustiti, da se ikoji izgubi od onih, koji se posvete Srcu mojemu.«

Kako bi se mogla izgubiti svojina Srca Isusova? Posveti se Srcu Isusovu, pa ćeš biti njegova svojina. Onda je nemoguće, da se izgubiš. Isus je jednoč rekao: »Ovce moje glas mol slušaju, i ja ih poznam, i one idu za mnogo. I ja im dajem život vječni, i ne će se izgubiti nikada, i ne će ih oteći nikao iz ruke moje. (Jv. 10, 27.) Posveti se iz duga duše svoje Srcu Isusovu, pa ćeš ti biti ovčica Isusova, koju on poznaje, jer je njegova i nitko te ne će oteći iz ruke njegove. Istina, ti moraš ustrajati u toj čvrstoj volji, da budeš svojina Srca Isusova. Inače bi se ti sâm oteo iz ruke njegove. Ali ako ti sâm to ne činiš — drugi to ne može. Pa tako ćeš ti, kada budeš posvećen Srcu Isusovu, živjeti i umrijeti kao svojina Srca Isusova. Blago tebi, tisuć puta!

Jedanaesto obećanje: »Sjajno će nagraditi one, koji po mogućnosti šire ovu pobežnost.«

Iako to ne bi Isus izrično kazao, mi bismo to ipak znali. Isus obećaje u evanđelju svim onima, koji čine bližnjemu svojemu koliko mogu dobro, život vječni. Dapače Isus govorio tako, kao da je to jedini predmet suda Božjega na sudnji dan. Citajmo samo 25. poglavlje evanđelja sv. Mateja, gdje Isus govorio o sudnjem danu: on govorio samo o djelima ljubavi prema bližnjemu, i ništa drugo. Svi oni, koji su bližnjemu svojemu činili sve dobro, što su mogli, bit će s desne strane vječnoga suca, pa će unići u život vječni; a svi oni, koji nijesu činili bližnjemu svojemu dobro, što su mogli, bit će s lijeve strane suca, pa će unići u vječnu muku. Jer Isus prima sve, što činimo bližnjemu svojemu, kao da smo njemu činili.

No najveća djela ljubavi prema bližnjemu jesu djela za spasenje i posvećenje duša. To nam kažu svi sveci, već sveti crkveni oci prvih kršćanskih vječova. Tako kaže n. pr. sveti Ivan Zlatousti: »Od svih božanstvenih djela jest najbožanstvenije: raditi s Bogom za spasenje duša.« A među ova djela spada osobito i to: širiti pobožnost prema Srcu Isusovu. Kako ne bi dakle Isus ovo djelo sjajno nagrađio? Dakako da su za taj posao u prvom redu zvani svećenici. Ali pomalo može i svaki na tom raditi. Dobrim primjerom, uputom, molitvom, time da raširi Glasnik i molitvenik Srca Isusovu, pa time, da posveti obitelj svoju Srcu Isusovu, i da radi, što može, da svi u kući štuju Presv. Srce Isusovo. Sve ove će Isus *sjajno nagraditi*, u ovom i u vječnom životu.

Dvanaesto obećanje: »One, koji se sasvim posvete tome, da vrše i šire ovu pobežnost, — ja će ljubezno primiti u Srce svoje, i brinut će se za svetost i proslavu njihovu pred vječnim Ocem svojim.«

To slijedi već iz svega onoga, što smo sada, i što smo prije promatrali. Isus će na sudnji dan kazati onima, koji su vršili djela ljubavi prema bližnjemu: »Zaista vam kažem, kad ste činili jednomete od ove moje najmanje braće, meni ste činili. (Mat. 25, 40). Tko se dakle sasvim posvećuje toj zadaći, da širi pobožnost prema Presv. Srcu Isusovu među »braćom Isusovom«, taj posvećuje cijeli život svoj neprestanom djelu ljubavi prema Isusu. Više ne možemo činiti u ovom životu. Činimo to dakle, koliko nam dopuštaju naše slabe sile. I ako radi drugih posala ne možemo bez prestanka raditi za pobožnost Srcu Isusovu, probudimo barem želju da to činimo, a sav svoj rad i trpljenje prikažimo na tu nakamu, da bi se Bož. Srce sve više upoznalo i da bi ga sav svijet ljubio, kako i zaslužuje.

M. Hormann D. I.

Još: ista mјera za oba spola.

I u jednoj propovjedi govorio sv. Augustin o ovom predmetu. Opominje muževe da se dostojno pričešćuju, čuvaju preljuba i kaže:

»Vi, koji ste oženjeni, čuvajte ženidbenu vjernost svojim ženama. Ono što tražite od njih i sami činite. Mužu, ti tražiš od žene čistoću, podaj joj primjer mjesto riječi zahtijevanja. Ti si glava, gledaj, kamo ideš. Onim

putem moraš ići, koji njoj, slijedeći tebe, ne će biti pogibeljan; što više ti sam moraš hodati onim putem, kojim hoćeš da te ona slijedi. Ti od slabijega spola tražiš hrabrost; no obojica imate tjelesnu požudu; tko je dakle jači, prvi neka nadviada. No gde, nažalost, žene nadvise mnoge muževe. Žene čuvaju čistoću, a muževi ne će; i u tome što je ne čuvaju hoće, da se vidi njihova muževnost. Kao da je stoga jačega spola, da ga neprijatelj lakše podjarmi. Valja se hrvati, boriti, vojevati. Muž je jači od žene, muž je glava žene (Efez. V. 23). Žena se bori i nadvlada, a tebe neprijatelj da nadjača? Tijelo da stoji, a glava da leži oboren?*

Sada se obraća na mlade muževe, koji još nisu oženjeni i kaže:

Vi pak, koji niste još oženjeni, a ipak već pristupate k stolu Gospodnjem, blagujete Tijelo Kristovo i pijete Krv, ako li se oženite, čuvajte sebe svojim ženama. Kakove hoćete da one k vama dodu, takove treba da i one vas nadu. Koji je taj mlađić, koji ne želi, kad se ženi, da mu žena bude čista? I ako uzima djevicu, ko ne želi, da mu je netaknuta? Neoskrvrenju tražiš? — i ti budi neoskrvren! Tražiš čistu — ne budi sam nečist. Ne može biti da ona može, a ti ne možeš. Da to nije u sebi moguće, ni ona to ne bi mogla. Budući pak da ona može biti čista, uči se od nje da je to moguće. A nju, da to može, upravlja Bog.

Ti pak ako to činiš, bit ćeš slavniji. Zašto slavniji? Ona je pod paskom roditelja; nju obuzdava sama stidljivost slabijega spola; a napokon boji se i zakona. Ti pak ako se obuzdavaš, činiš to, jer se Boga bojiš. Koliko je razlog tvoj plemenitiji, toliko si i ti slavniji. Onaj, koga se ti bojiš, veći je od svih. Njega se valja bojati na javnim mjestima i na tajnim. Ideš li — vidi te; unideš li — vidi te; gori li svijeća — vidi te; ugasi li se — vidi te; Njega se boj, njega, koj se brine za to da te vidi; i od straha bar čuvaj se čist*. E. Spr. D. I.

NEDJELJA.

Samо ime kaže, da se u taj dan ne smije raditi. A ipak toliki rade i teške poslove! Na milijune se broje danas radnici bez posla. Da su počivali nedjeljom, ne bi trebalo sad da besposliče. Mnogi od njih radili nedjeljom, a sad ni u sam ponедjeljak nemaju posla!

Župnik od Arsa, blaženi Ivan Vianej, često bi svojim župljanima govorio o svetkovanju dana Gospodnjeg; a često bi ga u govoru i suze obilile na pomisao svih strahota kazne Božje, koja stiže obitelji i pojedince, kad krše tu zapovijed Božju. On sam pripovijeda, kako si je neka njegova župljanka utvila jednom u glavu, da mora te i te nedjelje svoje sijeno s polja unijeti pod krov, a bez vidljive potrebe. Nije htjela da čeka sutradan. Svetac ju opominjao, a ona će mu: »Zar hoćete, da mi sijeno propadne? — Još istu večer došla nesreća. Umrla je sama i došla Bogu na sud.

Nedjeljni rad ne umanjuje bijede i siromaštva. Taj je rad *Bogom protekt* i bijedu samo povećaje. Gdje može *grijeh* biti od pomoći?!

Spomeni se, da svetkuješ dan Gospodnjii!

Jek.

Čin dostojan katoličkog naroda.

U 3. broju ove godine, a i već prije, javili smo, kako se svečano španjolski narod i država kao takova posvetila Bož. Srcu Isusovu. Milo nam je, što eto možemo posredovanjem dobrog prijatelja Španjolca, pokazati četiri prizora s ove veličanstvene narodne svečanosti.

Usred Španjolske, na »Andeoskom brdu«, podigao je sam narod divan spomenik Bož. Srcu. Visok je 28 metara, a sam kip Spasiteljev 9 metara. Divan je to izraz vjere i živočišta Španjolskoga naroda. Granitno mu podnožje sa 15 stepenica, na komu je s jedne strane grupa »Svetaca ljubavi«, a s druge kipovi obiteljskog i društvenog života, u komu treba da zavlada Isus. U visini oltara je posvetni natpis: »Španjolska Presv. Srcu Isusovu«, a ponad njega dva anđela nose Bož. Srcu grb Španjolske, a s njime srca naroda, Bož. Srcu. To mora biti po Mariji Bezgrješnoj, koju Španjolski narod najviše od sviju na svijetu štuje. Zato joj i jest čarobno obliće izdijelano u granitu. Natpis povrh glave: »Reino en España«, »Kraljujem u Španjolskoj« proteže se na Nju i na Bož. Srce,

što povrh nje lijevicom pribire, tješi, miluje; desnicom uči, zapovijeda, umiruje; izražajem lica ljubi, vlada, usrećuje.

Dne 30. svibnja 1919. sabrale se tude tisuće naroda i na 950 automobila prisipieli prvi velikaši skupa s ministarstvom te kraljem Alfonzom i kraljicom Viktorijom na čelu. Od crkvice Bl. Djevice, što je na istom brdu, pode sjajna procesija sa Presvetim pred spomenik, gdje je kardinal španjolski primas služio sv. Misu, a dvorska glazba zajedno s tisućama srdaca

Spomenik Španjolske Presv. Srcu.

pozdravljala nebeskoga Kralja. Zaista rijetki prizor! Kralj slavne i velike države skupa s narodom svojim čuti i priznaje, što se pjeva u »Gloria«: »Ti si jedini sveti, Ti jedini Gospodin, Ti jedini Najviši — Isuse Kriste!«

Spanjolska vlada sa zastupnicima kod posvete Pr. Srcu.

Državna zastava kraj spomenika radosnije zapečatala klanjanjući se prvom Suverenu, a srcima odjekne:

Corazon Santo
Tu reinas ya;
Por siempre España.
Tuya será!

Srce Presveto
Ti vlastaš gle sad;
Spanija vijekom
Če Tvoja ostat!

Čiji je narod?

- Čiji bi bio? On je barem sam svoj!
- Oho! Dakle ne ovisi nikako i ni o komu?
- Pa da! Narod je sloboden i sam sobom ravna.
- A, to je pravo da je sloboden i da sam odlučuje o svojim porezima i o žrtvama svoga života. Ali kraj svega toga ima ipak i on nekoga nad sobom.
- Misliš vladu?
- Za narod se ne veli, da je »vladin«; a ima netko, čiji baš narod jest.
- Valjda ćeš reći da je Božji? Ali molim te kako? Da je čovjek Božji, to još razumijem, jer na kraju konca ipak ga je samo Bog mogao stvoriti. No narod se baš sam odlučuje, da se skupa drži i živi, pa je po tom i sam svol.
- A kako je to, da se narod sam odluči, da će živjeti u zajedici?
- E, pa prvo: to mu razumna *narav traži*, da živi u društvu, a ne sam ko zvijer u goru; drugo: krv nije ipak voda, pa je ljudima draga živjeti s rođinom; treće: čovjek hoće imati pravo i red, on teži za napretkom, a to mu ne može biti, ako nema sredene veće zajednice, ako nema organiziranoga naroda.

Taj zajednički osjećaj izrazio je kralj Alfonzo, kad je pred živim Isusom u Hostiji glasno pročitao posvetu **Spanjolske Božjeg Srca**. Sam ju je sastavio. Počinje: »Srce Isusa Euharistijskoga, Kralja kraljeva... Spanjolska Ti se klanja... Priznaje Te svojim svijetlom... Životom... Zahvaljuje... Odabire Te vrhovnim zakonodavcem... Moli Te da je blagosloviš... da joj sačuvaš ljubav!«

— Vrlo dobro! Ako je sve to već u *naravi čovjeka*, onda je to od Stvoritelja, koji je stvarajući tu narav odredio, da tako bude, to jest da ljudi skupa kao narod živu, kao narod osjećaju i pomažu se.

— No, to da! Ali zar da za to narod odmah bude Božji.«

— Jest i za to i još s više razloga. Ako se brzojav bez žica zove Markonijev brzojav, jer ga je Markoni izumio, zar ne treba reći, da je i narodno društvo Božje?

— Imaš pravo. No čini mi se, da je to stvorenje Božje malo njeemu na čast. Gledaj samo kako se narod s narodom kolje; kako je i u sebi razružan i kako propada.

— I u Markonijevom brzojavu se svašta lako pokvari pa izadu kada vrlo slabe vijesti; pa ipak je i taj brzojav dobra stvar i na čast je izumitelju. Gospodinu Bogu je narod još na veću čast, jer prvo: što narodi čine zla, nije to od Boga, nego od njih, koji se neće da drže njegovih zakona; a drugo: Bog to sve okreće na dobro i na sudnji će dan pokazati, kako je ipak u svijetu više bilo dobra nego zla.

— A ipak vidiš, da toliki narodi nekrivi trpe.

— Mislim da pred Bogom nema tako nekrivih naroda. Jer kako ima osobnih grijeha i kazna i kušnja, tako ima i narodnih. Za nas na primjer Hrvate nije čudo, da nam ime dolazi u pogibao, kad imamo svoj narodni grijeh, da ime Božje psovkom sramotimo.

— Šta češ! Slabost ljudska.

— Da, ali treba da se barem od šibe Božje osvijestimo. »Bog je stvorio narode popravljivima«, veli sveto Pismo. Treba dakle, da se vode naroda razaberu, pa da u odlučnom času zakrenu smjer narodnog života i rada i vladanja prema Božjem zakonu.

— To je gotovo nemoguće. Tko bi zaustavio tu pokvarenost?

Spanjolski kralj s dvorom kod sv. Mise pred spomenikom.

— Čvrsta volja uz pomoć Božju. Ni zlo nije od jednom došlo. Ja bih ti samo nekoliko takovih prilika spomenuo, kako bi se dalo. Eto narod se sastaje na svoje skupštine. Tu treba reći ne samo: »Hvajjen Isus!« i »Vjera u Božga«, nego posve otvoreno priznati: »Božji smo. Božji zakon hoćemo da poštujemo. Zato je nesreća za čitav narod onaj, koji psuje, koji pisanjuje, koji bludi, koji otumlje, koji mrzi. Kad bi to i svjetovnjaci naglašivali ipak bi se više na to pazilo i poštenje dizalo.«

Drugo: Bit će evo u kolovozu euharistički kongres i doći će sila naroda, pa bi trebalo, da se posveti Presv. Srcu Isusovu, kako to i drugi katolički narodi čine, da time javno prizna: Božji smo! Isusovi hoćemo da budemo!

Treće je na roditeljima i *uzgojiteljima*, da pripaze na djecu, da ne čitaju pokvareno štivo, ne govore ružno i ne psuju, ne idu na ružne predstave i t. d. Kad bi od mladosti naučili: »Božji smo — Božji treba da budemo«, lako onda za narodno poštenje.

Ima još i više toga. Za sad razmislimo ovo i bit će nam jasno, čiji je narod.

J. V.

Obraćenje mlade kalvinke.

Čudnovati su putovi Božji, kojim vodi ljude k sebi. To se vidi i iz ovog dogadaja.

Mlada je Franjka bila sve do 15. godine kalvinka. Otac ju je utvrdio u toj vjeri za njezine mladosti. Dvije su stvari svagda uz nemirile njezinu nutarnjost; a te su bile, ako bi joj tko kazao: »To se ne smije! To je slobodno!« To nije mogla da podnese. Često je sebi kazala: »Tko mi može nešto zabraniti? tko da mi zapovijeda?« I domaća je u svojoj 12. godini odbacila kalvinsku vjeru, a o Bogu je počela misliti, da je daleko i da ga ona ne može spoznati.

Ovako je bilo u duši Franjke u mjesecu travnju g. 1917.

Pri tome je dakako silno trpjela. Kome da se obrati, koga da upita?

18 mjeseci traje ta duševna osamlijenost i neprestana uz nemirenost. U toj dobi valjalo da primi protestansku pričest. To pogorša njezinu nutarnju borbu. Što da radi? Ako pode k pričesti protestanskoj, nije li to licumjerstvo i z'oraba? Ako ne pode, ražalostiti će roditelje i svojtu. Kamo će? Pode u protestansku crkvu, jer je nadjačala ljubav k roditeljima. Iza nekoliko mjeseci opet mora s drugima ići k protestanskoj pričesti. Hoće li? Ona odluči sada, da ne ide. I taj isti čas dode joj misao, ne bi li isla u katoličku Crkvu i ondje upitala katoličkog svećenika u isповijedaonici za savjet. Misao joj se svidje te ona ode do isповjednika.

Svećenik svjetuje Franjki neka se Bogu moli za rasvjetljenje i jakost. Djevojka to posluša. Odsada je Bog vodi k sv. Euharistiji u katoličkoj Crkvi: dolazi ona često k oltaru, gdje je Isus Bog pod prilikom kruha. Njezina je najveća radost, kada prisustvuje katoličkoj misi. O tome je ona kasnije napisala: »Od prve one večeri, kada sam u mjesecu studenom pristupila katoličkom isповједniku, Bog je udario pečat katolički na moju dušu: Isus je u Euharistiji, osvojio moje srce i moje misi.«

Franjka je marljivo dolazila na vjersku pouku i to kroz nekoliko mjeseci, te napokon pristupi u 15. godini života k *prvoj svetoj pričesti*. Taj dan reče: »Bogu hvala! I ja sam evo ušla u svetu ladu, u vječnu Crkvu. Danas sam primila prvu svetu Pričest. Ja sam sretna: nebeski je mir došao u moje srce.«

G. M. je opisao u časopisu »Hostiae« život ove plemenite djevojke; ne će da kaže i njezino ime ali jamči, da ona živi uzorno kao katolikinja, vazda blagoslovje Isusa u presvetoj Euharistiji i njezina je najveća milina sveta misa i pričest.

A.

K svetkovini Presv. Srca.

Od g. 1889. slavi se u cijeloj Crkvi najsvećanijim obredom svetkovina Presv. Srca u petak iza osmine Tijelova. U našim biskupijama prenosi se većinom vanjska svečanost i svete Mise u čast Presv. Srcu čitaju se na slijedeću nedjelju.

Potpuni Oprost, što je za taj dan podijeljen svima, koji se pričešte i u javnoj crkvi pomole na nakanu sv. Oca pape s barem jednim »Oče naš«, može se dobiti bilo u petak bilo u nedjelju.

U Svetištu Srca Isusova u Zagrebu slavit će se obadva dana. U petak klanjanjem Presv. Sakramenta, a u nedjelju običajenim već svečanostima, napose svečanom procesijom po gradu poslije podne.

Katolička naša društva u Zagrebu i izvana lijepo se pozivlju, da tom prigodom iskažu počast i naknadu Bož. Srcu svojom pobožnom prisutnošću i javnim ispovijedanjem vjere svoje. To će biti osobito časna dužnost »Marijnim kongregacijama«, »Omладinskim«, »Djevojačkim« društvima, te »Vojsci S. I.«

Držali bismo tom zgodom i sastanke. No jer će mnogim udaljenijima biti zgodnije da dodu na veliki euharistijski kongres, zato taj sastanak odgadamo za onu prigodu.

Gdjegod jeste, štovatelji Bož. Srca, pokažite na tu svetkovinu u svojim župama, da je ljubav Sreća Isusova ono, što hrvatski narod tješi i diže. Nastojte da bude i vanjskim sjajem i brojem učesnika svečanost što dostojnija Bož. Spasitelja. U srcima pak Vašim i obiteljima Vašim neka On slavi potpuno slavlje: pobožnom sv. Pričešću, oprošnjom i obnovom posvete, osobito posvetom bitelji. »Obilno će nadariti milostima ljubavi svoje one, koji proslave blagdan Srca moga i uznastoje da to i drugi čine« — obećaje Spasitelj. Više o tomu možete čitati u novo izašlom molitveniku »Srce Isusovo — spasenje naše« str. 43. i slijedeće.

*Glavni oltar u Svetištu Srca Isusova
u Zagrebu.*

Radnik po Srcu Isusovu.

M. K.

Ljudevit Manuel, kojega život ukratko opisuje Patrignani, rodio se g. 1628. u biskupiji Porto u Portugaliji. Bijaše drvodjelac, naročito je radio za brodograditeljstvo. Veoma je uspijevao u ovom zanatu. Otide u Brasiliju i stupa kao radnik u kraljevski arsenal u gradu Rio-Janeiro. Nesreća, što mu se dogodi, bijaše njegova sreća. Dotakao se dvaju samokresa, i čudu je pripisao što nije umro odmah od udarca, ili barem na putu kada su ga nosili u najbližu redovničku kuću. Tu rnu izvadiše iz raznih mesta tijela do 27 taneta. Redovnici su ga velikom ljubavlju lječili i njegovali u svojoj kući, dok nije ozdravio.

Kad ozdravi, reče, da će Bogu posvetiti život, koji mu, kako bijaše osvjeđočen, Bog čudom povrati u onoj svetoj kući.

Ljudevita primiše u novicijat Družbe Isusove u nadi, da će postati dobar redovnik. Nijesu se prevarili. Za četrdeset i dvije godine, što je u redu proživio, neprestano je razveseljivao sve kreposnim i radnim životom svojim.

Osobito se odlikovaše u poslušnosti prema starješinama, što je veoma teško za čovjeka, koji je u svijetu sve dosad po svojoj volji živio. Dao se savnati u svemu kao dijete. Kao novaka staviše ga na ovu kušnju. Dadoše ga za šegrtia u radionici redovničkoj jednomu meštru drvodjelu, koji se u taj posao manje razumio, nego Ljudevit. Ali dobri Ljudevit bi mu se pokoravao takvom točnošću i poniznošću, da nije zabio ni jednoga čavla bez dozvole njegove.

Duhoko je zasadio u srce svoje pobožnost i ljubav prema duhovnim stvarima. Osim razmatranja, isplitanja savjesti i drugih pobožnih vježbi na večer bi, utruđen od svog zanata, pošao mjesto počinka da sproveđe veliki dio noći u molitvi pred Presv. Sakramentom. Nije znao čitati, ali Duh Sveti mu bijaše učiteljem u molitvi. U svetoj pričesti je nalazio slasno jelo za svoju duševnu glad i pilo za svoju žedu. Na svetkovine bi, kad je bio slobodan od svoga rada, proveo cijelo prije podne slušajući sv. Mise. Nedjeljom i svetkovinom bi se dulje krijebio duhovnim štivom, što mu pročita koji novak, koga bi meštar zato odredio.

Osobito se ponovi u duhu na tri glavne godišnje svetkovine, na Božić, Uskrs i Duhove. Ove bi svetkovine proveo u samoći, zadubljen u razmatranje na koru, ili u sabranosti uživajući posebne plodove doticnih Božanskih oiajstva.

Ljučevit je bio oporne, vatrene čudi, ali je neprestanim syladavanjem sama sebe stekao toliku blagost, da je mirno podnio svaku protivštinu i uvrijedu. Samo bi onda usplamlio, kada bi ga koji pomoćnik u njegovoj radionici bunio u radu ili pobožnosti. Obziran je bio i uslužan prema svima. Tako je bio ponisan, da je sve držao za veće od sebe.

Veoma je ljubio i tjelesnu pokoru. Premda mu je zanat bio veoma težak, a neprestano je radio, ipak se je opasao željeznim lančićem oko bedara, što je vazda nosio. Često bi se bičevao, malo bi spavao i to na podu ili na klupi. Tako je ljubio siromaštvo, da je za se uvijek tražio što je loše u kući tako u jelu kao i u odijelu.

Sve njegove krepstvi je natkrilila neslomiva strpljivost njegova. Od mnoga godina ga je mučila zaduha ili astma i boli od prekinuća, što je do-

bio od velikog napora. Uza sye to nije prestao raditi, niti klečeći se moliti po svom običaju. Imao je više pomagača pod svojom upravom u radionici. Veoma ljubezno ih je poučavao, i nagradio ih je, kad su se dobro vladali.

I judevit je mnogo pomagao i bahijskom kolegiju i cijeloj provinciji u Brasiliji ne samo svojim krepšnim primjerima, nego i svojim radnjama kod gradnje crkvi.

Poslije četrdeset i dvije godine, što je služio u redu, zasluzi si, kako se nadamo, vječni pokoj. Uhvati ga silna astma, koja ga mučila tri dana. Okrijepljen svetotajstvima umre 7. siječnja u Bahiji 1702. pošto je navršio 74 godine, od kojih je 42 sveto proveo u redu. O. Provincijal u Brasiliji, Ivan Pereyra napisao o Generalu ovo, što je ovdje navedeno.

DRUGOVI! NJEGA PITAJMO!

Na rastanku sam s gimnazijom. Zabrinulo me bilo pitanje: kud ću poslije? Čemu da posvetim svoj život? Ogledavao se i motrio staleže. Gdje se najidealnije radi za narod, gdje se najsigurnije spasava i usavršuje duša?

Nudali mi se razni odgovori i gotovo da me smetu. Podoh Onomu, koji je nepristran, koji je najbolje zasvjedočio da ljubi narod, jer je radio i umro za njega. I upitah ga: »Gospodine! Sto treba da činim?«

Otvorio mi pogled: narod propada, jer nema dobrih svećenika; sjemeništa prazna; stariji umiru; i bolji mladići govore: »Ljubimo narod!« a na kraju konca ljube svoju laganost i ne će u svećenike. Bolni pogled Učitelja glasno mi govorio: »Slijedi mene!«

I kad mu odgovorih: »Dā, Ti si istina, put i život; poči ću za Tobom; idem u bogosloviju!« mir i milina mi se razli srcem. U toj radosti i uvjerenju kličem Vama drugovi, koji birate stalež: »K Isusu! Njega pitajte! Ti Gospode imaćete riječi života vječnoga!«

Gimnazijalac. Dubrovnik.

»Gospodine Isuse, umnoži broj svećenika Crkve Tvoje!« 100 dana oprosta svaki put.

Ne zapuštaj svete mise.

(Istinit dogodaj)

Povrh grada Insbruka dižu se visoke planine Alpe. Ugodno je po tim planinama: diše se čist zrak i otvaraju se divni vidici. Ljeti se penju amo mnogi ljudi. Tako se g. 1904. uputilo na Serlesspitze društvanje od desetak osoba. To su bili mladi sveučilištarci i među njima jedan svećenik, koji je tada učio na sveučilištu u Insbruku. Amo stiglošte oko sumraka. Mladi kako su bili, odluče da će pri čaši pive i vina zategnuti kroz noć pri stolu. Nu svećenik će im ozbiljno: »Prijatelji! Idimo u krevet u 10 sati, da sutra uranimo k sv. Misi. Ja ču je rano iz 4 sata čitati. Misa je korisna, a tko zna što nas na brdu čeka«. Svi to odobre, pak tako i izvrše. Dapaće se svi i pričete, jer su to bili katolički sveučilištarci.

U jutro počeće da se penju k vrhu Serles. Lagano to ide, jer je put uzak, a po noći je bila pomrzica. Nu mlad čovjek ne poznaje truda, te su dobro napredovali k visu pjevajući i izazivajući jeku. Dakako da je bilo i veselo šale pri uspinjanju. Sunce ih je već grijalo i bacalo zlačane trakove na brda i doline. Svako malo vremena se zaustavi nekoji, da se divi uvalanja i u daljini drugim vrhuncima. Milo je sve to osobito sveučilištarcu, koji je kroz dugu zimu sjedio u svojoj sobici i trudom učio mudrost iz mnogih knjiga.

Odjednom se sve društvo zaustavi, zapanji i povikne: Jao!

Što se dogodi?

Upravo u taj čas nešto pogleda na stranu onaj mladi svećenik, nekako mu nogu posrne i on pade s puteljka niz brdo na led. Tu je naime i ljeti hladno, te snijeg doduše po danu obično okopni a po noći oledeni i drži se u tom stanju do pred podne i često i kroz cijeli dan. Kako pade potrebujice ovaj svećenik na led, pадао је низ брдо великом жестином за 80 до 100 metara. Jadnik je ipak u nezgodi očuvao svijest, pak je pred par minuta bio vidio kosu stijenu, na koju će sada pasti, i sada je o tome mislio. Reče u sebi: »Bože moj! Oprosti mi sve grijeha. Žao mi je od sveg srca, što sam te ikada uvrijedio«. To reče i pri padanju sklopi obe ruke iznad glave. Tako je dalje pадао врло брзо i još je preostajalo nekoliko metara do one strašne oborine. Ako do nje dode, s nje će odletiti u ponor među kamenje i litice i sve će se tijelo razmrskati u sitne komade, jer je oborina bila okomita i sama litica. Društvo stoji zapanjeno; nitko da što pisne, jer ih obuze neugodna tjeskoba. Što će dakle biti? Sinoć su svi veseli i čas prije pjevali i potcikivali. A sada? Svi šute kao olovom zaliveni, mnogima se i kosa naježila od straha i brije.

Nu gdje ljudi ne pomažu, Bog priskače. Kako se to dogodi?

Na ledenjaku nekoliko metara ispred ponora stršio je iz mraza mali kamen poput tvrdog klinja. Svećenik je bio dobro obučen u zimskom kaputu i klizajući se u brzini preskoči preko klinja, a da ga ne rani, ali ruke je držao tako čvrsto spojene iznad glave s prstima jedne ruke među prstima u drugoj ruci, te se sada te ruke objesiše o klin i padanje se — zaustavi. Svećenik je spašen.

»Bogu hvala!« zaore mladi glasovi i svima je odahnuo.

Kako će ga sada oslobođiti? Lako. Mladi su ljudi domišljati. Jedan se

veče za pećinu pri puteljku, drugi ga dohvati za ruku, treći drugog, četvrti trećeg i tako drugi, dokle ga jedan ne prihvati za ruku i tako istegne k puteljku. Svi se zagrlše i od srca uzeše da Boga slave, posebno svećenik. Složiše se u tome, da sveta Misa doista pomaže, jer premda je Bog dopustio, da je pao u pogibao, ipak je baš u toj pogibli to jasnije očitovao svoju pomoć.

*

24. veljače 1921. posjetih ovog svećenika u bolnici sestara milosrdnica u Zagrebu. On je Hrvat iz Gorskog kotara i bio je tada u bolnici ravnatelj. Na zidu opazih sliku crkve u kojoj je on misio, kako sam gore opisao. Tom mi je zgodom i pripovijedio ovaj dogodaj. Živo se toga sjeća i neprestano zahvaljuje sv. Misi, što ga je očuvala od očite i strašne smrti, pak zato i čuva ovako pred očima živu uspomenu.

A.

NAUKA O KRIŽU.

ŠESTA NAUKA: S ISUSOM!

Dokle me budeš promatraš, ljubit ćeš me.

Dokle me budeš promatraš, nastojat ćeš me

Isus Krist: Kéri moja... uzak je put... staza tegotna i skilska... pogibli bez broja... Gledaj na me neprestano: ja sam put, istina i život... Razmatraj, što sam ja radio, što sam ja trpio; razmatraj smrt, koja je dokrajčila moj život. Moje muke bit će tebi olakšanjem... moja slabost twojom jakošću... moje zasluge tvoje bogatstvo... moja strpljivost i moj prijegor tvoj uzor... — Ja sam prvi hotio poći ovim putem, da odstranim poteškoće i raspršim tvoji strah... Za mnom je pošla Marija, Majka tvoja... pa Sveti, tvoji zaštitnici, a moji prijatelji. Slijedi s njima tragove krvi moje; pa ćeš s njima doći na žudenu metu...

Duša: O, Isuse, htjela sam ići bez Tebe, i zalutala sam... Ponizno priznajem svoju slabost i nemoc... Odsada ću Te slijediti korak po korak... Ja ću se trsiti, da kod svakoga svoga djela mi... *Hoćeš li na putu križa Jade sve podnijeti, slim na Tvoju svetu prisutnost i Slijedi vjerno Kristov trag, krvav aš i sveti! samo u poslušnosti nastojat ću da upoznam Tvoju svetu volju.

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu posalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadašmu, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Pravo naobražen vjeruje i molí. Dalmacija. U teškim i crnim danima čitao bi Glasnik Presvetog Srca Isusova. Citan bi ga, jer bi nalazio mnoge utjeche u njemu. Moje oko bi najradije zapelo na javne zahvale, koje se redaju na zadnjim stranicama Glasnika. Citan bi, i godilo bi mi, kako koji ozdravi. Meni je naime bilo mnogo do toga, jer sam i ja imao kod kuće veliku žalost. Moja sestra je bila dobila tešku bolest. Bolest, kojoj vrstu nijesu mogli ni moderni liječnici nikako ustanoviti. Tako je moja majka uz veoma veliki napor nosila djevojčicu od 13 god. na rukama od liječnika do liječnika, da bi joj barem ublažili bol, kad je već ne mogu ozdraviti. Sestra je već bila dobro oslabila, a nije mogla više ni hodati. Bolove i jake grčeve je čutjela na desnoj strani ispod rebara. Tako su joj užasni bolesti onemogućivali svaki mir. Spavati uopće nije mogla nikada. Vikala i skakala je po cijeli dan. Vidjeviš, napokon da od nikud nema lijeka. Odlučio sam bio činiti devetnicu učast Presv. Srcu Isusovu, da bi bar donekle sestri ublažilo болi.

Devetnicu sam započeo s takim odusevljenjem i zanosom, kao da će eto sigurno vidjeti moju sestru zdravu deveti dan. Ja se u mom zanosu nijesam ni prevazio. Poslje devetnice, na veliko čudo sviju nas, nestade mojoj sestrji bolesti; a št. više, ona je mogla i hodati kao i prije godinu dana, kad je zdrava bila. Sam liječnik nije mogao da vjeruje tom nenadnom ozdravljenju. Isti je kazao, da toj bolesti neuna ljeka, te je bio sve nade izgubio.

Ovu zahvalnicu bio sam obećao Pr. Srcu Isusovu, a kako svako obećanje treba ispuniti, ispunjam i ja svoje, šaljući nakon 5 godina oklijevanja ovu zahvalnicu, da se uvrsti u Glasnik Presv. Srca, e da bude mnogim na utjehu, kao što su i meni druge bile. — J. C.

U duševnoj stisci. Bosna. Sam dragi Bog zna, koliko trpim već godinu dana u dešti, radi neuredne ljubavi neke osobe prema meni. Reknem li onima, kojima bих moralala, izgubiti će ona osoba dobar glas, a tko zna, što bi se i o meni mislili. Pitam za savjet svećenika. »Šutite i trpite« — reče mi, Činila sam tako. No to je bilo više nego čistilište. Želila sam promijeniti mjesto. Nije uspjelo. Sva zdjovna podem u crkvu i zavapim Isusu, neka ne da, da bih ljubav svoju dijelila među njim i stvorovima. On je je jedini vrijedan. Stanem moliti devetnice i Isus mi se smilovao. Poslao mi malu bolest, radi koje sam morala biti premeštena, I sad sam nesmetano Isusova i samo Isusova. Hvala Ti i daj da ostanem! M. R.

Za svagdanju Pricaest. Bosna. Nekima to bio trn u oku, što ja pristupam dnevici sv. Pricaest. Oklevetali me svećeniku i on mi zabranio. Tako ostade ja bez pomoći i utjeche, a još neprijateljima na jeziku. U toj teškoći utečem se Bož. Srcu i sv. Josipu i sv. Mihovilu, da me tih zasjeda zloga duha oslobođe. I oslobođili me brzo. Stvar se izjasnila i ja opet radosno idem dnevici po nadnaravnu okrepu. L. K.

Čuvarice stidljivosti. Banat. Imam tomu dvije godine, što sam bila teško obolila na poganci, a nijesam se mogla radi službe dobro liječiti. Skoro dva mjeseca sam se mučila i na koncu palu u nesvjjet, koja je gotovo tjedan dana trajala. Kad mi je iza tih teških časova lagle bivalo, opazim, da mi je bolest prešla na drugi dio tijela i liječnik odredio operaciju. Već sama misao na to prouzročila mi takov strid i ponizljenje, da sam bila pripravna rade umrijeti nego se toj operaciji podvrat. U toj zdvojnosti obratim se Majci Božjoj, o kojoj sam u Glasniku čitala, da ponaze. Obećam joj devet dana moliti krunicu. Sve onako slaba Izvučem se u 4 sata jutrom iz kreveta i molim žarko do 5 sati makar mi u to doba bio inače najbolji san. Za tri dana nestala polovica otečdine, a osmi dan bila sam zdrava i bez operacije. Hvala Ti, Majko prečista, čuvarice stidljivosti, za dar zdravlja i očuvanje duše! U. F.

Pred 25 godina.

Sjećam se kao da je danas bilo, kako nas je u listopadu 1897. zvao prijatelj Blaž B. »Dodi poslije škole u crkvu sv. Katariné. Doći će Dr. Pazman, pa ćemo osnovati svoje društvo«.

Došlo nas je dvadesetak; druge subote još više i broj je po vremenu rasao. Slušali smo o Mariji, o njezinom društvu, o međusobnom pomaganju. Drago nam je bilo to sastajanje. Tā to je bilo nešto naše, izvanškolsko, slobodno a tako idealno. Pa ona radošćiste savjesti, što smo je osjećali kod naše posebne mjesecne ispovijedi i pričesti; one šetnje, što smo ih činili poslijepodne sastanaka baš s drugovima iz »našeg društva«; one mile tri »Zdravo Marije«, što smo ih svako jutro i u večer molili, sve nas je to privlačilo i mi smo na Blagovijest 1898. puni radosti obecali »Presveta Djevice . . . Odabiremo Te za Gospoju, Odvjetnicu i Majku . . . Obećajemo, da ćemo Tebi vjerno služiti . . . Čuvaj nas, da ne povrijedimo ni Tvojih ni Sina Tvoga očiju . . .

I Marijina kongregacija gornjogradskih gimnazijalaca u Zagrebu bila je osnovana.

Upravo u isto vrijeme zadunuo bio oštar vjetar bezvjerstva iz Praga po onim akademičarima. Štono prije dvije godine spališe madžarsku zastavu na Jelačićevu trgu. I oni nas zvali. »Dodi'će na večer k »Sidru« (hotel u Vlaškoj ulici). Bit će predavanje. Imat ćemo sastanka i društvo«.

Došlo nas deset, pa dvadeset. I tu je broj rasao. Zanimanje i privlačivost takoder. Najprije u sobi starijeg druga, a kasnije u jednoj gostionici. Šopenhauer i Niče bili na dnevnom redu; realizam a pomalo i otvorena vjerska sumnja sjala se pregrštima. »Nova nada« s »Agnezom« i još izrazitijima, htjele da budu jedinim idealom . . . Neki nemir, a po tom pustoš u osjećaju, mrzovolja proti autoritetu, kriticizam i sumnja bili su plod toga drugoga »društva«. A ipak mu se nije bilo lako oteti. Ta bili uz taj pokret, značilo je biti napredan i rodoljuban. A koji će si višeškolac to dati poreći?

*

Nijesmo shvaćali cijelog zamašaja jednog i drugog pozivanja i sastajanja, ali su im učinci bili tako protivni, da se domalo trebalo odlučiti: ili jedno ili drugo. Odluka je bila ipak puno sudbonosnija, no što smo mi-

slili. Vidjeli smo to par godina kasnije, kad su neki od naših drugova s ovim sastanaka razvili »duhovski program« pokretaštva, a drugi s drugih sastanaka stali organizirati katolički društva. Krist i Beljal!

Kako se dalje razvijalo, poznato je svima. Ma da je branjo disciplinarni red, ma da je hvatao i sam pokojni Badalić, mlađež se sastajala; kriticizam, sumnja, otpor i bezvjeverstvo širilo se postepeno, a plodovi nijesu izostali... Pod blještavom krinkom rodojublja i napretka vodilo se mlađež i time inteligenciju našu u onu tugu i jad, u kojoj se danas nalazi...

*

Je li dakle bila u pravo vrijeme došla prva od novijih Marijinih kongregacija u Hrvatskoj? Je li imao pravo provincijal Isusovaca, P. Widmanu, kad je primajući nas prve u tu kongregaciju prije 25 godina rekao utegnejjitelju njezinom Dr. J. Pazmanu: »Čini mi se, da Hrvate čeka u skroj budućnosti velika kušnja, kad vidim, da ih Providnost ovako bržno pripravlja.«

Dä! Providnost nas htjela pripraviti. Iza ove stale nicati i druge Marijine kongregacije. Marija nas vodila k Isusu, pa je došla i posveta hrvatske mlađeži Bož. Srca... Svjetla i topline dakle nije manjkalo. A kako se vidjelo ni to nije bilo neplođno.

Zašto su dakle izostali plodovi?

Čini se, da je i tude bilo *poslenika* malo; poslenika, koji bi znali i htjeli izdržati vrućinu dana...

Što većma osjećamo sada taj manjak, to nam je svima svetija dužnost, da revnim radom u kongregacijama postignemo, što Providnost želi.

J. V.

Omladinci.

— Hajde de, da »Glasnik« donosi jednom i sliku skupine mladića.

— Vjerujte mi, dragi, da bi on to volio i češće, ali ih nešto neima, a nešto nijesu sigurne. Nema ih, jer se čini, da mladići imaju manje odvažnosti javno ispovijedati svoju katoličku vjeru i stupati pod svetim barjakom; a što ih je i bilo u društvinama, bili su od danas do sutra, pa se čovjek i ne usudi ustvrditi: eto, ti su zbilja Isusovi.

— Mislite, da će ovi na slici biti pravi i vjerni?

— Imamo više nade. Jer eto ovi su odaslanici i zastupnici od preko 50 »Omladinskih katoličkih društava« širom domovine; oni su većinom u borbi uzrasli i već lijepe žrtve doprinijeli za svoje katoličko uvjerenje.

— Čast im! I ja sam imao prigodu gledati kako otvoreno, krepko, a ujedno čedno istupaju.

— Hvala Bogu, da se okupljaju i da se pravim duhom okupljaju. *Okupljaju se*, jer vide, da se bez društva teško naobraziti, a kamo li što bolji život provoditi. *Pravim duhom* se okupljaju, jer hoće, da im se naobrazba na vjeri temelji.

— Pa jesu li to vjerska društva?

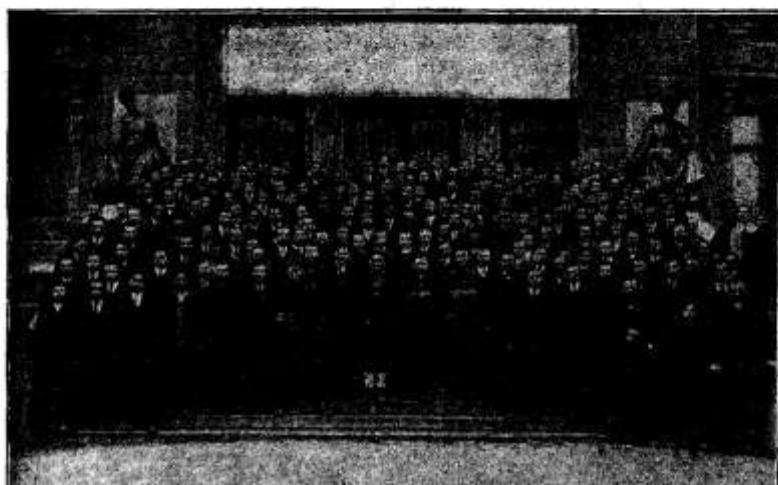
— Na vjerskoj su podlozi. Svako treba da ima svećenika duhovnog savjetnika; svi članovi treba da pristupe kojem strogo vjerskom društvu,

da goje nutarnji duhovni život na pr. da su kongreganisti.

— A, dakle to nisu društva koje političke stranke?

— Ne. U njihovim pravilima, što ih je vlada dne 17. III. 1923. pod br. 11752. odobrila, stoji izričito: »Omladinski savez nema nikakovih političkih ciljeva.«

— No, hvala Bogu! To je pametno. Sjećam se naime, da je već g. 1919. jedan vrlo iskusni svećenik na jednoj sjednici za katoličku organizaciju predlagao, da se sva organizacija mladeži proveđe na vjerskom temelju.

Izstanci kat. omladinskih društava u Zagrebu.

— Pa dakako, jer nema ni pravog domoljubija ni poštenog života bez vjerskih načela i vjerske pomoći.

— Pa dakle ti mladići baš mire za vjeru?

— Eto da se uvjerite, dodjite prve nedjelje u mjesecu jutrom u pol 7 u Svetište Srca Isusova pa ćete vidjeti, kako ih lijepa četa zajednički pristupa k sv. pričestii.

— E, to je već lijepo. Sad razumijem, zašto se nadate da će ostati dobri.

— Dobre volje ne manjka. I njihov list »Mladost«, što izlazi u Zagrebu, nastoji podržati temeljit katolički život. Puno bi pomoglo, kad bi se što više tih »Omladinskih društava« osnovalo, jer osamlijenost slablji, a dobar primjer i zajednica diže vjeru i pouzdanje.

— A tko ta društva vodi i osniva?

— Sva skupa čine »Savez omladinskih društava«, koji je kao odsjek općeg »Hrv. kat. narodnog Saveza« u Zagrebu. Kaptol 27. Odanle možete dobiti potrebite upute.

Zbornik - apostol.

Lepka-Stejskal D. I.

(Svršetak)

Još isti dan na večer pohodi Alfred upravitelja Marijine kongregacije i upita ga, što bi se moglo učiniti za Ivana. Nemam puno nade pridoda još da će se obrati, jer njegovo bezvjerstvo čini se da ima korijen u njegovu razumu.

— Ne poznam ga dođuće, odgovori svećenik, aki mislim, kako to obično biva da njegovo bezvjerstvo ima svoj korijen u srcu, i ako bi pošlo za rukom povratiti mir njegovu srcu dobrom isповijedi, ne bi imao razum poteškoća. Posluži li vam sreća nagovoriti ga na isповijed, vidjet ćete, da će opet naći vjeru.

— On će me ismijati, aki mu spomenem isповijed, izjavlji Alfred.

— Ne morate odmah početi sa isповijedi. Nastojte da ga upoznate najprije sa kojim svećenikom — savjetovao mu upravitelj.

— To će jedva ići, jer ima proti svećenicima nesavladivu odvratnost.

— Onda se utecite k Majci Božjoj molitvom pa ćete vidjeti, da će vas uslijati. Obećajem vam u toj stvari također svoju molitvu i zamoliti ću za isto svoga prijatelja, svećenika Francuza, koji je danas k meni došao. Jeste li s time sporazumno?

— Sasvim, odvrati Alfred. No ćutim kao neku uzrujanost; nekakva me slutnja spopada, kao da bi se malo nešto za dogoditi.

— Započnite dakle s molitvom još danas, pa ga povedite sutra sobom na šetnju. Ići ću i ja sa svojim prijateljem pa ćemo se kao slučajno sastati. Tako će biti prisiljen s nama se upoznati, a možda ne će to biti bez uspjeha.

— Ovaj se predlog Alfredu vrlo sviđao. Dogovore se još o potankostima cijele osnove te se srdaćno oproste.

Alfred pohodi drugi dan Ivana i pozove ga, da bi s njim pošao na šetnju. Šefali su izvan grada. Dan je bio krasan. Sa njiva i šuma rasprostirao se miris, a pogled na gore bio je divan.

Oba prijatelja išla su neko vrijeme šuteći, predali se utjecaju krasne ljetne peirode. Zatim se razgovarali o minulim godinama, o saučenicima, profesorima i o raznim šaljivim zgodama svog dačkog života. Put se vijao užbrdo šumom, potom skrenuo u jarugu, vodio preko malog mosta te se opet penjao. Na mostu stadoše i promatraju brzicu, kako pada sa visoke stjene, razbijala se o kamenje i pjeneći gubu se u dubini.

Od jednom začu se govor. Alfredu zaigra srce. Sigurno su to oni, pomisli. Dva svećenika silazila s protivne strane u kotilnu. Alfred pode njima u susret te ih radošno pozdravi. Ivan je bio smeten ovim sastankom, no morao je također početi razgovor. Izrazio je veselje nad tim, što ima priliku čuti francuski iz ustiju rođenog Francuza. Sve mu pak nije išlo od srca. Svećenik Francuz ponudi mu se, da je spreman razgovarati s njim francuski. Putem su govorili najprije o raznim neznačnim stvarima, potom se dotakne Ivan vjerskih pitanja, a svećenik Francuz pozove ga odmah, da k njemu dode, kad god hude želio porazgovoriti se o religioznim pitanjima. Rastadože se.

— Baš mi je simpatičan ovaj Francuz, i čini se vrlo izobražen, reče Ivan.

— Odazovi se njegovu pozivu i pohodi ga, odgovori Alfred.

Alfred bio je zadovoljan ovim početkom i razmišljao, što bi trehalo dalje činiti. Ivan je pohodio nekoliko puta francuskog svećenika, govorio s njim dugo i ozbiljno i saopćio mu svoje nutarne nezadovoljstvo. Budući si ne može drukčije pomoći, umiruje svoju savjest raznim nazorima, što ih je u knjigama našao, da nema Boga ni duše.

— Tu znadem jedno prokušano sredstvo, naime ispovijed — reče smiješći se.

— Za to nemam snage, odgovori žalosno Ivan.

— Pa onda se barem katkada molite — savjetovao ga svećenik.

— Ali ja nemam vjere, kako se mogu moliti — prigovori.

— Govorite ovako: Opstojiš li, moj Bože, daj mi vjeru te me izbavi iz sadašnje neizvjesnosti. Tako se možete moliti i bez vjere.

— Nije li više od potrebe, na to sam spreman.

Drugi dan pohodi Alfreda te mu saopći, da ga otac telegrafično zove natrag i za to će sutra ranim jutrom otputovati. Zahtijevao je, da zahvali u njegovu ime francuskome svećeniku na velikoj njegovoj ljubežljivosti.

— Zar se ne čes sam s njime oprostiti?

— Danas ga nema kod kuće; vraća se istom kasno u večer, pa ga onda ne mogu uznenimirivati.

— Upozorit će ga, čim dode pa će te zaciјelo rado primiti makar kasno u večer. Mislim, da bi mu bilo žao, kad bi oputovao, a da se s njim ne oprostis.

Alfred napiše pismo francuskom svećeniku, u kojem mu sve kratko razloži.

U večer pode s Ivanom da ga pohodi. Svećenik je oboljicu već isčekivao i žalio, što će mili posjeti Ivanovi prestati. Razgovarali se vrlo srdačno.

Alfred se za koji čas udalji, da može biti Ivan sa svećenikom na samo. Izvadi krunicu i zrnce po zrnce spuštao moleći se, da boj, koji se odigravao u srcu Ivanova, svrši pobojdom plemenštine. Bio je uzrujan, no stalna nada, da će Majka Božja uslušati njegovu molitvu, hrabrila ga. Još čvršće stisne krunicu te sve srdačnije opetovaše riječi: Moli za nas grješnike, sada i u čas smrti naše!

Napokon po prilici liza jedne ure otvore se vratia, a Ivan praćen svećenikom izlazi. Pogled na njegovo vedro lice i suzne oči očitovao je sve. Alfred mu stisne ruku na riječi ne govoreći. Znao je, što se je zbivalo sada u njegovoj duši i ne htjede rušiti čuvstva, kojima je njegovo srce obilovalo.

Drugi dan ranim jutrom primio je Ivan djetinjom pobožnošću svetu Pričest kod oltara Majke Božje Pomoćnice kršćana i zahvaljivao je srdačno Onoj, koja je uslušala molitve Alfredove te ga amo dovela. Kakav je mir i slast čutio u duši! Teško mu bilo otici, no vrijeme odlaska se približavalo.

Alfred ga isprati na kolodvor, gdje ga već majka čekala. Zamolio od nje blagoslov. Majka sva iznenadena ovim neočekivanim obraćenjem svoga sina sa suzama utisne mu znak križa na čelo i poljubi ga. Obeća, da će biti prvom njegovom brigom, da izmiri oca i opet uvede mir u obitelj. Još dugo gledao je Alfred za viakom. Neka nepojmljiva tjeskoba obuze mu sad srce. Teška slutnja mučila mu dušu kao i prije nekoliko dana.

Bilo mu je to jasno, čim su dnevnični donijeli vijest, da je vlak, u kojem je Ivan oputovan, sašao s tračnicu, i da je pri tom mnogo putnika ozlijedeno. I Ivan dopao je teških rana. Prenesli ga u bolnicu, gdje je za nekoliko sati preminuo. Smrt primio je strpljivo i prikazao za izmirenje roditelja. Zadnje su mu riječi bile: Moli za nas grješnike sada i u čas smrti naše!

Roditelji bili su brzojavno obaviješteni o nesreći. Otac i majka sastali se kraj odra svoga jedinca. Srce očevo, koje je dosada ledeno ostalo i odbijalo svaki pokušaj izmirenja, počelo se umekšavati. Silno je djelovalo na njega, kad je bolničarka priporučala o zadnjim časovima života Ivanova. Milost Božja našla je put i u ovo kameno srce i dan pokopa Ivanova, bio je dan pomirenja oca i mame. Ispunila se Ivanova zadnja želja.

Alfred se suznim očima zahvaljivao Božjoj Providnosti, što se dostojava odabrati njega za orude, da se još u zadnji čas spasi duša, koja je već bila na rubu propasti.

ISUS KUCA.

„Oče urednič! Dak ko dak uvijek u brigama! Ali danas sam ipak odlučio, da Vam pišem i otkrijem srce! U 3. broju Glasnika Presv. Srca Isusova čitao sam među inim lijepim i zanimljivim člancima i vijest o »Hrvatu misijonaru« O. Miakiću. Neopisivo veselje i čuvstvo me obuzelo kad sam pročitao, da bijedne crnacke duše spasava i vodi pred vratia nebeska misionar — Hrvat! Još uistinu niješ čuo za takvog smjelog Hrvata, prem sam se nadao da će ih mnogo prije mene doći i spasiti mnogo duša. I ja imam želju, da se posvetim tom — najljepšem zvanju, i to ako Bog dragi htjedne u Družbi Isusovoj. Znam da i Isusovci mnogo obraćaju pogane, pa bi i ja hotio da turam svoj štap u vodu, gdje imade pčela, koje se utapljaju pa da one po mom štalu dudu do spasa, kad im se krila osuše. U misli na to zvanje nalazim pravu slast i sreću. Ona mi otkriva siguran put, do vječnog blaženstva i do velikog rada za duše, za čovječanstvo. Tri me stvari osobito privlače baš u Družbu: 1. Sigurnost spasa i ljepota savršenstva, što ga mogu u Družbi postići, kako to vidim na drugima; 2. Rad Isusovaca u misijama kod nas i među poganim; 3. Navale neprijatelja Isusovih na Isusovac... Ovo možda za to, što sam nešto ratoborne čudi, pa bih volio braniti, što je nevin progonjeno... To troje me sada mnogo vuče u red. Jedna osoba, kojoj sam to otkrio, veli mi: zar ja ne bih mogao i kao svjetovni svećenik mnogo moliti i spasa-

vati bijele u našoj, malo ne propaloj, Evropi. Ali ja si na taj prigovor ovako mislim. Istina mogu ja i kao svjetovni svećenik mnogo moliti i raditi ali mislim da to još mnogo više mogu kao Isusovac. Svećenici su izvrnuti takvim brigama, za koje ja nemam volje pa bih se u njima izgubio. Ja u sebi osjećam da me želja vuće više među one ljudozdere u Afriku nego među ove dušozdere u Evropi. Držim da je mnogo laglje 10 crnaca dovesti u krilo katoličke Crkve nego jednog propalog bijelca. I naši mnogi »moderne vjere« i »narodne crkve« tako su puni jedna protiv nas katolika, da ih, ma kako im dokazivali, ne čete obratiti. Vide istinu, ali je neće da priznaju. Ovi naši crnci na dušama crniji su od jednog Zuluafrikanca! Zašto dakle da ne idem za bijelim dušama! . . .

Molim Vas, Velečasni što Vi na to? Svetujte mi, kako da ostvarim svoju želju. S pozdravom: Hvaljen Isus! M. A. gimnazijalac.

Odgovor uređništva. 1. Sv. Augustin je rekao, da je redovničko zvanjeiza sv. krsta *najveći dar Božji*.

2. *Zvanje stoji u tom, da imate volju i sposobnosti za dotični stalež.*

2. Tu *težnju dužni ste ostvariti* kolikogod do Vas stoji. Molite dakle roditelje i poglavare da Vas puste i potrebnim snabdiju.

4. Jeste li *sposoban* za redovnika, to će prosuditi dotični poglavari, a na Vama je da molite te Vas primu.

5. *Razlozi*, što Vas vode, da stupite u Družbu Isusovu, dobri su. Ima i drugin također lijepih, pa čete i Vi već svoje razloge upotpuniti.

6. U *Družbu Isusovu prima* V. P. Provincijal, Zagreb. Palmotićeva ulica 33. Njemu se javite pismeno, a još bolje osobno.

7. Ako svravate gimnaziju, (a to bi vrijedilo i za realce), pa' budete primljeni, ići ćeće odmah u novicijat, što se sada nalazi u Ljubljani. No Vi još nijeste, kako mi se čini, s vršili, pa čete prije u »*Malu sjemeništu Družbe Isusove*« u Travniku, da svršite gimnaziju, a po tom u novicijat!

8. Da li ćeće trebatи što *doprinijeti za uzdržavanje* u sjemeništu i koliko, dogovoriti će se s V. P. Provincijalom.

9. I kao Isusovac možete biti *misionar* kod pôgana, no najbolje je da se prepuštate Providnosti.

10. *Zvunje si osigurajte* nježnim štovanjem Presv. Srca i Bl. Djevice Marije, čuvanjem potpune sv. čistoće i malim radosnim žrtvama.

VIJESTI.

ZAGREB. Proslava 25 godišnjice Mar. kongr. gornjogradskega gimnazijalaca.

Bilo je vrijedno i radi same stvari i radi protimba, na koje u novije vrijeme nailaze Mar. kongregacije, da se svećano proslavi ovaj jubilej. I bilo je tako.

Na Bijelu nedjelju primilo je većina zagrebačkih kongregacija u 8 s. zajednički sv. pričest u Svetištu Srca Isusova, a poslije podne bila u istoj crkvi svećana zahvalnica, što je odslužio preuzvišeni g. nadbiskup. Svećani govor držao je P. K. Leopold D. I., a pjevački zbor kongregacije učiteljica je pobožnim i srdaćnim pjevom dao čast nebeskoj Majci.

Na večernjem sastanku u dvorani sv. Jeronima bili su najzanimljiviji pozdravi posestrima drugih kongregacija i vijesti bivših članova kongregacije jubilarke. Te su vijesti mnogo govorile. Svjedočanstva su to bila za duboku odgojnu moć Marijine kongregacije. Svjedočanstva to vrednija, što poteče iz duša muževa, koji u zbilji života znaju najbolje, što diže vrijednost životu.

Dne 9. bila je svećana Misa u kongregacijskoj crkvi sv. Katarine, primanje novih članova i obnova posvete Bl. Djevice. Duboko se dojmilo duša sviju prisutnih, kad je epet P. K. Leopold D. I. kao jedan od onih, što su pred istim oltarom prije 25 g. odabrali Gospu svojom Majkom i Zaštitnicom, zahvaljivao i nebeskoj Majci i utemeljitelju kongregacije Dru Pazmanu za sva velika dobra po kongregaciji primljena.

Poslike podne bila je svećana i brojno posjećena akademija u dvorani glazbenog zavoda. Iza pozdrava jubilarima razvio je utemeljitelj kongregacije preč. g. Dr. J. Pazman vrlo zanimljiv povijest njezinu. Mnogima je tek iz tog predavanja postala jasna sva važnost i kongregacije i njezine proslave. Tijekom ovih 25 godina bilo je primljeno 537 članova, od toga 8 počasnih. Od tih su još 472 na

životu i to 87 članova duhovnog staleža (9 redovnika), a 355 što su u svjetovnom staležu pripadaju najrazličitijim zvanjima. U kongregaciji su bile tri sekcije: literarna, glazbena i euharistična. Velike akademije priredila je kongregacija 4, a po koju manju skoro svake godine, isto tako više manjih hodočašća i 7 većih. Osobito ganutljivo sjetio se prečasni upravitelj milih pokojnika, od kojih je većina preminula upravo svetačkom smrću. Srdačnom hvalom zahvalio se nebeskoj Majci, a prisutnici opet burnim pljeskom njemu na golemom trudu i ljubavi. — Pjevalo se po tom i deklamiralo (osobito lijepo Dr A. Dražić Šarićev »Hram Bo gospodinj«), a Dr. Drago Čepulić duhovito je i temeljito govorio o odgojnoj vrijednosti Marijine kongregacije. Dvostruko nam je bilo milo ovo predavanje. Prve jer je tude iz istakta govorio jedan profesor stručnjak i ujedno kongreganista; drugi jer je govorio u doba, kad kongregacija ima toliko neprijatelja, a i među svećenicima ljudi, koji je ne razumiju. Predavanje je bilo zaista vrijedno, te ga je »Kat. List« objelodano.

Vrijedno je spomenuti, da je za ovu proslavu isposlovao Dr. Pazman od sv. Penitencijalije u Rimu posebne potpune i nepotpune oproste, što se mogli u oba dana uz obične uvjete zadobiti.

Jubilarac.

TRAVNIČKE KONGREGACIJE. Ima ih šest.

1. *Gradanska*. U korizmi obavlja duhovne vježbe, kako to žele opća pravila Marijinih kongregacija u točki 9. Nego radi posebnih mjesnih prilika ima kroz 3 dana dnevice po jedno razmatranje i to uvečer. Pod svojim mnogogodišnjim revnim prefektom Perom Sunarićem vrlo je agilna. Javni, savremeni karitativni rad: to joj je lozinka. Tako pri nabavi novih zvona, tako o Božiću sabravši darove za katolike u bolnicu i u zatvoru i za sirotinju. Mnogima je trn u oku, ali je neustrašiva. Mnogu je gorku suzu osušila, unijela svjetlo radosti u mnogu obitelj. Zbornički sastanci drže se nedjeljom poslije podne, a svake prve nedjelje ujutro je zajednička sv. Prcišt.

2. *Velika sjemenišna kongregacija*. Prigodom srebrnog jubileja — 25 godišnjice posvete barjaka priredila je ovu veselicu: Na badnjak nadarila je božićnicom trojicom najsramašnjih, najboljih sjeminara; iz svake divizije po jedan dobio 25 dinara, a za 25 dinara kupilo se jubilarcima — zbornicima voća. — Kod svečanog ustoličenja vječna nobičajilo se, da se proglaše ne samo članovi vječna, nego i niži službenici, a svakome se uručuje i izvani znak njegove službe. Tako n. pr. dobije sakristan »svjeću s vrpcom«, vratar »ključeve kapelice«, zastavnik »trak preko ramena«. Kod predavanja ovih stvari rekao bi upravitelj svakome zgodnu rečenicu.

3. *Mala sjemenišna kongregacija*. Gotovo kod svakog sastanka čitaju se razni oglasi, koji podržavaju zanimanje zbornika za stvari kongregacije. Literarna je sekcija jedna od najstarijih kod nas. Pet. Šest puta na godinu zbornici donose »svjeće« t. j. listice; svaki napiše na posebni listić (dakako bez imena), što je dobra učinio, qsobito samozataje, na čast: sad »Malom Isusu«, sad »u zadovoljstvu Srcu Isusovu za uvrede, koje mu se nanose u pokladno vrijeme«, sad »Raspotome Isusu i žalosnoj Gospo«, sad »svibanskoj Kraljici« itd.

I velika i mala kongregacija ima od 6. I. 1918. misijsku sekciju. Jedna i druga vrlo su stroga u primanju novih članova držeći se načela: zbornici imaju da su između najboljih najbolji. Od 200 sjeminara, bilo je koncem školske godine 1921.—22. u velikoj 20. a u maloj kongregaciji 29 članova.

4. *Kongregacija vanjskih daka* napreduje i duhom i brojem, pa je već proslavila prvu svoju 25. obljetnicu. Ima tri sekcije: misijsku, literarnu i tamburašku.

5. *Kongregacija učenica više djevojačke škole* kod č. ss. milosrdnica ima dvije sekcije. Jedna je euharistična, druge se u tri kola. Prvo ide svaki mjesec dvaput svetoj Prcišti, drugo u sljedećem, a treće češće u tjednu. Druga je sekcija ručnoga rada, da se priuče potpomagati siromašne crkve ruhom i rubljem crkvenim.

6. Najmlada je *kongregacija Marije a Strata* — »od putas« — u malom sjem. Družbe Isusove. Dne 5. veljače 1923. pripojena je rimskoj matici, broj 8 članova, a nečlanovi prisustvuju sastancima kao gosti. Kongregacija drži svake sedmice svoj sastanak, ima dvije sekcije: misijsku i literarnu. Za misijsku sekciju sakupio je revnitelj u praznicima kod kuće 100 Dinara. U literarnoj sekciji već ih više njih opširno prijavljeno zanimivo povijest svojega redovničkoga zvanja.

Josip Predragović D. I.

Misijski vjesnik.

Pomoć misijama.

Često dobivamo upite od dobroih naših čitatelja, kako bi oni pomogli misijama? Prenda je odgovor na to vrlo jednostavan, a i u Glasniku je bilo o tom već više puta govor, ipak erto još ove potanke upute. Molimo sve, da si čuvaju ovaj broj Glasnika, pa da iz njega mognu dati i drugima uputu.

ŠTO TREBA MISIJONARU?

Kad katolički misijonar dode k divljacima treba da se godine i godine sam uzdržava, dapače da i njima daje bilo hrane bilo lijekova bilo odijela i t. d. Za prvi put može tek malo što sobom ponijeti: najpotrebnije za sv. misu, nešto odijela i hrane. Treba mu sve poštom slati na najbližu postaju. Katolički misijonari nijesu kao protestantski, da bi trgovinom kruh služili. Oni živu od darova katolička štrom svijetu i od svoje muke obradujući zemlju, uzgajajući djecu, pljući i — proseći.

Misijonaru dakle *treba sve*, što vidite u crkvi, u uredu, u kući, u kuhinji, u gospodarstvu i na putu. Sve to on zahvalno prima i prosi. Pitanje je samo, što će isplati slati tako daleko? Svakako samo najbolje rublje za crkvu i za njega; samo čvrsti i vrijedni drugi predmeti. Tko dakle ima u ostavštini tako zgodnih stvari može to poslati na donje naslove.

Kako se pak za dobar *novac* sve najlagije i u Africi kupi, najbolje je misijonarima pomoći novcem. Od jedne krunе istina mala pomoć; ali ako sa tisuću strana dode po jedna kruna, već se nešto dade nabaviti. Da svaki Hrvat dade na godinu po 1 Kr., od pet milijuna bi se lijepo dala sagraditi kakova misijska postaja ili barem uzdržavati.

Kad se ljudima tako teško dati novac, domislili se misijonari pa sabiru rabljene poštarske *marke*, *dopisnice*, *sličice*, stakleni ures i slično. To oni prodaju ovako. Ako je marka lijepa i rjeđa, prodaju je već u Evropi sabiračima za albume. Te marke treba da su dobro sačuvane, da ne manjka ni jedan zubčić, a po mogućnosti, da se vidi i cijeli poštarski žig. — Druge marke i dopisnice prodaju se bilo u Evropi bilo u misijama na kilograme, pa si njima neki klete zidove.

Osimi toga mogu se unovčiti i drugi za nas malo vrijedni predmeti. N. pr. staničelj, kojim je omotana čokolada, stara pera, lančići i t. d. Ove stvari, kao i one starije marke i dopisnice, moraju se vrlo leftino prodati, pa ih se isplati poštom slati tek u većoj količini na pr. po kilogram. Tako je ove zime odnio urednik Glasnika na jedamput Družbi sv. Petra Klavera u Ljubljani preko 30 kigr. sabranih maraka. Stoga je najbolje da se u društvenima sabiru darovi i zajednički šalju n. pr. po župnom uredu, školi, ili osobno da se prigode izruče.

KAKO SE OTKUPI CRNAC?

Misijonar ide na trg, gdje prodavaju svezane crnce. Pogoda se i kupi kako može: jednoga za 30 franaka, drugoga za 40, kako je već koji jak i sposoban. Misijonarka ide od kuće do kuće ili na izloženo mjesto pa kad vidi, da bi huda poganska mati htjela ubiti dijete ponudi joj novca ili stvari pa kupi siroče dijete za 10 ili više ili manje franaka. A dakako često puta pobere ih s mesta, kamo ih odlasili naopaldi nečv. *U našem novcu dakle bila bi svota za otkup crnaca oko 150 dinara*.

Ali što će sad s crnjetom? Treba ga hraniti, poučiti, krstiti, ako je parnjeni dobre bi ga bilo i školati, da kasnije kao svećenik ili katehista uči svoje sunarodnjake. A to sve stoji novaca! *Za kumstvo jednomu takvom novokršteniku treba 60 dinara*. Tko to poslaže može tražiti, da se jednomu crnjetu dade njegovo ime ili koje već želi. Tako bi onda po žarkoj Africi i dalekim otocima dizali k nebu ručice malit: Božidari, Milivoji, Slavice i Danice . . . Ako priložite još nešta više pa će mu dati i vaše prezime, i eto za desetak godina ondje obitelji Hrvatića, Slavonića, i t. d.

To je bilo samo za početak. Hoćete li da vam živi i napreduje treba mu *za godišnje uzdržavanje u sirotištu u Africi najmanje 300 dinara*. Ako ga uzdržajete tako pet godina pa platite barem 1500 dinara onda ste ga *postigli*. Želite li odgojiti jednog crnačkog *katehistu*, koji će svoje zemljake učiti pravoj vieri, poštenu i prosvjeti, taj treba *za godišnje uzdržavanje najmanje 500 dinara*.

Drugi manji darovi upotrebljavaju se za općenite i velike potrebe misijonara. Oni sami toliko i toliko stradaju samo da mognu otkupiti, krstiti i odgojiti pogan-

sku siročad. Neki žele dobiti fotografije crnaca, što ih otkupe. To je teško i napose se mora platiti. Jer pomislite, da ni u našim krajevima nije svagdje lako doći do fotografije, a što tek u onim dalekim zemljama.

KOMU SE ŠALJU DAROVI?

Tko zna točnu adresu može slati upravice samim misionarima, kao na pr. Što smo u 3. broju označili našeg hrvatskog misionara Veleč. P. Mlakića u Khar-toumu, Sudan.

No tako se mnogo troši i gubi. Najsigurnije i najlaglje je preko društava, što su odobrena od Sv. Oca pape za potporu misionara. Prvo i najveće je *Kongregacija Propagande, Rim.*

Druge veliko, dobro i nama najbliže društvo je: *Družba Sv. Petra Klavera*, koja ima sjelo u Rimu (23) Via dell' Olmata 16., a podružnicu nama najbliže *Ljubljana*. Miklošičeva cesta 3. Tko hoće može slati istomu društvu i u Salzburg. Dreitältigkeitsg. 19.

I katolički ljestvi sabiru darove za misije pa tako i *Glasnik*. Tko šalje na upravu našeg Glasnika, treba da točno označi za koje društvo i koju svrhu hoće da se novac upotrijebi, da moguemo po savjeti izručiti.

Uredništvo.

Crnački katekizam

Kad su se novotarci 16. vijeka domogli škola, te kad su stali svoje katekizme širiti među vjerni narod, mnogi, koji nijesu bili u sv. vjeri dublje podučeni, otpadoše od nje. To se je vrlo kosnulo bl. Petra Kanizija. Bio je on doktor filozofije i teologije, sveučilišni profesor, pisac učenih djela,

Crnačka škola.

vrstan propovjednik, bio je on redodržavnik svojega reda, osnivač i poglavар koiegija, ali je bio i čovjek pobožan, pa je poput Bož. Spasitelja ljubio mladež, koju su novotarci stali zavoditi. Tu mladež htjede on dovesti k Isusu, htjede joj govoriti o Isusu i Mariji i štititi je od zablude. Djeca su mu

uzvratila ljubav za ljubav, kupila se oko njega, gdjegod se pojavio, i teško ga puštala iz svoje sredine. Osobito radi te mladeži dade se na mučno djelo, te sastavi t. zv. veliki katekizam ili »catekizam teologa«. Ali doskora uvidje, da bi bio još potrebniji katekizam za narod, koji bi kratko i jezgrovito razlagao nauku apostolsku. U tu svrhu izda malo katekizam u latinskom jeziku. Za malo ga prevedoše skoro u sve poznate jezike, tako da je 66 g. iza njegove smrti mogao njegov životopisac ustvrditi: Kanizije govori skoro u svim jezicima svim narodima. Slaveni, Nijemci, Talijani, Francuzi, Španjolci, Grci, Česi, Englezi, Škoti, Etiopljani te i sami Japanci i Indijci crpe vjersku pouku iz njegova katekizma, tako te možemo reći, da je on učitelj svih poznatih naroda.

Misionari prevedoše katekizam bl. Petra Kanizija u razne crnačke jezike. Ali se je samo malo takovih prijevoda radi nestasice sredstava moglo tiskati. Još je nedavno pisao jedan misionar, da je često po više dana do rukasnu noć zaposlen prepisujući svoj prijevod, ne bi li učitelji imali katekizam, po kojem bi predavali. Koliko se vremena time gubi! Stoga je Družba sv. Petra Klavera već od početka preuzeila, da tiska u crnačkim jezicima vjerske i poučne knjige, te nukale vjernike, da svojim mladarima potpomognu »Djelo afričke štampe«.

»Djelo afričke štampe« ustanovila je osnovateljica Družbe sv. Petra Klavera, a papa ga je Benedikt XV. obdario mnogim oprostima. Svrha mu je, da bi se misionarima slike, i to besplatno knjige, koje su im kod pouke crnaca neophodno potrebne: kao katekizmi, biblije, rječnici, čitanke. Tko se želi priključiti ovom uistinu kat. djelu, neka se obrati na Družbu sv. Petra Klavera, Ljubljana, Miklošičeva ulica 3.

Budimo vjerni svojoj vjeri!

Casna sestra majka Margareta javlja s Madagaskara:

Prije osam godina primili smo u sirotište Josipu Rasendranovo, počili je u sv. vjeri i pokrstili. Sirotici je sada 15 godina. Ujak joj je također postao pred nekoliko godina katolikom, a stanova se dva dana daleko odavde. Nedavno umrije. Naskoro iza njegove smrti dode više rodaka pogana po Josipu, da je tobože radi baštine povedu za jedno četiri pet dana kući. Djevojče je nešto slutilo pa se nečkalilo. No tetke i strine, bratići i sestrične stale su joj svim mogućim razlozima dosadivati, te ona napokon pristane.

Prošlo je deset dana, a djevojčeta nema. Već smo bili zabrinuti. Napokon jedanajstoga dana bane iznenada sva iznemogla, samo da se ne sruši. Šta se dogodilo? Jadna sirotica stade pripovijedati, kako ju je dvanaest članova obitelji zatvorilo u sobu pa ju htjelo prisiliti, da se uđa za nekog bogatog protestanta iz onog kraja. Josipa je znala, da po malgasiškom običaju žena prima vjeru svoga čovjeka. Stoga bi joj trebalo preći na protestantizam. Tomu se ona odlučno usprotivi. Ni obećanja ni prijetnje ništa ne pomogoće. Tukli su je, no njoj je jedina želja bila, da se povrati u sirotište. Nitko nije mario za njezine molbe. Uhvatili stoga zgodu, preporučili se Andelu čuvaru i pobegne noću posve sama. Put od dva dana prevali pješice poprijeko kroz divlju samoču bez hrane i novaca. Samo nešto voća,

Što si je dan prije isprosila, bila joj jedina hrana. I eto je gdje sva iznemogla i izmoždена kuća opet na naša vrata.

Gabriela Rasoaparanj nije dokazala manje stalnosti. Majke nije imala, a otac joj bio zavedeni protestanat. Htjede je prisiliti, da podes za bogata protestanta. Prijetlo joj se, da će je razbaštiniti, ako ne pristane. No Gabriela mu divno odvraća: »Volim živjeti siromašno nego li se iznevjeriti sv. vjeru.«

Mill čitatelji Glasnika, pomozite ovim siroticama crnačkim u njihovoj nevoj svojom molitvom, a ako možete i milostinjom, koju zahvalno prima Družba sv. Petra Klavera, Ljubljana, Miklošićeva ul. 3.

KNJIŠTVO.

»*Katoličkim djevojkama*« zove se knjiga od po prilici 160 stranica, sa vrlo ukusnom opremom, što je napisao profesor i uzgojitelj mladeži Dr. Drag. Kniewald. Dijeli se u tri dijela: Život duše, U svijetu i Katolikinja umom i srcem. U svim je poglavljima katoličko shvaćanje života sjedinjeno u skladnu cjelinu s pučkim hrvatskim duhom. Krasni primjeri i izjave od oko 400 hrv. djevojaka čine je osobito zanimivom. Tko naruči kod samoga pisca: Dr. Drag. Kniewald. Zagreb. Samostanska ulica 17., dobije obično izdanje za 50 kruna, a fino izdanje za 70 kruna. Za poštarnu 8 kruna, ako se naruči ispod 25 primjeraka; a iznad 25 prinjeraka 32 Kr. Novac unaprijed ili se šalje pouzećem. —

»*Priručnik orlovske organizacije*« izašao je u nakladi Štrosmajerovog orlovskega okružja u Đakovu. Knjiga sadržaje pravila orlovskega saveza, sve upute u osnivanju orlovskih odsjeka i društava te nekoliko poglavljia o orlovstvu u opće. Knjiga se naručuje kod »Hrvatskog Orla« u Đakovu, a cijena joj je Din. 12.50. Novac treba poslati unaprijed. —

»*Srce Isusovo spasenje naše*«. Molitvenik i priručnik svih društava Srca Isuscva. Upravo je izašao u mnogo ljepšem obliku, nego što je bilo prijašnje 4. izdanje. Linde preko 600 stranica u nekih 40 slika.

Dobiva se samo kod Uprave Glasnika S. I. Zagreb I.

Stoji: skupa s poštom jednostavni vez u platno 20 dinara; sa zlatorezom u platno vezan 25 dinara; u finu kožu vezan sa zlatorezom i u ložnom kutijom 60 dinara. Novac treba poslati unaprijed, a tko želi preporučeno ili pouzećem onda stoji Din. 4:50 više.

»*Ura klanjanja* ili Sveta Ura osobito će dobro doći svim štovateljima Presv. Srca u mjesecu lipnju i u opće ljeti, kad ima više hodočašća i klanjanja. Cekajući Misu ili večernicu lako se svi slože i prema toj knjizi skupno mole. Stoji poštom 2 dinara. Za skupno moljenje treba dakako naručiti odmah više primjeraka.

Još imamo puno »*Života sv. Margarete Alakok*«, što se može dobiti kod Uprave Glasnika za 5 dinara.

Isto tako »*Sv. Ivan Berchmans*«, lijepa nagradna knjižica sa slikama. 5 din.

Krasne slike Presv. Sreća za zid komad s poštom 8 dinara.

Pomoć obitelji upućuje, kako da se katoličke obitelji riješi nesloge i obiteljskih nesreća. Komad s poštom 3 dinara.

Lijepo dopisnice sa slikom svetih. Komad 1 kruna; 100 kom. 75 kruna.

»*Kongreganist (ca)*« — Molitvenik Majke Božje u lijepo platno uvezan 10 din.; sa zlatorezom D. 12:50.

LURD.

Tko želi poći ove godine u Lurd, neka se obrati na adresu: O. Kleto Sokolović, Kaptol 9. Zagreb. — Čitavo vrijeme hodočašća trajat će oko 12 dana; (3 dana put u Lurd, zaustavlja se u Trstu, Veneciji i Miljanu; zatim pet dana ostaje se u Lurdru; na povratku zaustavlja se u Marsili i Genovi.) — Cijene za vlak III. razred 1513 dinara. Hrana svaki dan oko 20 franaka. Dakle ukupno 3500 dinara ili 14.000 kruna. U Lurd će se ići u mjesecu kolovozu u vrijeme francuskog narodnog hodočašća. Čim ovo bude najavljenio i mi ćemo javiti točno datum hodočašća.

Kratke zahvale.

Zahvaljuju Bož. Srcu za primljene milosti:

Babina greda K. P. Riješila se sretno suda. — *Bihac*: S. I. U velikoj neugodnosti i tjeskobi uslišana nakon devetnice Presv. Srcu. — *Branjin vrh* A. M. Sinciću bolest krenula na bolje. — *Bregi* R. Š. Po zagovoru Bl. Djevice ozdravilo dijete. — *Brod* W. K. Popravio se sin odan piću. — *Bušetina* D. S. Primio mnogo dobroćista. — *Cabuna* A. G. Pomoglo mu u bolesti i domaćim potrebama. *Calma* E. P. Nečakinja joj prošla bez operacije. — *Cazma* MD Otac se od kapi ljepe pridignuo, dok ga kćerka Presv. Srcu preporučala. *Dol*, *Miholjac* CS Ne ufajući se reći liječniku ičestis sruđnom molitvom Presv. Srcu riješila se nje. — *Dubrovnik* NN Cijela obitelj izbjegla velikoj nesreći. F. K. Presv. Srce oslobođilo ju od teške bolesti. — *Gašinec* G. T. Teško bolesna darom Presv. Srca ozdravila. — *Hrastovsko* JV Ozdravilo onesrećeno blaće. — *Hvar* JN Utješilo je i pomoglo Bož. Srce. — *Ilok* AT Prošla sretno u porodu. — *Jajce* LK Riješilo ju klevete. — *Karlovac* ŠD Dobila manješteće brže nego se nadala. — *Kloštar Ivančić* Z. P. Iza teškog poroda na smrt obolila, ali zagovorom Majke milosrda ozdravila. — *Kragujevac* VS Zavala u nevolji Bož. Srca i ono pomoglo. *Kraljevica* AK Zahvaljuju se mnogo dobivenec milosti. — *Krapina* ZM Moledi ustrajno Presv. Srce ozdravila od teške bolesti. *Križevac* IKP Po devetnici M. Božoj primili veliku pomoć. — *VD Više puti* bila uslišana pa sad nevoljom opontenuzala zahvaljuje. — *MV Sv. Josip* o svetuvinjini svojoj pomogao u velikoj boli pa zahvalna šalje 1 dollar za popravak svetišta. — *Lovčić* LV Salje 25 d. za Svetište iz zahvalnosti za primljeno zdravlje. — *Lukač* R. B. Ozdravila majka i kćerka. — *Milna* OB Po milosti Pr. Srca ozdravio član obitelji, za kojeg su već gubili nadu. — *Mokošice* MM Izjavilo je od duge bolesni. MK U velikoj pogibli teškoga poroda pomoglo Bož. Srce na zazivanje obitelji. — *New Dulath Min.* JV Za teško bolesno dijete obitelj molila i Presv. Srce pomoglo. — *Osilnica* MT Sv. Obitelj pomogla u gospodarstvu i zajedničkom životu. *Otočac* MS Pouzdjanem u Pr. Srce podnijela tešku operaciju. — *Perkovci* PD Sestra mi se izmirila s mužem i sam dobio pomoć u gospodarstvu. — *Petrinja* I. Č. Zahvaljuje Pr. Srcu za jednu osobitu milost. AK Nalazeći se često u borbam života zazivao Presv. Srce i bio uslišan. *Podgorac* CK Sačavalo je Bož. Srce da ne izgubi posvema vid. — *MZ* Primila razne milosti. — *Povlja* Z. i A. V. Molile i dobile više pomoći. — *Prelog* HM Hvala Bož. Srcu, koje mi pomoglo za stan. — *Pregrada* AH Pouzdjanu moju molitvu uslijalo Pr. Srce. — *Pučišće* IN Počeo šlovati Pr. Srce i preplatio se na »Glasnik« pa ozdravio od teške bolesti. — *Radatović* HG Ozdravilo dijete od disterije. — *Rečica* IM Četiri liječnika nijesu mi bolesnoj sestri pomogla, pomogao joj Isus, komu tisućputa hvala. — *Sarajevo* SMR Riješio je duševnih boli. — *San Francisco Calif.* IG Dobro prošla na drugoj operaciji. — *Skrad* AIG. Presv. Srce i M. Božja pomogli u bolesti. — *Stanj* AL i MJ. Primili mnogo milosti. — *Stupnik* LC Mnogo puta pomoglo Presv. Srce. *Sutomore* JV Jedini mu Isus obranio nevinost od potvora i progona. — *Sv. Petar* Č. HC Presv. Srce spasilo sina na operaciji. J. B. Presv. Srce i Bl. Gospa bili mi često na pomoći. — *Šibenik* VB Udlijelilo zdravljie sinu i umučadi. *Trsat* VG Primio od Bož. Spasitelja jednu osobitu milost. — *Ulijanik* AT Kupila posjed i gotovo bi ga opet izgubila, da joj nije pomogla molitva Presv. Srcu. RP Slava Presv. Srcu i Majci Božoj, koji me uslišali. — *Valpovo* AK Pomožena u svakoj potrebi obitelji. MM Pridigao se muž bolestan na noge. — *Varažd*. Toplice DF Moledi postojano litanije Presv. Srcu bilo joj lagje u bolesti već drugi dan devetnice. — *Varaždin* KW Ulevatla tata. — JV Presv. Srce i sv. Antun pomogli u gospodarstvu. — *Vel. Gorice* TM Ojačili se — el na neu molitvom Bož. Srcu. MK Molitvom i blepinim postupkom dobita od n. — Željela. — *Vel. Solina* SO Prestala bol srca. *Vinkovci* MG Pomožlo Presv. Srce čiva puta u velikoj nuždi. — *Vinčić* EK Presv. Treštivo i Majka Božja pomogli u duševnoj i tjesnečnoj potrebi. — *Začretje* SV Zahvaljuje za mnoge pomoći i šalje dar za Gl. — *Zagreb* BS Jedna prijateljska osoba ozdravila. — *JF* Ozdravilo mnoho pomoći molitve Presv. Srcu. — DK Riješila se teške nesreće. — *ŠV* Sretno prošla na ispitu. — MK Samp ostavljenu i bolesnu tješila i jačila Bož. Srce. — *Zupanja* MS U holima i napastima pomogla devetnica Presv. Srcu. — M. B. Bojeći se, da ne izgubi i peto dijete, zavjetuje se Presv. Srcu i Gospu Lurdskoj i oni ga čuvaše. Istoj ozdravila i sestra.

Broj 7.

Tečaj 32 — 1923.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkim društvima za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

KATOLICI NA KONGRES U ZAGREB!

Koji ljubite Isusa u Svetotajstvu, — dodite, da mu se skupa poklonimo. Koji pitate: da li još tko vjeruje, — dodite, da vam vjera iznova zasja. Koji se tužite: ne štuje se Boga, — dodite, da mu pribavite štovanje. Koji sumnjate o boljoj budućnosti, — dodite, da joj vidite milu zoru. Koji tražite pomoći proti nevaljanštini, — dodite, da ponesete siguran likj.

Na naš poziv »Djevojačka društva« se lijepo odazivaju i prijavljuju.

A Vi muževi i mladići? Po vašem broju i nastupu sudit će hrvatski narod, ima li još sigurnih branitelja slobode i vjere otaca. Javljamte se dakle odmah svojim župnicima.

Odbor za euhar. kongres javlja, da će vožnja željeznicom i parobrodom biti uz pot cijene. — Prenočišta bit će većinom u školama na slami. Svi pak, koji žele posebnu sobu i krevet, neka se napose i upravice obrate najkasnije do 15. srpnja Odboru za kongres u Zagreb i pošalju unaprijed za svaku noć po 100 dinara za sobu s dva kreveta; za jednostavnije sobe 80 ili 50 dinara. — Obični objed stajat će 13 dinara; večera 10 d.; pečenka sa šalatom napose 10 din. Tko na ovo računa, neka označi koliko obroka želi i odgovarajući novac unaprijed Odboru pošalje. S kartama, koje će primiti, dobivat će na označenim mjestima hranu i stan.

Što sino rekli našim povjerenicima i društvima S. I. u br. 6. Glasnika, velimo ponovo: a potpuni naputak bit će u 8. broju. — Molimo samo i opet da nam se što prije jave i po mogućnosti pošalju izvještaj o društvu i koliko će ih doći na kongres. — Uredništvo.

Zahvaljuju Presv. Srcu za primljene milosti:

Bistrač KC Pomoglo joj da je ozdravila. — Brezarić NMB Ozdravilo teško bolesno dijete i žena. — Črešnjevac AH Blagoslov pri gospodarstvu. — Dol. Motičina MS Vratio joj se suprug iz rata, ozdravila sama i dijete. — Dubrava JS Oslobođenje nedužan vojne službe, — BS Iz teške bolesti oslobođena. — Goričan LM Sačuvalo posjed i vratilo ženi zdravlje. — Gračani JB Devetnicom i sv. misom dobila osobitu milost. — Gruž IG Našao izgubljeni novac. — Gregurovec JO Dijete već umiralo, Isus ga očuvao. — Gundinci IJ Riješen od nepravedne optužbe. — Ivančić grad AM Izbavilo je iz velike neprilike radi stana. — Jaska IB Riješilo ju suda. — Komletinci PK Vratio zdravlje kćerki. — Kostanjevac PS Primio mnogo milosti i zahvalan šalje 100 d. za Svetište. — Kraljeva VIR Pomožen u velikoj nuždi. — Ljubešića DI Oslobođena teške bolesti šalje 55 d. za Svetište. — Ljubljana ST Primio razne milosti zagovorom Majke Božje, Sv. Josipa i Bl. Terezije. — Mala Subotica AS Ozdravila od otrovanja i zadobila utjehu u obitelji. — Mihaljevcu KR Na rubu groba očuvana od Bož. Srca. — Mišulinovac AS Pomožena u bolesti Mala Gorica BS Uspjela operacija kod djece. — Ogulin OC Sretan porod i pomoći obitelji. Petrinja OR Primila više milosti, napose sretno uspjela operacija. — Podgrade BV Ublažilo joj boli srca. — Prelog M i KM Ozdravila majka i kćerku pa šalje 25 d. za male crnce. — Račinovci JP Bož. Srce je drži na životu, kad joj liječnici nijesu pomogli. — Rasinja MM Ozdravilo dijete usred devetnice. MS Pridigla se od bolesti. — Sarajevo TL Pomožena u obitelji i još se preporuča. —

Misionski pomladak.

Opća nakana za srpanj, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Kad gledamo napredak katoličke Crkve zadnjih sto godina, srce nam se puni radošću nad krasnim plodovima, što ih je crkva ubrala po svojim revnim apostolima i misjonarima širom čitavoga svijeta. U mnogim krajevima, gdje se prije stotinu godina nije ni znalo o katolicima, danas ih imade na tisuće; gdje se prije kadio tamnjan sotoni, tamo se danas blišta križ Spasiteljev i pokazuje svima pravi put u nebo.

Od godine 1822. u svim se krajevima broj katolika znatno povećao. Tako n. pr. u Švedskoj i Norveškoj narastao je broj od 10 na 5.147, u Danskoj od 100 na 8.780, u Holandiji od 350.000 na 2.000.000, u Stražnjoj Indiji povećao se broj uza sve progone od 400.000 na 1.200.000. — U Japanu, premda je katolička vjera imala bezbroj zapreka na putu, vidi se ipak razumjerno krasan napredak. God. 1822. bijaše tek 10.000 katolika, a danas ih ima 170.000. — U Kanadi bijaše prije sto godina: 6 biskupa, 30 svećenika i 500.000 vjernika — a sada 42 biskupa, 6 apost. vikara i 3.000.000 vjernika. — *Sjedinjene države američke* imale su 1822. samo 9 biskupija, u svakoj po desetak svećenika i u svemu 400.000 vjernika. A sada 16 nadbiskupija, 93 biskupije, 21.630 svećenika i 17.855.000 katolika. — U Australiji bijaše god. 1830 jedan jedini svećenik, a među urodenicima ne bijaše još nijednog katolika. Sada sačinjava Australija sa Novom Zelandijom veliku i brojnu katol. pokrajinu, u kojoj ima 1.200.000 vjernika, 9 nadbisk., 16 biskupija, 2200 crkava i 1200 svećenika. — Svećenička zvanja u Australiji bivaju sve brojnija.

To su činjenice, koje napunjaju najčišćom utjehom svako katoličko srce. No ako svrnetimo svoje oko na one nebrojene narode, kojima još nije svanulo sunce sv. vjere, uvjetičemo se lako, kako je još uvijek:

Zetva velika, a poslenika malo.

Da si što lakše predočimo nestaćicu misijonara, evo nekoliko najnovijih statističkih podataka o najznačatijim poganskim zemljama:

Afrika ima 150.000.000 žitelja, 900.000 katolika, 2100 svećenika. Dakle po 1 svećenik na 75000 pogana i 450 katolika.

Australija ima 4.000.000 stanovnika, 1.200.000 katolika, 1.200 sveć. Po 1 svećenik na 3333 pogana i 1000 katolika.

Polinezija ima 1.100.000 stanovnika, 200.000 kat. i 450 svećenika. Po 1 svećenik na 2.500 pogana i 450 katolika.

Kina ima 400 milijuna stanovnika, 2.000.000 katolika, 2.400 svećenika. Po 1 svećenik na 167.000 pogana i 830 katolika.

Japan i Koreja 70 milijuna stanovnika, 170.000 kat., 300 svećenika. Po 1 svećenik na 233.000 pogana i 566 katolika.

Prednja Indija 300 milijuna stanovnika, 2.500.000 kat., 2.500 sveć. Po 1 svećenik na 28.000 pogana i na 800 katolika.

Te nam brojke kazuju, da imade krajeva velikih kao Hrvatska ili Slavonija, a da jedva imadu po jednog misijonara. Posve je dakle opravданa tužba: »*Zetva je velika, a poslenika malo*«. — No Spasitelj je na ove riječi odmah nadovezao: »*Molite dakle gospodara žetve, neka izaslanje poslenike na žetvu svoju*«. Nažalost mnogi katolici posve zaboravljaju na tu Kristovu zapovijed. A ipak baš molitva toliko može! Molitva sv. Stje-

pana obratila je Savla i dala svijetu najvećeg misionara Pavla apostola. Molitva Magdalene sestre sv. Franje Ksavera mnogo je doprinijela njegovom apostolskom pozivu.

Nadošao je čas,

u kome treba da se svi vjernici otresu svoga nehaja i odazovu Kristovoj zapovijedi. Budu li katolici nemarni i oklijevali, doći će grabežljivi vuci, da razdiru i jadne pogane. Nikada još nijesu bile prilike za raširenje sv. vjere tako povoljne, kao što su upravo sada.

Dok su prije misionari trebali i po cijelu godinu za svoje putovanje u misije, sada mogu prevaliti taj isti put za nekoliko tjedana. Za ono isto vrijeme, što su ga nekoć misionari potrošili za putovanje u Kinu, može se danas pet puta proputovati oko zemlje. God. 1840. trajalo je putovanje iz Engleske do rta Dobre nade 70 dana, a sada 21 dan; do Sydneya 130 dana, a sada 43 dana; do Valparaisa 110 dana, a sada 40. — Pacifička željeznica u Sjever. Americi prevali za 7 dana onaj isti put, za koji se još početkom 19. stoljeća potrošilo više od 9 mjeseci.

To je velika blagodat za kat. misionarima.

Misionari, koji su nekoć imali sto muka s učenjem tudihi jezika, jer nije bilo potrebnih pomagala, sada imaju na raspolaganje i dobrih gramatika i brojnih rječnika i drugih sredstava. Povrh toga je sloboda širenja vjere sada veća, a i život je i vlasništvo u svim krajevima mnogo bolje zaštićeno nego prije.

Tko bi od nas mogao u misionare?

Svatko, koga milost Božju na to u srcu giblje. Pastirče, koje ovo čita i čuje moglo bi se još iškolati za misionara. Potepenče iz gradskog trga; dak srednjih škola; naučnik u ma kojem bilo obrtu; sveučilištarac bilo kojeg fakulteta; bivši i sadanji oficiri; prerano penzionirani činovnici; profesori, koji se već sami zastidili svoga bezvjerja; svi, koji ogorčeno pitaju: »Zašto me Bog stvorio?...»

Pa što će i kako će ti svi u misije? Jedni će se dalje iškolati i postati svećenici misionari; drugi će biti »braća« pomagači misionarima kao kuhači, sakristani, katehiste, graditelji, strojari, slagari, i t. d. Svega toga treba u misijama.

I ženske mogu u misije. I nevine i pokornice. One mogu držati školu za pogansku i pokrštenu djecu, u ljekarnama i bohnicama raditi, u sirotištima i drugdje pomagati. Ima ih već na tisuće. O kad bi tolike ženskinje upoznale, kako je Isus najlepši, najbogatiji, najljubезнiji, najvjerniji... poše bi za njim i k njegovim sirotama, pa ne bi vjekovito tražile muža i kruha, . . . nestalo bi jednog društvenog zla. . . a tisuće i milijuni našli bi — sreću.

Za kolikima i danas bolno gleda Krist Gospodin, kako je nekoć gledao za bogatim mladićem, koji se nije hotio odazvati misionskom pozivu njegovu. (Marko 10, 22.) . . .

Tko želi potanje upute o misionskom zvanju neka se u prvom redu obrati na svoga dušobrižnika, a onda slobodno i na uredništvo Glasnika ili bilo koju redovničku kuću.

P. Mesarić D. I.

NOVA BLAŽENICA.

„Vjerujem . . . u s v e t u Crkvu katoličku, općinstvo S v e t i h . . .“ molimo i isповijedamo. Eto novih dokaza, da to s razlogom činimo. Dne 29. travnja o. g. te 10. i 13. svibnja proglašio je sv. Otac papa u Rimu nove blaženike: Tereziju od Maloga Isusa, karmeličanku; Mihaela Garikoa, svećenika i Isusovca Belarmina, nekoć kardinala. Veleč. P. Šanc D. I., koji je tim proglašenjima prisustvovao, piše nam, kako je divno i ganutljivo bilo to slavlje. Za sada samo nešto o prvoj Blaženici.

Rodila se 2. I. 1873. u Alenconu u Francuskoj od vrlo pobožnih roditelja. Sa 16 godina stupila u samostan karmeličanka u Lisi-euxu, gdje je svetu mladost i nevini život završila svetom smrću dne 30. IX. 1897. Značajka joj bila: *ljubav Boga* djetinjom nježnošću, djevičanskim žarom, muževnom jakošću, mučeničkom ustrpljivošću. Baš iz te ljubavi ljubila je ljudе, dobro im željela i činila, najviše molitvom. »Nebeski život provoditi će time, da dobro čnim ljudima na zemlji«. I zaista je po njezinu zagovoru udijelio Gospodin pravu kišu milosti po svem svijetu, gdje su je štovatelji zazivali. Stoga je proces za njezinu proglašenje blaženom tako brzo svršio; najbrže od sviju u zadnjih 300 godina. Još su joj žive sve četiri rodene sestre, ali sve četiri stroge redovnice. Dobile su od poglavara dozvolu, da idu u Rim na proslavu. One su ipak voljele ne izaći iz samostanske klauzure, u koju ih jednom ljubav Isusova zatvorila -- i ostale u Francuskoj. To su prave redovnice! Blažena majka, koja ih odgojila.

Kao obično takovom zgodom, bila je veličanstvena crkva sv. Petra krasno iskićena i rasvjetljena. Prije podne pročitano bi pismo sv. Oca pape, kojim se proglašuje blaženom i dozvoljava njezinom redu i biskupiji sv. misu njoj u čast, pa se ona odmah i služila. Na evandelje u toj misi pjevaju se riječi Isusove: »Ako ne postanete kao djeca, ne ćete ući u kraljevstvo nebesko«.

Dā, vrijednost nevinosti i milina poniznosti treba da ljudima opet zasja; jedni da je čuvaju i postanu novi, bolji rod; drugi da joj gubitak pokorom okaju i od propasti se spasu. To je poslanstvo Male Terezije, to želja sv. Crkve prigodom njezinog proglašenja blaženom.

Po podne došao joj se pomoliti i sam sv. Otac, koji se osobito radovao, da ju je on mogao proglašiti blaženom i time sam stekao osobitu pomoćnicu kod Boga.

Blažena Terezija od malog Isusa.

Isusov narod.

— Koji je to Isusov narod? Možda židovski? Od njega se barem Isus rodio.

— Jest doduše. Ali taj se narod Isusa odrekao, pa je za kaznu raspršen po svem svijetu. »Učiniti će od njih ne-narod« prorekao Gospodin po Izaiji.

— Pa koji je to onda Isusov narod?

— Isusov je narod kao i rodbina njegova. »Tko vrši volju Oca mojega, on je majka i brat moj«, rekao je sam. Tko dakle sluša i drži zapovijedi njegove, onomu je Isus kralj. A to bi morali svi narodi. Njega je već Izaija (11, 10) gledao kao vladara i nadu sviju naroda. Isus je to i sam potvrdio: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji«, pa je stoga odmah i ovlastio apostole: »Idite i naučavajte sve narode . . . da drže sve što sam vam zapovjedio«. Mt. 28, 20.

— Ha, dobro. Tako još jesu Isusovi svi narodi, da ih On uči. Ali nije li tu samo onako duševno, kako je i sam rekao, da kraljevstvo njegovo nije od ovoga svijeta?

— A molim te, da li ipak to »duševno« znači, da Isus hoće biti kralj u srcima, u uvjerenju, u osjećajima onih, koje uči?

— No, to da. Svi narodi treba da ga slušaju. Zato je i Crkva Isusova tu, da uči duševne stvari i po njoj je onda i čovjek i narod Isusov.

— Ne boj se, ne će ti ni ja reći, da Isus želi željeznice i tvornice graditi ili međunarodne trgovačke ugovore potpisivati. Ali što misliš, da se pri gradnji željeznicu, pri tvorničkim poduzećima, pri trgovačkim ugovorima ne pazi na pravicu i poštjenje, pa da željeznicu ne dobiju baš potrebnii krajevi, da tvorničari izrabljaju radnike, da se ugovorima okoriste samo stanovništvo bogataši, bi li tu imao što Isus da reče?

— E, tu home bi! Jer baš njegov zakon traži, da se zdušno postupa. On je sam rekao, da će zato i doći suditi sve narode. Mt. 25, 32.

— No dakle! Ako čovjek mora da pazi na Isusov zakon i u svim vlastitim djelima svojim, onda mu je Isus kralj i potpuni gospodar. Ako i svaki narod treba da poštuje Isusov zakon, onda je i svaki narod Isusov.

— Posve pravo! Pa i danas vidimo, kako u strašno zlo padaju narodi, kad s Isusom ne računaju. Skoro sve države daju preko polovice svoga prihoda samo na oružanu silu, a i ta im još slabo pomaže.

— Eto vidiš, kako je pametno učinio španjolski kralj Alfons XIII., kad je posvetio svoj narod i državu Presv. Srcu Isusovu. On je sam pred spomenikom ovako molio: »Mi ispovijedamo, Isuse, da si došao na zemlju ustanoviti kraljevstvo Božje u miru duša krvlju Tvojom otkupljenih i u sreći naroda, kojima vladaš Tvojim svetim zakonom. Prijaznjemo, da je sva vlast zemaljskih vladara samo dioništvo Tvoje moći, a svi pravedni zakoni, da imadu obvezatnu moć samo po Tebi . . . O neka dode sveto kraljevstvo Tvoje, kraljevstvo pravde i ljubavi! Zavladaj srcima ljudi, obiteljskim ognjištem, umom učenjaka, školama znanosti, našim zakonima i svim ustanovama domovine naše . . .«

— Čuješ, to je doista riječ dostojava kralja i naroda.

— A još ljepe je, da pazi kralj i narod, da se toga i u životu drže. Zakon Isusa-kralja poštuje se u saboru i u školi, u društvima i u trgovini,

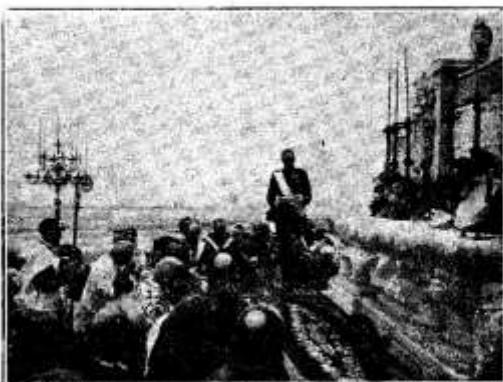
pa se narod mirno i sigurno razvija i napreduje. Nemirnjaka ima doduše i ondje među radnicima, no to su tudinski plaćenici.

— Što misliš, kako da se i hrvatski narod posveti Presv. Srcu? Ova svijest, da je Isusov, mnogo bi mu pomogla.

— Bez dvojbe. Najljepšu prigodu za to imat ćemo na euharištiskom kongresu u Zagrebu. Treba samo da se pobudi smisao za to.

— Eto, ja ću to iznijeti pred svoje drugove, pa da se tom zgodom baš nas muškara!

ca što više nade u Zg-*Španjolski kraj Alfons posvećuje svoj narod Pres. S. grebu.*

Odječ domaćih misija.

Već nekoliko godina drže u jesen i zimi oci Isusovci sveta poslanstvili ili misije u našem ubavom Srijemu. Vrijeme je u to doba dosta ružno, pa traži žrtava od naroda da prisustvuje, a još većih od misjonara da izdrže po vas dan u crkvi ispovijedajući koji puta na zimi i do — 20 stupnjeva. No invali milosti Presv. Srca imadu te žrtve i lijepa ploda. Duše se razbistre, vjera se učvrsti, mir se mnogim obiteljima povrati, mar za službu Božju se poveća, ljubav radu, pomoć bratu, smisao za kulturni napredak i poštjenje u javnom životu. Misije na sve to potaknu, a redovita duhovna pastva dalje njeguje. Pomoći će im društva, što su osnovana; »Glasnik«, što ga zavoljeli.

Muževi rade.

Svećenstvo je svagdje pripravilo narod, da je željno primio milost poslanstva. U nekim mjestima, kao na primjer u Gundincima, Josipdolu kod Zemuna, Rumi i dr. nagovarali i muževi drug druga: »Hajmo, brate! Za naše je dobro! I sami nagovarali mnoge, da slušaju propovijedi i ispovjede se, što već nijesu duge godine činili. Njima bila radost, a svima dobar izgled.

Odvažne žene.

Pokazale one mara svagdje. U I. na primjer, kad su čule, da sutradan treba muževi da podu na ispovijed, a oni se nekako promišljali, odlučile one ovako: »Ne budete li se ispovjedili i s Bogom izmirili, znajte da vam nai ne kuhamo. Tražite si, nek vam kuha tko hoće!« I čast muževima, koji štiju svoje vrle žene, svi su poslušali i nijesu požalili. Radost u duši i u obitelji je to zasvjedočila.

Mladež oduševljava.

Naučili momci i djevojke zlatnu krunicu, pa pjevaj u crkvi, pjevaj na ulici, pjevaj u procesiji, pjevaj sami u večer. »Bome to nešto jest« — mrmljali stariji — »to treba da idemo vidjeti«. A kad ne bi koji ipak htio, bilo je ganutljivih prizora, kako ga djeca suznih očiju molila: »Ajde, tato, i ti, da budemo svi Bogu po volji!« I pošao je.

Nose ih u crkvu.

Kako će starci i bolesni? Primili ih pod ruke i na ruke pa ih doveli u crkvu. Kolika radost za njih, koliko veselje Bož. Srca nad njihovom skrušenošću i strpljivošću. Bilo je pravih junačkih duša, koje velikom odañošću u volju Božju podnose svoje boli.

Svladala ga milost.

Tvrđih srca bilo i bit će. Tako i jedan u Z. Teško bio bolestan; isповjedio se nije već čitav ljudski vijek. Kud će mu duša, ako taki umre? . . . Ode misionar k njemu. Ko otac ga ljubezno nagovori. On se okrene k zidu veleći: »Ja nisam grješnik. Pustite me u miru«. A cijelo selo zna da je bio pijanac i za sve sveto nemarnjak. »Ma svi srno grješnici« govori mu misijonar i sjeća ga na milosrde nebeskog Oca. Stari ostaje tvrd. »E, kad više ne mogu drugo, ja ču se barem moliti za vas« reče misijonar. »Ne trebam«, edvratni tvrdonja, »neka se svak za sebe moli«. »Proslavi, Bože, jakost milosti svoje na toj nesretnoj duši!« uzdahne misijonar i ode.

Proslavio je dobri Bog. Koji dan poslije misija pozove tvrdonja svećenika, izmiri se s Bogom i blago preminu.

Zahvalnost naroda.

Divno je bilo ono slavlje, kojim je duboko ganuti narod ispratio gotovo svagdje misijonare. Revne povjerenice »Glasnika«, na pr. M. Užarević iz Gundinaca, M. Orsag iz Županje, L. Magušić iz Brodanaca i dr. krasno su to opisale i opjevale, a još ljepe je sve u Božjoj knjizi zapisano.

Ilija Gavrić D. I.

GOTOVI?

Prije par godina bio u Reimsu katolički kongres. Između mnogih zanimljivih stvari iznese prelat, koji je ravnao kongresom, i ovaj dogadjaj iz svoga života:

Nekoga je dana u Parizu izradivao u tišini svoga kabinta važni jedan govor. Dok mu je pero letjelo po papiru, začu se s ulice poznati pjev maloga dimnjačara. Trebali ga i u ovaj kući. I on dove.

Uliče u dimnjak i kad bio na vrhuncu, zapjeva mali čadavac, što ga grlo nosilo. Domala side i pokuca na vrata, gdje je svećenik još uviјek pisao svoju učenu raspravu.

— Vele časni molim deset novčića.

Svećenik sav u svojim mislima odloži pero, maši se rukom u pretinac i izvadi deset novčića.

— Tako, mali, *sad smo gotovi*.

Dijete zgrabi novac pa bjež niz stube. A svećenik se lati opet pera, da piše. Ali pero kanda zapinje, kanda mu nešto smeta . . . Smeta mu glas savjesti, što se stao javljati u srcu dobrog svećenika.

Gotovi! A je li to istina? Ja sam malome dao samo ono par novčića, što sam mu ih dugovao. Time će sebi kupiti komad materijalnoga hleba. Ali on ima i dušu, a ja sam svećenik . . . *Svećenik za dušu* . . .

I usta svećenik, otvori vrata, nagnu se nad stube i pozva natrag dimnjačara. Dječak dove.

Tad će mu blago:

— A odakle si ti, mali? . . . Imaš li još mamu? . . . Znaš li, tko je dragi Bog? . . .

Jesi li već učio katekizam? . . . jesи ли već bio na prvoj svetoj pričesti? . . . Znaš li moliti? . . .

A mali ga siromašak samo široko gledao djetinjim svojim očicama, jer o svemu tome nije znao ništa, ama ništa. Ni o katekizmu, ni o prvoj pričesti, ni o molitvi. Na taj pogled obuze svećenika čuvalo neizrecive samilosti s dušom toga siročeta.

Šta se dalje zabilo, već i sami pogadate. Mali dode u zavod i u školu. Dva mjeseca kasnije služio taj isti svećenik u jednoj kapelici svetu misu. Podno oltara klečao nekadašnji mali čadavac. Lišca mu bila čista i rumena. Ruke je pobožno sklopio, a pogled upr' o u bijelu onu Hostiju, koju mu je svećenik pružao. Prvu u njegovu mladu životu.

Dvanaest godina iza toga mali je dimnjačar u bijeloj misnoj košulji i zlatnoj misnici stupao k oltaru, da služi svoju mladu misu. Asistirao mu je prelat, koji je bio andeo njegova života . . .

Misa se svršila . . . U sakristiji se zagrlila ta dva svećenika nježno, srdačno, kô što samo sin može da zagrli oca. Tad će stariji od njih pun svete radoći nad najvećim djelom svoga života:

«Sinko, tek sada smo gotovi!»

NAUKA O KRIŽU.

»Ja sam Gospod, koji u vrijeme žalosti krijebi.«

Isus Krist: Kćeri moja... onaj ne zaslужuje da bude mojim učenicom, koji se dade oboriti dugotrajnošću mojih kušnja, komu je put predug, i koji hoće da se odmara prije nego što je stigao na metu . . . Sa suncem, što se svakog jutra ukazuje na obzoru, pojavlja se i križ, koji također svaki dan mora biti tvoj dio . . . Mnogi se utruđuju na ovome putu muka . . . mnogi, koji ponizno prigušuju glavu pod jaram mogu križa, uzmaknuše pred ovim svagdanjim naprezanjem, pred neprostanim tajnim kušnjama, koje sveduđljivo vježbaju strpljivost mojih dobrih slugu i tvore njihovu krunu. . . Medutim, samo onaj će biti spašen, koji ustraje do konca. . . Podi dakle, dijete moje, podi hrabro, prosljedi put svoj i ne obaziraj se . . . Podi naprijed s ljubavlju . . . Daj se razapeti danas ne misleći, što će još biti, ne bojeći se sutrašnjih muka . . . Zar ne *jer ja znadem svaku bol i svaku suzu tvoju.* znaš, da nikada ne opterećujem svojih preko njihovih sila. . .

Duša: O, moj Gospodine! Ja se u Tebe uzdam i svakog jutra, kad se probudim, ogrlit ću križ svoj . . . Staviti ću ga kao pečat na srce svoje . . . A u časovima slabosti uteći ću se molitvom k Tebi, sjećajući se riječi Tvoga apostola: »Ja od sebe ne mogu ništa, ali sve mogu u Onome, koji me jači.«

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati panim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćaje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisujući ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Pomogla blažena Mađa Terezija.

Zagreb. Brat mi je bio od posljedica teškoga rata bolestan. Teška mu bila rana na plućima, iz ljubavi k njemu i zabrinut za njegovu malu obitelj, obratim se velikim pouzdanjem Bož. Srcu po zagovoru Male Terezije, koja isti dan bila proglašena blaženom, kad sam počeo devetnicu. I pala je iz njezine ruke opet jedna ruža; moj se brat pridigao i sad se skupa sa mnom zahvaljuje. — J. K. D. I.

U snijegu i ledu.

Ispod Velebita. Vraćala sam se kući s dvije drugarice. Zateklo nas grdno nevrijeme pod Velebitom. Obje moje drugarice sinzruše se na putu od zime i unrijeće. Ja se izručih Presv. Srcu da me čuva i k djeci doveđe. Ipak padoh od zime i već ne mogoh ni govoriti; smrt se i meni približivala. U to eto moje kćerke, kojih se nikako nijesam mogla nadati. Ona me uzme na pleća i ponese me 4 kilometra daleko do prvoga ljudskog stana kroz onaj luti božji led. I tako sam nila spašena. — Hvala Bož. Srcu i ljubavi kćerke moje, koja je slušala nadahnucu njegovo. — M. M.

Za srebrni plr.

Zagreb. Prijte 24 godine utekla sam se u zaštitu Srca Isusova i sv. Josipa, da mi njihovom pomoći skrene muž na pravil put, da ga Srce Isusovo rasvijeti svojim Božanskim svjetlom. Ne zaboravih to nijednoga dana. Ove zime mi već ležao muž boreći se sa smrću, a ipak tvrd u svojim zlim odlukama. Ja se i opet zaustano utekoh pod zaštitu Srca Isusova i sv. Josipa, i sada zahvalna kličem: »Hvaljeni bili u vijek što primiste u Božanski naručaj svoj neprežaljenoga mi muža s Bogom izmirena i sasvim odana u sv. volju Božju. F. K.

RATNA UDOVICA.

Grobničko polje. U ratu sam izgubila muža i ostala s dvoje neopskrbljene glice. K jednoj tuzi i nevolji pridružila se ubrzo i druga. Jedini mi se sin opasno razbolio tako, da je morao u riječku bolnicu na operaciju. Operaciju izvršili, ali bez ikakvog utjeha u ozdravljenje. Umjesto utjeha obavijestile me u bolnici, da će brzo moj jedinac podleći sušici, pa će na putu umrijeti. Tko onda bijedujti od mene! No dobit Bog, koji gleda moje nevoljno srce, nije me odbacio. Ako sam izgubila utanje u zemaljske, ali nisam u nebeskog liječnika. I baš u onome času, kad je prestala zemaljska nuda i smrt se već šuljala oko kreveta mog sina, Pre-sveto je Srce nebeskog liječnika, uslijalo moje vapaje, glas ratne udovice i povratio na začudenje samih liječnika i sve naše okoline, život i zdravlje mome jedincu. O Presvetu Isusovo Srce nemam riječi da Ti zahvalim, ali obećajem Ti da će u sjeni Tvoga Srca odgajati svoju djecu, koju mi Ti brani i vodi, a meni daj jakosti u vođenju moje djece, te utanje u Tvogu pomoći.

Za raširenje glasnika Šaljem 30 D. — I. M.

Pomočnik obitelji. Zagreb. Često i postojano se utječem Bož. Srcu i Majci Božjoj i primila sam od njih već pretnjogu milosti. Zahvaljujući javno za sve spominjem samo neke. Jednom mi uspjelo samo ugasi vrlu pogibeljinu vatru na tavani. Bilo to baš jedan dan, kad sam nešto malo poradila proti zloj štampi. — Naučila sam brzo u tvornici obavljati jedan zamršen posao, što sam mislila, da ne će nikad naučiti. — Dijete mi je dobitno službu i plaću, kakvoj se nijesmo ni ja ni etac nadali. — Stiti, o Bož. Kralju naš, i dalje obitelji našu! A. P.

Trulc kosti ozdravile. Zagorje. Strašna mi bolest harala u nogama. Kosti mi trunule i liječnici ih na komade vadili. Tri puta mi operacijom pomagali i na kraju rekli: »Teško ćete kada na svojim nogama hodati.«

Obratim se ja Bož. Liječniku i sv. Josipu pa devetnicu za devetnicom. I ne samo da sam prohodala, već Bogu hvala i ozdravila. — Kako već ljudi jesmo slabi, zahoravila je obećanu zahvalnicu, pa su me sada na nju sjetile druge nevolje, što me stigle. Preporučite me, dragi čitatelji, Bož. Srcu i Vi; bit će mu skupa s Vami u buduće zahvalnija. Z. M.

VIJESNIK MARIJINIH KONGREGACIJA

Prvorazredna kongregacija.

— A jeste li Vi član one glasovite kongregacije akademičara? upitam projetos jednog dana prijatelja Španjolca iz Barcelone, koji je nekoliko mjeseci boravio u Zagrebu.

— Da, velečasni, to je moja najveća sreća u životu.

— Pa molim Vas, je li to doista tako djelatna kongregacija, kako sam mogao čitati u kongreganističkim časopisima.

— Meni neće biti osobno mnogo na poljalu, jer niješ sam toliko baš mogao sudjelovati; pa baš zato Van mogu reći, da je to zaista jedna prvorazredna kongregacija.

— Čitao sam, kako njezine sekcije revno rade.

— Da, vanjski, apostolski rad kongregacije razvija se najviše po sekcijama. Do god. 1885. kongregacija je samo životarila. Te godine preuzme u njoj vodstvo glasoviti Pater Fiter. Odmah osnuje sekciju za *katehizaciju* i članovi su polazili u crkvu sv. Obitelji i u kolegij Salezijanaca pa tamo učili katekizam zapuštenu djecu. Tisuće se već očuvale time vjeri i Crkvi. Osim kruha riječi Božje dobiju djeca i češće kroz godinu i hrane i odijela.

— Ne tuže li se kongreganisti, da im je to prete-gobno?

— Nipošto! Ovi isti s još drugom sekcijom za bolesnike posjećuju tri bolnice. Ondje u dozvoljene sate nastoje bolesnike utješiti, razveseliti i opet prigodice nadariti, osobito dobrim štivom. Ta sekcija postoji još od g. 1887. pa sve do danas. Samo jedne godine n. pr. 1899. podijelila je do 6000 novina i časopisa bolesnicima. Danas čini još i više.

Bl. Gospa u kapeli Akad. kongreg. u Barceloni.

— U Barceloni imate često radničke nemire. Da li se kongregacija što za radnike zauzimlje?

— I te kako! Pa kud bi već i bilo sve pošlo, da nema kongreganista. G. 1891. osnovala je baš kongregacija *radničku patronažu*. U svojim poslovnim prostorijama sastaju se nedjeljom radnici, čitaju, slušaju predavanja kongreganista, zabavljaju se, a imaju tude i priliku, da se pristojno okrijepe. Time se odmah riješava socijalno pitanje. Ti radnici su protuteža anarhičkim elementima.

— Sigurno nijeste propustili raditi i za *dobru štampu*!

— O, to je jedno od glavnih djela, »Apostolat dobre štampe postoji kao sekcija u našoj kongregaciji od g. 1895.; a već i prije poskrbila se kongregacija, da se izdala neka lijepa djela, a »Malu službu u čest Bezgrješnoj« tiskala je u 240.000 primjeraka. Taj rad se sad nastavlja, pa ima lvala Bogu i drugih udruženja, koja slijede primjer kongregacije.

— Kako se drže kongreganisti prema *općoj kat. akciji*?

— Oni su joj, kako vidite početnici i najgorljiviji Širitelji. Najviše trude za nju svojim »akademijama«, kako ih preporučuju opća pravila. Tu se nižu redom: za filozofiju, sociologiju, pravo, umjetnost i t. d. Njima se ustajaju prava načela i daje se poticaj na rad. Što je pak glavno: tude su potpuni ljudi, koji se odmah lačaju i posla.

— To je baš ono, što sam htio pitati. Drži li kongregacija kraj ove razvijene djelatnosti *pravi duh i težnja za osobnim usavršavanjem*?

— Pa to i jest ono, što je drži. P. Fiter je tako duboko usadio u srca onaj pravi smisao za vrhunarni život, da je *česta sveta pričest* nešto razumljivo samo po sebi; *duhovne vježbe* imadu kongreganisti svake godine po 8 dana i to posve odijeljeno i u samoći kao i redovnici. Postaje li tko mlak u vršenju svojih vjerskih i kongreganičkih dužnosti, odmah mu se stavi: ili — ili. Upravitelj kongregacije *opominje* posve otvoreno: Čuje se da ste učinili to i to. Što je na stvari? . . . Idite se odmah ispuštiti, da budeste opet u milosti Božjoj!*

— I nitko ne uzimlje za zlo?

— Dapače ljube svi upravitelja, a P. FITERA su upravo kao sveca štovali.

— I zavrijedio je. To je bio dalekovidan, veleđušan i požrtvovan muž.

— Jest! On je stupio kao odvjetnik u Isusovce, pa je velikim talentom donio i veliko iskustvo. Šteta, što je tako rano umro. Bilo to g. 1902., a jedva mu bilo 50 godina.

— Ali zato negova molitva prati sada rad Vaše »prvorazredne kongregacije«. Koristila, dao Bog i Gospa, i hrvatskim Marijinim kongregacijama!

J. V.

Marijina kongregacija i omladinska društva.

U 6. broju »Glasnika« govorili smo o omladinskim društvima te smo rekli, da su vrijedna i čestita, jer promiču nutarnji život pomoću vjerskih organizacija n. pr. kongregacije, kako to § 3. pravila njihovog Saveza traži.

Sad nas pitaju: kojim sve načinom pomaže Marijina kongregacija napretku tih društava?

Eto ovim: 1. Kongregacija vodi i potiče, da joj se članovi vježbaju u kršćanskom životu uputama, što se daju na sastancima; obvezatnim primanjem sv. pričesti; bratskom opomenom; dobrim društvom i štivom. Bez takvog nastojanja i bez tih sredstava ne može da napreduje ni jedna katolička akcija. Koji se pak time služe, i to organizirano i postojano, kako to u kongregaciji biva, postaju duhovni kvasac za svaku dobру akciju. To uči već i u nas stečeno iskustvo.

2. Po kongregaciji dobiva društvo od Boga preko bl. Djevice posebui blagoslov, da mu uspiju pothvati i donose ploda.

3. Kongregacija nadopunja rad samoga društva, koje ni svojim sredstvima ni svojim osobljem kao svjetovnim, ne može doprijeti u dubinu srca. A ipak je baš ta kultura srca ono »snajpotrebniye«. Zato na pr. i zamoliše zagrebačka omladinska društva odmah na početku svog opstanka, da im se osnuje posebna Marijina kongregacija. Na njihovu vlastitu molbu ustrojiše i vode ovu kongregaciju Oci Isusovci. Sastanci se drže 2 put mjesечно; no članovi neprestano mole, da to bude svaki tjedan. »Mi osjećamo potrebu i važnost nadasve nutarnjeg života — vele oni — pa volimo nešto vremena oduzeti vanjskom kulturnom radu i posvetiti ga nutarnjem životu, jer je bez toga i vanjski rad labav i mršav«.

Kongregacija dakle ne preoptereće niti ne cjeplja, nego jača, ustanjuje, upotpunjuje.

4. Kongregacija stvara apostole i omladinskom društvu, kao što i drugima. Ona nije sama sebi svrha, nego da Bogu Gospodinu pribavi čast, kud god joj članovi dodu. Njezin upliv osjeća obitelj, radiona i druga društva.

Omladinci! Na posao dakle! Gdje već imate svoju kongregaciju, nastoje da je revno posjećujete i unaprijedite. Gdje je još nemate, zaprosite svoga duhovnoga vodu neka Vam je dozvolom svoga biskupa osnuje. Oproste i druge povlasti dobit cete, ako je pripoiite matici u Rimu. To biva preko V. P. Provincijala Družbe Isusove u Zagrebu. Palmočeva 33.

Br. Foretić D. I.

Kongreganisti na praznicima.

Gоворимо у првом redu kongreganistima đacima. No gotovo sve se može primjeniti i na sve druge baš radi posebne pažnje, što je treba da svih posvetimo euharističkom kongresu.

I. Za svoj vlastiti napredak neka ne zaborave:

1. da je mirna savjest prvi uvjet svakog oporavka; stoga da izbjegavaju onakovo društvo, onakovu knjigu a i onakovu samoću, koja bi ih Čistoću savijstvi pomutila;

2. da se često združuju s vrelom života, euharističnim Spasiteljem, pa makar ih to stajalo i osjetljivih žrtava;

3. da se koristim radom na polju i vrtu tijelo mnogo bolje vježba i razvija, nego li usilno priredenim vježbama, izletima i sličnim.

II. Za apostolat svoj da uzmu osobito na oko:

1. uputiti što više muževa i mladića u veliko značenje i važnost ovogodišnjeg euharističkog kongresa, te ih privesti da sudjeluju, napose onih koji u mjestu vode riječ;

2. protumačiti svagdje smisao *posvete naroda Presvetom Srcu*, što će se obaviti na euhar. Kongresu i to načinom, kako je u »Glasniku« br. 6. »Čiji je narod« br. 7. »Isusov narod«; i bit će još u 8. broju. Živa riječ je više nego slovo.

3. biti na ruku svećenstvu i mjesnom *odboru za kongres* glede dopisivanja, potraživanja, puta i t. d. te s njima zajedno priredjivati euharističke svečanosti (klanjanje, opću sv. pričest, procesiju, akademije . . .) u svojem mjestu.

III. Za sastanak dačkih kongregacija prigodom kongresa skrbiti, da sami prisustvujete i drugima pomognete.

Savez Mar. kongregacija.

VIJESTI.

Brušane kod gospođa. I mi imademo bratovštinu Presv. Srca. Imamo nas priličan broj, a učimo se da će nas biti i više, kad vide ljudi, da se čestit i vedat život najbolje osigura štovanjem Bož. Srca. Sastajemo se, kako je propisano, prve nedjelje po podne na naš posebni sastanak, gdje nam veleć. g. župnik drži predavanje. Sv. sakramente primamo redovito.

Zelimo podići oltar Presv. Srca pa smo prigodom sastanaka i vjenčanja sahrali već 3809 kruna. »Glasnike« drže sve članice, koje znaju čitati. Dao Bog i Presv. Sice te se u svakoj i u najmanjoj župi osnovalo ovakovo društvo!

Milka Ratković, predsjednica.

Preseka. — Već se više puta u našoj župi zapazilo, da bi propovijed o katoličkoj akciji i o dobroj štampi bilo ono sieme, koje ne pada na dobru zemlju, kad ne bi opstajala, makar po broju članova malena, Bratovština presv. Srca Isusova. Važnost takova rada shvate najprije članovi bratovštine S. L., dok se neki drugi, koji si utvaraju da su dobri kršćani, takovom potvrdjuju rugaju. Članovi pak bratovštine doprinosaju od svojeg sroštva i još druge potiču, da daruju za dobru stvar. Te se očito događa prema riječima sv. Pisma: »Ko se boji Boga, činit će dobro« (Crkv. 15). »Zli ljudi ne razumiju što je pravo; a koji traže Gospodina, razumiju sve. (Prov. 28. 5.).

Članovi bratovštine pristupaju vrlo često, a osobito po prvim petkima i prvim nedjeljama sv. sakramentima. Presv. Srce gađalo i druge, te bi upoznali, da se samo po Isusu dolazi i do črveničanskih pravica i društvenoga mira! — M. S.

Split. U Marijinoj kongregaciji gimnazijalaca dobili smo početkom drugoga poljeća novo poglavarstvo s T. Gamulinom kao nadstojnikom na čelu. Imamo sekulir. Presv. Srca, dobre štampe i mjesku. Sastaju se dva puta u mjesecu. Na odborskim sjednicama stvorili smo praktične zaključke o poštivanju auktoriteta, o poštenju prema starijima u školi, o češćem obavljanju promatrana. Sv. Euharističu očito naglašujemo kao izvor trajnoga mira. Sastajemo se svake nedjelje, a zalednička sv. pričest je dvaput u mjesecu. U pokladama priredila je naša kongregacija noćno klanjanje za zadovoljstvu Isusu. Marijivo sakupljamo i za stradalnice Ruse. Tako u kratko, a Bog blagoslovio i Marija naš rad!

Krvavica Antun, tajnik.

Varaždin. Godine 1918. na Bijelu nedjelju utemeljeno je u crkvi Č. oo. Kapucina »Društvo Kćeri Marijinh«. Već od početka imalo je društvo mnogo da pretrpi. Uz pomoć Božju i neokaljane Dlevice svladale se sve poteškoće, te je društvo na novo organizirano. Na blagdan Bezgreš. Začeća držala se skupština, kod koje nas je O. Upraviteli dirljivim govorom oduševio za novi ustajan rad.

Za sada imamo dvije sekcijs: euharističku i pjevačku. Za blagdan naše zaštitnice sv. Janje pripravljeno se trodnevnim duhom, vježbama a sam blagdan proslavljamo zajedn. sv. pričest i primanjem kandidatkinja. Na Blagovjest primljeno je nekoliko novih članica. Preporučamo se susestrama u pobožne molitve da nam društvo napreduje. — *Tajnica.*

Drenovci. »Djevojačko društvo S. I.« ustrajno vrši svoje dužnosti. U ožujku slavile su sv. Josipa i lijep ih je broj prisustvovao svaki dan sv. Misli. U ožujku i travnju primile 102 sv. pričest. M. Vilić, glavarica.

KRATKE ZAHVALE.

Seća DA Prošla sretno u porodu. — Sunja MC Iza teškog poroda obojila majka i dijete, ali darom bož. Srca obije se pridiglo. — Sv. Ilija Obrež. AK Vratilo mir i siogni obitelji. — Sv. Nedjelja EG Teško bolesno dijete zogovorom M. B. Bistričke ozdravilo. — Senj FS Ozdravila od teške živčane bolesti. — Suhor-Hrast PP Dobio putni list. — Valpovo AM Izjavljena iz velike neprilike. MK Kućni mir i zdravlje udijelilo. — Veleševac Fr C Na desetgodišnjicu, kad ga Srce Isusovo u Americi od smrti sačuvalo i na bolji put navratilo, ponovo zahvaljuje za sva dobra. — Vinovo Donje GT Ozdravilo ga i mir mu srca povratilo. — Virje-Crnec EČ Olakšalo joj boli. — Vrbanja AČ Ganulo joj muža na uskršnju ispunjed. — Zagreb SD Dobio zaradu prema želji. — Zagreb SH Prizdravila. — ŠŠ Otac se ispunjedio prije smrti i primila drugih milosti. — AZ Prestala bolest na noge darom Srca Isusova, kad liječnici nisu već mogli pomoći. MK Dugo molila i izmolila, da se zločesti sin ispunjedio. — MKB Teško oklevetana utekla se Gospi, Sreću Isusovu i č. Katarini Emerih i bila uslušana. — TN Pomočio Presv. Srce, Marija i sv. Alojzije u nauclima i inače. — ZS Skrenuo na bolji put brat, koji je činio veliku sramotu obitelji. — DB Nekad mi Presv. Srce na molbu majke moje vratilo zdravlje nogama; sada mi usljalao opet jednu veliku želju. — JS Uteškoj duševnoj bolesti pomoglo Bož. Srce u pravi čas. — Zenica LK Oslobođilo je velike neštice, za koju nije pravo ni znala, ali se molila Bož. Srcu da je vodi i čuva. — Žemun JO Dobio stan preporučivši se Presv. Srcu. — Županja AB i AČ Zahvaljuju za razne milosti. —

MILODARI.

Za svetište S. I. u Zagrebu: Bakar TM 5 Brod-Stupnik DF 5 Crikvenica JV 5 Gruž LB 5 Mahićno KM 2 JV 7 Sarajevo AR 8 Sv. Ivan Zelina NN 5 Zagreb SC 5.

Za obnovu Svetišta S. I.: Bistrinci AK 15 Calumet AS otrok i M. Jakovac 270 Čehavec FS 25 Cukavec BT 10 Doboj AM 10 Don. Miholjac CS 10 Ferdinandovac PM 10 Gola KK 10 Illok StB 10 Indijana Harbor Amerika Josip Stojaković 367 Karlovac MZ 65 Krl. † Dr. Ante Mahnić kao usmeni legat 250. MP 100 JP 200 Kostel EC 10 Kraljeva Vel. IR 25 Križevci KŠ 7:50 Ljubešćica DI 55 Madaraševac AB 100 Mihaljević KR 25 Painesdale Amer. VP 40 Prelog CC 10 MM 25 Prijedor JCH 15 Rakovica MP 25 Rasinja MS 25 Senj dr. IST 50 Suržević MC 15 Vel. Brezavac A i SN 50 Vel. Bukovec SH 20 Virovitica AN 25 Vodovina ML 10 Zagreb G. Otor. sahrala opet 30.

Na čas Gospa Lurdske: Bradina StT 20.

Za sv. Mise: Brekinska JSt 10 Kamenica IN 20 Ljubešćica DI 45 Mahićno JN 30 Makarska MJ 20 Marinić KB 20 Sarajevo EL 20 Sv. Ivan Zelina SP 15 Vel. Kopanica MM 20.

Za rašir. Glasn. S. I.: Andrijević M i ML 20 Bakar VC 90 TM 5 Brdjanj MK 10 Crikvenica JV 5 Črešnjevec AH 15 Črešnjevo AK 11 Don. Matičina MS 50 Dragabaščanska AU 10 Druškovec AM 15 Gola JB 5 Goričan LM 25 Gračani JB 10 Gruž IG 25 Hrast PP 25 Ilača StP 25 Jasenovac NN 10 Klanci JP 25 Kobaš ML 10 IZ 10 Križ. Poljana AK 15 Kuželj Ž. ur. 5 Lešće OT. JD 3 Letovanić MK 10 Mala Kopanica TZ 10 Metković CD 20 Molat JB 20 Ogulin EC 40 JP 10 Pitomača LZ 10 Podgrade MV 10 Podr. Moslavina JM 20 Požega LC 10 FL 10 Prčanj MR 10 Prelog TJ 2:50 KJ 7 Prozor SC 10 Raič MM 10 Sarajevo TL 20 Senj PS 10 Split MJ 5 Srednji gorn. BT 5 Steeleton Pa. j. Javorščak 100 Subotica dr. LO 225 Sunja MC 20 Sv. Ivan Zelina SP 5 Štitar FŽ 50 Vel. Kopanica MM 25 Vidovice Ž. ur. 100 Vinkovci EA 10 Vrbnja AČ 10 Zagreb DB 25 Županja AB 25 AČ 10 EK 25 AM 5.

Za kruh sv. Ante: Letovanić JŠ 5 Orubica MS 10 Subotica dr. LO 25 Sv. Ivan Zelina NN 2:50 Vel. Brezavac A i SN 50

Za stradajuće Ruse: Bakar TM 15 Doboj AM 10 Prozor SC 25.

Za misile među pogamima: Bakar TM 5 Bradina StT 5 Derventa MD 20 AP 20 Marinić KB 30 Prelog MM 25 Prozor SC 25.

Za euhar. kongres: Luč Ž. ur. 25.

Za sročad u Leskovcu: Prozor SC 25.

Za svećenički podmladak: Koprivnica Ž. ur. 250 Visoko »Djev. društvo« sabralo 22:50.

Broj 8.

Tečaj 32 — 1923.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Biagoslavljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkim društvima za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

Hrvatski narode!

Snašle Te velike patnje, zadesila Te velika razočaranja, olovni se oblaci nadvijaju nad Tvoj javni život.

Jesi li si svijestan teškog položaja?

Ne misliš li, da je ruka Gospodnja otežala nad Tobom radi naših narodnih grijeha: psovke, nesloge i drugih? Ne bi li trebalo Gospodinu dati zadovoljštinu? Ne bi li trebalo javno priznati, da smo voljni držati njegov zakon?

Krasna se tomu pruža prilika na općem hrvatskom euharistijskom kongresu u Zagrebu. Onamo će dne 18. i 19. kolovoza pohrbiti tisuće Hrvata iz svih krajeva, da Isusu u Sakramantu prirede Cvijetnicu; da mu obećaju te mu više ne će zadavati boli Velikog petka; pohrbit će da s Isusom uskršnjim započnu uskršnucu svoga vjerskog života. A baš taj je najvršći temelj narodne sreće.

Pridruži se narode tim plemenitim sinovima i odabranim kćerima svojim, te odaber i dragovoljno Isusa u presv. Sakramantu svojim Kraljem. On je doduše Kralj naš već samim Božanstvom svojim; a i po muci, kojom nas je otkupio; ali On ipak želi, da mu se dragovoljno posvetimo, jer želi vladati Srcem u srcima; ljubavlju Srca svoga želi nadahnjivati sva djela naša privatna i javna. Jedina ova ljubav Srca Isusova vodi k potpunoj istini, pravdi, slozi i sreći.

Posvetom ovom Ti ćeš se Srcu Isusovu uteći, da ti pomogne; posvetom ovom Ti ćeš se Srcu Isusovu predati, da Te čuva i vodi; posvetom ovom Ti ćeš se odlučiti, da vršiš i poštuješ božanski njegov zakon; posvetom ovom zapalit ćeš u srcu ljubav k Srcu Isusovu u Euharistiji.

Iza te posvete nastojat ćeš, da i sam i u društvu s drugima ne pogaziš poštene riječi svoje, nego da se zaista držiš zakona Isusova. Onda ćeš iskusiti Isusovo obećanje, da će Ti vremenito blagostanje kao pridometak samo slijediti.

Na posvetu dakle hrvatskoga naroda Bož. Srcu u Zagreb! Koji to nikako ne možete, učinite to kod kuće ovom od Crkve odobrenom molitvom.

POSVETNA MOLITVA HRVATSKOGA NARODA EUHARISTIJSKOMU SRCU ISUSOVU.

Euharistijsko Srce Isusovo, Srce Boga-čovjeka,
Spasitelja svijeta i Kralja nad svim vladarima!

Hrvatski Tvoj narod priznaje, da je od Tvoje dobrote primio lijepu svoju domovinu, da se u njoj slobodan razvija Tebi na slavu i da postigne

svoj vječni spas. — Dar je ljubavi Tvoje, što si ga među prvim narodima Evrope pozvao u svoju svetu katoličku Crkvu, što si ga sačinjavao od krivo-vjerstva. Tvojoj nauci zahvaljuje svu prosvjetu svoju, Tvojim zapovjedima svoje poštenje i napredak.

Priznavajući to, mi se klanjamo Tvojoj Božanskoj mudrosti, moći i ljubavi, kojom vlasti hrvatskim narodom iz presvetoga Sakramenta.

Znadiemo ipak, o Božansko Srce, da smo Te toliko puta ranili prestupajući zakon Tvoj, osobito grdnim psovkom i kletvom, pa smo zato osjetili težinu desnice Tvoje. Mi sad kao narod žalimo grijehu svoje i molimo Te za proštenje, svečano izjavljujemo, da ćeš Ti od sada vladati zakonom svojim u srcima našim, jezikom našim, obiteljima našim, gospodarstvom i društvima našim, u javnom i državnom životu našem.

Tebi se evo danas s nama sav hrvatski narod posvećuje kao svojne Kralju i Tebi izruča sebe i sve svoje. U Tebe, koji si istina, put i život stavljamo svu nadu svoju, uvjereni, da će nas istina vjere Tvoje oslobođiti, put zapovijedi Tvojih mir nam povratiti, snaga nas života Tvoga eu-harijskoga preporoditi.

Molimo Te dakle, o Božanski Kralju naš, da žarkom ljubavi Srca svoga ražariš srca naša te Ti ostanemo vjerni u svetoj rimokatoličkoj Crkvi. Ti nas vodi i blagoslovi, da izvršimo narodnu zadaću svoju, koju nam ljubeznom Providnošću namjenjuješ, da preko nas Ti zavladaš u srcima ostale slavenske braće naše te se svi u Tebi radujemo u sretnoj vremenitoj i vječnoj domovini. Amen.

SVETO OTAJSTVO.

Zazvonilo je sitno zvonce.
Svećenik digo Pokaznicu
Taj bijelog Kralja tibi dom.
I sav je narod nice pao
I klanjao se Bogu svom.

U svakoj duši procvo zanos.
Uz ljupki plamsaj bijelih svjeća
I srca se je slio plam.
Kad čete bijelih herubina
Sav ispunile Božji hram.

Već zadnji vali tamjanovi
Pred svetim Hlebom mrijeti stali,
Kad vinu mi se glasan klik:
»O ne čudim se, kako može
Sam Bog se sakrit u taj lik.

A čudit će se do vijek vijeka,
Što sakrit može kucaj Srca
Pod nježni veo hleba tog.
I kako nije rijeka vatre
Već potekla iz vrela svog.

O Bože naših žrtvenika,
O izlij ljubav Srca svetog,
Osvoji tužnu zemlju svu,
A meni u svom lijepom raju
I zagonetku riješi tu.

S. N.

Raspored kongresa.

U subotu, dne 18. kolovoza:

1/8 s. zajednička pričest djece u sjemenišnom vrtu. Sv. Misa služi tude posebni poslanik sv. Oca pape, nuncij Pelegrineti.

9 s. biskupska sv. Misa u prvostolnoj crkvi. Propovijeda biskup Dr. J. Lang.

10 i 1/2 s. Prvo vijećanje o radu i životu katolika s Crkvom i Euharistijom.

3 s. po podne: *Sastanak društva Srca Isusova* (Vojske, Djevojačkih društava i Revitelja Apostola S. I. te povjerenika Glasnika S. I.) u dvorištu kod Svetišta Srca Isusova, Palmotićeva ulica br. 31. U slučaju nepovoljna vremena u kapeli ili samom svetištu.

4 s. Propovijedi u raznim crkvama za pojedine staleže. U stolnoj crkvi na pr. za muževe i žene; kod Franjevaca za Trećoredce; u Svetištu Srca Isusova za Marijine kongregacije.

5 i 1/2 s. Drugo vijećanje o obnovi naroda po Euharistiji.

9 s. na večer počinje u svim crkvama s propovijedima klanjanje i traje cijelu noć. Obavljat će se i skupno prema knjižici »Sveta ura«, što se može dobiti kod Glasnika za 2 din.

12 s. u ponoći propovijedi i polnočke sv. Mise. Dijelit će se i sv. Pričest.

U nedjelju 19. kolovoza:

6 s. završuje se noćno klanjanje sa sv. Misama i pjevanjem.

8 s. Svečana biskupska Misa pred ili u prvostolnoj crkvi. Služit će je posebni poslanik sv. Oca pape nadbiskup Pelegrineti.

10 i 1/2 s. svečano zborovanje sviju učesnika kongresa u sjemenišnom vrtu kraj stolne crkve. U slučaju zla vremena u zgradbi »Zagrebačkog Zbora«, Martićeva ulica.

4 s. po podne svečana procesija sa Presvetim Otajstvom iz stolne crkve ulicama starog i novog Zagreba. Svakoj grupi bit će označeno mjesto, gdje se vrsta.

6 s. posveta hrvatskoga naroda Isusu u Euharistiji pred oltarom Srca Isusova na Jelačićevu trgu. Posvetne molitve, mogu se već sada dobiti kod Glasnika Srca Isusova komad po 1 dinar, što sve ide odboru kongresa.

Potom se procesija vraća u prvostolnicu, a učesnici se mogu razilaziti.

U pondjeljak 20. kolovoza:

9 s. *Sastanak svećenstva* svih naših biskupija i vijećanje o provedbi zaključaka kongresa. Iza toga:

Sastanak svećenika kongreganista kod Svetišta Srca Isusova i raspravljanje o unutarnjoj organizaciji svećenstva.

Sastanak srednjoškolskih muških Mar. kongregacija.

7 s. sv. pričest u Svetištu Srca Isusova i kratka propovijed.

9 s. Vijećanje u dvorani trg I br. 18.

UPUTE ZA UČESNIKE.

1. *Prikažite svoj put i trud* u čast Presv. Srcu za duševni preporod hrvatskoga naroda. Sjećajte se neprestano, da ste na svetom putu.

2. Tko se još nije prijavio neka se barem sada *prijava* u odboru kongresa Palmotićeva ul. 31., jer s neprijavljentima se neće nigdje računati ni za ležaj ni za hrana. Željezničku kartu ne predajte, nego je čuvajte za povratak.

3. Kad stignete u Zagreb, kazat će Vam vodići na kolodvor, gdje Vam je nečiste ili sastajalište; ako imate što pitati, dodite u Palmotićevu ulicu br. 31., 7 min. od državnoga kolodvora. Ondje će biti ured i vodići da Vas upute i odvedu kuda treba. U zgradama, gdje ćete spavati, strogo je zabranjeno pušiti.

4. Držite se u svojim grupama; župe i društva skupa.

5. Čuvajte se žepokradica i ne dajite novaca kojekakvima sabiračima. Kupujte samo najnužnije i mislite čim ćete natrag.

6. *Dodite na vrijeme* u označene Vam gostionice na objed i večeru, jer tko zakašni teško dobiva. Poslije 10 sati ne ostajte u krčmama i gostionama.

7. Gdje god jeste *pazite na čistoću i čednost*, osobito u crkvama. Za naravne potrebe danju i noću jesu zahodi kraj stolne crkve, akademije, klinike, sveučilišta, na Jelačićevu trgu i u dvorištu kraj Svetišta S. L.

8. Ispovijedat će mnogo svećenika; no ako nemate na savjeti teškog grijeha *pristupite samo sv. pričesti*; dakako na tašte.

9. Neka pjevaju samo najbolji pjevači i pjevačice i to samo više velikih

grupa skupa, da ne bude nesklada i nadvikivanja.

10. Krunica, skapulara i drugih *pobožnih predmeta* ne tražite po crkvama i sakristijama, nego kod trgovaca na pr. Devide u Bakačevoj ulici 7. Kao uspomene kupujte predmete *trajne vrijednosti*, na pr. molitvenik ili sliku Srca Isusova za

Kaulbach: Sa Euharistijom novi život.

obitelj svoju; ili lijepu novu knjigu »Euharističke Iskrice«.

11. Pri odlasku ne nasrnite svi u isti mrah na kolodvor ili vlakove, nego mirno u sat, kad odilazi Vaš vlak, a to će Vam unapred reći Vaš vodič u grupi.

12. Izgubi li tko što ili mu se dogodi kakova neprilika, neka reče voditelju svoje grupe, a on će prijaviti policiji ili svećeniku ili odboru kongresa.

Euharistija kušnja čovječanstva.

Neki teolozi vele, da su zli andeli time pokazali svoju oholost i sagriješili, što se nijesu htjeli pokloniti Bogu u čovječjoj spodobi. Sv. Pismo svakako priznaje u čast dobrim andelima, što se poklonili Bogu u obliku slaboga Djeteta. Dijete je izvana manje od njih, ali oni gledaju na sakrivenu nutrinu i podvrgavaju se. Ta poniznost čini ih sretnima.

I Spasitelj svijeta zatražio je u Kafarnaumu od ljudi, da se poklone jednoj tajni: Bogu-čovjeku sakrivenomu pod oblikom *hljeba*. Ljudima, koji su puno do sebe držali, bila je to pretvrda riječ. »I više nijesu iš za Isusom«.

Isus ipak ostaje kod svoje riječi: »Tijelo moje pravo je jelo«. On ozbiljno pita apostole: »Hoćete li i vi otici?« Petar odgovara: »Gospodine, a komu ćemo ići? Riječi vječnoga života imam. I mi vjerujemo i priznajenju, da si Krist Sin Božji«. Iv. 6, 68.

Euharistija je bila kamen kušnje Židovima.

Židovi su ostavili Isusa — Euharistiju; Isus je ostavio njih. Pustio je, da im neprijatelji razore grad i hram i uniše narod. Iz pokoljenja pak, koje je vjerovalo u Euharistiju, stvorio si On novi narod — kršćane.

Krasno to prikazuje jedan dio divne Kaulbachove slike »Razorenje Jerusolima«. Narod židovski osuduju s neba vlastiti proroci; osvetnici se andeli spuštaju; hram u plamenu; Tito s vojskom ulazi; vojnici vode djevojke u roblje, veliki svećenik kolje vlastitu djecu i sebe. Sve užas za užasom. Samo jedna mala četa spremila se pjevajući na put, da iz nje nikne novi narod Božji uz svjetlo i toplinu — Euharistije.

Euharistija ostaje kamen kušnje za sve naraštaje.

Prizor iz Kafarnauma ponavlja se za svakoga čovjeka u odlučnom času života. Ali se ponavlja i prizor iz razorenja Jerusolima. Bezvjersko naraštaju ruše se kule lažne kulture i srće sve dalje u propast. »Novi naraštaj« veli sa sv. Petrom: Bog si — pa mežeš više učiniti nego što mi razumijem! Ponizno vjeruje u Euharistiju, izdržaje kušnju i nalazi sreću.

Euharistija čast ljudskog roda.

Činom vjere, kojim čovjek priznaje Euharistiju, priznaje da je živi Isus, Bog i čovjek, dušom i tijelom pod prilikama kruha nazočan, tini činom *čovjek žrtvuje sve*, što najbolje ima u sebi: svoj um, svoju volju, žrtvuje čovjeka. Za *uzdarje prima*, što najveće Bog imade, prima u sv. pričesti samoga Boga i čovjek se diže do najužeg sjedinjenja s Božanstvom. Žrtvuje sve, da primi sve.

No i Isus tude žrtvuje sve, pa treba da i on primi sve. Žrtvuje sakrivači Božansko veličanstvo i čovječje dostojanstvo, a očekuje, da će zaista primiti čovjeka, koji mu se s ljubavlju predaje. Izlijeva Srce, da primi srce. »*Ostanite u meni i ja u vama*«. Iv. 15, 4.

Kako je divno to predočio veliki slikar Hofman. Svaka crta Isusova govori: »Kako je ljubio svoje, do kraja ih je ljubio.«

I gledaj, kako djeluje ta ljubav na srce tih plemenitih muževa. Dive

se, snebivaju, ushićeni su, klanjaju se, plaču od ganguća, ljube — ljube svl, jer je sin nevjere već eno na lijevo izašao.

Hofman: »Kako je ljubio svoje, do kraja ih je ljubio.«

Veliku zapovijed ljubavi daješ, Isuse, ali i veliku pomoć ljubavi. Čestoni sv. pričešću možemo biti Tvoji i uvijek Tvoji! *Euharistija preobražuje čovječanstvo;* Ona je njegova najveća čast, jer ga diže do Božanstva.

Hvaljeno budi presveto Srce Isusovo u presvetom Sakramantu! 100 dana oprosta svaki put. Pijo X. 11. VI. 1914.

Gospodine Isuse! Umnoži broj svećenika Tvoje Crkve! 100 dana oprosta. Pijo X. 11. III. 1912.

Josip Vrbanek D. I.

Pozvao me prijatelj župnik u Dol. Kupčini, da mu dodem na Tijelovo osnovati »Društvo Srca Isusova« u Župi. Ali prijatelj liječnik veli: »Prenaporno, pogibeljno je!« »Ne bojte se — odvratim — kad se radi za Sreću Isusovo, onda i mrtvi ustaju! I podem.

Narod u crkvu ko na Tijelovo. Čast muževima, baš su brojni bili. A imadu i kuda da idu. Djedovi im sve na onoj ravnici sagradili veliku i lijepu crkvu. »Eto, braće, rekoh im, vi iskazujete počast živom Isusu, kao nekoć narod, koji ga htjede kraljem učiniti. On je zaista naš kralj i dobročinitelj i to baš ovđe u sakramantu. Tude je on živi, koji reče: »Ja jesam kralj. Ali kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta«. Ivan 18, 37. Od njega vam mir savjesti, mir obitelji, mir dobru glasu, mir dapače imetku . . . Sva vaša izobrazba i napredak potječe od oltara; a čitar je prijestolje Isusovo. Od Isusa imate muževi vjernost žene i sreću obiteljsku; od Isusa imate žene, da ste drugarice, a ne ropkinje mužu; od Isusa djevojkama ures i ponos djevojački; mladićima, kraj sve slabosti, ipak jakost plemenštine; djeci — život i nevinost . . . Sve pak ovo imat ćete sigurno i postojano, ako se vi, koji ste dobre volje, okupite oko Isusa u »Društvo Srca Isusova« te ustrajete uz njega vjerno i stalno . . .*

I radostan narod zapjevac u velikoj procesiji kralju svome »pjesmu veseli« . . . Mi od druge postaje prema trećoj, a to ti u kraj ceste ciganske šajtrge i na njima cijela obitelj sa svim svojim imetkom. Cigo gazda sjedi i bulji i jedva se sjetio da skine šešir. Iza njega se sakrila jedna ciganka držeći sve pokutčito u culu zamotano; dvoje djece se zarilo u slamu, a jedan dječačić, gol kako ga majka rodila, upro se na lotrnicu i zabezknuto gleda procesiju, koja redom mimo prolazi.

— Eto, što je narod bez Isusa! pomislih. To je zorna predodžba onoga, što rekoh u crkvi. Ciganin si pridržao »naravnost« bez obveza pristojnosti i kulture; zadržao svu »slobodu« dapače i »slobodu mišljenja«, on ne vjeruje ni u crkvu ide — i eto on je to, što jest, kako ga gledaš . . .

Ovaj katolički narod prima vrhunaravni život i zakon, žrtvuje Isusu »slobodu mišljenja« to jest vjeruje njegovoj božanskoj riječi, klanja se Isusu — i eto on je to, što jest, kako ga gledaš: lijepo odjeven u krasno ojelo ruku svojih; dobro opskrblijen u lijepim kućama i na plodnim poljima; bistra duha i vedra lica, lijep umne izobrazbe; ponosan na svoje poštenje; s nadom u još bolju budućnost doma i dnje svoje. Vjerom u Euharistiju stupa u doticaj s kulturom svijeta, s vječnošću, s Neizmjernim; on je veliki gradanin Zemlje . . . on je baštinik Neba . . .

I poletila mi misao katedralama lijepo Italije, fine Francuske i snažne, barem dok je katolička bila, Njemačke; fantazijom mi prolazile galerije Mletaka, Turčina, Pariza, Monakova i t. d.; pamet me podsjetila života i djela Augustinovih, Akvinčevih, Suarezovih i tolikih drugih velikana . . . Da, da! Euharistija stvara malu i veliku kulturu — rekoh si

Pogled na ciganina odveo bio mene u daleke refleksije, a u srcu naroda uzbudio srdačniji osjećaj zahvalnosti i privrženosti euharističkom Isusu, jer kad se prenahu od zamišljenosti, gromkije je odmjevala pjesma:

»U slavu svetog Srca — Nek jekne pjesme glas,
I nebū zemlji javi, — Tko ljubi brani nas! . . .

Euharistija krijepi.

Koncem travnja ove godine primili smo iz Vel. B. u Banatu od poznate nami vrijedne djevojke Fr. M. ovo pismo.

„U katoličkoj sam kući, ali se tu napola poganski žive, pa sam se vrlo teško snašla. No Isus je pomogao. U korizmene pećke jedu moji na večer meso veleći, da je dosta o podne postiti. U sve druge dane jedu dakako takoder bez razlike samo meso. Ima tomu već 6 godina, što sam zavjetovala: ne jesti cijelu korizmu mesa nit išta, gdje je meso. Kako će sada to u toj kući održati? Odlučim, da će se držati zavjeta pa makar i umrla.“

Već iza druge nedjelje strašno sam oslabilo, drhtala sam i mutilo mi se pred očima. Dragi Bog mi dao osjetiti vlastitu nemoć. Ali, hoću li zaista morati prekinuti? Teški posao ne prestaje, a ja sve slabija.

U nedjelju se vruće pomolim Božanskomu Srcu, da mi pomogne. Iza svete Pričesti zamolim ga žarko, da ostane sa mnom i jači me cijeli tjeđan te mognem sve dužnosti i posteći izvršiti. Tako sam se svake nedjelje krijepila svetim Sakramentom i uvijek sam se vraćala vesela i zadovoljna, puna utjeha i nade u dobrotu Božiju. Kraj svih podrugivanja i prezira ostala sam vesela i krepka, koliko je trebalo, da izvršim svoje dužnosti.

Ukućani mi gororili, da živim od ljubavi, kad me vidjeli uvijek veselu.

— Da od ljubavi živem — rekla sam, ali od one, koju vi nećete da razumijete. I ostala sam mirna, niti me dirale uvrede. Prije ne bih bila ni slutila, da bi toliko mogla podnijeti. Sada, kad je eto prošao i Uskrs sva radosna i zahvalna kličem: »Slava budi Bož. Srcu u presv. Sakramantu, koje jači slave!«

Dobra ova djevojka osjetila je očito ono, što svī po nauci sv. Crkve primamo od Isusa u sv. pričesti: umnoženje milosti posvećujuće, radost i snagu za dobra djela, čuvanje od teških grijeha, čišćenje od lakih. Sve to pak za to, jer se najuže sjedinjujemo s Isusom, koji reče: »Koji blaguje mene, živjet će radi mene«. Iv. 6, 58.

TAMO, GDJE JE ISUS!

Jednog dana dode u London protestantski pastor (duhovnik), koji je dulje vremena osjećao nutarnji poticaj, da priđe u katoličku crkvu, no uvijek se milost prativio.

Bio je otac obitelji i na put povede petgodišnju kćerku. Najprije uđoše u kat. crkvu. Djevojčici bilo mnogo toga novo, napose joj bilo zagonetno vječno svjetlo pred oltarom.

»Tata, zašto gori tu po bijelom danu lampica?« zapitati će oca. »Moje zlato«, odgovori otac, »to znači, da je Krist u ovoj crkvi prisutan i to za onim pozlaćenim vratama, što ih vidiš тамо на олтару.« Djevojčica raskolači oči te će upitljivo: »Tatice, ja bih tako rado vidjela Isusa.« »To ne može biti, dijete moje«, reče pastor, »vrata su zaključana, osim toga Isus je sakriven pod jednom haljinom i ne bi ga mogla vidjeti.«

»Ja bih tako voljela vidjeti Isusa!« žalosno će kćerka.

Poslije stupiše u protestantski hram, gdje nije bilo ni svetoehraništa ni lampice. »Tata, zašto ovdje nema lampice?« bilo je prvo pitanje, što ga kćerka stavila oca: »Jer nema Isusa tuj, moje dijete.« Djevojčice pogleda oca pitajućim okom, tada nastala tišina i zamišljenost ...

Djevojčica se od tada sve više zanimala za katoličku crkvu i otimala se, kad je morala ići u protestantsku. »Ja bih htjela da idem tam, gdje je Isus«, govorila bi.

Na oca je pravila ova mudrost jednostavne djetinje duše nesavladiv utisak. On je čuo sve više, da Isus i prava crkva moraju uistinu biti zajedno i da nam samo ondje može biti dobro, gdje je Isus.

No da prijede na katolicizam trebalo se javno odreći bludnje. To je u isti mali nosilj gubitak godišnje 1000 engleskih funta, od čeg je živio. Konačno prinese on i obitelj i ovu žrtvu.

„Vitezovi Presv. Sakramenta.“

Tko su ti? To su ljudi i žene, mladići i djevojke, a i djeца, koja se obvežu svojom poštenom riječi, da će na osobiti način častiti Spasitelja u Presv. Sakramentu. Oni primaju svakog tjedna barem jednom sv. pričest i nastoje i inače na svaki mogući način častiti Spasitelja, na primjer kad prolaze kraj crkve pozdrave Spasitelja ili se navrate u nju, da se malo pomole. Kad mogu idu u crkvu na blagoslov, 40 satno klanjanje, na procesije i t. d. Oni nose na prsima svoje znakove. Mladići ispod 13 godina zovu se »paži Presvetog Sakramenta«. Ovo je viteštvlo počelo prije malo godina među engleskim katolicima i brzo se tako raširilo po Engleskoj i drugim katoličkim zemljama, da ih danas ima preko dva milijuna. Oni sukuđ bude pravi katolički ponos, koji se ne stidi svoje katoličke vjere, nego se njome dići.

I mi bi Hrvati trebali što više takovih vitezova, da podignemo i učvrstimo svoju katoličku svijest i katolički ponos. Kako je žalosno na prunjer da imu kod nas momaka, koji se stide nositi nebo nad presvetim Otajstvom na procesiji. To nisu vitezovi nego kukavice, koje se stide Isusa pred ljudima, a njih će se Isus stidjeti pred svojim nebeskim Ocem. Tome mora biti kraj u hrvatskom katoličkom narodu.

Stijeg Hrvata — Sreća Krista!

Mi imamo već svoje domaće društvo: »Vojska Srca Isusova«, kojci je takoder svrha štovanje Presv. Sakramenta. Osnovana je u više od 150 mesta. A jesu li ti vojnici ospali? Barem se svojem glasili slabo javljaju. Kad vide ovaj primjer hladnih inače Engleza, ne će li se opet okupiti oko svoga barjaka? Gdjegod to zažeče, neka jave s veleč. svojim dušobrižnikom Uredništvu Glasnika pa će dobiti točan naputak, kako da se učini nešto odlučuju i stalna.

Poklon ljubavi.

Mjerit ljubav Božju, tko li smije?
Mjerit, ljubav, kojoj mјere nije!
Nit joj more ponire dubinu,
Nit joj gore dopiru visinu;
Nit zvezdice s neizmjernih kraja
Te ljubavi ne dosižu sjaja;
Nit se sunca žarke zrake mogu
Mjerit žarom Ljubavi u Bogu.

A tu ljubav Bog nam cijelu daje,
Neizmjernu s milosti što sjaje,
Ljubav cijelu daje, sebe Boga . . .
I za spas naš daje Sina Svoga . . .
Ljubav — Šim nas svojim tijelom hrani,
Da na zemlji dušu nam obrani,
Neprestance boravi med' nama,
Kako Ljubav izmudri mu sama.

Pohrlimo i hvalu mu dajmo,
Pred svetištem Ljubavi pjevajmo! . . .

Danica.

Euharistija naše smirenje.

»Ovo činite na moj spomen« reče Isus. Lk. 22, 19. Ja se eto u Euharistiji najprije nekrvno žrtvujem Ocu; sutra ču se krvno žrtvovati na križu. A vi kad ćete to ponavljati, smrt ćete moju navještati i plodove njezine

Schumacher: Sv. Misa — utječa kršćana u katakombama.
ljudskom rodu primjenjivati. Smrt otkupiteljska će se tajinstveno obnavljati, izmirenje s Bogom će se provoditi. Euharistija će vam biti jamstvo mira, Euharistija — žrtva novoga zavjeta — Misa.

I činili su to apostoli i čine to njihovi nasljednici; nekoć u podzemnim katakombama, sada u veličanstvenim hramovima i dražesnim kapelama. Tisuće ljudi udaraju se naraštaji pri tajinstvenom podizanju u prsa i izmiruju se s Božanstvom. Nebo utiskuje svoj cijelov na čelo čovječanstva i njemu se vraća vedrina . . .

Euharistija, sv. Misa mir je ljudskog roda; ona je ufanje naše!

Kad je najljepše u crkvi...

Zlata Sutlay.

Kad se sunce tek budi, a praskozorje se blijedo javlja na prozorima hrama, ili kad sunce na zapadu, pa na okna velikih vratiju zapada šalje zadnje pozdrave, što se žare otajstveno na oltaru svetišta.

još drijema grad. Iz barova dižu se veseli i raspojasani gosti — halabuče i lutaju u omami. Kraj njih čedno, ali svjesno žure se ljudska bića. Kamo? . . . Zvono ih zove u jutarnji sat. Hitaju u hram, da se u jutarnjem svetom času prirode zdruze s Božanstvom u molitvi . . . i Euharistiji. . .

Sunce još nije izašlo, al emanacija njegove energije: električne žaruije, raspiamsale se i rasvijetlile su tišinu hrama. Nečujo na oltaru trepere svijeće kao plamečci dalekih zvijezda, a cvijeće miriše, jer su vrataša sve-tohraništa otvorena, monstranca u veličanstvu svečanoga mira sjaj se otajstveno, kroz koprene oblačka mrisavog tamjana.

Sagnule se glave: TANTUM ERGO . . .

A duša je zaprepašćena i razdragana, jer vijekovi prolaze kraj nje. Ona kikće: O kolike ljepote danas i nekoć, kad se palile i kad su izgarale žrtve: usjeva, životinja. Krv . . . Dim . . . Pa onda ono strašno doba ljudskih žrtava. Danas pod okrugom bijele Euharistije, i nekoliko oblačaka mirisava tamjana gleda naša duša, onu poslednju strašnu krvavu žrtvu i tragediju na Golgoti, ali danas idealizovanu, svetu, uzvišenu kao velepjesan i simbol svih žrtava, što se palile kroz tisućljeća Božanstvu . . .

Zar ne? . . . da je najljepše u crkvi, kad se tek sunce budi, a praskozorje se blijedo javlja na prozorima hrama, ili kad je sunce na zapadu pa na okna velikih vratiju zapada šalje zadnje pozdrave, što se žare na oltaru svetišta i otajstvene monstrance . . .

Svjetlost i snaga u sv. pričesti.

Časni je Toma Morus bio veliki kancelar Engleske za vlade kralja Henrika VIII. Ovaj vladar otpade od Crkve katoličke i osudi Tomu na smrt. Toma je podnio mučeničku smrt i umro da ostane vjeran Crkvi. On je češće primao svetu Pričest. Jedan mu prijatelj svjetova protivno, ali mu Toma odgovori:

»Ti isti me razlozi navode na dnevnu sv. Pričest. Istina moje su ra-stresenosti velike i brojne, ali sv. Pričest mi pomaže da se saberem. Mnogo i često imam prigode, da uvrijedim Boga svaki dan; ali ja tražim u dnevnoj Pričesti, da tako svladam te prigode. Trebam svjetlosti i mudrosti, da dolično ispunim dužnosti svoje službe, a to i jest za što i pitam Gospodina za savjet svaki dan u svetoj Pričesti.«

Tko ima više posla nego li Toma kao glavni državnik Engleske? Što ti kažeš, čitatelju? Ne izgovaraš li se lako, da imaš puno posla i nemaš vremena e bi jutrom uranio i pohitio k dnevnoj sv. Pričesti?

Vrijeme, upotrebljeno za sv. Pričest, nije izgubljeno. Ono nosi za sa-dašnjost i vječnost stostruk rod.

A. Allirević. D. I.

Presv. Srce Isusovo i kršćanske majke.

Isus vam je, kršćanske majke, povjerio blago, što je njegovu Srcu najmilije; za koje je njegovo Srce pretrpjelo sve gorkosti, poniženja, zlostavljanja, a i samu smrt. On Vam je povjerio svoju djecu. Njegova su to djeca; on ih je stvorio; on ih je otkupio; on ih je u sv. krstu posvetio. Učinio ih je baštinicima kraljevstva svoga; posinio ih je.

Kako biste, kršćanske majke, postupale sa nasljednikom prijestolja, kad bi vam ga kralj dao da ga uzgojite? Biste li kleli to kraljevsko dijete? Biste li ga sotoni predavale? Da li biste u prisutnosti djeteta nepoštene besjede raspredale?

Vi biste, kršćanske majke, čuvali to dijete kao oči svoje. Ponosile biste se, što vas je vladar toliko odlikovao, da vam je dao, što mu je najmilije.

Cinite to prema Isusu. Postupajte sa svojom djecom kao s djecom Srca Isusova, čija uistina jesu. Ona su to puno većma, nego što ih vi nazivate svojom.

Vi znate, majke, kako hoće Isus, da odgojite djecu njegovu. Treba da ih naučite Bogu se moliti; Isusa propetoga ljubiti; njegovo Presv. Srce pozdravljati, štovati i ljubiti. Naučite ih na poslušnost već od malenih nogu. Nemojte misliti, da ona majka ljubi svoje dijete, koja ispunji svaku želju i voljicu svoga djeteta. Takva je majka pravi zlatvor svomu djetetu. Jer koje dijete majka nije naučila od malenih nogu, da se njoj pokorava, takvo se dijete ne će poslije ni Bogu pokoravati. Zapravo se već ni sada Bogu ne pokorava. Jer tko se majci protivi, Bogu se protivi, koji zapovijeda, da djeca slušaju roditelje.

Majke, naučite djecu da se na riječ pokoravaju. To je prvo, što od vas traži Isus. Što mislite kako se Isus pokoravao svojoj Majci?

Velika je razlika između djeteta Isusa i između vaše djece. I vaša su djeca skroz sveta, kad ih s krštenja primite u svoj naručaj, ali

ZLA NAGNUĆA

počivaju u njihovu srcu.

Znate li, majke, koja su ta zla nagnuća? Kazat ću vam, jer to morate znati, da ih za vremena iščupate i na dobro okrenete.

Ta zla nagnuća zovu se i »pohota«, koju smo baštinili sa istočnim grijehom zajedno. Sv. Crkva ih nabraja pod imenom sedam glavnih grjeha. Nijesu to grijesi, jer sv. krst zatre sve, što je grešno u djetetu. To su samo nagnuća, poticala ili sklonosti na grijeh. Baš zato treba, da se nauči dijete od malenih nogu, kako se treba protiviti tim nagnućima. Ali dijete to ne zna. Ono si još nije ni svjesno, da ima neurednih nagnuća. To morate vi majke znati. Inače ne možete djeteta kršćanski odgojiti. Ah, koliko majka ima, koje mjesto da iščupaju ta zla nagnuća, ugadaju im; mjesto da uče dijete poniznosti, maze ga, draže i potiču ga na srdžbu, oholost i osvetljivost. Čuo sam, kad su pripovijedali, kako se neka majka hvalla, kako njezin sinčić zna psovati.

Kolika žalost za blago i ponizno Srce Isusovo, kad sluša i gleda svoju djecu, kako ih vlastite majke otkidaju od Presv. Srca njegova i pripravljaju ih za duha oholosti, za sotomu.

Najjače je zlo nagnuće u čovjeku

OHOLOST.

Zato treba upravo oholost slomiti u djetetu još dok je u kolijevci. A kako ćeš, kršćanska majko, slomiti oholost u svom djetetu?

Za oholost je najbolji lijek poslušnost. Dijete, koje se vazda pokorava, ponizno je dijete. Zato, majke, nek vam je prva i najpreča briga, da naučite svoju djecu, da vam se na riječ pokoravaju. A to vam neće biti odviše teško, ako započnete već u kolijevci. Mnoge pametne majke ne pruže djetetu prsa svoja, kad dijete hoće, osobito ako to očituje prkosnim plačem, nego kada je to potrebno, što pametna majka najbolje zna prosuditi. Tako i u drugim željama djeteta nemojte odmah ispuniti sve, što dijete želi, nego prosudite prije, je li to potrebno, ili korisno za dijete, i prema tomu uskratite ili učinite, što dijete zahtijeva. Ne budite ropkinje djece svoje, nego mudre, pametne majke. Isus vam je dao djecu, da ih odgojite za nebo, a ne za pašao, kamo idu oholi i nepokorni.

Mnoge majke misle, da dijete ne smije plakati. Zato čim započne plakati, odmah odlože na stranu svaki i najpreči posao i sve će učiniti, samo da umire dijete. To znači dijete razmaziti. Glavno je načelo u odgajanju djece, da dječa vrše tvoju volju, majko, a ne ti volju djece. Ako pak hoćeš, da to provedeš u svojoj obitelji, kako si dužna pred Bogom, pred sv. Crkvom i državom, onda moraš započeti već od malenih nogu djeteta. Što dalje odgadaš, to će teže biti i za te i za djecu. Savijaj voćku dok je još mrlja, kad postane stablo, ne da se više.

Pripovijedaj djetetu često o Isusu, o njegovu Presv. Srcu; o Majci Božjoj; o Svecima. Osobito dogadaje, što djeluju na mладahno srce. Pokaži djetetu *slike* Presv. Srca; Majke Božje; Svetaca. A osobito je i poglavito sredstvo uzgoja *molitva*. Nauči dijete izgovarati Presv. imena: Isuse, Mariju, Josipe već za rana. Neka posveti jezik svoj izgovaranjem svetih imena. Obiteljska zajednička molitva je mila Isusu; daje osobiti blagoslov onim obiteljima, koje redovito obavljaju.

Što se djeci najdublje zasiječe u srce, što im ostaje kroz cijeli njihov život, to je *primjer* njihove majke. Hoćeš li zato, kršćanska majko, da odgojiš poniznu djecu, budi sama ponizna. Što dijete vidi, to lakše razumije i zapamtí, nego što čuje.

A kako ćeš, majko, biti ponizna? Štui, ljubi i naslijeduj ponizno Srce Isusovo. Ponizna je majka, koja savjesno vrši zapovijedi Božje i sv. Crkve. Uredi tako svoje poslove, da uzmognes svake nedjele k sv. misi. Preporuči sebe, svoga muža i svoju djecu Isusu. Svakiput ćeš donijeti iz Crkve više blaga svojoj obitelji, nego što bi ti mogao dati najveći bogataš. Dobra malika vodi i djecu svoju k sv. misi, premda još nijesu dužna slušati sv. misu, dok nijesu navršila sedmu godinu. Naučit će dijecu svoju Bogu ze moliti i najpotrebitnije istine svete vjere. Pobrinut će se, da se što prije isповjede i pričeste: a i sama će se što češće i pobožnije pričešćivati. Tako ćeš, majko i sama napredovati u poniznosti, i poniznu ćeš djecu odgojiti.

Nemoj nikada laskati ili hvaliti svoje djece. A nemoj takvo šta ni od drugih tražiti ili primati. *Pripovijedaj* djeci često o poniznosti i poslušnosti druge dobre djece, a osobito o Isusu.

M. Kulunčić D. I.

Euharistija slava crkve.

Euharistija je Crkvi povjerenja. Samo katolički svećenici valjano i dopušteno posvećuju. Samo kat. Crkva očuvala je i naučava potpunu istinu o Euharistiji. Samo kat. Crkva upotrebljuje svu njezinu silu za život. Uz križ bio je Euharistija vazda simbol njezine vjere i života, simbol istinitosti i snage kat. Crkve. Sa Euharistijom vrši Crkva svoje užvišeno poslanje: dizanje čovječanstva u vrhunaravni red.

Rubens: Katolička Crkva križem i Euharistijom prosvjetljuje i jači svijet.

To hoće da kaže i ova umjetnina iz pariškog muzeja Louvre-a. Crkva propovijeda križ, ali Euharistija daje snagu, da ga čovjek ljubi. Crkva sama nosi križ, ali je Euharistija krijeplji, da može slavlje slaviti. Bez vjere u Euharistiju sva znanost je zbirka košturnjavih pravila. Bez Euharistije se ljepota i ljubav izrodi. Bez Euharistije je sva snaga brutalna, divlja . . . To veče ona četiri lica, što se vuku za Crkvom.

PRVI MISAL.

Ivici je šest godina.

Večeras je neobično uzbuden. Barem šest puta opisao je svojoj dadilji Margareti divnu kapelicu, koju je dobio od svoje tetke Agneze.

— Hajde, Ivice, već je devet i pol, a ti bi bio morao već prije jedan sat leći u krevet.

— Ah! ali da znate, prihvati opet Ivica, to vam je pravi oltar od drveta lakovan kao tatičin pisači stol, s lijepim zlatnim sjajnim kaležom sa srebrnim svjećnjacima i s oltarnikom, što ga je sestrična Ana zlatom izvezla.

Napokon je Margareti pošlo za rukom te je položila u krevet dijete, koje se pračakalo poput malog šarančića, pa je otišla rekavši mu sa smiješkom: »Laku noć!«

Sada je Ivica dakako prestao brbljati, ali mu je tako zaokupila dušu divna misa, koju će služiti pred svojom braćom i sestrama, a možda i pred majkom, te nije mogao da zatvorí oči da usne.

U deset sati, prije nego će poći na počinak, došla je majka, da po običaju poljubi svoju usmluvu djecu, ali večeras je našla Ivicu širom otvorenih očiju. Majko, reče on uzrujano, nema knjige.

— Nema knjige? . . . gdje to?

— Znadeš, na stalku gdje se čita misa.

— Umri se, draga dijete, uzet ćeš album s fotografijama.

Ne majko, potrebna mi je velika knjiga, posebna knjiga, u kojoj su sve molitve i upute za čitanje mise.

Majka je bila časak zbumjena, a onda joj iznenada oči zasjaše, jer joj je odjednom sinula neka misao:

— Dobro, gospodine Župniče, dobit ćete misal, ali tek za nekoliko dana. Rim je vrlo daleko! Sada lijepo spavaj srce moje.

Nato poljubi dijete srdačnim cijelovom.

Slijedećih dana, dok su djeca spavala, a Ivica bez sumnje sanjao, kako služi svetu misu u prvostolnoj crkvi, suncem obasjanoj, a poslužuju ga andeli, obučeni u duge hajline azurne boje, majka se kod svjetiljke sagibalala nad goleminom listom papira, koji je ispunjavala cvijećem, resicama i velikim crnim slovima sa zlatnim početnim pismenima. Bilo joj je, kao, da je još u samostanu Srca Isusova, gdje je prije deset godina radila pod vodstvom sestre Veronike i dobila na Izložbi akvarela prvu nagradu.

Ovo, što ona sada radi u istinu je remek-djelo, koje svojom izradbom odaje umjetnički kist, ali nadahnute može da dolazi samo iz srca kršćanske majke.

Svaki liturgijski dio mise ima svoje određeno mjesto. Na početku se nalazi psalm »Introlbo«: »Približi ču se oltaru Božjem, koji razveseljuje moju mladost. Onda pjesma »Gloria in Excelsis«, što su je pjevali andeli u Betlehemu, pa evandelje po svetom Mateju: »U ono vrijeme dovedoše mu djecu, da ih blagoslovim . . . a Isus ih uze na koljenja i zagrli ih.«

Ima tu i jedna posebna molitva, koju bismo uzalud tražili u rimskom misalu, i nije čudo, što je majčina ruka drhtala, kad ju je pisala: »O, Bože ja sam samo dijete, ali ako me počastiš, da jednog dana postanem Tvojim svećenikom, molim Te udijeli mi milost, da plemenito ispunim Tvoj poziv i učini, da ga budem vrijedan. — Tako neka bude!

Na svršetku mise, prije triju Zdravih Marija za papu, nalazi se molitva za oca i za majku.

Na kraju misala ima ova praktična uputa: »Poslije mise treba svaku stvar brižljivo staviti na njeno mjesto i sve u lijepom redu držti. . . .

Dvadeset godina poslije toga bio je Ivica zareden za svećenika. Jutros je blagoslovio svoje roditelje, koji su pred njim klečali, a sutra će čitati prvu misu.

U polutamnoj crkvi, koju je osvijetljivao samo odraz crvenog svijetla u svištu, pa je pred oltar Ivica, pripravljajući svoju dušu za sutrašnju veliku svećanost . . .

Već je deset sati navečer, a majka držeći, da joj sinu treba počinku, pošla je po njega u crkvu. Našla ga je, gdje kleči i drži u ruci veliku knjigu. Bio je to njegov prvi misal.

— Majko, reče suznih očiju, tebi i tvom misalu imam da zahvalim, što sam danas tako sretan.

Rode pročitaj, ne zaboravi!

Poznam jednu veliku župu u hrv. Zagorju, u kojoj se posljednjih par godina ovo dogadalo, ali do danas tamo malo koristilo, pa molim Presv. Srce, da druge nauči. Presvjetli biskup D. Lang dijelio je tamo sv. potvrdu 1920. godine. Neki protivnik Crkve i svećenstva je rekao: »Šta biskup? To je maškara«. Kratko iza toga objesila mu se kćerka, a cijela župa rekla: sad išta on maškru, b'š mu izgleda ko maškara . . .

Iz istoga sela veliki neprijatelj Crkve i svećenstva, vječni tužitelj bivšeg župnika, doživio je tu nesreću, da mu se žena otrovala, a njega sinovi bacaju iz kuće.

Treći slučaj. Cijelo selo prezire svećenika, dapače prigodom blagoslova kuća napalo je svećenika i osramotilo ga. Što bi u tom selu? 29. lipnja ove godine jedan takav zadavio rođenog oca, smrskavši mu grkljan svojom rukom. Da je pri tom rigao najstrašnije kletve, po sebi je jasno . . .

Još imam takovih žalostnih primjera, ali ču samo još ovaj navesti. Iđem u trećem selu protivnik Crkve i svećenstva, jer svećenici ne misle i ne rađe, kako on misli i radi, vječno kleveće i optužuje svećenike kugod projizi po svom političkom poslu i kortešacijama. Njegova kuća izgleda kao od davola opsrednuta. Mira, toga najvećeg dara Božjega nema; tuče se s bratom i sa rođenim sinom, koji je već za njime pucao iz revolvera, ali ga nije pogodio. Čitavo selo očekuje, da će u toj kući netko silom biti mrtav.

Za što to navadam? Radi svećenika? Ne! Svećenika će biti, dok bude sunca na nebu. Čemu dakle? Radi Tebe narode hrvatski. A zašto? Jer narodi propadaju, narodi mogu izginuti . . . Toga ne želim hrvatskom narodu. Ali nastavi li naš narod ovako, kako je u mnogim mjestima započeo, onda braćo, jao! Vjera nije proizvod svećenika, ali su svećenici proizvod vjere; a početnik vjere jest Bog Gospodin.

Aleksander Vel., za koga kaže sv. pismo (I. Mak. 1, 3.), da je bio tako moćan, da je zemlja pred njim zašutjela, osvajao je Jeruzolim. Pred njega izade vel. svećenik Jaddus, a Aleksander izade iz kola, baci se pred njega i dopusti sve, što ga je molio. Aleksander je htio, da ga njegovi obožavaju, pa se svi to više začudili, što se tako ponizio, a ljubimac ga Parmenije zapita: »A zašto si se tako ponizio pred tim čovjekom?« Aleksander će: »Nijesam ja častio Jadda, već pravoga Boga, čiji je on svećenik. Ja spoznajem i častim pravoga Boga u osobi njegovog služe i častim ga radi Boga«.

Hrvati! Ne radi svećenika već radi Boga i dobra svoga i roda svoga prestanite prezirati svećenika.

Leopold Rusan, župnik u Remetama.

Presveti sakramenat i automobil.

Journal du Canton de Ciney, u Belgiji, pripovijeda slijedeći dogadjaj: u onom kraju ležala na umoru jedna starica pa zamoli, da joj pozovu svećenika te primi svete sakramente umirućih. Svećenik već pošao, ali kako je crkva bila udaljena više kilometara od bolesnice, poboja se, da ne dode prekasno pa molio Spasitelja, da poda snage starici, dok ne stigne. U to iznenada eto automobila iza njega, gdje juri velikom brzinom. Videći putnici svećenika sa presvetim Otajstvom, odmah zaustaviše automobil, si-

doše i pokloniše se Spasitelju. Gospoda bila odlično odjevena. Pristupiše svećeniku i ponudiše mu, da uđe s njima u auto. Ovaj odbi zahvalno ponudu i prvi i drugi put. »Pa dobro, reče jedan od njih, mi ćemo za Vama polagano voziti, jer u nijednom slučaju ne ćemo da idemo ispred našeg Gospodina.«

Na te riječi žive vjere svećenik, duboko ganut, pristade, da uđe u elegantni auto. I bijaše divno pogledati svećenika u roketi i štoli, gdje sjedi u pročelju i na srce pritiše svetu Popudbinu, dok je ministranat uzanj stajao i putem zvonio, a oba putnika s obe strane svećenika klečala, molila na glas i klanjala se smjerno Presv. Sakramantu.

Za čas bio svećenik kod umiruće. Bio je skrajnji čas. Bez auta ne bi došao na vrijeme. A plemeniti putnici? Jedan bijaše veliki dvorski maršal, a drugi vojni pobočnik belgijskoga kralja; obojica potomci najstarijih plemičkih obitelji katoličke Belgije.

Prijateljska ljubav.

U gradu Florianopolisu, u državi sv. Katarina u Braziliji (Južna Amerika) imadu Isusovci kolegij sa 520 daka. Među ovima ima 80 internista. Internisti su katolici, a i nekolicina protestanata.

Za vrijemē rata učili su u ovom kolegiju kao internisti dva mlađića, Alojzije G., katoik, i Makso R., protestant. Ova su dvojica bila dva velika prijatelja. Alojzije bio pobožan i bogat, vozio se često u vlastitom automobilu i parobrodu. Makso mnogo siromašniji, nu prvi u razredu i tvrd protestant. Sva njegova pobožnost bijaše u tom, što je čitao sv. pisimo po običaju protestanata. Prema katol. obredima držao se hladno. Kad bi došao u crkvu, nije iskazivao nikakve počasti Isusu svetotajstvenom, niti je pjevao Marijinih pjesama kao njegovi drugovi. To je vrlo žalostilo Alojzija. Kušao je na svaki mogući način, da bi ga obratio. Ali sve uza lud. Mislio je i mislio, što bi mogao još učiniti. I gled, najedanput mu sine u glavu izvrsna misao. Ustajat će svaki dan pol sata prije, te ministrirati duhovniku kod rane sv. mise. Sve će muke i patnje žrtvovati u tu svrhu, da se božansko Srce smiluje mome prijatelju Maksu, te ga doveđe u krilo svete Crkve. Odmah otide k duhovniku, te mu saopći svoj naum. Duhovni otac mu radosno odobri i doda: »Teško će to ići. Vidiš kako je Makso tvrd protestant. Ali božansko Srce može sve.« Božanskom je Srcu bila mila ta plemenita žrtva.

Prošao je mjesec dana, prošla su dva mjeseca, pa ništa. Milost je Božja malo pomalo rastopila led Maksova srca. Nakon tri mjeseca stupa jednoga dana Alojzije sav sretan sa Maksom u sobu duhovnoga oca.

»No, djeco moja, što je nova?« zapitati će duhovni otac.

»Maksa sam Vam doveo, velečasni, on hoće, da postane katolikom.«

»Makso, da postane katolik! Je li to moguće!« I zagrlj obavojicu. Neopisivo je bilo veselje sve trojice. Sad se Makso stao marljivo pripravljati na sv. ispovijed i pričest. Trebalо je također da bude kršten pod uvjetom, ako prvi krst nije bio valjan. Osvane posljedni dan priprave. Sutradan imalo bi se sve ispuniti. Ali gled, sluga donese brzojav, kojim roditelji Maksu javljaju, da mora odmah danas kući. Očito je to bila velika

kušnja za Maksu. Ta on je dobro znao, kako njegovi roditelji mrze kato- ličku vjeru. No on reče odlučno poglavaru: »Danas ja ne idem kući. Sutra iza kako primim Spasitelja u svoje srce, onda ću ići. Tako ću biti spremam za boj!«

Sutradan bude Makso kršten, i primi sv. pričest. Alojzije mu bijaše krstni kum. Primio je bož. Spasitelja i bio sav sretan. Dosada su Alojzije i Makso bili veliki prijatelji, a od sada još veći, spajala ih je i ista vjera. Na to Makso otide kući.

Alojzije je nestreljivo čekao vijesti od svog prijatelja. Napokon primi ovaj list u brzini napisan. »Dragi Alojzije! Oprosti, da tako slabo pišem. Boj na cijeloj crti! Progone me roditelji, braća i sestre! Nadziraju me u svemu i svuda. Ne mogu da pišem, jer oni hoće, da znadu kamo i zašto. Tvoj Makso. — Listu je dodao svoju sliku sa velikim domaćim psom, na komu je bilo napisano: »Moj jedini prijatelj.«

Alojzije je nestreljivo čekao vijesti od svog prijatelja. Napokon primi Jednog lijepog dana sjedne u svoj auto, pa hajde k Maksu. Maksovim se roditeljima predstavi kao njegov prijatelj. Videći roditelji bogatog mladića, nijesu Maksu branili, da se nekoliko dana pozabavi s njime. Alojzije uzme Maksa na auto, pa na šetnju. Kamo? U grad. A u gradu kamo? Ravnio k biskupu. Šta će ta dva mladića kod biskupa? Čujte! Stupe pred biskupa, i Alojzije će pouzdano: »Presvjetli gospodine, evo moj prijatelj Makso nije još bio krizman. Molim, da biste bili tako dobri, te ga krizmali. Dobri biskup uvidjevši položaj Maksov radosno udovoljil njihovoj želji. Krizmanje se odmah izvršilo u domaćoj biskupskoj kapeli. Alojzije bijaše kum. Na to se odvezu k Alojzijevim roditeljima, gdje ih je čekao velik objed. Kod njih ostane Makso nekoliko dana. Najveća je njegova utjeha za ovo vrijeme bila, da je mogao primati sv. pričest. Kad je za ovih dana jedan- put pohodio svoj kolegij reče duhov. ocu: »Velečasni, budući da sam već više puta primio Spasitelja, čutim se dosta jak za boj, koji me čeka. Ne bojam ga se više!«

Zatim ode Makso kući. Ostao je vjeran katolik. Još i danas se junački opire navalama roditelja i rodaka.

Katolički pisci.

Opća nakana za kolovoz, blagoslovljena od Sv. Oca pape.

Imaju dvije vrsti katoličkih pisaca: jedni pišu knjige, drugi novine. I jedni su nam i drugi potrebni, pa je stoga evo i namjena apostolata molitve za kolovoz: *moliti za katoličke pisce.*

I kako ne bismo rado za njih molili! Ta knjige i novine silno uplivisu na ljude. Možda nikada kao sada nije mlađe i staro tako pomamno čitalo; i to svašta, što mu dode pod ruku. Koliko knjižnicā, i knjižarā širi svjetom svoju štampu! Iz velikih gradova cijeli snopovi novina hite na sve strane i to dnevno. Političke se stranke natječu, koja će imati više tjednika i dnevnika; koja će više letaka i brošura turiti u puk. I od tog pisanja živu tisuće i tisuće pisaca i od toga se uzdržava čitava vojska tiskara i radnika.

Prije su propovjednici i škola odgajali ljude. Sada? Mnogi ne slušaju propovijedi, osobito po velikim gradovima; škola je u mnogim državama u rukama nekršćanskih učitelja. No kamo propovijed ne dopire, onamo

zalazi u naše doba knjiga i novina, pa odrasli ljudi njih i slušaju. Stara riječ tu vrijedi: »S kim si — takav si«. Tko čita zle, protukršćanske pisce, on će biti protiv kršćanstva; katolička Crkva bit će mu neugodna, sakramente će zanemariti, svećenici tudi. Koji drže protukatoličke novine, oni brzo sebi »nakupljaju učitelje po svojim željama, kako ih uši svrbe« (2 Tim. 4, 3). Na ove se tuži Bog preko Jeremije: »Dva zločina učini moj nared: ostaviše mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi studence, studence raspušcane, koji ne mogu da drže vode« (2, 13).

Obratno je u čovjeka pojedinca i čitavog naroda, koji čita katoličke pisce. Da navedem par primjera!

U 5. vijeku užasan je bio položaj katolikâ. S jedne je strane poganstvo u Evropi još jako bilo, s druge strane provališe ogromne vojske barbarâ pa se sve mačem rušilo i uništavalo. Tada napisa sv. Augustin knjigu »O Božjem gradu«. Katolici na to kao da odahnuše, jer im je Svetac u toj knjizi otkri orazlog tim dogodajima. — U 13. je vijeku živio sv. Toma Akvinski. On je napisao takovih djela, da se njima i sada odgajaju čitava pokoljenja.

Bogu hvala, katoličkoj Crkvi nije nikada uzmanjkalo katoličkih pisaca. To su osobito sveti Oci i crkveni učitelji. Takovim crkvenim učiteljem imenovan je papa g. 1871. sv. Alfonsa Liguoria (živio od g. 1696. do 1787.). 13. je svibnja ove godine Pijo XI. proglašio Roberta Bellarmina († 1621.) blaženim. O njegovu djelu »Kontroverzije« priznaju krovovjerci, da je potrušilo njihovo djelo, te su ga zvali »maljem heretika« — I u novije doba vrsni pisci ustaju na obranu vjere Španjolac Balmes, Englez Newmann i Francuz Louis Veuillot. Ovo je zadnjem u znak zahvalnosti poslao iz Rima papa Pijo IX. zlatno pero. Koliko su lijepa napisali Donoso, Cortes, Manzoni, Tomaseo, Decurtins i mnogi drugi! Kako li je kod nas svojim zlatnim perom silno uplivisao na katolički pokret blagopokojni biskup Mahnić!

Velika je sreća cijelog naroda, ako ima velikih katoličkih pisaca. Oni su svjeća, koja se »ne meće pod sud, nego na svjećnjak, te svijetli svijetu, koji su u kući« (Mat. 5, 15). Oni nam o vjeri neprestano dovikuju s pjesničkom Stjepanom Ilijasovićem:

»Sveta vjero, ti si glasnik mira,
Ti si zvijezda širom tamne noći,
U dvojbam si kotva posred vira,
Vičke majka čudotvorne moći.
Makar kuća kobni smrti čas,
Komu srce ti si ohrabrla,
Nek se sruši na nj i pakla sila,
On u tebi s nadom gleda spas.«

Hrvatski su katolici i ove godine na dan sv. Petra i Pavla mnogo deprivirani za katoličku štampu. No bez katoličkih pisaca nema ni katoličke štampe; dobri su pak pisi veliki Božji dar. Oni su radnici na njivi Gospodnjoi, a Krist reče: »Molite se gospodaru od žetve da izvede poslenike na žetvu svoju« (Mat. 9, 38). Molimo dakle vruće Oca nebeskog, da nam dade izvrsnih katoličkih pisaca, koji će raširiti i učvrstiti u nas kraljevstvo Kristovo.

Ante Alfrević D. I

NAUKA O KRIŽU.

Isus Krist: Dušo moja! Zaludu se trudiš . . . badava kušaš . . . loše namjeravaš . . . Križ, komu sam ja za tebe pripravio dužinu i izmjerio širinu ne smije prikratiti ničija ruka dolj moja . . . Badava se trudiš da ga učiniš manje teškim . . . Badava prosiš od stvorova slabih i nemoćnih, da ti olakšaju trpljenje . . . Što više bježiš od patnje, ona će te više slijediti . . . Šta manje hoćeš da trpiš, to ćeš više osjećati težinu žalosti . . . Hoćeš li naći uspješan lijek za gorke boli, koje te pritištu? . . . Podigni oči . . . gledaj . . . moje su ti ruke otvorene . . . dodi i u njima traži jakosti, mira, utjeche . . .

Duša: Da, Bože moj, priznajem na svoju sramotu, da sam često htjela stogod odrezati i prikratiti u kušnjama, što mi ih je poslala Tvoja Providnost . . . U svojoj sljepoći mislila sam naći olakšicu svojim bolima drugdje, nego kod Tebe . . . Žalosno razočaranje dovodi me k Tvojim nogama i nuka me, da se tebi samomu izjadam vapajima i uzdasima, kojima nitko drugi ne poznaje gorčine kao Ti. Isuse, učitelju moj, imaj smilovanja sa mnom. Isuse, Spasitelju, usliši me! . . .

*Zaludu se trudiš, da si smanjiš make,
jer olakšat križ tvoj mogu samo moje ruke.*

ZA NARODNO SVETIŠTE SRCA ISUSOVA U ZAGREBU.

Kao upravitelju ovoga Svetišta ugodna mi je dužnost, da zahvalim svima onima, koji su poslali milodare, što u novcu što u zlatu, da se Svetište obnovi. Božansko Srce nagradilo ih obiljem milosti! Bit će im jamačno dragو čuti, da se u Svetištu za sve dobrotvore prikazuje svake godine mnogo svetih Misa.

Sa prisjeljim milodarima već se dao očistiti i donekle pozlatiti glavni oltar, no veliki će se popravci moći poduzeti tek onda, kad se skupi više milodara. Valja uzeti u obzir, da Svetište nije župna crkva pa i nema redovitih prihoda, već je upućeno samo na milostinju i veledušnost štovatelja Bož. Srca.

Pouzdano se nadam, da će oni drage volje toliko darovati, te se izvrše najnužniji popravci, da se na pr. nažbuka s više strana oštećeni zid, pozlati kip Presv. Srca, da se nabave nekoje najpotrebitije stvari, koje su se u toku vremena istrošile, n. pr. misno ruho, misne knjige i t. d. Svakako bi došikovalo, da Svetište ima i više, a ne samo jedno, i to maleno, zvono.

Milodari molim da se izvole slati na Glasnik Srca Isusova, Zagreb I., Palmotićeva 33. s oznakom: »Za obnovu Svetišta Srca Isusova«.

Miroslav Vanino D. I., rektor.

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnica pošalje uredništvo, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisuјemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Ozdravilo dijete.

Brać. Moj sin Mirko bolovao više mjeseci od upale hrpteničnog mozga. Nit ispruziti se nije mogao, a kamo li da hoda. Izgubivši svaku nadu u liječnika zemaljskih obratim se Srcu Isusova molbom i zavjetom, da pogleda boli djeteta i majke. Odnesem ga na rukama pred oltar Sreca Isusova i njemu ga posvetim. Kad ja kući, dijete zaželi da samo hoda. Velikim uzbuđenjem pustim ga na tle, a ono se snijeiš i hoda. Zaplačem od radosti i sad vršim zavjet zahvaljujući Bož. Srcu, da i drugi znaju za ljubav njegovu. — J. i F. M.

Ius u pričestu pomaže.

Lika. U Lici su rijetke živčane boli, no ja sam je ipak imala i to strašnu. Mučila me više godina dan na dan. Uzalud sam tražila lijeka i liječnika. Noći bez sna, dani u brizi za četvero još neopskrbljene djece. Što ču? Propadam sve više. U toj zdvojenosti zavjetovah se Presv. Srcu, da će primati sv. pričest devet nedjelja, učka bi mi udijelilo ili zdravlje ili sretnu smrt. Iza tih nedjelja opazila sam doista znamnu olakšicu. Nijesam sad popustila, nego nastavim svake nedjelje primati Isusa u sv. pričest i to me drži, jači i tješi u ovaj suznoj dobi. Sada se osjećam zdrava i uzgajam svoju djecu u strahu i ljubavi Božjoj. — P. G.

Zahvalna članica Apostolstva. Hrvatska. God. 1917. do 1921. bila sam revniteljica »Apostolstva« u Djevojačkom društvu. Zavolio me bio dobar mladić, ali moji roditelji ni čuti o toj udaji. Molim ja Presv. Srce, da nam pomogne, ako je to njegova sveta volja, da budemo svoji. Našu srdačnu molitvu okrunilo je vjenčanje.

Ali ženidba nije samo radost, nego i križ. Dobili mi kćerkicu. »Blago, milo dijete, što još tebe čeka?« mislila sam često uz njezinu zipku. »Bože moj, ako bi bila Tebi i nama na radost, čuvaj nam ju; ako ne — uzmi je rade u nevinost... Stezalo se srce; ali sam ipak tako molila.

Jedva joj bilo pet mjeseci presadio ju nebeski vrtlar u svoj vrt. Hvala Ti Bože prenudri! A ti kćerko, mali andete, molji Presv. Srce, da uvijek vlada u obitelji našoj. Tebi se, Bož. Srce, obadva predajemo skupa sa svim gospodarstvom našim! A. T.

Osmivač obitelji.

Hrvatska. Bila sam kao djevojka u mnogim prilikama i napastima, da mi potamni sjaj djevičanstva. Vruće sam se molila Bož. Srcu i Preč. Srcu Marijini, sv. Josipu i Alojiju, da donesem llijlian neokaljan k vjenčanom oltaru. Hvala im pomoći su mi.

I mladiću, kojemu sam čuvala svoju čistoću, darovalo mi Bož. Srce. Ljubili smo se sveto i iskreno, ali su nas htjeli zli jezici rastaviti. Kad sam se već zašta toga bojala, utvrem se opet Bož. Srcu i mi smo danas svoji. I u drugim potreblama pomoglo mi Bož. Srce često, pa će zahvalna držati njegov Glasnik dok sam živa.

Sveti ura.

Hrvatska. Razbolilo mi se blašće. Skočim po veterinara. Dode, prepriše lijek. Ništa bolje. Ja drugi put k njemu. Isto. Treći put mi reče: »Tonom nema lijeka i poginut će.« Ja kući i rečem suprugu. Ona u plać. Prosuzim i ja, ali od toga nema koristi. Sjetim se Glasnika i svete ure, pa obećamo jedne litane moliti u čast sv. Obitelji i svakoga četvrtka u večer jedan sat i to godinu dana moliti u čast smrtnice muke Isusove. — Drugi dan blaščetu bolje i sad je zdravo. Slava svetoj Obitelji!

Za čestu sv. pričest.

Zagorje. Zivjela sam sa suprugom na svojem posjedu od crkve dosta udaljenom. Bilo mi tude teško vršiti i obične kršćanske dužnosti, a kamo li da mi se ostvari češnja za dnevnom svetom pričestom. Bila mi to velika muka. Činila devetnice sv. Josipu, Bl. Gospi i Bož. Srcu i to ustrajno više godina, da mi se prilike tako srede, te mognem često na sv. pričest. I nakon 7 godina ustrajne prošnje eto sada mogu da baš u našem dragom hrvatskom Svetištu Sreca Isusova primam svaki dan Bož. Spasitelja. Vršim dakle obećanje, da će se javno zahvaliti i kličem: »Hvala Ti o Bož. Srce!« — A. Z.

Apostolat i bl. Dj. Marija.

Oni članovi »Apostolstva molitve«, koji uz svoje dnevno prikazanje izmole još 1 Očenaš i 10 Zdravo Mariju na preporučenu mjesecnu nakanu, sačinjavaju 2. stupanj Apostolata. Za tu vježbu imadu posebne oproste: 100 dana svaki dan, kad tu svoju posebnu molitvu izmole i 3 put na godinu potpuni oprost: Dan Zaštite sv. Josipa (3. srijeda po Uskrsu); Svetkovinu Srca Marijina (nedjelju poslije Vel. Gospe) i dan Molitve Isusove u vrtu (utorak iza sedamdesetnice).

Zašto se jedno društvo Srca Isusova utječe još i Bl. Dj. Mariji? Prvo, jer že i Isusa spoznati, ljubiti i slijediti, a od Marije to može najbolje naučiti. Ljubimcem Srca Isusova može postati samo koji ljubi Bl. Dj. Mariju. Onaj razmak između ljubavi svijeta i ljubavi Isusove je tako velik, da ga može samo ljubav Marijina premostiti.

Druge, jer je Apostolstvu zadaća moliti i raditi za *spas duša*. Bl. Dj. Marija je »Kraljica Apostola«. Pod njezinu se dakle zastavu treba da stavi svaki, koji hoće da skladno i krepko radi za kraljevstvo Srca Isusova. Bl. Dj. Marija mu je uzor i zaštitnica; ona je »Gospa od Apostolata«.

Treći razlog naglašuju ustanove »Apostolata« kad vele, da si osiguravamo Njezinu pomoć za spas duša *sjedinjujući molitvu našu sa svemoćnom molitvom Njezinom*. Marija diže ruke k nebeskom Ocu, a On joj stavlja u ruke milosti. Te svete ruke postaju suncem, koje svojim sjajem duše u tami prosvjetljuje, svojom toplinom za ljubav Božiju zagrijava.

Kako li je lijepo, što se članovi »Apostolstva« kroz »Vjesnik Marijin« tom ljubavi za Mariju odusevljavaju! Kako je Glasnik Isusov i Marijin Glasnik, tako je i Apostolstvo Isusovo i Marijino; tako treba da su i štovatelji Isusovi i Marijini štovatelji.

Majka Božja opet pomogla.

12. juna ove godine donesoše u Lurd na nosilci jednu francusku redovnicu. Zove se sestra Skolastika i predstoјnica je časnih »Sluškinja siromahâ« (Servantes des Pauvres) u Angersu. Sva je umotana u sadrenom stezniku već 6 mjeseci, jer je muči Pottova bolest u kralježima. Sama ne može da se pridigne s nosiljke niti može sama da jede. Nedavno su je lječ-

nici fotografisali Röntgenovim zrakama i ustanoviše spomenutu bolest (osteo-atritis).

13. juna preniješe tu bolesnicu pred lurdsku pećinu i zatim je spustiše u čudotvornu vodu. Odmah joj je nešto oblakšalo. 15. juna se opet okupa i izide iz vode sasma zdrava. Taj je dan pregledače liječnici Fieverte, Poirier Cesbron i nadoše da je ozdravila. Isti su je liječnici opet sutra točno pregledali, da je hrptenica zdrava, gibanje slobodno i ne čuti nikakve boli, t. j. sasma zdrava.

Kasnije ju je pregledao još jedan liječnik i ovaj je skupa s onom trojicom izjavio: 1. da je Skolastika sigurno bolovala na Pottovoj teškoj bolesti; 2. da je ona potpuno ozdravila i 3. da ona nije ozdravila naravnim načinom t. j. djelovanjem naravnih uzroka.

Sestra se Skolastika veselo vratila u svoj samostan u Angersu i sasma je zdrava. Dakako da su je radosno iščekale i njezine suredovnice i drugi svijet.

A. Affirević D. I.

ODABRANA.

(Prigodom redovničkih zavjeta).

Svi sveta vienci — i najljepši — svetu,
I svene radost, sreća svene s njima;
Života sanje — blaženosti sjenu
U hladno krilo smrtni bezdan prima.
I cvile srca, pritisla ih tuga;
Tek u mom sjajna prelieva se duga!

Uvenut ne će vienac rajskega čara,
Kim jutros dragi ovjenča mi čelo,
Kad pun miline side sa oltara,
Da s mojim stopi svoje Srce vrelo.
Da s njime dielim iznad zvezda krase,
Kralj vječne dike odabra me za se!

Josip Marin.

Bog ne da, da mu se Majka ruži.

U oči Velike Gospe g. 1913. plovio parobrod »Trst« Crvenim morem i na njemu devet čestitih Virana, općine Nin u Dalmaciji. Sjetili se oni Gospe od Paga, kame-hodočasti mnogo naroda, pa se odluče, da njoj u čast poste. Zatraže i dobiju počna jela.

Neki potaljančeni Slovenac iz okolice Trsta, zvan pekar Gjovani, čovjek od 50 godina, zdrav i krepak, pozove jednog od te devetorice Tomu V. i upita ga, zašto oni poste. Otvoreno će mu Tomo, da to čine Gospo u čast. Jedva to iskvaren Janez čuo, kad li stao najbestidnije psovati Gospo i post.

Prestavljen Viranin Toma pane na koljena i prostodrušno će: »Kako ti našoj Gospo — tako ti Ona ne dala, da nam sutra kruh ispečeš!«

Spremio sutradan Gjovani tjesto i da će s njime u peć. Ali pada žadan baš pred njom na glavu i ostade mrtav. Bilo na parobrodu i nešto svećenika i sestrice, pa se i oni i svи putnici složiše u tom: »Prst je Božji u toj smrti. Bog ne da, da mu se Majku ruži.«

Eto to prijavili i zasvjedočili čestiti Virani pred

Don Ivančević-em.

TKO PRED CRKVOM NE POZDRAVLJA.

V. N.

Vozio se u Beču neki gospodin u tramvaju. Provezu se pokraj Crkve. Gospodin skine šešir sa glave. Uto mu se jedan, koji je u istom odjelu sjedio, počne rugati i reče: »No sad ćeće valjda postati blaženim!«

Gospodin mu na to odvrati: »Pred kojih 14 dana vidio sam, kako neki čovjek tjeri vola. Prolazili su kraj Crkve; čovjek skine šešir, a vol . . . Što time hoćete kazati? reče onaj drugi.

»Ništa nijesam htio kazati«, mirno će Gospodin. Drugi se ljudi u tramvaju počeli smijati i povladivati: bravo! tako valja!

GOSPI OD PRESV. SAKRAMENTA.

O Marijo, mila Gospo od Presv. Sakramenta, Ti slavo kršćanskoga naroda, Ti radošti cijele Crkve, Ti spase svijeta, moli za nas i udjeli svim vjernicima pravu pobožnost Presv. Euharistiji, te budu vrijedni dnevice se pričešćati! (300 dana oprosta. Pijo X. 9. XII. 1906.).

*
S Marijom, bez grijeha začetom, klanjajmo se i zahvalno štujmo, zazivajmo i tješimo Presveto i ljubavi predostojno euharistično Srce Isusovo! (200 dana oprosta svaki put. Pijo X. 19. XII. 1904.).

*
O naša mila Gospo od Presvetog Sakramenta, moli za nas! (300 d. oprosta pred izloženim Svetotajstvom Pio X. 30. XII. 1905.).

REDOVNICE.

To su one Božje pčelice, u kojima je umro egoizam, a živu za altruizam; koje ranom zorom srču iz zlatne čaške kaleža pijući snagu, koju im daje nadnaravnu moć. Zar bi one to mogle ostvarati, što čine, da ih ne krijevi viša moć? To stvara od njih religija i Euharistija . . .

VIJESTI.

Orahovica. Naša M. kongregacija bila je malo zadrijemala, ali se sad opet prenula na življji rd. Osim brige za vlastiti duševni napredak na srcu nam je, da plemenitom zabavom koristimo narodu. Davale smo dne 14. i 15. travnja predstave: »Bog je spor ali dostižan« i »Moda pred nebeskim vratima«. Unatoč kiše i nevremenu bila je dvorana obadvije večeri dupkom puna. Na Duhove izvodile smo opet »Fabioia i Agneza«, pa je i naroda bilo upravo glava do glave. Naše obrtništvo počastilo nas brojnim posjetom, a seljaštvo još većim, što je nas osobito veselilo, kad smo vidjele tako lijepo razumijevanje. I sada se već željno očekuje, kad će kongreganistice opet istupiti. I materijalni uspjeh je bio vrlo lijep, jer smo time dobile već 18.000 kruna za našu zastavu. Izvesti ćemo je same, a C. S. Trojana u Zagrebu će nam načiniti slike. —

Split. *Blagoslov kipa Djevice ludske.* Mala crkvica otaca kapucina, koja se kao galeb bijeli među cipresama, sabrala je oko sebe na Spasovo mnoštvo sviljata, koje je pozdravilo s ushitom i suzom na oku mili kip Gospe ludske. Izrađen je u Tirolu i stoji 26.000 kruna, što su dobročinitelji sabrali. Među svima se odlikovali profesori Šp. Radunić i A. Skarica. Blagoslov je obavio Otač Josip uz lijepu pratištu i ganutljivo je potaknuo narod na štovanje mile Gospe.

Sad bismo još željeli taj kip staviti na posebni Gospin oltar, pa se obraćamo na štovatelje Bl. Djevice, da nam to svojim plemenitim darovima omoguće. Milođare prima: Samostan Kapucina. Split. Dalmacija.

Madarevo. Naše Djev. društvo broji 120 članica i razdijeljene smo na skupine za primanje sv. pričestii i pomoći u crkvi. Na svetkovinu Srca Isusova lijepo je sudjelovalo kod proslave i naše društvo, noseći kip Gospin i njezinu krunu na posebnom jastuku, dok su momci nosili kip Srca Isusova. —

Maruševac. Djev. društvo lijepo prednjači u štovanju Presv. Sakramenta. U siječnju bilo 88 sv. pričestii; u veljači 84; ožujku 84; travnju 79, najviše na dan zaštite sv. Josipa. —

Ivanec. O Dušovima hodočastilo je naše društvo na Bistricu, da pozdravimo i proslavimo nebesku Majku. Sv. Pričestii: siječanj 170; veljača 184; ožujak 171; travanj 134. —

Dol. Kupčina. Sretne smo što se možemo javiti kao novo Djevojačko društvo. Što smo dugo želje i napose u svibnju od Bl. Gospe molile, to smo na Tijelovo, zadnji dan svibnja dobile. Veleč. g. župnik S. Bertelj osnovao nam, skupa sa svojim školskim drugom sada urednikom Glasnika, Apostolstvo molitve i Djevojačko društvo. U Apostolstvo upisalo se svega 112 osoba, a u samo Dl. dr. nas 70. Poglavarica je St. Antolčić; revniteljice A. Markulin, M. Peruš, K. i M. Stepušin. Pridružujući se Savezu djev. društava preporučamo svoje društvo u molitve starijih drugarica, da ustrajemo i mnogo u čast Bož. Sreća poradimo. —

Djevojačka društva na otoku Krku.

U svibnju o. g. posjetio je V. O. A. Alfrević D. I. sva Djevoj. društva na otoku Krku. Velika ljubav za društva i dobra volja za napredak, što ju je našao, utvrdila ga u nadi, da će ta društva, ponovno procvasti na veliku korist dobrog onog naroda. Opširniji izvještaj donijet ćemo kasnije, a sada eto samo pregled ovih društava.

			ukupno	990	407
Baška	84	26	Poljica	63	12
Dobrinj	57	58	Punat - Aleksandrovo	82	25
Dragabačanska	80	15	Rasopasno	24	10
Dubašnica	67	15	Risika	65	28
Garica	23	—	Skrpelići	22	4
Kornić	42	13	Starabaška	10	—
Linardići	29	3	Sveti Vid	32	24
Omišalj	70	45	Vrbnik	146	81
Polje	60	33	Vrh	35	14

Prema popisu iz mjeseca juna godine 1921. ima na ovom otoku 20 hiljada 1 919 duša, a po gornjem zbroju ima na istom otoku 1397 djevojaka organiziranih u Djevojačkim društvima. Većina tih društava postoji iz g. 1897.

Maće. Kod nas se ne zbiva ništa neobično, ali zato tim revnije vršimo svoje obične dužnosti. U travnju nam je umrla jedna drugarica, koju preporučamo po-božnim molitvama. Sv. Pricači pristalo je društvo: siječanj 743; veljača 615; ožujak 756; travanj 640; svibanj 730; članica nas imala 152. A. Ivančić, glavarica. *Opuska uređašiva.* Ovo je jedno od najboljih naših društava. Svoju revnost pokazali su djevojke i tim, što ih je lijep broj došao na Srce Isusovo u Zagreb, te su pod svojim krasnim barjakom pobožno prisustvovalo svečanoj procesiji. »Na kongres će nas puno doći!« rekoše. Živile VI f sve, koje će slijediti Vaš primjer.

Sv. Ivan Zelina. Raširile smo lijep broj molitava za svećenički pomađak. »Glasnik« čitaju sve članice, a neke i »Nedjelju«. U studenom i prosincu primile smo 238 sv. Pricači. — Za blagdane kitimo crkvu, a na Božić i drveća, koja su lijepim prinosima dobrili župljana svake godine sve ljepša. — Na mlađe nedjelje obavljamo klanjanje pred Presvetim. T. Horvatić, glavarica.

Voda. U prosincu bilo od našeg društva 62 sv. Pricači; u siječnju 53; veljači 45; ožujku 50; nekoliko se djevojaka iz društva poudalo. S novim veleć. g. župnikom nadamo se živjeti će naše društvo novim životom. Terezija Stanko, glav.

Misijski vjesnik.

Udarci prolaze, Isus pak ostaje.

U zemlji Jang ispod equatora, leži selo Akork. Tu sam jednoč čitao svetu Misu. Crkvu si je sam dragi Bog sagradio s nebeskim svodom, i bila je lijepa, kao što su lijepa sva njegova djela, kad ih nespretna čovječja ruka ne pokvari. Krasne palme se svečano dizale oko svetišta, dok su lijane i druge vijugaste biljke krasno šarale pod. Za nakit oltara, što su ga moji crni kršćani napravili od komada kore i četiri stupića, pobrinuo se također dragi Bog. Okruživale su ga sjajne orkidije, a sa strane dizalo se šaroliko cvijeće lijana. O što su krasni ti Božji hramovi u tropskim krajevinama!

U ovim prilikama pribivala su ta šumska djeca svetoj Misi. Draga je Majka Božja sigurno milo gledala na njih, kako pobožno izbrajaju jednu za drugom »Zdrave Marije« na krunici. Najsretnije su bile toga dana četiri crnačke djevojčice, koje su imale prvi puta primiti u srce dragoga Spasitelja. One su bile nekoliko godina kod dobrih sestara u misionskoj kući i ondje su bile krštene. Ali ih je njihov otac, tvrdoglav poganić, oteo iz tog mirnog zakloništa i uzeo ih sebi kući. Jadna su djeca gorko plačući morala ostaviti časne sestre. »Hoće li one zaboraviti na njihove opomene i vjerne ostati — pitali smo se mi. Njihovi su roditelji stanovali pet dana hoda od misije, pa je pogibelj bila to veća.

Tza nekog vremena skočim ja u moju pirogu (čamac) i dovezem se s mojim crncima do Akorka, gdje me moja djeca veselim poklicima prime. »Mi čekamo na vas, Oče, već jako dugo«, vikali su mi. »Gledajte ovu djecu ovđe! vi ćete se začuditi, koliko toga su ona već od nas naučila!«. Našlo se tude mnogo djece, muške i ženske, što su ih dobre one misione učenice poučavale. Djeca već su umjela čitati, pobožno pjevati i poglavite odgovore iz katekizma. Svaku bi se večer sakupili na molitvu svete krunice, a u nedjelje bi se držala svečana služba božja. Mislim da bi evropska djeca jedvatako pobožna bila. Na mjesto svećenika, koji molí i pjeva, ovđe se našla crnačka djevojčica od 15 godina, a najmlada desetgodišnja držala je propovijed. Kretanje i način toga »svećenika« bile su lijepo izvedene,

pa ako je sadržaj propovijedi i bio nešto drugačiji, sigurno je dragi Bog bio zadovoljan sa dobrom voljom. Njegov je blagoslov pratio njihovo naprezanje, jer sam više njih našao tako dobro pripravljenih, da sam ih mogao odmah pripustiti svetom krštenju.

Moje četiri katekistice dobole su pre bogatu nagradu primajući euharističkog Boga. Blažene su suze nakvasile mladenačka lica, a one prije tako žive oči kao da ništa više ne opažaju vanjskoga svijeta. Koliko čiste ljubavi spram božanskoga Spasitelja mora da je već u onim mlađim srcima buktilo.

Kad sam opet ostavio selo, rekao sam prvo pričesnicama: »Djeco moja, vi znate da je za tri tjedna Uskrs, velika kršćanska svečanost. Molite vaše roditelje, da vam dozvole tada ići misionskoj postaji. To je najlepša prigoda za vas, da svoje duše opet ojačate, pa ćete se opet sretne s Isusom združiti.

— »Oče, mi ćemo doći! — odvratili.

Na uskrsmo jutro dodoše zbilja djeca sa veselim: »Mi smo tu!« Ali u kojem stanju! Njihova gola ramena pokazivala su znakove strašnih bičeva; krvave modriće pokrivale su ih uzduž i poprijeko, tako da se nije vidjelo ništa zdrava.

»O siromašna djeco moja, tko vas je tako iznakazio?« pitam ja sav preneražen.

»Ja ću vam kazati, kako je to bilo« reče najstarija. Molile smo oca, da nas pusti za Uskrs svetoj pričesti i plakale smo; ali zaludu, on ne da. Roditelji se pače razlijutili i zaprijetili sa pedeset udaraca biča, ako bismo otišle. Ali smo mi medusobno rekli: »U ime Božje!« I isti dan mi smo razvezale pirogu. Netko nas je opazio, i otac održi riječ. Pedeset bičeva! . . . O to je strašno bilo! . . . Iza toga mislili su, da smo mekše i manje su pazili. Tako smo mogle pobjeći i sada eto smo Oče tu. Je li da ćete vi brzo svetu Misu čitati?«

»Siromašna djeco moja, vi nijeste smjele doći« povikao sam ja. Kako ste se mogle izvrći tako strašnom zlostavljanju?«

»Kako oče?« odgovorila Marija Roza, najmlađa sestra. Kako vi to govorite? Recite, što biste vi bili učinili, vi misionari? Što biste bili izabrali, kad bi trebalo izabrati između Isusa i bičeva? . . . Ja sam prignuo glavu i zapitao tihu: »A što će biti na povratku?« »Na povratku«, reče Christina malo zburnjena, »na povratku? Ah! . . . Ali što mi je do toga? Udaci prolaze, ali Isus ostaje! . . .

Tko ne će drage volje dati koji mali darak za ovu dragu crnačku djecu, koja umiju toliko za Isusa trpjeti? Svaku i najmanju milostinju prima sa na većom zahvalnošću: *Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošićeva c. 3. ili uprava Glasnika.*

Doživljaji jedne Misionske časne sestre u Africi.

Jednoga dana, upravo kad sam bolesnike posjećivala, čujem iz jednoga kuta na ulici tih cvilenje. Dijete, koje me pratilo, pogodi brzo o čem se radi. Jedna siromašna turkinja bila je umrla i ostavila umiruće čedo. Da bi ga mogla kako krstiti, bila mi je prva misao. Ali kako? Naokolo je bilo mnogo muslimana, neprijatelja i samog imena kršćanskoga, pa me ne bi pustili blizu. Skrenemo dakle u drugu ulicu. Kad su ljudi vidjeli da sam se udaljila, odmah se razišli. No mi se brzo po-

vratimo i ja pokrstim dijete na slavu nebeske Kraljice. Tada prenese andeo čuvan dušicu male Marije u nebo, gdje ona pjeva hvalu Majci Božjoj zajedno sa nevinom dječicom.

Njekoliko dana po tom, baš usred kišne dobi jave nam, da na trgu leži umruća žena sa djetetom od par mjeseci. Dali smo je k sebi prenijeti. Niže moguće opisati, u kojem se stanju nalazile od nevolje, giadi, studeni i vlage. Navlastito jadna matica bila je sama kost i koža. Naše joj sestre donijele šalicu mlijeka. Ona je brzo zgrabila, isprazni u čas, i njezine sjajne oči kao da govore: »Još, još!«

Stručnu majku nijesmo mogli uza sve nastojanje nikako spasiti. Prije no je umrla preporučili nam, da budemo majke njezinu maloj kćerkici, i sama zaželi sveti krst. Drugi dan ona je već bila kod Boga. Draga mala lijepo se njegovom sestra pridigne i počme jačati i bude svima draga. Bilo je ganutljivo čuti je kako pjeva. »Zdravo, zdravo, zdravo Marijo!« i pri tom udara rucičama. Ali ipak brzo se povrati bolest i ukrade nam milo dijete u tri dana smrtnе borbe. Ona sada sigurno molii za svoje dobročinitelje.

Napokon imam još pripovjedati o jadnoj siroti skrofuloznoj, koju smo u isto vrijeme primile. Sa jedno osam godina izgubila je ona roditelje i skitala se tražeći da što zastavi. Jednoć nade mjesto kod jedne obitelji; ali kad su opazili da boluje od skroftula, brzo su je protjerali. Za svu nagradu je primila dvije piastre (40 filira). Jadnemu djetu ne ostade sada nego ići prošačiti od kuće do kuće. I tako se njezina bolest samo pogoršala. Jednoć uzme je k sebi jedna stara baka, ali je za dva dana bacila van. Kad je djevojčica tražila, da joj dade one dvije piastre, što je još čuvala, odgovori joj stara vještka: »Ti si kod mene mlijeko pila; tvoj je novac dakle mtoj!«

Što je ino jadnoj maloj preostalo, nego da se baci, kao mnogi ovdje, na put i da dočeka smrt! Ali je providnost Božja bdila nad jadnicom. Naše su je žene, koje nam vodu nose, našle i nagovorile je da bi k nami došla. Odmah se pokazalo,

da unatoč brižljivoj njegi i dobroj hrani, bolest mjesto da popušta, još više raste. Zato smo morale nastojati, da postane kršćanska i spasi dušu. Kad smo joj mi govorile o svetom krstu, odgovorila ona: »Ja zapravo ne pripadam nijednoj vjeri, ali ja želim u onoj živjeti i umrijeti, gdje sam našla ljubezna srca, koja su me primila.« Ona primi sv. krštenje sa najljepšim osjećajima. Slijedeće noći dogodi se, nama još i danas nerazumljivim

C. Sestra Misionarka sa svojim šticećnicima.

načinom, da je jedna luda žena unišla našoj bolesnicu, i kako se nije mogla braniti, tako je nemilo isprebjala, da je jadnica još slijedeći dan umrla. Kako će se ipak ovo božje stvorenje u raju veseliti, kad na svoj zemlji nije drugo kušalo negojad i bijedu!

Ovo je samo nekoliko primjera od tolikih, što nam se dnevno dešavaju, da se probudi zanimaljanje naših dragih čitatelja i da nam oni pomognu proslijediti naše sveto djelovanje. Dragi će Bog i njegova slavna Majka bogato nagraditi svaku žrtvu, kojom nam pomažu, da Spasitelju pridobivamo duše, za koje je on na Križu žrtvovan svoju krv i život.

KRATKE ZAHVALE.

Zahvaljuju Bož. Srcu Isusovu: Banja Luka KS Pomoglo joj u teškoj bolesti. — Babina Greda AB Oporavila se da može ljetne poslove vršiti. MD Devetnicom primila mnogo dobročinstva. — Bjelovar AP Sretno porodila. — Bošnjaci MR Primili razne milosti. — Brezovica FP U raznim potrebama obavljao devetnike i bio uslišan. — Buzdohanj AS Iskusio često dobrotu Srca Isusova. — Bukovlje ST Ozdravilo dijete po molitvi Presv. Srcu pa se preplaćuje na Glasnik. — Carevdar JZ Sinu pomogao nebeski liječnik, kad ga napustili zemaljski. — Cerina MK Potinoglo Presv. Srce u gospodarstvu. — Crnilazi MN Zahvaljuje za blaženu smrt djeteta i sretan porod sestrin. — Dubrovnik M^l Zahvalna za mnoge milosti. — Mihojac AC Uvelikim brigama pomoglo joj S. I. po zagovoru Marijinom. — Erdelj I.M. Zahvaljujući za mnoge milosti šalje mliodor. — Fericanci MG Sveta Obitelj pomogla u teškoj bolesti. — Gradić ASN Mnogo puta uslišani. — Glina VK Prenakon mnogim milostima Presv. Srca i Majke Božje šalje 50 d. za popravak Svetišta. — Garešnica MC Ozdravilo blašće, kojemu veterinar nije mogao pomoći, a ponogao Isus, kad mu zavjetovali svaki četvrtak u večer 1 sat molitve. — Gjurđevac MH Uredili s vjerovnikom bolje nego se i nadali nakon žarke molitve Bož. Srcu. — Jelsa MP Dobila pomoći iz Amerike; izbavljena od nezaslužene kazni; osli kodenja od gospodarske propasti. — Joungstown Oh. Prigodom automobilске nesreće nastradala, ali i brzo preko očekivanja ozdravila. — Kaštel K. JK Kad joj muž u Americi nastradao ipak sretno dobila obilniju odštetu. — Kladara JM Pomenjena pri gospodarstvu. — Koprivnica JV Zagovorom sv. Josipa i pomoći Bož. Srca pokazala se moja nedužnost i u zahvalu prestao sam psovati. — Kraljevica FA Dobili željeni stan. TA Ozdravilo joj sina. — Kurilovac AR Sačuvalo joj Srce Isusovo poštene, zaručnika i zdravlje. — Maribor MW Još prije svršene devetnice po moglo joj Presv. Srce. — Mrkopalj AJ Dobro prošao na ispit. MF Primila mnogo dobročinstva od Pr. S. — Noskovci JV i JM Progonjena s djecom našla zaštitu kod Srca Isusova i dobila pravo na sudu. — Odra MN Primila mnogo pomoći za svoju obitelj pa će držati Glasnik dok je živa. — Omiš AV Primila mnoge milosti. — Otočac PG Sv. Pricač joj pomogla, da su joj se smirili živci. — Pešćenica KK Dobila od S. I. što je željela. — Dol na Br. JM Ozdravilo joj Prtsv. Srce sina od boli hrpenice. — Požega MM Samo pouzdanje u Presv. Srce doprijetlo je, da sam odvažno podnijela operaciju i da je ova uspjela. — Ruma MŠ Moledi pred slikom Presv. Trojstva isprosila kumici, da je prošla bez operacije. — Sisak AB Sinu krenula bolest na bolje, kad ga majka devetnicom prepričila Bož. Srcu. — Slakovci (Podgrade) MV Muž sretno položio ispit i ustrajao u službi. — Split IP Primila puno milosti u obiteljskom životu. — Subotica MJI Izmolila od Presv. Srca dijete. — Sušak S. sv. K. Hvali Bož. Srcu i svetim zaštitnicima za mnoge duševne i tjelesne darove. — Stubica JS Za ozdravljenje očevo i mnoga drugoga. — Sv. Ivan Z. Ozdravila joj majku. — Sv. Petar Č. Podvrgavajući se operaciji veliko ufanje stavio u Presv. Srce i bio uslišan F. Š. ž. — Varaždin AJ Našla po zagovoru sv. A. svoj zlatni lančić. KM Sv. Ignacije pomogao u velikoj stvari. — MK Pomoglo joj pri gospodarstvu. — Vel. Kopanica MM Primajući sv. sakramente ozdravila. — Vel. Mlaka RL U velikoj zdvojnosi izjadala se Bož. Srcu i pomoglo joj više puta. — Vinkovci EA Zahvaljujući za primljene milosti žalj dar. — Virje AK Preporučujući se Presv. Srcu sretno dobio parnicu i zemljište. — Whiting Ind. AG Presv. Srce mi je najbolja utjeha pa mu šalje za sveštice 3 dolara. — Zagreb KF U zahvalu za bezbroj milosti daruje 50 d. — MK Povratila joj zdravlje i dobila službu. — MG Tri godine nijesam mogla kleknuti, a na blagdan S. I. sam klečeći cijelu krunicu mogla izmoliti: hvala mu! — AR Devetnicom isprosila što je željela. — AT Ozdravila od srčane boli. — OK U teškim prilikama mogla se ipak useliti u stan. — JP Ozdravilo dijete zazivom Bl. Terezije. BS Slava Presv. Srcu, koje me jači, da si sve slaba ipak pošteno služim svoj kruh. — Zavidović AC Srce Is. i Marijino po zagovoru sv. Roka uslišali u duševnim borbama. — Žirječa SK Živ i zdrav podnio ratne teškoće pa se zahvalan preplaćuje na Glasnik S. I. —

NOVI »KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA ZA 1924.«
već je tiskan i moći ćete ga ponijeti sa kongresa kao uspomenu. Stoji na ruke 10 dinara; poštom 12 din. Za Ameriku dvostruko.

KNJIŠTVO.

Dr. Antun Mahnić: »**KNJIGA ŽIVOTA**«. Sabrao i uvodom popratio A. Alfrević D. I. Tisak »Hrv. dioničke tiskare« u Osijeku. Spasitelj je rekao: »Riječi, što sam vam ih govorio, duh su i život. Njegova nauka nije samo kakav filozofski sustav, nego najdublja objava Duha i vrelo života. Tu i takovu nauku, nauku života po Isusu, širo je veliki biskup Mahnić zadnjih 20 godina riječju i perom osobito među naobraženjom hrvatskom mlađeži. Kako je Mahnićeva primjena nauke Isusove na javni i privatni život bistra ko gorsko vrelo, trajna ko granitna krid, a ujedno mila ko očinska riječ, sakupio je njegov najvjerniji učenik i najrevniji pomagač P. Alfrević po izbor članke u jednu knjigu, da je imadnemo potpunu i preglednu neprestano pred očima. Ovdje nalazi katolik sigurne smjernice za svoj nutarnji život i za vanjski rad. Nabavite je, čitate i svakom preporučite.

»**MARIJINA ŠKOLA**«. Vjerski vodič za život naobraženijim ženama i djevojkama priredio *Grgur Galović*. Izdala »Hrvat. dion. tiskara« u Osijeku. To je »škola vjere«, jer kratko razlaže, što i kako katolik treba da vjeruje; »škola molitve«, jer pruža vrlo lijepo molitve za razne prilike; »škola rada«, jer uči čime i kako treba da se bavi katolička žena, da joj život imadne smisla; »škola trpњe« uči, kako da zaslužno podnosimo boli svoje i kako da drugima pomognemo; »škola radošti«, kako da očuvamo duševnu vedorinu i njome se okoristimo. — Knjiga u obliku molitvenika vezana u jednostavno platno stoji 26 dinara. Pošta napose i to za 1 kom. 3 dinara; za 5 kom. 6 din; za 10 kom. 10 din. —

MILODARI.

Za svetište S. I. u Zagrebu. Bakar TM 10. Planina-Skrad ML 5. Sarajevo JB 5.

Za obnovu Svetišta S. I. Babina Greda AB 10, MD 10. Bakar DR 25. Barjevac MV 10. Brestaca AC 50. Crni Lazi MN 25. Draganići AM 10. Dubrava MC 25. Feričanci St. L 100. Gjurgjevac MH 10. Gorn. Suma MT 6. Joungstown E. Karapandy 3 dolara. Kostanjevac PS 100. Križevci KM 10. Krndija LV 60. Kuzminec MM 10. Lasinja žup. ur. 220. Orlovac TS 10. Osijek AŽ 10. Otočac PG 10. Podi. Kapela MH 25. Privlaka IM 10. Radoboj VR 25. Rock Springs HD 130. Sela AB 20. Sred. Lipovac KD 20. Sv. Ivan Zel. FC 10. Travnik RM 10. Varaždin MK 12-50.

Za sv. Mise: Bjelovar AP 10. Djakovo JL 10. Gjurgjevac MH 15. Gorn. Andrijevići MS 30. Lasinja žup. ur. 20. Nova Raca MB 10. Omiš MB 10. Plavina Skrad 15. Satnica MK 12-50. FP 12-50. Subotica DE 64. St. K 25. Varaždin MK 15. Vrbje IB 25.

Za rašir. Glasn. S. I. Apatija JB 20. Bakar TM 10. Beograd Št. J 40. Čepin JJ 10. St. R 18-75. Dragabaščanska žup. ur. 10. Erdevik LM 15. Feričanci MG 20. Garčin MK 15. Garešnica MC 10. Ivanjicgrad FK 10. Kamenica RH 5. TK 20. Kosevac JP 15. Kutjevo LM 10. Levanjska Varoš MM 25. Molve IS 25. Mrkonjci AJ 10. MF 10. Noskovci JM 12-50. JV 12-50. Nova Rača JF 20. Otočac MB 7. Podgajci JB 20. Podgorač MU 10. Željezna gora JJ 10. Županja IO 10.

Za kruh sv. Ante. Crni Lazi MN 50. Čepin St. R 18-75. Don. Viljevo AA 30. Erdevik LM 10. Lacići KK 20. Mrkonjci MF 15. Podgajci MT 5. Stari Slatinički LJ 50. MS 25. Staro Petrovoselo JB 50. Sv. Ivan Zel. FC 10. Žirovac Gj P 5.

Za stradaljuće Ruse. Bakar TM 20. TM 20.

Za misije među poganima. Bakar TM 5. TM 5. Križevci KM 10. Tisovac VB 10.

Za siročad u Leskovcu. Luč KC 50. Suhopolje AŽ 25.

KOD UPRAVE GLASNIKA S. I. mogu se dobiti:

Molitvenik »Sce Isusovo — spasenje naše« dobiva se uračunav poštariju: lijepi platneni vez 20 din.; sa zlatorezom 25 din.; u kožu vezan i sa zlatorezom 60 din. Novac treba slati unaprijed; inače se šalje pouzećem.

»Kongreganist (ica)« platneni vez 10 din; zlatorez 12-50 din.

Velike Slike Presv. Srca za zid komad po 8 din.

Knjižica: »Pomoć obitelji« po posveti Presv. Srcu 3 din.

»Ura klanjanja« pred Presv. Sakramentom. 2 din.

»Život sv. Margarete« 5 din.; »Sv. Ivan B.« 5 din.

Broj 9.

Tečaj 32 — 1923.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASNIK PRESVETOGLA SRCA ISUSOVA.

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolsva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasio svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec,

Preplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

Novi kalendar Srca Isusova i Marijina.

Izašao već u kolovozu. Osim vrlo točnog kalendarija za g. 1924. sadržaje 7 lijepih pjesama (3 od nadbiskupa Dr. Šarića), 36 članaka pouke i zabave, do 30 novih slika i opširan sajmovnik. Upozorujemo na originalan članak prelata Rihtarica »Čovječe srce« popraćen sa 10 vrlo zanimljivih slika. — Molimo sve prijatelje naroda da radi dizanja narodne prosvjete i poštjenja što većma rašire ovaj kalendar. Primjerak stoji na ruke 10 dinara; poštom 12. Svaki jedanaesti dajemo povjerenicima badava, a trgovcima 20% popusta.

Naručuje se samo kod Uprave Glasnika S. I. Zagreb I. Palmotićeva 31.

Novo izdanje

molitvenika „Srce Isusovo — spasenje naše“

koji obaseže 640 stranica i ima do 50 slika, dobije se kod Uprave »Glasnika. S. I.« u tri razna uveza: platno s crvenim rubom 20 din.; platno sa zlatnim rezom 25 d.; u kožu vezan sa zlatorezom 60 dinara.

Molimo sve, koji još nijesu platili ovogodišnji ili prijašnji Glasnik, da to što prije namire, jer koncem ovog mjeseca moramo platiti pol milijuna kruna za papir.

UPRAVA GLASNIKA S. I.

ZAHVALNICE.

DVA STANA.

Zagreb. Prvi. Bio sam bez stana i u teškoj neprilici jer mi žena bila trudna. Utečem se devetnicom Presv. Srcu. U to sam se upoznao s jednim uglednim gospodinom, koji mi je dao dobre naputke i doskora sam dobio stan. Ja sam već lani za to pisao zahvalnicu Presv. Srcu, ali se nisam potpisao, pa ste je valjda bacili u koš. (Dakako! Opaska Ured.) Sad se javljam imenom i molim da otisnete, jer me savjest na to opominje. — F. G.

Drugi. Iz pokrajine sam, a nesreća u obitelji kako malo tko. Jedini izlaz iz moje nesreće bio bi, da dobijem stan u Zagrebu. Ali to postići u današnje vrijeme — gotovo čudo. Isus i to može, pomislih i stanem moliti devetnice. Ustrajnost mi Bož. Srce nagradilo i ja sam u dobrom stanu u Zagrebu. Vršeći obećanje kličem: »Naviđek bilo slavljeno Presv. Srce Isusovo!« — L. H.

Euharistijsko slavlje u Zagrebu.

Kako se moglo i očekivati, sabralo se silno mnoštvo hrvatskoga puka i naobraženih dne 18. do 20. VIII. u Zagrebu. Nije tu bila pusta znatiželjnost, jer se za nju tolike žrtve novca i truda ne primose; nije bio ni kakav prkos, da se pokažemo, jer su tude većinom bili ljudi blagi i krotki; nije te tisuće pokretala ni politika, kako su neki prije i poslije slavlja podmetali, jer si hrvatski narod za svoja narodna prava drugdje i drugačije znade oduška dati. Nije ih sabrala ni pogodnost željeznice, jer su protivnici time pravili takovu smutnju, da su izazvali općenito ogorčenje proti sebi.

Sabrala je te tisuće — vele da je bilo i preko 80.000 ljudi samo izvana — jedna želja, da zasvjeđoče svoju katoličku vjeru, koja je u Euharistiji sva kao u jezgri sadržana. Tu nakamu i želju zasvjeđočila je ona bijinja, kojom su hrili što prije u crkve, one čitave dane i noći pune isповjedaonice; one pričesne klape i oltari tako brojno posjećeni; onaj neprestani boravak u crkvi; ona strpljiva pažnja kod javnih govora, koju kad je vidio papinski poslanik usklknuo je: »O kako je krasan i dobar hrvatski narod!«

U tom duhu vjere i ljubavi za Živoga Isusa u presv. Sakramantu provedeni su bili ovi nezaboravni dani.

O pojedinostima znamenitoga ovoga kongresa govorit ćemo još u slijedećim brojevima. Zasada izvješćujemo samo u glavnom kako je prošao.

Vrli gradski načelnik g. Vjekoslav Heinzl izdao bio uoči kongresa ovaj proglaš na Zagrepčane.

GRADANI!

Odbor za euharistijski kongres objavio Vam je, da će se dne 18. i 19. kolovoza obdržavati veliki euharistijski kongres u našem glavnom gradu.

Velika je čast i odlikovanje ne samo za glavni grad Zagreb, već i za sav hrvatski katolički narod, što će ovo slavlje biti u našem domu, a jednakog nas u velike raduje, da na ovaj kongres dolazi kao naročiti izaslanik vrhovne glave katoličke Sv. Oca Pape Pija XI. nadbiskup Hermenegildo Pellegrinetti, Apoštolski Nunčij.

Svijestan velikoga značenja toga kongresa grad Zagreb hoće da vidljivo iskaže svoju odanost djedovskoj vjeri, svoje poštovanje visokim i odličnim učesnicima, i svoje gostoprимstvo i ljubav svoj braći iz hrvatskih i slovenskih krajeva.

Pokažimo gradani, da ovđe kuća žarko srce za sve njih, da glavni grad Zagreb od vijekova ognjište našega narodnog života, nije nikada zatajio časni krst, kako se nikad nije nad njim višala druga zastava no hrvatska.

Obraćam se na Vas, gradani, s toprom molbom i s pozivom, da domove svoje uresite s narodnim baracima, a naročito u onim ulicama, kuda će u nedjelju dne 19. kolovoza krenuti svećana svetočastvena procesija...

Mnogo će tisuća naroda učestvovati u velebnoj svetočastvenoj procesiji, velike će se povorke kretati prostranim gradskim ulicama, pa stoga molim, da općinstvo za održanje poretka strogo sluša upute posebnih gradanskih kongresnih redatelja.

Gradani, raširimo bratske ruke i otvorimo srca svoja te na tople grudi prvinimo braću svoju, neka znaju i osjeti, da su u svom domu, u svojemu bještomu, starodavnomu Zagrebu, da su u srcu i središtu Hrvatstva. — Gradski načelnik: Vjekoslav Heinzl, v. r.

Dne 17. u 6 s. po podne svećano je dočekan posebni poslanik sv. Oca pape nadbiskup Pellegrinetti. Već se tude pokazalo, da Hrvati znaju štovati i u čovjeku rođenu Talijanu njegovo sveto poslanje, jer su ga putem često i srdačno pozdravljali. (Vidi sliku str. 213.).

U subotu 18. u 7 i $\frac{1}{2}$ s. bila je skupna sv. pričest djece, najdirljiviji prizor kongresa. Oko 2500 školske mlađeži u bjelini združilo se sa svetotajstvenim Isusom pod vedrim nebom u lijepome vrtu nadbiskupskog sjemeništa. Sv. pričest dijelio papin poslanik, 5 biskupa te provincijali franjevaca i Isusovaca. Poslije toga je vesela mlađež odsakala k zajedničkom zajutarku na Nadbiskupskom trgu, što su ga priredile zagrebačke gospoje sa načelnikovom suprugom na čelu. Koja sreća, da ova i sva hrvatska mlađež ustraje u čestom primanju Isusa!

U 9 s. služio je nadbiskup dr. Bauer sv. Misu, a propovijedao biskup dr. Lang te Žarko i zanosno slaveći Isusa u svetom otajstvu otvorio kongres.

Taj dan bila su dva vijećanja o obnovi katoličkog života po Euharistiji. I na prvom u 10 i $\frac{1}{2}$ prije podne i na drugom u 5 i $\frac{1}{2}$ po podne bilo je silno mnoštvo (vidi sliku str. 215.) svijeta, koje je pozorno pratilo lijepe govore franjevca Oca Petra Vlašića iz Dubrovnika o »Euharistiji i Crkvi«; odvjetnika dr. M. Belića iz Đakova o držanju naroda prema svećenstvu; profesora dra Ljube Marakovića o snazi, što je dobiva narod iz Euharistije za očuvanje poštjenja; Isusovca Lj. Dostala o potrebi katoličkih organizacija, da uznapreduje katolički život.

O sastanku »Djevojačkih društava«, što se držao kod Svetišta Srca Isusova u 3 s. i o vijećanju u 5 s. izvješćujemo napose.

U 4 s. bile su propovijedi za pojedine staleže. U stolnoj crkvi govorio je muževima i ženama nadbiskup dr. Šarić; kod sv. Marka dr. Živković katoličkim omladincima; u franjevačkoj trećoredcima otac B. Zec; u Svetištu Srca Isusova Otac Ilija Gavrić članovima Marijinih kongregacija; u crkvi sv. Vinka ženskoj školskoj mlađeži Milan Pavelić.

Središte sviju sjećanosti bilo je *klanjanje* presv. Sakramenu u svim crkvama u noći od 9 s. do 6 u nedjelju u jutro. Započelo se propovijedima u 9 s. U stolnoj crkvi govorio nadbiskup dr. Bauer; kod milosrdnica biskup dr. Marušić; u Svetištu Srca Isusova ...

Izmjenjujući tihu molitvu s pjevanjem euharističnih pjesama proboravio je narod u crkvama do polnočke. Tada se opet uspeše na propovijedaonice govornici, da rastumače znamen sv. Žrtve oltara. U prvostolnici biskup šibenski Mileta; u Svetištu Srca Isusova O. Br. Foretić; u drugima drugi. Iza toga zaredale sv. Mise i pričesti do jutra i kasnije sve do podneva. Tisuće se u tišini isповjedaonica s Bogom izmirile; tisuće se kod svjetiljnih oltara s Bogom sjednile.

U nedjelju bile su tri osobite svečanosti. Prva: sv. Misa u stolnoj crkvi, što je služio poslanik sv. Oca nadbiskup Pelegrinetti i pri tom podijelio svečani blagoslov samog sv. Oca pape. Druga je bila: svečano zborovanje naroda pred prvostolnicom gdje su pred silnim mnoštvom vjernog naroda govorili redom: biskup dr. Lang, ljubljanski biskup dr. Jeglić u ime Slovenaca; križevački biskup dr. Njarić; predsjednik dr. Deželić i drugi. Od Francuza donio je pozdrav kongresu svećenik Gasquet, a od Engleza Isusovac, profesor O. Martindel.

Vrhunac slavlja imala je biti *sjajna procesija* u 4 s. po podne. Pa hoće li biti? pitali smo se još u 3 s. po podne, jer je od 1 s. po ponoći pa do 8 u jutru lijevala kiša i baš u 2 i pol po podne se opet spustila. Bit će da su dobre duše mnogo molile, jer nam Gospodin dopustio, da mu čast iska-

žemo. Kiša naglo prestala i u 3 s. nije bilo već ni oblačka na nebū. Sve župe i društva našla se na određenom im mjestu. I sad je Zagreb doživio još nevidenu slavu. Bez pretjerivanja govoreći: glavnim ulicama starog i novog Zagreba stupalo je pod kojih 500 barjaka preko 25.000 katolika moleći i pjevajući u čast Isusu u svetom otaistvu, što su ga nosili redom poslanik sv. Oca pape, pa onda nadbiskupi zagrebački i sarajevski. Ophod je pošao iz prvostolnice preko Jelačićeva trga i Duge ulice na Kipni trg pa onda na Markov trg i dalje Mesničkom ulicom, Ilicom, Krajiškom ulicom, Prilazom do kazališta. Tude bi podijeljen opet blagoslov i ophod se nastavio do sveučilišne knjižnice, Starčevičevim trgom, Zrinjevcem na Jelačićev trg, kamo je prispio u 8%.

Poslanik sv. Oca pape ide poslije svečanog dočeka u nadbiskupski dvor.

Divnog li prizora! Pred spomenikom Jelačića bana i pred slikom Srca svoga na urešenom oltaru stoji Isus, Kralj vijekova, i prima poklon predstavnika svog milog hrvatskog naroda. Sav je trg kreat, glava do glave, svi prozori puni, sve okolne ulice nabijene, sve s počitanjem stoji ili kleči te sluša i po mogućnosti ponavlja *posvetu hrvatskoga naroda euharistijskomu Srcu Isusovu*, što je naprijed govorio poslanik sv. Oca pape. »Euharistijsko Srce Isusovo . . . Hrvatski Tvoj narod *priznaje*, da je od Tvoje dobrote primio lijepu svoju domovinu . . . Priznavajući to mi se *klanjam* Tvojoj Božanskoj mudrosti, moći i ljubavi . . . kao narod *žalimo* grijeha svoje . . . svečano izjavljujemo, da ćeš nam Ti od sada *vladati!* . . .« (Vidi »Glasnik S. I.« br. 8. str. 178).

I čuo je Isus vapaj naroda svoga i blagoslovio ga; zapisao ga u Srce svoje, koje će mu biti utočište, utjeha i jakost. I zaorila iz stotine tisuća hrvatskih srdaca posvetnica: »Do nebesa nek se ori! . . . Isukrste Srcu Tvom — S nama naš se kune dom: Dušom, tijelom vijek sam Tvoj, Za krst časni bijuć boj!«

Taj se prizor ne da izreći, ali ni zaboraviti. Isuse! Hrvati su Tvoji i

hoće da ostanu Tvoji! To je bio utisak, to uvjerenje svakoga. Istina je, da je tude sa blizu 100.000 ljudi tek možda pedeset dio svega naroda, ali taj *odlični* dio je *svijestan* velikog čina, on *drage volje* preuzimlje posao, da uputi sav narod, kako od sada treba »da ljubav Srca Isusova vlada u srećima našim, jezikom našim, obiteljima našim, gospodarstvom i društvima našim, u javnom i državnom životu našem«. To znači taj najsvećaniji čin posvete hrvatskoga naroda Bož. Srcu.

Katolički brate i sestro!

Ti želiš ustrajati u plemenitim mislima, svetim osjećajima i dobrim odlukama, što Ti ih u svetim časovima milost nadahnula. No i sam si već iskusio, da to teško ide, ako nas se ne složi više skupa. *U društvu* nas moćnije unapredaju u dobru: posebne upute, dobar izgled, zajednička obveza i nada sve veća milost božja. *Da dakle boje osiguraš vlastiti napredak, pristupi vjerskome društvu.*

Učim to i stoga, što *to traži javno dobro Hrvata katolika*. Protivnici Crkve i katoličkog poštenja drže, da još ima samo malo Hrvata katolika, koji cijene svoju vjeru; a koji ju još cijene, da su strašnice. Stoga se i usudju pogrdjivati naše svetinje, dapače i zakone predlagati proti nama. Tima treba sada i-češće pokazati, da nas ima, mnogo ima, koji staro poštene novom snagom branimo.

Ali koji smo i gdje smo, koji hoćemo vjeru i poštenje djedova? Iz krsnih knjiga se to više ne zna, jer život mnogih ne odgovara krsnom zavjetu. Kad se odrastao katolik upiše u vjersko društvo, onda on sam potpiše svoj krsni list. To je njegovo samo-određenje, da hoće kao katolik živjeti i svetinje svoje braniti. *Što je veći broj katolika u vjerskim društvima, to će i protivnici više štovati naše svetinje.*

Kojemu društvu da pristupiš?

Svako ima svoje prednosti; jednomu više prija ovo, drugomu ono. Ima ipak jedno, koje je za sve zgodno, čiji je duh svima potreban, pa ga doista i sama društva prigrluju, da se duhom i radom njegovim okoriste. To udruženje je društvo Srca Isusova:

APOSTOLSTVO MOLITVE.

»Apostolat molitve« je više jedan duh, jedna stanovita djelatnost, nego li samo kakva bratovština. I on upisuje članove, ali ne da samo izvrše stanovite vježbe i dobiju oproste, nego *da im život zdravi s Isusom u presv. Sakramenu, pa da njihovu radu i trpljenju podade vrijednost apostolsku.*

Članovi Apostolata sjeti se svako jutro živoga Isusa, gdje se žrtvuje i moli na oltaru, sjedine svoje molitve s njegovima, zdruze svoje trpljenje s njegovim, da ga razvesele i isprose pomoći sebi, bližnjemu i cijeloj Crkvi. To je prva i bitna vježba Apostolata, po kojoj se dobiju glavni oprosti i povlastice. Ona pokazuje smjer radu i drugim vježbama, koje su svakome na volju. Tu vježbu vrše u nas i članovi »Vojske Srca Isusova«, koja također spada »Apostolatu«, samo treba da su članovi toga svjesni i upisani.

Da sigurnije postignu, što mole, mnogi članovi vrše i *drugu vježbu: dnevne mole 1 Očenaš i 10 Zdravo Marijo* u čast Majci Božjoj, posrednici svih milosti. I za to imadu posebne oproste. To osobito rado čine revni-

teljice.

Treći se združuju s Isusom u sv. pričesti barem jedamput u mjesecu, da Srcu njegovu naknade za uvrede i nemar tolikih drugih.

Svi se kao članovi Apostolata sastaju jednom u mjesecu — i to prve nedjelje ili petka —, da čuju kratku pouku i obave pobožnost u čest Bož. Srcu. Ono živi na oltaru, da vodi svetu Crkvu pri spasavanju ljudskoga roda. Što je pak Crkvi u koje vrijeme najpotrebitije i po tom najviše Isusu na srcu, to najbolje znade sv. Otac papa. Zato i kazuje on nakane, za koje će članovi Apostolstva moliti. Te nakane saopćuju 52 »Glasnika Sreća Isusova«, što se tiskaju svaki mjesec na svim jezicima svijeta. Radi ovih saopćenja i radi jezgrovite pouke u kršćanskom životu članovi Apostolstva redovito čitaju Glasnike. I upravo »Glasnici« pružaju Apostolstvu ustrajnost i napredak svojim redovitim izlaženjem i pisanjem. U nekim krajevima tiskaju se još i posebna saopćenja, koje revnitelji svaki mjesec

Skupna sv. pričest djece u vrtu nadbiskupskog sljemeništa.

dijele članovima.

Apostolstvom upravlja svećenik, mjesni upravitelj, a pomaže mu nekoliko zauzetijih katolika, revnitelja i revniteljica, koji si podijele članove po 10 ili 30, pa ih obavješćuju, upućuju i duhovno pomažu. Revnitelji dobivaju posebne diplome i imaju velike oproste. Sastaju se mjesечно jedamput na dogovor, gdje im se saopće duhovne potrebe župe i Apostolstva, a oni predlože način, kako će se tomu doskočiti molitvom i radom. Takovim radom preporodile se već cijele župe i krajevi, jer se Isus upozna i zavoli. Svima je na srcu velika misao: »Isuse, sve za Tebe, da dode kraljevstvo Tvoje!«

»Apostolstvo molitve« jest dakle jedno izvrsno vjersko društvo, jer sustavnim načinom: 1. širi štovanje presvetoga Srca; 2. privodi k čestoj svetoj pričesti; 3. njeguje nutarnji život; 4. razvija apostolsku djelatnost

za bližnjega.

»Apostolstvo« je ujedno najsavremenije društvo, jer odgovara velikim savremenim potrebama: 1. podržaje pravi katolički *crkveni duh*; 2. raspolaže velikom današnjom silom — dobrom *štampom*; 3. sposobno je da okupi na obranu Crkve *velik broj* katolika; a 4. pri tome ipak uzdržaje lijepu i *laku organizaciju*.

Koje čudo, da ga onda Crkva brižno njeguje. *Benedikt XV. rekao je:* »*Apostolstvo molitve živo preporučamo svim vjernicima bez iznimke, želeći da niko ne propusti pridružiti mu se.*« Pa doista imade ono već više od 85.000 središta sa upisanih do 26 milijuna članova. Uvelo ga k sebi do 300 raznih muških i ženskih redova i Družba. Gotovo sve hrvatske biskupije imadu biskupijske upravitelje Apostolstva i do 400 mjesnih udruženja. Svima je »Glasnik Srca Isusova«, što izlazi u Zagrebu i. Palmotićeva ul. 31., zajedničko glasilo i imade do 40.000 preplatnika. Molitvenik »Srce Isusovo — spasenje naše«, što ga je Glasnik izdao, priručnik je za ovo društvo.

Prijavi se dakle, katolički brate i sestro, svome svećeniku, da te primi u to društvo Srca Isusova, ako je već kod Vas osnovano; ako nije, složite se Vas više i zamolite, da ga osnuje. Pomozite mu pri tomu, jer znajte, da time činite Bož. Srcu najmilije, a hrvatskomu narodu najkorisnije djelo.

Ako ne biste nikako mogli doći do Apostolstva u vlastitoj župi, onda se prijavite izravno uredništvu Glasnika, pa će Vas ono upisati ovdje kod Svetišta Srca Isusova.

Obraćenje Kine.

Opća nakana u rujnu, blagoslovljena od sv. Oca Pape.

Mi smo doduše daleko od Kine, pa ipak nas sudbina kineskoga naroda treba da zanima. Kao katolici želimo da naša sveta Crkva onđe što većma napreduje; kao štovatelji Srca Isusova treba da molimo, neka bi mu se i taj ogromni narod približio. A tko zna, ne će li se i ispuniti slutnja velikoga ruskoga filozofa Solovjeva, da će si jednom sami Kinezi novom seobom potražiti misionare u Evropi, kad im ih ohladnjela Evropa ne šalje sama dosta. Svakako bi hrvatski narod pri takovoj seobi silno patio, kako je već i patio kod sličnih seoba prošlih vijekova. Što srdačnjom molitvom sada pospešujemo pokrštenje Kineza, to će nas blažom rukom Providnost voditi u našim međunarodnim odnosima.

Kina je bila još od 13-toga vijeka cilj žarkih želja katoličkih misionara. Prvi je onamo došao g. 1293. Ivan od Monte Korvina, slava franjevačkoga reda, i bio u Pekinu nakon neumornog rada g. 1308, posvećen za nadbiskupa. Od dvaju biskupa, što su mu bili podredeni, umro je jedan — Rikard od Burgonje — kao prvi mučenik u Kini g. 1342.

Iza ovog ponavljala se progonstva kat. Crkve češće, ali se ujedno ponavljali i prizori junačke vjernosti kineskih katolika sve do bokserskoga ustanka pred dvadesetak godina.

Osnovu sv. Franje Ksavera, koji je g. 1552. umro na kineskom otoku Sanzianu, izveo je Isusovac Matija Riči, koji je g. 1570. došao u Kinu, te s' neumornim propovijedanjem i znanstvenim radom zasluzio g. 1601. pristup

u Pekin i bio ondje savjetnik kineskog cara. Slično je radio i njegov nasljednik Otac Adam Šal, koji je za dviju dinastija Ming i Tsing bio predsjednik neke vrsti akademije znanosti, pa se onda u 4 godine pokrštalo preko 100.000 ljudi. Treći veliki misionar Isusovac Verbiest tako je uđevođovao cara Kanghia, da je i sam dizao kršćanske crkve i stavljao na njih lijepo natpise, kao na pr. »Pravi Gospodin, koji je bez početka i kraja, stvorio je u početku vidljive i čujne stvari...« Bilo je nade, da će se velikom brzinom Kina pokrštiti, kadli opet plane progon od cara Kaotsounga i potraja za cijeelog duga njegovog vladanja g. 1736.—1797. Ukinućem Isusovačkog reda i nestaćicom drugih misionara opet je kršćanstvo ondje silno spalo. U drugoj polovini 19. vijeka opet se lijepo pridiglo, dok nije strahovito postradalo za bokserskog ustanka g. 1900. Nije postradalo toliko na ljudima i otpadom, koliko uništavanjem crkvi i svega kršćanskoga imetka. God. 1912. preporučeno je bilo takoder Apostolstvu molitve obraćenje Kine, pa se eto u ovih 10 godina broj kršćana upravo podvostručio i ima ih sada u svemu 2.143.166.

Katolička hierarhija u Kini sastoji od 57 apostolskih vikara i 61 biskupa; 1438 svećenika Europejaca te 1030 domaćih svećenika. U 35 velikih sjemeništa imade 318 bogoslova i 364 filozofa, a u kojih 40 malih sjemeništa imade 1730 seminaraca. Ali što je to za ogromno stanovništvo od 427.285.659 duša. Katoličko sveučilište »Aurora« u Šangaju lijepo napreduje, a pred kratko vrijeme utemeljene su i visoke škole za trgovinu i industriju. Katolička štampa je prema protestantskoj i bezbožnoj vrlo slaba, jedva jedan dnevnik u Tientsimu. Kineski »Glasnik S. I.« tiska se u 4000 komada.

Život katolički je ipak vrlo bujan. Obraćeni Kinez vrlo cjeni katoličku vjeru i drži zapovijedi Božje i crkvene. On istina ne može da bude često kod sv. Mise radi pomanjkanja svećenika; no kad god je kod Mise, onda se i pričešće. Bogoslužje mu nije nikad predugo, a hodočašće nikad predaleko. Razne pobožnosti vrše baš kao i mi, a vole osobito križni put. Dječak ili djevojčica uzme visoki križ, roditelji se i drugi skupe oko njih i dijete stane ganutljivo moliti: »Woti hinghoum, ni siang i siang...! to jest: Dušo moja, dušo moja, ded promisli muku Isusovu za tebe...!« Kad svrši, svi se bace na koljena skrušeno se kaju, pobuduju Čine ljubavi i pouzdanja i t. d. Za njihovu djevojku to nije mnogo, ako znade po 20 litanijskih pamet, a k tome dakako i lijepo katekizam. Obitelji su im brojne i dobre; u radu su vrlo marljivi i trijezni.

Eto za taj mnogobrojni narod molimo, da što prije upozna Boga i Isusa, da mu sine kraljevstvo Božje, da dobije što više dobrih misionara i dobročinitelja misionarskih poduzeća.

MALI UGLJENAR.

Leopold Rusan, župnik u Remetama.

Bilo to na Vinogradskoj cesti u Zagrebu. Mali, ubogi ugljenar stajao na cesti u crnim dronjicima sa svojom crnom robom. Pločnikom prolazila tri gospodičića krunuti Boga.

Crni ugljenar s bijelim dušom, ubogo odjeven na tijelu, ali bogat na duši, junak na srcu, počne vikati: »Što Vam je Bog kriv? Zašto ga vrijedate? Držite se Gospoda, a prosti kunete.«

Mali je u svetom gnjevu vikao, dok mu nijesu s očiju izginuli, ali za čudo, nijedan od tih gospodičića ne pisnu. Kušaj učiniti slično. Ustanu zgodom na ohranu svoga Boga, ali pazi, da ga sam nigda ne uvrijediš.

Nauka o križu.

Deveta nauka: živa vjera.

Treba da se ohrabrimo misleći na posljednje stvari.

Sve prolazi, samo prava zasluga ostaje uviјek.

Isus Krist: Kćeri moja . . . zar će uviјek trajati ova tuga, ovo trpljenje, ova kušnja, koja pritiše tvoje jadno srce, te ono pod njom stenje? . . . Ne će li smrt, koja dokrajčuje lude radosti zlih, učiniti kraj i patnjama mojih slugu i mojih prijatelja? . . . Pusti dakle, da sa spomenom na posljednje stvari prodre u tvoju umornu dušu blaga zraka nade . . . Domala oslobođit će te smrt od muka ovoga života, a križ, koji ti se sada čini tako gorak, bit će tvojom slavom. Ti ćeš ga pokazati na onome sudu sa slatkim pouzdanjem . . . Naslonjena na nj, kako da budeš prokleta? Nije li on znak i jamstvo oprošteњa? . . . Zar je ikad pakao zapao prijatelja mojega križa? . . . Zar se je ikad nebo zatvorilo onima, kojima je križ ovdje bio dnevice uporištem i zaslugom? . . .

Duša: Istina je, o Bože moj, U svakoj svojoj muci na svršetak gledi, da samo zato toliko trpm, što za- I spoznat ćeš, da križ ti najviša loš vrijedi, boravljam Tvoja obećanja . . . Jedan jedini pogled, jedna jedina misao na blizi i siguran svršetak mojih muka dostaje, da mi ih olakša . . . O, smrti! O, sude! O, vječnosti! . . . Osušite moje suze . . . uzbudite mi srčanost . . . naučite me trpijeti. —

Muhamedanac brani Krista!

Bilo vam to, ove godine u bolnici u Zemunu. Bolesnici dobili jednog dana grah. Kako su bili nezadovoljni, poprskali su s njime Križ na stijeni. Kad je ušla sestra u sobu, zazove je jedan muhamedanac: »Sestrice, vidi, što su učinili od Tvoga Krista!« I sav raspaljen zagrimi; »Da su to učinili od moga Muhameda, Alaha mi, sve bi ih poklao.«

Bolesnici zasramljeni zašute, a čestiti muhamedanac će im: »Stid vas bilo. Ja više štujem vašega Krista, nego li vi . . . Sestrice, daj da ih pokoljem!«

Sestra ga jedva umri. U sobi je od tog dana bio najlepši red i tišina.

Brate kršćanine! Štuj Krista Gospoda, ta za Tebe je umro. Častи njegovu Presv. muku i križ, bit će Ti na spas. Krist Gospodin ne će zaboraviti čestitomu muhamedanцу, što ga je tako junački branio. No znaj, da ne može zaboraviti niti kršćanina, koji ga vrijeđa!

Leopold Rusan, župnik u Remetama.

VIJESNIK MARIJINIH KONGREGACIJA.

Savremenost Marijinih kongregacija.

Neke misli iz referata Dr. I. Merza na sastanku dačkih M. k.

Marijine kongregacije bile su u rukama Providnosti jedno od najmoćnijih sredstava, da se obnovi onaj normalni poredak, što ga je čovječanstvo od renesanse počelo da ruši. Kako je to rušenje još uvijek savremeno, tako je i kongregacija sveder savremeni zahtjev. Ona je to ozbiljniji zahtjev za školsku mladež, što je njezino srce polje, po komu se najviše siju razvratne ideje. Nije zato neobično, da je dobiti Bog baš među dačkim redovima uskrisio toliki broj Mar. kongregacija i da su one postale tako reći tipom dačke organizacije.

Dok se druge dačke organizacije bave više spoljašnjom djelatnošću svojih članova, Marijine kongregacije vrše ulogu duše u tijelu, one su princip vrhunaravnog života i djelatnosti. Pa kako je svakovremena potreba čovjeka, da se snažnim zamahom diže od puste naravi u viši red, tako mu je potrebna i kongregacija, da ga na svojim krilima diže.

Cini to kongregacija posebnom *metodom*. Zamislimo se samo malo, što znači »ljubav Mariji«. Marija nije sami teoretski ideal, ona je realna činjenica; o njoj ovise spasenje čovječanstva. Vjerujući u taj Ideal, i štujući ga, mi afirmiramo jedno konkretno duševno carstvo, koje je daleko ređaljme od našega zemskoga. Mi vežemo osjećaje srca uz najsavršenijeg nosioca vječnog poretka te time postajemo graditeljima moralnog reda. Kongreganista je neprestani protest protiv lažnog materijalizma i agnosticizma. Naši kongreganistički sastanci i molitve Majci Božjoj ustrajna su afirmacija njezine sveudiljne brige za nas.

U kongregaciji se krijeći naša duša vodama Duha Svetoga. Mi stupamo s njime u bliži kontakt; mi u praksi srca i djela provodimo ono, što nam drugdje pruženi intelektualni vjerski uzgaj daje. Time je kongregacija savršen dopunjak nepotpunoga današnjega uzgojnog sustava.

Kongregacijske vježbe daju nam u ruke snažna sredstva za savremenu moralnu borbu. Među tima je česta sveta pričest ono najjače nutarnje sredstvo, a sekcijske vanjsko. Razvijimo taj dvostruki rad!

U odnosu prema organizaciji držimo se načela, da tražimo najprije kraljevstvo Božje, pa će nam se drugo već dodati.

Sastanak dačkih Marijinih kongregacija.

Prema naviještenom programu držale su prigodom euharističkog kongresa u Zagrebu i dačke M. k. svoja sijela. Brojnije je bilo posjećeno ono ženskih dačkih kongregacija, što se obdržavalo dne 18. u 11 u dvorani Sestara Milosrdnica.

Referate su držali V. P. Br. Foretić D. I. o potrebi kongregacijske organizacije, a Dr. P. Lončar o radu u sekcijama osobitim obzirom na Euharistiju. Učesnice su velikim zanimanjem pratile razlaganja te radosno

prihvatile rezolucije ovog sadržaja:

1. Preporuča se, da se u sve zavode i organizacije uvede Marijina kongregacija pa gdje postoji, da svak poradi te ih što više pristupi kongregaciji pazeći ipak na izbor zaista vrijednih.

2. Neka se goji u kongregacijama i to pomoći euharistijskih sekacija sveta pričest i to kao prvi stepen dvaput mjesечно, kao drugi nedeljno, kao treći svagdanja.

3. Iz svake kongregacije neka ide dnevno po redu koja članica pred Presveto klanjati barem za 5 časaka.

4. Kongreganistice će također molitvom, u zgodi i uputom pomoći poraditi za svećenički pomladak.

5. Svim kongreganicama se preporuča, da obave duhovne vježbe.

Slično se raspravljalo i zaključilo i na sijelu muških dačkih kongregacija i još se napose izrazila želja, da se izda knjiga o Bl. Gospo i kongregaciji.

Ovi zaključci sadržaju najljepši dio programa, što si ga mogu staviti dačke Mar. k. za slijedeću školsku godinu: a) organizirati kongregacije moleći svećenike da ih osnuju i vode, a priborući drugove da pristupe i vjerno ustraju; b) primati što češće sv. pričest i u tu svrhu dobrim štivom čuvati svježinu duha; c) biti u školama elemenat reda i rada te baš tim načinom dizati svoje slabije drugove.

Bila nam u tome na pomoć nebeska Majka!

Sastanak „Djevojačkih društava S. I.“

Kako djevojke jesu — ili bi barem morale biti — ures obitelji, tako su njihova društva zaista i bila ures svojih župa na euharističkom kongresu u Zagrebu. Došlo je blizu 50 »Djev. društava« što velikim brojem, što opet kao odaslanstvo većinom s prekrasnim svojim barjacima. Najbrojnija su bila iz Mača, Sv. Ivana Zeline, Dapca, Sv. Nedjelje, Remeta, Stenjevca, Madareva i Martinske Vesi, od kojih je svako imalo na procesiji više od 50 članica. Kako je Bož. Srcu bila mila pripravnost ovih, tako ga opet veselila požrtvovnost onih iz udaljenih mjesta, koja su poslala zastupnice svoje. Tako na primjer iz medimurske Belice njih 35; iz srijemske Drešnovaca 17 izvrorno vodenih od revnog župnika i dekana Tvrdojevića; iz Ivance 15, Kupčine 12, Komletinaca 8 u svojoj bogatoj narodnoj nošnji; Marije Bistrice 35, Soljana 6, iz Nijemaca 6, Otoka i Prvlake po 3, i t. d.

Za stan im bilo određeno dobar dio škole u Samostanskoj ulici i 400 ležaja u prostorijama u Zagrebačkog Zbora. Dočekivale ih na kolodvoru dobre gospoje i gospojice prijateljice »Djev. društava«; samo šteta što se djevojke nijesu neprestano držale na okupu, da bi im se bilo moglo iskazati još više usluga. Tako ih je na pr. došlo tek do 200 na zajednički zajutrak, koji je bio prireden za njih 800. —

U subotu u 3 sata po podne napunile su gotovo dupkom Svetište Srca Isusova i velikom pažnjom slušale propovijed Glasnikova urednika i duhovnoga vode »Saveza Djev. društava« P. Vrbaneka. Radi onih, koje nijesu bile prisutne, ističemo neke misli iz tog govora. Sastajemo se jer

želimo još većma širiti štovanje Bož. Srca. Isus je povjerio tu zadaću slaboj djevici sv. Margareti, da se jasnije vidi Božanska sila, koja po slabom čovjeku izvodi velika djela. I djevojke su slabe po sebi, ali tim bolje orude u ruci Božjoj, da rašire štovanje Bož. Srca. Meko djevojačko srce i svježa pamet sposobnija je da Isusa spozna i ljubi. To štovanje treba da prede u djelo, u život, sve po nauci Isusovoј. Slaba djevojka — Djevica orleanska — slušala glas Duha i savjesti, junački se borila i mučenički trpjela, pa ne samo da je oslobođila svoju francusku domovinu, nego i postala svecicom. Nutarnjim životom, radom i trpljenjem djevojke posvećuju sebe i svoje obitelji. Jači ih i tješi Isus iz svetog otajstva u čestoj svetoj pričesti. *Zato i odlučuju hrvatske djevojke, da će se što tjesnije združiti s Bož. Srcem, te što češće primati sv. pričest za sebe i za sreću hrvatskoga*

Prizor iz svečane procesije: »Djevojačko društvo« iz Brdovca, naroda.

S tom odlukom pošle su iz Svetišta i sakupile se u 5 s. u dvorištu kraj Svetišta. Mnoge su imale na srcu da ovo ili ono reku i preporuče svojim drugaricama, mnoge su poslale izvještaje, da se tude pročitaju. No trebalo je dati vremena za svetu ispovijed i drugo, pa su tek tri mogle da progovore. *Marica Miholić iz Remeta pozdravila je kao više domaća sve drugarice i pozvala ih na odvažnu obranu Božje i svoje časti. M. Vilić iz Drenovaca* slavonskom je promišljenošću, a čednim i milim načinom sve upravo zadivila divnim mislima o čednosti djevojačkoj. Uredništvo ju je zamolio, da to otisne u Glasniku, što se nadamo da će ona i dopustiti na radost svojim drugaricama širom Hrvatske. Treća je pripovijedala gospođica *Katica Štaidohar* iz Gračaca, kako se dade ma i u teškim prilikama poraditi za čast Bož. Srca šireći dobru štampu, napose »Glasnik S. I.«.

Na to je voditelj »Saveza« govorio o najvećoj našoj dužnosti sada, *o posveti obitelji Bož. Srcu*. Svaka djevojka može da utješi i usreći stotine

obitelji, ako ih privede Bož. Srcu, ako stanu štovati Bož. Srce pred njegovom slikom. Da im to olakša, podijelio je odmah nekoliko tisuća srednjih slika S. I., koje se mogu posve lijepo staviti na zid, da se obitelji pred njom okupljuju na molitvu. Potanje upute daje im knjižica »Pomoć obitelji«, što je šalje Uprava Glasnika po 2 dinara. Iza toga dobili su prisutni povjerenici i povjerenice obećane nagrade, malenkost doduše, ali srdačno priznanje za njihov trud.

Sav je narod bio na kongresu veseo i zadovoljan, a djevojke — kako i treba — najradosnije. U svetištu Srca Isusova na primjer, pjevale su gotovo čitava dva dana i kroz noć klanjanja, sad jedne sad druge, sad Isusu sad Mariji. Kako i drugi podnijele su i one truda i nепрлика, žrtvovale san i hranu, a ipak si ih na odlasku gledao sve razdragane kako se vraćaju s primjetbama: »O kako je bilo lijepo; šteta što je tako kratko; trebalo bi da bude opet skoro!«

I bit će, dobre djevojke; samo srdačno molite Bož. Srce i radite na tom, da se posvete hrvatske obitelji Bož. Srcu!

Knjištv.

»ISKRICE LJUBAVI SVETOJ TO JEST VENOMU ISUSU.«

Pobožna ova razmišljanja o životu Isusovu u presv. Otajstvu prevele su revne gospojice kongreganistice kod sv. Marije u Zagrebu i time podale našoj nabožnoj književnosti jedno od najljepših djela o Euharistiji. Ono nam može služiti za klanjanje pred Presvetim, za pričesnu pripravu i zahvalu, a i inače za pobudno čitanje. Mi ne samo da preporučamo krasno ovo i jestino djelo nego upravo molimo sve, da si ga nabave. Izašlo je velikim trudom i troškom u vrlo finoj opremi, da bude uspomena na euharistijski kongres i da pomogne provadanju njegovih zaključaka. Uzme li se u obzir, da je to ukusno vezana knjiga sa blizu 400 stranica — onda joj je cijena od 25 dinara poštom upravo neznačna. Naručuje se kod Župnog ureda sv. Marije, Zagreb I. Kaptol 3.

KATOLIČKIM DJEVOJKAMA.

Pod tim naslovom izdao je sveučilišni profesor Dr. Dragutin Kniewald u Zagrebu (Samostanska ulica 17.) knjigu, koja je v vrijedna, da joj posvetimo posebnu pažnju. Već smo si dugo željeli jedno djelo, koje bi poput sličnih u stranim književnostima pokazivalo djevojkama put, kojim će kroz nutarnje borbe, kroz svijet, kroz sukobe načela i srca sigurno i neokaljano moći stupati. Zahvalni smo Dru Kniewaldu, što je hrvatskim djevojkama tu knjigu podao i to ne pustim kakovim prijevodom, već kao muž znanstvenoga rada i ikusni voda ženske mlađeži, izvornom zamisli i izvedbom. Knjiga obraduje najteža pitanja djevojačkog uzgoja i života javnog i privatnog velikom jasnoćom i sigurnošću kršćanskih načela, a sveder u vezi sa zbiljom života. Čita se kao najugodnija pripovijest, jer je protkana povjesnim zgodama, navodima narodnih pjesama i uglednih pisaca, a nada sve jer govori od srca k srcu. Namlijenjena je u prvom redu naobraženijim djevojkama, ali će se i seoske djevojke njome vrlo okoristiti. Mi je od srca preporučamo Mar. kongregacijama i djevojačkim društvima, da je na svojim sastancima kao duhovno štivo čitaju. Nabavlja se kod pisca na gornji naslov, a i kod Uprave Glasnika S. I. po 15 dinara. Ima ih i uvezanih u prekrasno narodno vezivo, pa tko bi želio platiti taj uvez napose.

KRATKE ZAHVALE.

Antunovac PC Primio mnoge milosti i šalje zahvalan 100 din. za razne nake. — Apatin ALJ. Ozravaju supruga od teške bolesti. — Beograd IK Za zdravlje i sreću u obitelji. — Cincinnati I.A.C. Očuvalo je od teškoga grijeha. — Cepin OM Darom Presv. Srca sretno prošla s bolesnim djetetom bez operacije. — Dubovac KBK Postojanim devetnicama isprosila obitelj kćerki zdravlje. — Garešnica gor. BL Ozdravio sin. — Hrkovići SD Zahvaljuje Presv. Srcu za dobitvenu milost. — Ivanjčić Kloštar DK U velikoj nesreći pri gospodarstvu sačuvalo ga, da nije bila još veća. — Kamen (Derventa) JG Primila jednu osobitu milost. — Kloštar Podr. JB Zahvalna za primljenu milost. — Mala Subotica AK Pomoglo joj, da se nije morala podvrti operaciji. — Novi Jankovci RD Utiskla se Presv. Srcu za majku i za par dana ozdravila joj ruka od klenuti. — Novi Sad MT Zahvaljuje Bož. Srce i sv. Ante za primljene milosti i još se preporuča. — Pitomača JK Bl. Dj. Marija zahvaljuje za povraćeno zdravlje. — Sušak ZL U teškim prilikama povratilo joj se ipak zdravlje ustrajnom molitvom Srcu Isusovu i Bl. Gospi. — ML Zahvaljuje za velike milosti po Pr. Srce. — Valpovo SB Uslijalo joj molbu i dalje mu se preporuča. — Vinkovci KC U teškoćama zazivala Bož. Srce i štovala ga cijeli mjesec lipanj, pa joj uslijalo prošnju. — Vranjic KG S dva sina činila devetnicu za treće-ga i on ozdravio. — Zagreb MM U teškoj bolesti tješluju i pomagalo Presv. Srce. — Ah Isus i Marija izbavili je iz jedne velike neprilike. — MP Presv. Srce ju utjehalo i ojačalo u teškim duševnim borbama. — L.V. Suprug joj se vratio iz dugotrajnog ropstva. — MD Teško bolesna opet se pridigla moleći devetnicu S. I. — NF Brat joj se sretno povratio s putovanja. — MM Hvala Ti Bož. Srce za udijeljenu milost. — FG. U teškoj nevolji dobio stan. —

MILODARI.

Za Svetište S. I. u Zagrebu: Bakar TM 5 D. — Ivanska MJ 5 — Pleternica St. U 5 (za jednu svilječu!) — Vukovar RN 250 —

Na čast Gospe Lurdskog: Harkanovci MH 10 D. —

Za obnovu Svetišta S. I. Andrijević JS 25 — Antunovac PC 25 — Bački Monoštar AD 10 KP 10 MM 8 — Bil. Novoselo KM 50 — Bukovac VGj. 25 — Cerević FR 48:20 — Dolina kbr. 1. 10 kbr. 71. 20 — Gor. Bogičevci NP 10 — Kalje MG 15 — Kraljevica St. V 15 — Lasinja TK 100 — Lipovac MS 10 — Lukoran Don MS 100 — Mačkovac kbr. 49. 10 — Nova Gradiška MB 10 — Nuštar M i EM 25 — Perkovci MF 10 — Prelog AI. 6:50 IP 5 KV 10 NN 5 NN 20 — Račinovci MK 10 — Sesvete MK 100 — Slatina ZZ 30 — Stan. Kamen JG 15 — Staro Petrovoso K 1 MB 50 — Subotica MR 50 — Sučuraj AA i KB 15 — Trnovec FJ 25 — Valpovo MC 20 — Vinkovci AC 10 KC 25 — Vukovar RN 100 — Zagreb NL 31.

Za sv. Mise: Antunovac PC 30 — Bakar TM 30 — Breg MB 10 — Budanica CL 10 AV 10 — Đakovo MT 45 — Don. Kraljevec FT 20 — Omiš MB 10 — Otok AV 25 — Split NN 30 —

Za rašir. Glasn. S. I. Antunovac PC 20 — Bački Monoštar MŠ 10 — Bakar TM 5 — Beltinci RV 15 — Beočin AP 10 — Beograd IK 190 — Bil. Novoselo KM 50 — Bistrinci MM 20 TM 25 — Cerina MK 10 — Dalj KM 10 — Davor MO 10 — Draganići BH 12:50 — Gor. Vrba KB 20 — Harkanovci MH 10 — Karlovac SD 20 — Kloštar podr. JB 20 — Komletinci D 1 MD 25 — Mala Subotica AK 10 — Muša MG 5 — Našice IG 25 — Stj. 5 — Šiška NN 10 — Olib V i IP 10 — Omiš AM 5 — Pleternica MT 10 — Sarajevo AT 10 — Sot AD-R 10 — Sr. Karlovec žup. ur. 3 — Srp. Moravice AC 10 — Subotica MK 10 — Supetar MT 10 — Sušine ZT 10 — Trsteno MT 3:75 — Valpovo NN 100 — Vinogradci JP 20 — Vukovar AB 5 —

Za euhar. sv. Ante: Bakar TM 10 — Dereza BK 10 — Đakovo MT 5 — Draganići BH 12:50 Stj. P 25 — Gor. Garešnica BL 20 — Harkanovci MH 10 — Illok Stj. B 5 — Ivanska MJ 5 — Križevci MK 70 — Pleternica MT 10 — Podgradje 5 —

Za stradajuće Ruse: Bakar TM 20 NN 50 — Trnavec FJ 10 —

Za misile među pogarima: Andrijević JS 25 (za otkup crnaca) — Antunovac PC 25 — Bakar FM 50 TM 5 — Brsečine NGJ. 2 — Bukovac VGj. 25 — Đakovo AB 50 — Illok Stj. B 5 (za otkup crnaca) — Lev. Varoš Gj.P 150 — Mošnjan LO 50 — Nuštar M i EM 25 — Split NN 35 (za male crnce) — Trnovec FJ 10 (za otkup crnaca) — Vukovar RN 50. —

Za euhar. kongres: Dolina. obit. J. 25 — Vukovar RN 50. —

Za siročad u Leskovcu: Split NN 35 — Trnovec FJ 10. —

Za Novicijsat Družbe Isus.: Vukovar RN 50 D. —

Broj 10.

Tečaj 32 — 1923.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASNIK PRESVETOГA SRCA ISUSOVA.

S DOPUШTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovijen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasnika Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

HRVATSKOJ BRACI U AMERICI.

»Glasnik« je nekoliko puta upravio svojim dragim priateljima usrdnu molbu, neka bi milodarima pomogli, da se popravi i obnovi narodno Svetište Srca Isusova u Zagrebu. Toj se molbi već mnogi odazvali, među njima i neki od Vas, hrvatska braća u Americi. Sviima od srca hvala i od Boga plaća!

Ovaj se put obraćamo ravno Vašma, američki Hrvati i Hrvatice, da i Vi svih poradite za ovu svetu i spasonosnu stvar. Evo kako biste mogli s malo žrtava učiniti mnogo. Ne bi li se u mjestima, gdje Vas ima više Hrvata i Hrvatica, našlo po nekoliko revnih katolika i katolikinja, koji bi — prijavivši se prije g. župniku — zaredali hrvatskim kućama i radnjama i sabirali po pol dolara ili po dolar za obnovu i popravak hrvatskoga Svetišta Srca Isusova u Zagrebu? I najmanji će darak dobro doći.

Sabrane milodare izvolite poslati preko koje banke UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA u Zagrebu I., a posebnom dopisnom kartom označite, da su to milodari za obnovu i popravak Svetišta Srca Isusova. Dode li dosta milodara dat ćemo saliti glavno zvono Srca Isusova. To zvono, nabavljeno Vašim darovima, zvat će se zvono američkih Hrvata, pa će to i biti na njemu na vječna vremena.

Za trud i ljubav unaprijed zahvaljuje

UREDNIŠTVO »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«.

Novi kalendar Srca Isusova i Marijina

Stoji 10 dinara, a poštom 12 dinara.

Povjerenicima svaki jedanaesti badava.

Naručuje se samo kod Uprave Glasnika S. I. Zagreb I. Palmotićeva 31.

KRATKE ZAHVALE.

Zahvaljuju presv. Srcu za primljene milosti:

Bać JF Popustila bolest od dana, kad je za nj služena sv. Misa u Svetištu S. I. — Banjaluka JD Vojnika pomoglo Bož. Srce u mnogim potrebama. — Bistrinci TM Plućna bolest krunila štovanjem Presv. Srca na bolje. — MM Pomoglo joj smiriti obiteljski razdor. — Beograd JS Spasio je iz teške bolesti. — Brestovac Pož. KK Našla izgubljeno. — Bilišinac HJ Sretne svršila trogodišnja pravda. — Bučje MT Ozdravila joj majka. — Budrovci CV Ozdravila izvršene devetnice Presv. Srcu. — Bilišinac MM Iza 15 god. zahvaljujem Presv. Srcu za primljenu milost. — Čulinec AG Ozdravilo četvero djece, kad je otac zavjetovao Bogu mila djela. — Davor SS U velikoj nevolji pomoglo Bož. Srce. — Donji Hrašćan CS Salje milodar jer je primila puno milosti. — Goričani JK Pomoglo joj Presv. Srce, da je mogla na euhar. kongres u Z. U teškom porodu bilo joj Ono pomoći i utjeha. — Gornja Vrhba KB Hvala presv. Trojstvu i svim Svetima što se pronašao moji izgubljeni sin. — Grgurovec JO Sretno spremila dvaput sijeno pred kišom moleći na pamet litanije Srca Isusova. — Gor. Desinec Lj. P. Dobila po želji mjesto. — Gjeljevec AP i MV Daruju za siročad u Leskovcu, jer ih Bož. Srce sačuvalo na životu za vlastitu dječicu. — Gjurgjevac MS Sretno se vratio sa euh. kongresa, a bojala se neprilika. — Ivanić Kloštar TL Prestali bolovi u krstima na zazivanje Srca Isusova i Majke Božje. — Jelsa PZ Zahvalan Bož. Srcu daruje za Glasnik 40 din. — Klinča sela LK Obecavši primati sv. Prćest godinu dana u prvi petak zadržala povoljno mjesto i dječici isprosila napredak u školi. — Krapina SK Molitvom Bož. Srcu digla se od tromjesečne teške bolesti. — Koprivnica BP U teškim duševnim borhama pomoglo Bož. Srce, Bl. Djevica i sv. Ante. — Kostrena

Narode! Čuj riječ svojih biskupa.

Predraga braćo!

Divan li je bio prizor, kada 19. kojovoza ove godine posred bijelog grada Zagreba tisuće i tisuće hrvatskog naroda, što su se zgrnule sa svih strana prostrane svoje domovine, javno posvetiše sebe i svoje Presv. Srcu božanskoga Spasitelja. Pod vedenim nebom, nasred trga Jelacića bana, svi smo se mi, biskupi, svećenici i vjernici, zavjerili Euharistijskom svom Otkupitelju, pokliknuvši iz dna srca svoga: »Tebi se evo danas s nama sav hrvatski narod posvećuje kao svome kralju i Tebi izručuje sebe i sve svoje. U Tebe, koji si istina, put i život, stavljamo svu nadu svoju, uvjereni, da će nas istina vjere Tvoje oslobođiti, put zapovijedi Tvojih mir nam povratiti, snaga života Tvoga euharistijskoga da će nas preporoditi». Bio je to izljev žive vjere i odanosti prema Gospodinu našemu Isusu Kristu. O dao dobiti Bog, da se u svima nama, pa i onima, koji nisu onaj čas bili u Zagrebu, što većim plamenom rasplamti živa vjera, pouzdanje i ljubav k Presv. Srcu Isusovu! To je vruća želja nas, vaših pastira. Neka nas sve prožne trajna ljubav k nebeskom Kralju, e da svaki od nas uzmognе reći: »Znam sigurno, da nas ni smrt, ni život, ni andeli, ni gospodstva, ni sile, ni sadašnje ni buduće, ni visina, ni dubina, ni drugo kakovo stvorenje, ne može razdvojiti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu, Gospodinu našem (Rim. 8, 38–39). A ta ljubav, braćo, ne smije da nam bude samo na jeziku; tu ljubav treba da pretvorimo u djelo, pa da životom svojim, privatnim i javnim, pokažemo i zasvjedočimo: Krist jedini da je kralj naš!*)

1. Jest, braćo, svi, svi bez razlike moramo Isusa priznati svojim kraljem, jer je on to uistinu.

Daniel priče o Isusovu kraljevstvu: »Bog će nebeski podignuti kraljevstvo, koje se dovijeka ne će razasuti« (Dan. 2, 44). I Zaharija unaprijed opisuje to kraljevstvo: »Raduj se mnogo, kćeri Sionska, podvikuj, kćeri Jerusalimska, evo, kralj tvoj ide k tebi, pravedan i kao spasitelj« (9, 9). Andeo u ime Božjejavlja bl. Djevici o Kristu: »I kraljevat će u domu Jakovljevu u vijeke i kraljevstvu njegovu ne će biti kraja« (Lk. 1, 33). Sam Isus svjedoči pred Pilatom: »Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta... kraljevstvo moje nije odavde« (Iv. 18, 36), t. j. nije političko ili zemaljsko kraljevstvo, nego je to kraljevstvo duhovno. I apostolima reče Krist poslije svoga uskrsnuća: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji« (Mat. 28, 18). Zato apostol narodā piše o Kristu: »I Bog njega povisi i darova mu ime, koje je veće od svakoga imena, da se na ime Isusovo pokloni svako koljenje, na nebu, na zemlji i pod zemljom« (Fil. 2, 9–10). S pravom dakle možemo i mi usklknuti Isusu, Bogu svome, kao što je nekoć usklknuo Nehemija: »Bože, stvoritelju svih stvari, koji si dobar i kralj naš jedini, čuvaj baštinu svoju i posveti je;

*) Sav će narod, a napose štovatelji Bož, Sreća, biti zahvalni presvjetlim svojim biskupima za ovu njihovu očišćenu riječ. Na posao braćo, da je oživotvorimo! Mi ćemo se još potanje baviti važnim ovim pismom, a za sada svraćamo pažnju čitatelja na to, kako sv. Otar papa i biskupi važnim smatraju Apostolat Srca Isusova.

okupi raštrkane, osloboди one, koji služe poganim, i pogledaj milosno na prezrene i odbačene, neka upoznаду, da si ti Bog naš« (2. Makab. 1, 24, 27). S pravom možemo i mi zapjevati sa psalmistom: »Bog je kralj naš otprije vijekova, posred zemlje on je spasenje naše« (Ps. 73, 12).

2. No ne će li se, braćo, ovaj Kralj naš veliki, požaliti na nas poput rastužena oca: »Sin poštuje oca svojega i sluga gospodara svojega; ako sam ja otac, gdje je čast moja? i ako sam gospodar, gdje je strah moj? veli Gospod nad vojskama« (Malah. 1, 6). Ne će li i nama to isto kazati Isus, kralj naš: »Ako sam ja kralj vaš, častite li me riječju i djelima svojim? pokoravate li se naredbama Crkve moje? Ako sam kralj, gdje je odanost vaša, gdje li ljubav vaša?« — Tako će nas pitati Krist Gospodin, a što ćemo na to mi odgovoriti? Što drugo, nego da ćemo činima svojim priznati Krista Gospodina za kralja našega: »Djelovanjem svojim ispovjedajte kralja vječnosti«, kaže se u knjizi Tobijinoj (Tob. 13, 6).

3. A kako ćemo to učiniti? Što imamo raditi, da Krist vlada među nama i u nama?

Na to nam lijepo odgovara sadašnji papa Pijo XI. u svojem pismu od 22. prosinca 1922. ovim riječima: »Istinski mir, po gotovu onaj tako željkovani Kristov mir, nastat će istom onda, ako budu svi vjerno ispovjedali Kristov nauk i vršili zapovijedi Njegove, u privatnom i u javnom životu. U tome stoji ono, što ukratko zovemo *Kraljevstvom Kristovim*. Isus Krist naime vlada u dušama pojedinaca po svojoj nauci, vlada u srcu po svojoj ljubavi, vlada u svemu životu, kad se drži Njegov zakon, kad se slijedi Njegov primjer. On vlada u *domaćem društvu* ili *porodici*, ako se svetinjom smatra sakramenat kršćanske ženidbe, koja predstavlja božansko činstvo, otkud i sama ima postanak i ime (Ef. 3, 15); ako sinovi, poput djeteta Isusa, budu poslušni roditeljima svojim, i ako se uopće sav život kršćanskih porodica odlikuje svetošću sv. nazaretske obitelji. Konačno, Krist Gospodin vlada u *gradanskom društvu* ili *državi*, ako se u njoj Bogu iskazuju najviše časti; ako vladari i narodi znaju i priznaju, da je Bog izvor vlasti i prava, tako te je tačno i pravedno određeno, kako se ima vladati i kako se ima slušati; i ako država ne odriče Crkvi ono dostojanstvo, na koje ju je postavio njezin Začetnik, to jest, da je Crkva savršeno društvo, koje ima drugim društvima biti učiteljem i vodom«. — Evo, za tim ciljem ide t. zv. katolički pokret ili katolička akcija, koja je raširena kako po svem svijetu tako i kod nas. O tome je isti sv. Otac kazao 23. svibnja o. g. u konsistoriju pred kardinalima: »Pošto katolička akcija po svojoj naravi ima da uredi ljudsku savjest prema čistim načelima Isusa Krista, pod vodstvom sv. Crkve te u skladu s dužnostima i potrebama koliko svakog pojedinca toliko i različitih staleža, to može otuda svatko da vidi, od kolike je potrebe, da se ta akcija razvija. Katolička akcija bez dvojbe spada s jedne strane u pastirsku ili svećeničku dužnost, s druge u kršćanski život, tako da štogod se učini ili njoj u prilog ili njoj na uštrbu, to se čini u prilog ili na uštrbu nepovredivih prava Crkve i duša«.

Eto, predragi naši vjernici, mi, hrvatski katolički biskupi, stavljamo vam stoga na srce, da svi bez razlike poduprete katolički pokret u svemu radu njegovu, bilo u radu prosvjetnom, bilo u radu karitativnom ili kršćanske ljubavi, bilo u radu socijalnom, i u svakom drugom plemenitom radu. Svakdje treba da zavladaju Kristova načela. Nemojmo biti poput

Židova, koji su pred Pilatovim dvorom vikali Kristu: »Ne ćemo, da ovaj vlada nad nama« (Lk. 19, 14). Svojski poradimo oko toga, da »dode kraljevstvo« Isusovo k nama i da se učvrsti među nama. Ta on nam je »dao, da se sinovi Božji nazivamo i jesmo« (J. Iv. 3, 1), pa je pravo, da on vlada u nama i po nama.

Euharistijski kongres. Vijećanje u nadbiskupskom vrtu. Dr. Maraković govori o obnovi kršćanskog života po Euharistiji,

4. A to ćemo najlakše postići, ako oživctvorimo želju sv. Oca o presv. Euharistiji. Sv. Otac reče u navedenom konsistoriju: »Po katoličkoj akciji ljubav božanske Euharistije sve više nadahnjuje duše čineći ih sve pobožnijima, a to nas ispunjava svetom radosti i pouzdanom nadom u budućnost«. Tako reče sv. Otac, pa s njime i mi kažemo: gdje se ljubi Isus u Presv. Euharistiji, tu mora biti ploda i roda. Nije li sam Isus kazao: »Ja sam čokot, a vi Žoza; i koji bude u meni i ja u njemu, on će roditi mnogi rod, jer bez mene ne možete činiti ništa« (Iv. 15, 5). Taj spoj s Bogom postizavamo u sv. pričesti. U njoj je izvor i punina nadnaravnog života, Krist sâm, koji reče o tome: »Zaista, zaista vam kažem: ako ne jedete tijela sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, ne ćete imati života u sebi. Koji jede moje tijelo i piće moju krv, stoji u meni i ja u njemu« (Iv. 6, 53, 56). Tako će On preko sv. pričesti zavladati u dušama i srcima našim. Zato vam, mili vjernici, živo preporučujemo, da često, ako je moguće, svaki dan, pristupate k sv. pričesti. Molimo osobito majke, da na to upućuju djecu svoju, neka barem nedjeljama primaju sv. pričest. Želimo nadalje, da češće posjećujete Svetotajstvo u crkvi. Koliko bi Božjeg blagoslova sišlo na vaše obitelji, kada bi svaki dan neko iz kuće pohodio Isusa u svetohraništu. On je ondje »svagda živ, da se moli za nas« (Žid. 7, 25). S istog razloga preporučujemo i bratovštine presv. oltarskog sakramenta. Gdje ih nema, treba ih uvesti; gdje postoje, neka dalje šire ono,

Što smo evo spomenuli. Uvjereni smo naime, da nigdje ne može cvjetati vjerski i čudoredni život u puku, gdje se sav život ne kreće oko euharistijskog našeg Spasitelja. U tome moramo biti slični cvjetu suncokretu, koji se okreće za nebeskim suncem i od njega dobiva život i snagu.

5. S presv. Euharistijom usko je spojeno i »*apostolstvo molitve*«. Pojedini je papa Benedikto XV. o tom udruženju pisao svima katolicima 30. stud. 1919. ovako: »Apostolstvo molitve živo preporučujemo svima vjernicima, bez razlike, pa prema tomu neka mu se svatko pridruži«. Apostol je pisao Židovima (3, 1): »Promatrajte poslanika i velikog svećenika naše vjere, Isusa«. Promatrajmo ga i mi. Što radi Krist? Što radi osobito u presv. Euharistiji dane i noći? Na to nam odgovara sv. Augustin: »On moli za nas kao svećenik, u nama kao glava naša, mi ga molimo kao glavu svoju. Priznajmo dakle u njemu svoje glasove i glas njegov u nama« (In ps. 35). »Apostolstvo molitve« ide za tim, da raširi i učvrsti kraljevstvo Kristovo na zemlji i da ljudi što uže združi molitvom. To je udruženje rašireno i po našim krajevima. Svaka biskupija ima svoga upravitelja. Ne mojte propustiti, da uđete u to sveto udruženje i u vezi s Isusom da širite kraljevstvo Božje*).

A da se kraljevstvo Božje još bolje učvrsti i u srcima pojedinaca i u javnom životu, od velike je koristi *posveta obitelji* božanskome srcu. Papa je Benedikto XV. izjavio na dan svetih Triju Kralja g. 1918. pred zborom kardinala: »Vruće zahvaljujemo Gospodinu, što se sada toliko divno Širi sveto djelo posvete obitelji Presvetomu Srcu. O kad bi se sve obitelji posvetile Presv. Srcu i vršile one dužnosti, što nastaju iz te posvete! Tada bi bilo osigurano kraljevstvo Isusovo u ljudskome društvu. Po zoru može se nagadati dan; tako i mi gledajući, kako je srećno započeto ovo djelo posvete, pozdravljamo zoruu onog srećnog dana, kada će svi priznati kraljevsko veličanstvo Isusa Krista. S pouzdanom radošću pozdravljamo riječ sv. Pavla: Krist mora da nama vlada! (1. Kor. 15, 25)«.

Još jednom, mili vjernici, naglasujemo svoju radost i čestitamo vam, što ste pokazali tako živu vjeru u Isusa, nazočna u presv. Oltarskom sakramenu, kad ste 18. i 19. kolovoza onako brojno dohrli u Zagreb na euharistijski kongres. Neka dade dobit Bog, da se ta vjera još jače razbukti u srcima vašim, da se svagdje i svagda pokažete vjernim katolicima i na riječi i na djelu, te se »vjera vaša razglasiti po svemu svijetu« (Rim. 1, 8). Ustrajte i dalje u toj vjeri; okupljajte se i dalje oko presv. Euharistije, jer je »jedan Bog i jedan posrednik Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, koji dade sebe za otkup« (1. Tim. 2, 5–6), i u svojoj božanskoj mudrosti i milosrdu ustanovi oltarski sakramenat, da nas prati na putu života, da bude žrtva za naše grijeha u sv. misi i hrana naše duše u sv. pričesti.

A da se sve to zbude, to jest, da Krist doista zavlada i u privatnom, i u obiteljskom i u javnom životu, smatramo nužnim, da se ovakvi euharistijski sastanci odsada redovito drže. U tome smislu stvoreni su na zagrebačku

*.) Tu vezu s Isusom, osobito s njegovim presv. Srcem euharistijskim kod nas vrlo lijepo Širi »Glasnik presv. Srca Isusova«, koji izlazi u Zagrebu, pa ovim preporučujemo i taj časopis.

Ujedno tom zgodom najtoplje preporučujemo, da si nabavite zlatnu knjižicu: »Iskrice ljubavi svetootašvenomu Isusu«. Naručuje se: Zagreb, Župski ured sv. Marije.

bačkom euharistijskom kongresu i dotični zaključci, koje smo mi radosno prihvatali, a kojima se sigurno i vi radujete, sa čvrstom odlukom, da ćete se i u buduće ovako odazvati, kao što ste se odazvali ovoga puta.

Na tom lijepom odzivu, mili vjernici, mi vam ponovo zahvaljujemo. Ujedno prihvaćamo ovu zgodu te upravljamo na vas pastirski svoj poziv, da djecu svoju posvećujete svećeničkom zvanju i tako opet napunite biskupska sjemeništa. Bog će vam za to naplatiti, jer »Bog ljubi onoga, koji dragovoljno daje» (2 Kor. 9, 7). Euharistiski Srce kralja našega Isusa nagraduje obilato i čašu vode, koju pružimo Njega radi, a kamo li ne će, ako Bogu darujete ono što vam je najmilije, dijete svoje! Bez svećenika nema Euharistije, a bez nje bismo svi bili u sjeni i tami, bili bismo bez života. Pa neka stoga, mili vjernici, vas i obitelji vaše Isus iz svete Euharistije blagosloví, kako side na vas i ostane nad vama!

U ZAGREBU, dne 20. kolovoza 1923.

Dr. Anton Bauer,
nadbiskup zagrebački.

Dr. Iv. Šarić,
nadbiskup vrhbosanski.

Dr. Ant. Bonaventura Jeglić,
biskup ljubljanski.

O. Alojzije Mišić,
piškup mostarski.

Dr. Josip Marušić,
biskup senjski i modruški.

Antun Akšamović,
biskup đakovacki i srijemski.

Dr. Kv. Kl. Bonefačić,
imenovan biskup splitski.

Ferdo Rožić,
apost. vojni vikar.

Ljudevit Budanović,
apost. adm. bački.

Antun Milošević,
gen. vikar, delegat biskupa kotorskog.

Karlo Erdelyi,
dekan i župnik, gen. vikar pečujskog biskupa za jugosl. dio pečujske biskupije.

Dr. Nikola Dobrečić,
nadbiskup barski.

Dr. Josip Marčelić,
biskup dubrovački.

Dr. Andrija Karlin,
biskup lavantinski.

O. Josip Garic,
biskup banjalučki.

Dr. Đorđije Vlardić,
biskup križevački.

Dr. o. Jeronim Mileta,
bisk. šibenski, apost. adm. jugosl. dijela

zadar, nadb. i zastup. bisk. hvarskoga.

Aleksije Bazjak,

apost. adm. ist. obr. za Bosnu i Herc.

Ferdinand Hrdy,

apost. adm. niški i zast. ap. adm. skop.

O. Rafael Rodić,

apost. adm. banatski.

Kršćanski odgoj djece.

Opća nakana u listopadu, blagoslovljena od sv. Oca Pape.

Među najvažnija pitanja sadašnjosti spada pitanje o kršćanskom uzgoju djece. »Na mladima svijet ostaje veli poslovica. Gledamo li pak taj mladi naraštaj, kakav je i kako se vlada, sa strahom i zebnjom u srcu se pitamo, što li će biti iz ovoga svijeta, koji će na tom sadašnjem naraštaju ostati? Treba da se ozbiljno zamislimo u to i da potražimo valjana sredstva, ne bi li se možda ipak spaslo, što se još spasti dade.

O uzgoju djece pišu se i danas debele knjige, ali se na žalost uzgoj djece promatra većinom samo s naravnog stanovišta; gleda se samo na naravna sredstva uzgoja; dok se na svrhunaravnata sredstva, koja su najuspješnija u opće niti ne obazire. Za to se i ne postizavaju oni plodovi, što ih prema uloženom trudu od njih očekujemo.

I. Sv. Pavao kaže: »I vi ocevi, . . . odgajajte djecu u nauci i zaptu Gospodnjem« (Ef. 6, 4.), a madri Sirah opominje: »Imaš li sinove, poučavaj ih i prigibaj ih od djetinjstva njihova. Imaš li kćeri, čuvaj tijelo njihovo« (7, 25, 26.). Prema tomu roditelji treba da za rana p o u č a v a j u djecu svoju i nastoje zle sklonosti, koje su posljedice istočnoga grijeha, u samom zametku ugušiti. Majka sv. Ljudevita kralja brižno je odgajala svoga sina od rane mladosti njegove, te mu je znala kazati: »Dijete moje, ja te ljubim sa svom nježnošću materinskom; ali znaj, da bi te voljela vidjeti mrtva pred nogama mojima, neg li da ikada učiniš smrtni grijeh.« Kralj Ljudevit znao je kasnije pripovijedati, kako su duboki utisak učinile na njega ove riječi, i kako mu nije prošao ni jedan dan, a da ga te riječi ne bi bile ohra-brile u raznim napastima mladosti njegove.

2. Roditelji treba da se brinu, te djeca ne budu besposlena. U besposlenosti i lijenosći radaju se premnogi mladenački grijesi, koji u kasnijoj dobi nose strahovite posljedice. »Ljenost te uči mnogom zlu« veli Sveti Pismo (Ecclius 33, 29.). Djecu treba priučavati na rad, koji je primjeran dobi njihovoj. To dakako ne vrijedi samo za siromašniju djecu, nego i za onu, kojoj je možda budućnost i bez velike muke osigurana. Kardinal Moran, nadbiskup u Sidneyu kaže, da se ljudi općenito tuže na mladenačke zločince, »Razni su predlozi izneseni — veli doslovno — ali moje je uvjerenje, da je religiozni odgoj sa dobro vodenim industrijskim tečajevima (za ručni rad i obrt) jedino sredstvo, da se tomu zlu doskoči. Imao sam prilike sudjelovati kod uvađanja industrijskih tečajeva u Irskoj, i mogu reći, da su plodovi bili veoma dobri. Iz službenih izvještaja se razabire, da je u Irskoj nakon toga u kratko vrijeme 20 mladenačkih kazniona zatvoreno«. Treba dakle djecu zaposliti kakvim korisnim, pa makar i zabavnim radom, da ne imaju vremena misliti na ludorije.

3. Roditelji neka drže djecu u z a p t u. U slučaju prkosa ili veće neposlušnosti vrlo loše djeluje, ako se roditelji samo groze djeci, a grožnju svoju nikada ne izvrše. Isto tako malo koristi nevaljanom djetetu djevoljati samo na srce i tako ga popravljati. U vrlo rijetkim slučajevima možda će i to koristiti, ali će biti bolje i uspješnije upotrijebiti i tjelesnu kaznu. Na tu tjelesnu kaznu upozoruje nas sam Duh Sveti u Svetom Pismu kad veli: »Tko štedi šibu, mrzi sina svojega, a tko ga pak ljubi, postojano ga kara« (Prov. 13, 24.). »Šiba i kazna daju mudrost; a dječak, koji bude prepričen volji svojoj, sramoti majku svoju« (Prov. 29, 15.). »Ne daj mu vlasti u mladosti, i ne prezri misli njegove. Prigibaj ſiju njegovu u mladosti i ravnaj leđa njegova dok je mlađ, e da ne otvrdne i da ti ne vjeruje, i osjetit ćeš bol duša«. (Ecclius. 30, 11, 12.).

Sličnih opomena i uputa ima i u nekojim narodnim rečenicama. Na pr.: Bolje je da djeca plaču, nego da ti skupa s njima plačeš. — Popustljiva majka — nevaljana kćerka. — Što milije dijete, to oštije ſibe. Odgoji gavrana, a on će ti iskopati oko.

Roditelji treba ipak da su strpljivi i umjereni u uporabi tjelesnih kaznina prema riječima sv. Pavla apostola: »Svaka gorčina i žučljivost i srditost i vika i psovka neka se odstrani od vas sa svom zlobom svojom« (Eph. 4, 31).

4. Među najvažnija sredstva za odgoj djece spada d o b a r p r i m j e r roditelja. »Jabuka ne pada daleko od stabla« veli poslovica. Istina sadržana u toj poslovici temelji se na iskustvu, da dobri kao i zli običaji roditelja obično prelaze i na djecu. Kain je imao nevaljano potomstvo, dočim su

potomci bogobojaznog Seta slušali Gospodina. O kralju Josiasu veli knjiga Kraljeva: »I činjaše, što bijaše ugodno pred Gospodinom, i stupaše po svim putevima Davida oca svoga i ne skrene niti na desno niti na lijevo«, (22, 2). Nasuprot o kralju Joachinu kaže se ovo: »I činjaše zlo pred Gospodinom, u svemu, kako je otac njegov činio« (24, 9.). Iznimaka može dakako svuda biti i kod boljih i kod slabijih roditelja, ali te iznimke nikako ne ruše opće priznati činjenicu, da je dobar primjer roditelja jedan od najjačih čimbenika u kršćanskom odgoju djece, a naročito ako se taj dobar primjer očituje u takovim djelima, koja su podjedno *svrhunaravna sredstva za kršćanski odgoj djece*. Ta su pak svrhumaravna sredstva naročito molitva, čitanje nabožnih knjiga, sveta misa i primanje svetih sakramenata.

NEKOLIKO PRIMJERA

razjasnit će nam to bolje, nego li kakvo opširno razlaganje. Sv. Terezija daje svojim roditeljima najsjajniju svjedodžbu u tom pogledu. »Otac moj — veli ona — volio je čitati dobre knjige, pa ih je više imao u narodnom jeziku, da su ih djeца mogla čitati. Majka moja vrlo je podupirala oca u tom radu; učila nas je moliti, te nam ulijevala djetinje štovanje k blaženoj Djevici i Svecima. Čestva ova zahvalila su srce moje velikom snagom već u šestoj i sedmoj godini. Kako je nauka, tako je i primjer roditelja jednak snažno djelovao na mene. Otac moj bio je vrlo ljubezan sa siromasima i pun ljubavi spram bolesnika, a i majka moja bijaše veoma kreplosna. Sv. Augustin s najvećom pohvalom ističe primjer svoje majke sv. Monike, koja je svojom pobožnošću, žarkom molitvom i suzama isprosila njegovo obraćenje.

Sv. Franjo Saleški zahvaljuje također svojoj majci svoj napredak. Od rane mladosti brižno ga je odgajala. Kad je išla u crkvu, uzela bi mladog Franju sa sobom, te mu je ulijevala u srce duboko strahopočitanje za kuću Božju kao i za sve što je bilo s vjerom u savezu. Kad kuće čitala bi mu život Svetih, a što je bilo važnije za njega razjašnjivala bi mu prema dohvatu razuma njegovoga. Kad bi pohadala siromahe i nevoljnike, povela bi ga opet sa sobom, pa je i on od svoje prištendje morao pomagati siromahe. Tako je dobrim svojim primjerom razvijala u duši njegova ljubav za molitvu, te revnost za službu Božju kao i za djela ljudavi bližnjega. Kad je Franjo pošao na sveučilište u Pariz, preporučila bi mu prije svega, da ljubi Gospodina Boga, da se rado Bogu moli i da se kloni grijeha i grješnih prilika.

*—Gospode, nada moja od mladosti moje! —
(Ps. 70, 5).*

Napokon evo još jednog primjera iz novijeg doba. 11. travnja 1903. umrla je u Italiji djevojka na glasu svetosti imenom G e m a G a l g a n i. Otac joj bijaše liječnik. Majka je bila veoma dobra kršćanka. Djece je bilo 8 u kući. Majka se rado molila a osobito je velikom pobožnošću primala svetu pričest, dapače i kad je poboljevala odvukla bi se u crkvu, da primi Gospodina. Iz ove nebeske hrane crpla je snagu za točno ispunjivanje svojih zvaničnih dužnosti. U odgoju mnogobrojne djece svoje nije pazila na ispraznu vanjštinu, već je sav rad svoj usredotočila oko duševnog napretka svoje djece. Rado je tumačila djeци svojoj istine sv. vjere, govorila bi im o neumrlosti duše, o grdoi grijeha, o ništetnosti zemaljskog bogatstva, o sreći koja je u ljubavi Božjoj. Katkada bi im pokazala raspelo govoreći: »Gledajte kako je dragi Isus na križu umro za nas«. Za sv. ispovjed pripravljala bi ih rano, te im je pomagala kod ispitivanja savjesti, s njima se pokajala, te ih učvršćivala u dobrim odlukama. Svi je djece svoju osobito ljubila, ali je malu Gemu smatrala kao osobiti dar Božji. Vidjevši pak kako se Gema lijepo povodi za njom i kako dobro shvaća njezine pouke, nastojala bi, da je doveđe i do višeg stepena kršćanske savršenosti. Jedamput u tjednu vodila je Gemu u crkvu, a pobožnim primanjem svete pričesti pobudjivala bi u njezinom srcu ljubav i čeznuće za Spasiteljem u svetoj hostiji. Po tom bi Gema suznim očima uzdisala za svetom pričešću, a katkada bi znala u velikom čeznuću viknuti: »Dajte mi Isusa!« To su bili počeci njezine svetosti, koji su nikli pod utjecajem prekrasnog primjera majke njezine.

Kako je eto moćan primjer dobrili roditelja, te kakove kreposti niču u srcima djece njihove; nasuprot pak kako mora da je isprazan život obitelji, u kojoj svemu tomu ni traga nema!

Kršćanski roditelji! ugledajte se u gornje primjere i promatrajte ope-tovano navedena sredstva kršćanskog odgoja, te ih upotrijebite u odgoju svoje djece. Ti pak čitatelju Glasnika Srca Isusova podvostruči ovaj mjesec svoje molitve i dobra djela za kršćanski uzgoj djece.

Eugen Kornfeind

KRUNICA U KAZALIŠTU.

Napoleon je imao na svom dvoru mladog princa, kojega je vrlo volio. Jedne večeri nalazio se Napoleon zajedno s tim princem u kazalištu u Parizu. Napoleon je unaokolo gledao i promatrao svijet. Slučajno gleda i na mladog princa, kojemu je bilo ime August, te opazi, kako je sakrio ruke pod krvzno, kojim si je pokrio količena, a na ono, što se je na pozornici prikazivalo, da slabo pazi. Napoleon brzo i spretno turi ruku pod princevo krvzno. Princ je molio krunicu. Mladić se zastidi i zacrveni.

— Ha, ha, Auguste, sad sam te ulovio — reče Napoleon. — Ali se ne boj! Sad si mi mnogo draži. Ti si se uzdigao iznad ovih gluposti i iznad zadušljivog zraka kazališnog. Nastavi svoju molitvu. Neću da te prekidam. Ti ćeš jednom postati značajan čovjek. —

Dječak je odrastao. Umro je kao kardinal — nadbiskup besansonski. Svi su ga štovali radi njegove pobožnosti i dobrih djela.

Bl. Robert Belarmin.

Fr. Hamerl D. I. Travnik.

Dne 13. svibnja 1923. uvrstio je naš sv. Otač Pijo XI. jednog za Crkvu Božju veoma zasluznog kardinala među blaženike te ga tim stavio na oitar vjernicima na štovanje.

Bio je to Robert Bellarmin, koji je g. 1542. u Monte Policijano u Etruriji ugledao svijetlo. Njegova obitelj bila je veoma ugledna; majka mu je bila sestra pape Marcela II.

Sa 18 godina stupio je naš Robert iza raznih poteškoća u red Družbe Isusove. Naskoro je stao poboljevati te se liječnici već bojali za njegov život. Ali on se ne da; i nadvladao je bolest najviše molitvom. Ne potraja dugo, kad je Robert, premda još mlađ redovnik, postao na glasu propovijednik. To potakne ondašnjeg generala reda sv. Franju Borgiju, te je mlađog O. Bellarmina poslao u Luvain u Belgiju, da tamо sveučilišnim dacima latinski propovijeda; jer je prijetila velika pogibelj, da bi tamо protestanti zapleli mladež u svoje zamke. To je bio odlučan korak u životu bl. Roberta.

Dok je naime kroz 6 godina obnašao službu akademičkog propovijednika u Luvainu, imao je zgodе do dna upoznati podlost i lukavost onih krivovjeraca i krive razloge kojim oni brane svoju vjeru. A on neustrašivo upotrijebio cijeli arsenal katoličke istine da lažni njihov nauk pobije. Tu nije samo katoličku belgijsku sveučilišnu mladež sačuvao od krivojerstva, nego i mnoge protestante, koji su ga slušali, obratio. Njegov glas raširи se i u susjedne protestantske zemlje, te su iz Holandije i Engleske došli protestanti, da ovog isusovca čuju. Nemogavši odoljeti sili njegovih riječi, ostavili su mnogi svoje bludnje te se povratili vjeri svojih djedova.

Kad je glas uspijeha Bellarminovih dopro u Rim, pozvaše ga starješine natrag, te mu nalože, da na gregorijanskom sveučilištu predaje prijeporna pitanja. Mnogi njegovih slušatelja, osobito mlađi germaničari sačuvali su ova njegova predavanja kao drgocjeno blago, što su sa sobom odnijeli u svoju njemačku domovinu, tako da je taj zaista veleučeni profesor sada protestante pobijao ne samo na jednom nego na bezbrojnim mjestima.

Sve se glasnije zahtijevalo od svih strana, da bi O. Bellarmin izdao svoja učena predavanja o prijepornim pitanjima, što je on napokon po nalogu svojih poglavara vrlo savjesno izvršio. I katekizam je izdao, te je priznao, da mu je to više muke zadalo nego sva njegova učena predavanja.

Bl. Robert Belarmin.

Katolici, koji su sada posvuda njegove knjige proučavali, nazvali su bl. Roberta »Učiteljem vjere«, drugi »novim Ambrozijem ili Augustinom«, »čekićem krivovjeraca«, »stupom katoličke crkve i t. d. Dapač se tvrdilo, da je svojim spisima više dobra učinio, nego da bi propovijedajući obrašao bio vasioni svijet. Heretici su mu doduše nadjenuli druga imena, te su na njega i danas još krivi, što je njih i njihovu vjeru tako nemilo potukao.

Pošto je O. Bellarmin u svojem redu obnašao razne časne službe, bio je i ispcvjednik sv. Alojzija, imenuje ga papa Klement VIII. kardinalom g. 1599. No kako je bio ponizan primio je to tek onda, kad mu je papa pod smrtni grijeh zapovjedio, da primi ovu čast. Poslije postao je i nadbiskup: u Kapui, no u svim ovim častima živio je priprsto kao redovnik i mnogo dobra djelovao. Njegovu veliku krepost lijepo označuju riječi njegove: »Dok sam bio redovnik nijesam znao, što je žalost; a otkad sam kardinal, ne znam što je radost.

Mi to pustimo na stranu, a nas zanima to, što je veleučeni Dr. Borković, sada župnik sisački, prije malo godina otkrio u pismohrani Zbora za raširenje vjere, da je naime bl. Roberto u Rimu posvetio za biskupa prvoga grkokatoličkoga vladiku naših krajeva Šimuna Vratantu te ovako temelj položio sv. sjediljenju među južnim Slavenima. I posvetitelj i novi zaređenik doživjeli su visoku starost od 80 godina. Dao Bog, da novi Blažnik i za naše krajeve bude stup katoličke vjere i osobiti zagovornik naš.

Što je zaključio euharistijski kongres.

EUHARISTIJA I CRKVA.

1. *Prvi opći euharistijski kongres u Zagrebu svečano ispovijeda životu vjeru u presv. Sakramenat Tijela i Krvi Isusa Krista i zanosno veliča Božanskoga Spasitelja, što je svojoj Crkvi ostavio neizmjerni dar presv. Euharistije.*

2. *Iz dna duše zahvaljuju tisuće Hrvata sabranih na ovom kongresu iz svih hrvatskih krajeva, što je vječni Kralj Isus Krist pozvao i hrvatski narod u svoju katoličku Crkvu; zahvaljuju, što Bog-čovjek milostivo prebiva pod prilikom kruha u sredini svoga naroda; zahvaljuju, što Božanski Spasitelj svaki dan na nebrojenim mjestima hrvatskih zemalja obnavlja spasonosnu žrtvu sv. Križa; zahvaljuju, što dobri Isus hrani svoj mili hrvatski narod svojim Tijelom i svojom Krvljom. U znak ove zahvalnosti posvetit će učesnici kongresa sebe i sav hrvatski narod presvetom Srcu euharistijskoga Spasitelja.*

3. *Hrvatski katolički narod, što ga ovdje dostojno predstavlja ogromno mnoštvo njegovih vjernih sinova i kćeri, najsvećanije očituje svoju iskrenu odanost i srdačnu ljubav sv. katoličkoj Crkvi kao svojoj majci, koja mu pruža nebesku hranu za život vječni. Zato hrvatski katolički narod javno obećaje, da će s milošću Božjom uvijek vjeran ostati svojoj Crkvi, i uzdajući se u dobrotu Spasiteljevu odrešito izjavljuje, da ga ne će nikada nitko od nje otrgnuti.*

NAROD PRAMA SVEĆENSTVU.

5. Čvrsto vjerujemo, da je Božanski Spasitelj ustanovio katoličko svećenstvo, da nas ono vodi put neba, da nas uči vječne istine te nam

dijeli sv. tajne. *Stoga u ime hrvatskoga katoličkoga naroda odlučno izjavljujemo, da ćemo biti vjerni i odani svojim biskupima i svećenicima*, koji su u jedinstvu s temeljem, na kojem je Isus sagradio svoju Crkvu, sa sv. Ocem papom. Napose izjavljujemo da ćemo vazda čuvati kao zjenicu oka svoga *vjernost i odanost Rimskoj Stolici*, da ćemo slušati sv. Oca papu, jer ima od Krista Gospodina vlast vezati i rješavati cijelu Crkvu, da ćemo ga štovati i ljubiti kao svoga oca. Zato i ne ćemo dopustiti, da se papa, biskupi i svećenici pogrdaju, te im se otima ugled, koji im je potreban, da bez smetnje vrše svoje božansko poslanje.

6. Dobro znademo, da valjanost svećeničkoga djelovanja ne zavisi od toga, kakav je čudoredni život svećenstva. Ali znamo i to, koliko je važno, da svi svećenici budu uzor kršćanskih krepsti. Zato od svega srca molimo Boga da bi život svećenika odgovarao užvišenomu zvanju njihovu. *I sav narod pozivamo, neka se revno i postojano moli za svećenstvo*, neka osobito kod sv. mise moli presv. Srce Isusovo, da bi bili naši duhovni pastiri vazda svećenici po Srcu Božjem.

7. *Euharistijski kongres veoma žali, što su se u zadnje vrijeme neki katolički svećenici odmetnuli od sv. Crkve*, pa ih ljubezno poziva, neka muževno priznaju svoju zabludu, neka poprave sablažan, što su je dali narodu, neka prestanu rušiti vjersko jedinstvo hrvatskoga katoličkoga naroda, te se vrste u krilo blage majke Crkve.

8. S velikom bojazni gledamo, kako silno pada broj svećeničkog podmlatka u našim biskupijama. Da nam se Otec nebeski smiluje, pozivamo sav narod, neka po starom kršćanskom običaju Bogu prikaže kvatrne poste zajedno s molitvama, *da nam Svetogući udijeli dovoljan broj dobrih svećenika*. Napose još preporučamo, da se vjernici u ovu svrhu pričeste svaku prvu nedjelju u mjesecu na čast presv. Srcu, a kada se obavlja klanjanje u pojedinim župama, neka srdačno mole Isusa u presv. Sakramentu za svećenički podmladak.

Čestite kršćanske obitelji neka budu uvjereni, da je za njih najveća čast, ako uzgoje svoje najspasobnije sinove za svećenike, i to, koliko je moguće, svojim troškom. A idealne mladiće poziva hrvatski katolički narod, neka se posvete svećeničkому staležu, i neka se kreponim životom i čestim primanjem sv. sakramenata priprave za svoje veliko zvanje, u kojem će najviše koristiti svojoj domovini. No euharistijski je kongres uvjeren, da će biti tada dovoljan broj dobrih svećenika, kad u narodu i napose u obiteljima zavlada kršćanski duh i kršćanski život.

OBNOVA KRŠĆANSKOG ŽIVOTA PO EUHARISTIJI.

9. S velikom žalošću priznaje prvi opći euharistijski kongres u Zagrebu, da je čudoredni život u nas zadnjih godina oslabio, i čvrsto naglašuje, da nam je potrebna ozbiljna obnova. *Izvor je duhovne obnove presv. oltarski Sakramenat. Bez njega nema kršćanskog života*. Zato euharistijski kongres svečano poziva sve, da dodu na ovo preobilno vrelo milosti, da u sv. misi, božanskoj žrtvi pomirnicu, postignu milosrde Božje, a u sv. pričesti nađu lijeka svojim ranama i snage za krepstan život. Tu će crpti mladež čistoću i skromnost, supruzi bračnu vjernost i ljubav, roditelji požrtvovnost i odlučnost prama djeci, djeca poslušnost i zahvalnost prama roditeljima. Tu će svi postići jakost, da obuzdaju sebičnost i svladaju ne-

umjerenu težnju za blagom i uživanjem. Kod zajedničkog oltara Božjeg i zajedničke gozbe nebeske nači će sav hrvatski narod slogu i jedinstvo. U presv. Sakramantu dobit će i milost, da ostane vjeran i odan sv. Crkvi katoličkoj i njezinu svećenstvu.

10. *Euharistijski kongres živo želi, da bi hrvatski katolički narod ispunio veliku težnju Božanskog Spasitelja, koji hoće da se često s nama sjedini u sv. pričesti.* Ovu je težnju Isusovu jasno protumačio već prije 17 godina blage uspomene papa Pijo X., te izjavio, da se mogu svi kršćani i svaki dan pričestiti, kad im je savjest čista od teškoga grijeha, a imadu pravu nakon prama суду svoga isповjednika, a svima je veoma preporučlo čestu, a i svagdanju sv. pričest. Nažalost moramo priznati, da se hrvatski narod općenito slabo odazvao ovom pozivu sv. Oca pape i zaostao za drugim katoličkim narodima, u kojih česta, pa i svagdanja pričest krasno cvate.

Zato euharistijski kongres moli duhovne pastire, da bi često pozivali narod na sv. pričest. Roditelje molimo, da bi pustili djecu što ranije k prvoj sv. pričesti, kako je sv. Stolica odredila, a poslije neka ih marljivo vode k stolu Gospodnjemu, da bi dječe srce prije osvojilo Spasitelj nego grijeh. A sve Hrvate katolike molimo, da bi revnim primanjem ovoga božanskog lijeka obnovili vjerski život cijelog naroda.

11. *Naše crkve treba da su dostojan hram euharistijskomu Spasitelju i ugodan dom vjernicima.* Stoga će hrvatski narod rado pomoći svojim duhovnim pastirima i velikodušno žrtvovati, da se crkve obnove i urese, da bude crkveno pjevanje lijepo i pobožno, i sve, što spada na službu Božju, dostoјno i sjajno. Ali prije svega neka vlada u crkvi iskrena pobožnost, a srce vjernika neka bude čist hram Božji, u koji će Isus rado dolaziti.

12. Jednu važnu točku duhovne obnove moramo osobito istaknuti. Ružni se običaj psovke i kletve ne samo ne umanjuje, nego sve više širi. Kako je tužno, što se hrvatski jezik, koji ima Boga hvaliti, na koji se polaže presv. Tijelo Isusovo, usuđuje pogrdavati najveće svetinje! Kako ova opačina nagrduje naš narod pred Bogom i pred svijetom! *Euharistijski kongres zove sve Hrvate dobre volje na odrešitu borbu protiv psovke i kletve.* No uvjereni smo, da će ova borba samo onda uspjeti, ako svaki u svom krugu, osobito ugledni ljudi, odlučno, pa i javno ustanu protiv ove opačine. Neka nitko ne propusti ljubezno opomenuti one, koji psuju i prokljuju; pa ako to ne koristi, treba ih i oštro ukoriti. To je naročito dužnost gospodara i gospodarica prama ukućanima, roditelja prama djeci, i onih, koji vrše javne službe, prama puku. A pred presv. Otajstvom molit ćemo se usrdno, neka milosrdni Bog ne kazni narod radi tolikih psovaka i kleštava, a grješnicima neka udijeli milost, da se obrate.

PROVEDBA OBNOVE.

13. *Za preporod hrvatskoga katoličkoga naroda sasvim je potrebno, da se revni katolici čvrsto udruže.* Sva su katolička udruženja pozvana, da susbjaju vjersko nehajstvo i u svem narodu bude katoličku svijest i katolički život. Ali euharistijski kongres navlastito preporuča ona vjerska društva, koja najviše odgovaraju našemu vremenu, koja se naime odlikuju

čvrstom organizacijom, dobrim duhom, lijepim primjerom i apostolskim radom svojih članova, a koja je sv. Stolica odvajkada i napose u zadnje doba često preporučila.

To su osobito Treći redovi i Marijine kongregacije. Njihova je velika zadaća u naše vrijeme, da prožmu hrvatski narod katoličkim duhom i životom, napose da primjerom i poticanjem promaknu često primanje sv. pričestii, te se bore protiv psovke i kletve i svake nečudorednosti.

14. Katolički narod dobro znade, da mu je presv. oltarski Sakramenat izvor svih milosti i sigurno sredstvo za unutarnju obnovu. A da bude ova obnova trajna i potpuna, *odlučujemo, da ćemo odsele stalno držati euharistijske kongrese na različitim mjestima naše domovine. Stoga molimo presvjetle naše biskupe, da izaberu stalni odbor, koji će u sporazumu s njima priredavati ove kongrese i nastojati, da se rezolucije euharistijskih kongresa izvrše. A sada ćemo ponijeti velike misli i odluke ovog prvog općeg kongresa širom cijele domovine, da svuda zavlada euharistijski Kralj Isus Krist.*

Dr. Kvirin Kl. Bonefačić, novi biskup splitsko-makarski.

Dr. Kvirin Kl. Bonefačić

novi biskup splitski.

Eto braćo, čitatelji Glasnika, dobri Bog nam opet uslišao jednu prošnju. Molili smo, da staroslavna biskupija splitska dobije vrijedna biskupa, pa se sad skupa s tisućama vjernika one biskupije radujemo, što im je takvoga zaista i dao.

Pošlanik sv. Oca pape javio je dne 6. lipnja Dru Bonefačiću, da ga je sv. Otac izabrao i imenovao biskupom splitskim. Novi biskup rođen je u Baški na Krku dne 4. VI. 1870., tamo je i svršio prve škole. Gimnaziju je učio u Senju i na Rijeci, gdje je g. 1890. pošložio s odlikom ispit zrelosti.

Bogoslovne nauke polazio je u Gorici i Beču, gdje je g. 1903. i postao doktorom sv. bogoslovija.

U svećenika je zareden g. 1894. dne 15. srpnja, a blage uspomene biskup Mahnić uzeo ga g. 1898. za svoga tajnika. Mnogo mu je pomagao kod biskupijskog zbora (sinode) g. 1901., zatim u radu za glagolicu i kod uprave biskupije. G. 1904. postade župnikom u Malom Lošinju, gdje je trebalo čovjeka vrlo razborita, jer su Talijani pravili velike neprilike. Krepostima svojim i neumornim radom prisilio je on i njih, da su ga vrlo štovali, a Hrvati ga dakako vazda ljubili. Početkom g. 1912. bi imenovan i počasnim kanonikom krčkim.

Kad su g. 1918. došle talijanske vlasti na Lošinj, tražile su od njega da ode odanle, ali im on odgovori, da je to stvar biskupova, a ne njihova. Na to ga silom otpremiše u Bašku. Premda je odanle mogao prebjegi k nama, ipak ostade među tužnim svojim i progonjenim zemljacima, da ih baš u tim najtežim časovima tješi i upućuje. S njima je prepatio i teške božićne dane g. 1920., kad su talijanski razbojnici pljačkali i zlostavljali narod po otoku Krku. Zamjenjivao je župnika, kojeg su bili zatvorili u Trstu, a kad je taj odanle pobegao i sretno se vratio, radio je dalje kao vjeroučitelj u školi sve dok ga ne nade imenovanje za biskupa.

Toga značajnog muža, požrtvovnog rodoljuba i uzornog svećenika dobiva sad najodličnija biskupija u Dalmaciji za svoga glavara. Posvetio ga je dne 2. rujna u zagrebačkoj prvostolnici preuzvišeni g. nadbiskup Dr. Bauer s biskupima Drom Marušićem i Drom Miletom, a na dan sv. Jeronima, zaštitnika Dalmacije, slavi svoje ustoličenje u Splitu.

Novi je biskup veliki štovatelj presv. Euharistije i baš kao takav stekao je zasluga za hrvatski narod izvan svoje rodne biskupije. Uredio je više godina svećenički list »Euharistiju« i radio, da se što više proširi društvo hrvatskih svećenika klanjalaca. I za krasne euharistijske sastanke na Trsatu i Dubrovniku mnogo je učinio.

Vodio ga, jačio i dugo poživio Isus svetootajstveni!

Euharistijska noć.

Silna kiša pada noću 19. kolovoza nad Zagrebom, a posla je Providnost da ohladi zrak narodu svome, što dode, da se u hramovima pokloni Bogu u Euharistiji. Ta kiša samo na čas ukloni silu naroda, što stajaše pobožno pred crkvama, jer one bijaju pretjesne; ili što hodaše u pobožnoj tišini od hrama do hrama, moleći se i klanjavući Bogu u Euharistiji.

Dva sata su poslijepo ponoći. Ulice su prazne. Portal katedrale treperi žarušljama kao i prva galerija tornjeva. Vrata katedrale širom su otvorena. Tu gledaoču zastale misli nad lijepotom . . . Četiri ogromna električna sunca zlatnih lustera o zvijezdanom stropu katedrale sipaju golemo svjetlo i uveličaju veličanstvo arhitekture i tišinu hrama.

Divna li prizora! Usred povиšena svetišta na oltaru medu lovrom, cvijećem i svijećama sjaji se otajstveni Krist pod krugom bijele hostije u zlatnoj monstranci.

Treperi svjetlo, plameći svjeća drhču, titra zrak oko monstrance i čitavim svetim prostorom, a silan narod u bjelini svojoj, što bijaše u hramu, sagnuo je glave: dijelom spava dijelom bdi. Spava sklopjenih ruku u klecalima, spava stisnuv se kraj njih, jer klanjavući se u molitvi Božanstvu svome, zapade u pobožan san pravednika . . . Tišina . . . Krist ipak bdi i svećenici što mole . . . I jače duše . . . Da, bdiye Krist nad narodom svojim, što mu pride i danas otpočiva na grudima njegovim . . . jer Crkva je Krist . . . Tiho kao nekod došaptava Krist i ove noći narodu svome: »Bdijte i molite . . . !»

Pola tri sata su noći. *Crkvu sv. Marije* odaju žarulje tornja, što titraju kalemom i hostijom. Crkva plami u svjetlu i vijencima. Svetište miriše oleandrom i evonimusom, a žarulje obasjale centrum: vječnost . . . Krista, što pogledava na oko bijele Euharistije u zlatnoj monstranci . . . U tom sjaju vidi se i čar silka: Pohodenje Marijino i Rođenje Kristovo. Krasne slike, kojima je narodna ornamentika divan okvir. I tu dosta naroda moleći se zaspalo spokojno. A Krist sveder bdiće nad narodom svojim, koji već dopriene lijepe žrtve, da mu zasvjeđoči vjeru i ljubav . . .

Samostanski toranj crkve sv. Franje Asiškoga sjaji žaruljama. Krasna ta gotska crkva čini se kao mala katedrala. Plamti morem svijetla, cvjetne žarulje sjaju se vijencima . . . Povišeno svetohranište glavnog oltara treperi žaruljama i svjećama. Oltar resi: bijelo cvijeće, bijeli vlijenci, a rastvorena vrata svetohraništa odaju nam zlatnu gotsku monstrancu, gdje se kralj vjekova, Krist krije pod okrugom bijele hostije. Tišina . . . I tude umorniji i slabiji spavaju san sladosti. A Krist bdiće u monstranci, bdiće u rukama svećenika, jer su mljeve već počele tihio i nečujno, a treći red sv. Franje svršava molitvu ružarija. Tišina . . .

Euhar. kongres. Jedan dio naroda sabranog pred stolnom crkvom na vijećanju.

Cetiri sata su jutra, ilicom se već vide hodočasnici. Na vratima *bolničke kapelice* čedna žarulja i napis: *Venite adoremus!* Dodite poklonimo se! Draga je to crkvica, danomice puna prolaznika, koje privlači »Ranjeni Isus«. Ta mala kapelica danas je ovjenčana svjetlom i vijencima, jer zaručnik bdi na oltaru u otajstvenoj monstranci. Zaručnice Kristove: redovnice sv. Križa sagnule glave, u tihoj molitvi klanjuju se Božanstvu u Euharistiji. . .

Javlja se praskozorje . . . Transparenti samostana i tornja drage crkvice *sestara Milosrdnica utruuti* su. Al crkva treperi svjetlom, spletovima i vijencima, a otajstveni Krist bdiće u njemu posvećenim dušama, srcima kao u zlatnoj monstranci svetišta . . . On . . . Krist . . . njihova hrana, jakost i nagrada — došao je već k njima. Pobožan narod napunja i tu crkvicu i diže glave, jer korom ozvanja jutarnja molitva sestara redovnica; prisluškuje toj nesebičnoj molitvi čistih djevica, koje mole i rade za dobrobit svijeta . . . Grlije ili i svijetli im Euharistija . . .

Srce euharistijskog slavlja *Svetište Srca Isusova!* O strop prostrane i drage crkve plamte četiri ovjenčana električna sunca; rese je spletovlji i vlijenci, što mirišu daškom borove šume. Bjelinu oltara diže svijetlo žarulja, što su optočile sliku Božanskog Srca i križ na vrhu oltara. Oko svetohraništa niže se bijelo cvijeće, nižu se bijele žarulje u skladnim crtama u središtu, svetohraništu, gdje

se nalazi kralj početka i svršetka . . . Krist . . . bijela Euharistija u monstranci zlatnoj. Šapat tajanstveni silazi s oltara i napunja crkvu: »Dodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni . . .!« I dodoše, dolaze i dolazit će . . . Zašto? . . . Jer ih privlači Božanstvo . . . Krist . . . Euharistija . . . Eno, gde, sile naroda, što pride i otpočiva do nogu njegovih.

Pet sati je jutra. Neki umorni još spavaju, drugi mole, a djevojačka društva na galerijama crkve pjevaju. O kakve riječi . . . napjevi . . . Izviru im sami iz duše. Pjevaju: Ljubav, vjernost Kristu: Zivio Isus! . . . A prijatelji Srca Isusova i vjesnici ljubavi njegove bdiju kod oltara i mole se: bdiju u ispovjedaonici i dijeli bijelo ruho milosti; bdiju kod svetog Stola i krijepe pobožni narod . . .

Eto to bila je nešto od poezije, ljepote i slave euharistijske noći! . . . Zaista, euharistijski kongresi slavno su djelo Duha Svetoga . . . Dvadeseto stoljeće teče, a riječi Isusove jače se osjećaju nego ikad:

»Ja ostajem s vama do konca svijeta. . .« Mt. 28, 20.

Zlata pl. Šuflay.

MJEŠOVITE ŽENIDBE.

Udavače! Nešto za Vas!

Ženidbu je dobri Bog naredio u zemaljskom raju. Ljubav presvetog Srca Isusova prema ljudima ovu je ženidbu podigla na dostojanstvo sakramenta. Isus je pak sve sakramente pak i ženidbu dao u ruke Crkve svoje katoličke, da ona te sakramente dijeli vjernicima svojima i u dijeljenju svoje propise stavlja. Ženidbu nazivlje sv. Pavao da je veliki sakramenat u Isukrstu i u Crkvi (Ef. 5, 32). Dobro sklopiljena ženidba jest temelj dobroj obitelji. Ako nema istog čuvstva iste misli med ženidbenim drugovima, ne može, općenito govoreći, biti ni trajne nepomučene ljubavi. Kako će biti trajna čvrsta ljubav med ženidbenim drugovima, kad jedan nešto štuje, časti, cijeni, a drugi za to ne haje, čak prezire? Gdje je pak jače misli i čuvstva do vjerske misli? Kako može biti nepomučeni vez med ženidbenim drugovima, kad ih vjera rastavlja? Zato se je Crkva katolička odmah od prvih vijekova protivila mješovitoj ženidbi t. j. ženidbi med katoličkim ženidbenim drugom i jednim inovjercem. Crkva je stavila zabranu ženidbi katolika sa sljedbenicima drugih kršćanskih sljedaba: raskolnicima protestantima i drugim inovjernim kršćanicima. Znade ona, kako ta mješana ženidba dovodi do vjerskog nehaja a i do otpada od prave vjere, koja može biti samo jedna; kako pri tome trpi dobar katolički uzgoj poroda. Vječni interesi tu su po srijedi! Zato ih ona vjekovitim zakonima hoće da zaštiti.

Evo što Crkva u svom zakoniku uči u tom pogledu.

Kanon 1060. Crkva posvuda najstrože zabranjuje sklopiti ženidbu medu dvim krštenim osobama, od kojih bi jedna bila katolička, a druga bi krivovjernoi ili raskolnoj sljedbi pripadala; pa ako je pri tom i pogibao da se katolička stranka ili dijete odmetne, to je ženidba i po samom Božjem zakonu zabranjena.

Kanon 1061 § 1. Crkva ne daje oproštenja od te zabrane mješovite vjere, nego samo: 1. ako sile opravdani i teški razlozi; 2. ako nekatolička stranka zajamči, da će ukloniti od katoličke stranke svaku pogibao otpada; obadvoje pak treba da zajamče, da će sva djeca biti katolički krštena i odgojena; 3. ako je čestito sigurno da će se zajamčeno izvršiti.

§ 2. Jamstvo treba redovito tražiti da bude pismeno.

Kanon 1062. Katolička stranka treba da se razborito brine, da se i nekatolički ženidbeni drug obrati.

Kanon 1063. Odreduje da se i takove ženidbe mogu sklopiti samo

pred katoličkim svećenikom. Koji bi se pak o ove propise ogriješio, bio bi prema kanonu 2319. izopćen iz Crkve, a ženidba mu ne bi bila valjana niti bi mu djeca bila pred Crkvom zakonita.

Ovih se propisa sv. Crkve mora držati mladić i djevojka, kad bi želili da sklope mješovitu ženidbu. Na ovo bi morali misliti i paziti katolički roditelji, kad bi htjeli svoje dijete »srećiti« mješovitom ženidbom. Svako drugo mišljenje je pogrešno pak ne može donijeti stalne sreće. U ovome kao i pri svemu moraju katolici držati na umu onu Spasiteljevu: »Tko zataji mene pred ljudima, zatajit će Ja njega pred Ocem mojim, koji je na nebu« (Mat. 10, 33) i one strašne: »Što koristi čovjeku da cio svijet dobije, a duši svojoj naškodi?« (Mat. 16, 26).

Nauka o križu.

DESETA NAUKA: ČVRSTA NADA.

Treba se oduševiti mišju na nebo.

Trpljenja ovoga života nijesu ni u kakovom razmjeru prema budućoj slavi, što si je njima zaslужujemo.

Iesus Krist: Kćeri moja! Za koga je ova kruna? . . . Za koga vječni pokoj? . . . Za koga žežlo pobedničko? . . . Za koga nebo? . . . Zar za sretnike ovoga vijeka, za bogataše ovoga svijeta, za ljude utonule u nasladama zemaljskim? . . . Oni su već primili plaću svoju . . . Moje kraljevstvo bit će baštinom vjernih i hrabrih duša, koje se nijesu bojale prkositi mukama; kojima je život protekao u suzama, koji su sigurnim korakom išli za imnom stazom protivština. Za ovu borbu od nekoliko dana . . . za ove prolazne muke . . . za ove časovite žrtve osigurane su radosti, slasti i naslade vječne . . . Srčano, dakle srčano! . . . Križ je novac, kojim se kupuje nebo. Još koji taj uzdah, još gdje koja patrija . . . još koja žrtva . . . još malo vremena, i viđet ćeš, gdje će ti sinuti onaj dan bez konca, onaj lijepi dan vječnosti, koji će biti plaćom tvoga truda i nagradom tvoje vjernosti.

Duša: O, lijepo nebo! Zar je to vistinu odviše koji čas trpijeti, da te uzmognemo uvijek posjedovati? . . . Moj Bože, zar je blaženstvo vidjeti Tebe preskupo plaćeno poniznim podnašanjem Tvojih oštih kušnja na ovoj zemlji? . . . O, udaraj, pali, sijeci sada, Bože moj . . . ali na dan suda Tvojega budi mi milosrdan i primi me u svoje vječne stanove.

*Sretan, tko rad milog Boga ljubi križ i pati;
Krunu će mu obećanu vjerni Bog već dati.*

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni mlodadi upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

CLANICA DRUŠTVA S. I.

Primorje. Teško sam bila obolila na izljevu krvi u mozak. U taj čas izgubila sam dar govora, vid mi je oslabio, zaboravila sam slova i nisam mogla pisati. Na časove, kad mi se svijest povratila, prikazala sam svoju bolest presv. Srcu Isusovu, kao žrtvu za svoje grijeha, moleći ga, da mi se smijuje i da mi povrati zdravlje, da se time proslavi njegov Presv. Srce; a ja, da ču se javno u Glasniku zahvaliti na podijeljenoj milosti. U bolesti nisam mogla ni moliti; jedina molitva bila mi je zaziv »Isuse, Mariju, Josipe«. Budući da sam članica bratovštine preessv. Srca Isusova i dijete Marijino; to sam i Bl. Dj. Mariju zamolila za njezin zagovor, a utekla sam se molbom i sv. Josipu i sv. Antunu, jer su mi vazda dobri zagovornici kod Boga, a i svojemu Andelu čuvaru, kojega vrlo štujem. Deseti dan, bolest je počela kretati na bolje. Već sam mogla izmoliti »Oče naš«; govor i vid mi se počeli vraćati, počela sam raspoznavati slova; najteže boli su prestajale.

Sad sam počela potpunim pouzdanjem vruće moliti devetnicu jednu za drugom presv. Srcu Isusovom, a krunicom sam se dnevno sjećala bl. Djev. Marije i hvala dragome Bogu evo nakon dva mjeseca teške bolesti, preporučam svakomu, da se u boli i nevolji sa potpunim pouzdanjem uteče prodobrom Srcu Isusovom, koje je puno ljubavi i milosrđa i Njegovoj Presv. Majci.

Stupajte svi rado u društvo Sreća Isusova, i među djecu Marijinu, oni Vas ne će ostaviti. — Z. S.

DEVETNICU ZA DEVETNICOM.

Hrvatska. Pred kratko vrijeme oteče mi kćerki lijeva ruka sama od sebe. Bivalo svaki dan sve gore, i već izgubili svaku nadu, bojeći se, da će mi dijete ostati sakato za cijelog života. Obratim se sa svom svojom djecom Bož. Srcu Isusovu i počnemo devetnicu za devetnicom. Bez liječnika, ali pomoći Bož. Liječnika stane otekline na ruci malo po malo nestajati, — a sad joj je ruka potpuno zdrava. Božan. Srcu Isusovom zahvaljujemo se ja i moja kćerka — ujedno obećajem, da ču svu svoju djecu i nadalje odgajati u duhu Božan. Srcu Isusovu, koje mi je uvijek pomoglo, i kojega uvijek molim, da štiti, brani, pomogne i očuva i nadalje mene i obitelji moju.

NE ĆE PITI NITI PUSITI.

Hrvatska. Prigodom bolesti moje četvero djece od škrileta utekao sam se Presv. Srcu Isusovom s molbom, da mi spasi djecu, a osobito najmladega sina Ivana, uz obvezu da ču godinu dana uzdržati se od svakog alkoholnog pića i pušenja, te svakog mjeseca se isповjediti i pričestiti. Hvala i slava Presv. Srcu Isusovu, ono me je uslišalo, a i ja sam njegovom pomoćiču zavjet održao pa se evo javno i ponovno od sveg srca zahvaljujem. — A. G.

DIJETE — DAR ISUSOV.

Amerika. Imam već više djece, a teško živim pa sam mislila i počela zlo činiti dijetom u utrobi svojog. Baš mi tada pao u ruke »Glasnik S. I.« i ja se sjetim Isusova suda i svojega grjeha, prestrašim se i prestanem dalje činiti zlo. Dijete se sretno rodilo eto već je 7 mjeseci, lijepo je i milo i mene sad suze oblijevalu kad ga gledam, kako li sam ružno djelo bila nakonila, da ubijem ovo mlijenje Isusovo. Ono je sad dvostruko njegovog: stvorio ga i očuvao, a još i milošću posvetio. Hvala mu i dika budti! Pomozi mi samo, Bož. Sreća, da to Tvoje dijete sada za Tebe i odgoji.

ZAŠTITNIK OBITELJI.

Hoboken, Amerika. Ima tome tri godine, što mi je kćerka bila obolila na očima. Pogled joi bivao danomice slabiji, bila pogibela da i izgubi vid. Velikim ufanjem obratim se Bož. Srcu, pod čiju sam zaštitu stavila svoju obitelj, te zazovem i Mašku Božiju sa devetnicom, pa eto za kratko vrijeme kćerka mi već ne treba ni očale. U opće: otkad preporučam svoju obitelj Presv. Srcu i čitam Glasnik, krenula je moje cijelo stanje na bolje. Zato tisuć hvala Bož. Srcu, a za razne mlodare šaljem 1739 dinara. — S. B.

VJESNIK MARIJINIH KONGREGACIJA.

GOSPI NA OLTAR.

*Zapjevat će Gospo mila
Tihu pjesmicu,
I na Tvoj ču oltar stavit
Malu kiticu.*

*Ti si meni Gospo bila
Mila Majčica,
I sred oštре, krute zime
Majška Ružica.*

*Ti si mene Gospo mila
Uvijek pazila,
I po uskoj trnoj stazi
Brižno vodila.*

*Primi zato Gospo mila
Đarak jedini:
Srće moje. Ti ga Majko
Sretnim učini.*

Milka T.

Sv. Otac odlikovao naše.

Zagrebačko Društvo za sveudiljno klanjanje presv. Olt. Otajstvu i za potporu siromašnih crkvi, koje već kroz dugi niz godina s najvećom ljubavlju radi za slavu Euheristijskog Spasitelja, imalo je dne 12. VIII. o. g. lijepu slavu. Pet njegovih odličnih i osobito revnih članica, gdu Juliju Brunsnid, Anku Kovačić, Mariju Jammnicki, Olgu Križan i Paulu Belić, što se prošle godine još napose odlikovalaše živim radom za hrvatsko hodočašće na Muharistijski kongres u Rimu, a tako isto gosp. I. Lacha i Popovića, odlikovalo je sv. Otac Papa redom »Pro Ecclesia et Pontifice«, »Za Crkvu i papu«, a ovo je bio dan, kad su im ta časna odličja uručena.

U 8 s. ujutru nadoše se odlikovani i članice i odbornice »Društva« i Marijinih kongregacija te rođaci i znanci odlikovanih i samostanu čč. ss. milosrdnica, gdje je sjelo Društva. Tu su u kapeli bile kod sv. Mise, kod koje je v. O. Gj. Benetetić istaknuo zasluge i vrlinu odlikovanih gospoda. Mnogo do onda nepoznato dobro djelo sinulo je tako u lijepom svijetu na radost i pobudu prisutnih. Poslije pričestiti misnikove pričestije se odlikovani i ostali. Svi se prisutnih veoma dojmilo, kad je stolu Gospodi novu pristupio suprug gospode Paule Belić, odvjetnik dr. Matija Belić i njihovo dvoje najstarije djece.

Poslije sv. Mise okupiše se svjoko kipa prešsv. Srca Isusova u vrtu samostanskih škola i tu je preuzv. g. nadbiskup podijelio odlikovanja i čestitao im. U ime odlikovanih zahvalila se lijepim kratkom govorom. Od sv. Oca pape odlikovane Hrvatice i Hrvati; (s lijeva na desno) Gda Belić, Brunsnid, Križan; Gospodin Popović i Šmid. Lach; gospoje Kovačević i Jammnicki.

Ova odlikovanja, koja su na čast cijelom Društvu, kao i kongregacijama, u kojima su odlikovane takoder članicama, raduju i sve katolike, jer su dokaz, kako sv. Otac priznaje i hvali rad uzornih svojih sinova i kćeri Hrvata.

Hodočašće u Lurd.

Ljetos se u dva navrata uputila po mala četica hrvatskih hodočasnika u Lurd. Prvu je četicu sabrao slavonski učitelj g. Böhm, i odveo dne 3. kolovoza, a drugu je sakupio franjevac o. Kletko Sokolović, pa je poveo u Lurd 13. kolovoza.

S našim o. Kletkom sabralo nas se osamnaest na broj. U svojoj smo sredini imali dva posebna miljenika Gospe Lurdske, dva teška bolesnika. Dne 13. kolovoza pošli smo na put, koji je trajao četiri dana. Putovali smo kroz velike talijanske gradove Trst, Veneciju, Veronu, Milano i Genovu. Iz Genove kroz prekrasnu Rivieru do velike francuske luke Marsilije. Odavle nas još cijeli jedan dan vozio brzi vlak do Lurda. Kasno smo na veče stigli na lurdsко tlo, koje je Bl. Djevica posvetila pokazavši se ondje, koje je posvećeno tolikim čudesima, znacima, da ondje sam Bog djeluje posebnim načinom.

Sveta milina obuzimljie čovjeka, čim ugleda one Djevici posvećene gradevine. Na pećini ukazanja sagradena je prekrasna crkva, lurdska bazilika. Ispod nje krije se kripta, a u nizini, eto okrugle crkve, posvećene otaistvima sv. Krunice. Od ove se crkve za koji čas dode do sv. špilje, gdje se Bl. Djevica ukazala. Tu je i ono čudesno lurdsko vrelo i čudesna kupelj, tu je onaj izvor Božjih jakosti za francuske katolike, koji su za sv. vjeru toliko uradili, toliko žrtvovali, a i toliko progostva pretrpjeli. Lurd im je ujedno i nebeska nagrada za sve ovo.

Zarku i ustajnu pobožnost francuskih katolika mogli smo baš lijepo motriti, jer smo bili u Lurdru baš u vrijeme francuskoga hodočašća. Naroda je bilo ondje za stotinu tisuća. Što je njihova vjera živa, što su njihove molitve žarke, to je jedva moguće i zamisliti. Ti su ljudi skoro cijeli dan molili i samo neprekidno molili. Osobito su mnogo molili pred sv. špiljom, pred piscinama, gdje se bolesnici kupaju i napokon pred crkvom prije procesije. Najviše mole krunicu. Iza svake desete pjevali su »Slava Ocu« i koju pjesmu, a onda upravo vikali Gospo za pomoć. Vapili su za obraćenje griešnikâ, za utješenje žalosnih, a najviše za ozdravljenje bolesnih. Nije pretjerano, ako velim, da se za pet dana proštenja odslužilo u Lurdru nekoliko tisuća sv. Misa, primilo kojih 5 stotina tisuća sv. Pričesti, a izmolilo možda i preko milijun krunica. Ta, Lurd je, kao i raj, mjesto poklonstava, zahvala i prosbenih molitava, »O da se mjesto užasnih psovki kod nas tako moli, košto ovđje«, uzdahnuo je jedan od naših bolesnika, mislim, da bi se i kod nas čudesna dogadala.

Čudesna se dogadala u Lurdru i kod sv. špilje i u kupkama, a najčešće kod procesije s Presvetim. Već se dva do tri sata prije ove procesije sakuplja narod i vrsta pred crkvom sv. Krunice. Bolesnici imadu prednost, pušteni su u prve redove. I zdravi i bolesni sad mole i pjevaju, neumorno mole i zazivaju pomoć Bl. Djevice. Kad dode procesija pjeva se »Veliča duša moja«, a zatim ona lurdska »Sred te se pećine«. Čim se pokaže svećenstvo s presv. Otajstvom, umukne pjesma, a sav narod, pod vodstvom svećenika, vapi Gospodinu zazivima vjere, ufanja i ljubavi, pa potresnim evandeoskim zazivima za ozdravljenje bolesnika. Za to vrijeme dobivaju pojedine grupe blagoslov s presv. Sakramentom. Tom se prigodom obično dogodi po koje čudesno ozdravljenje. Ako to narod zapazi, košto se desilo

zadnji dan našeg boravka u Lurdru, odmah stane glasno zahvaljivati, vičući: »Hosana Sinu Davidovu!«

Dok smo mi Hrvati boravili u Lurdru bilo je u svem šest čudesnih ozdravljenja. A što je s našim bolesnicima? I oni su zadobili velike milosti po zagovoru presv. Djevice. Već sam put, koji je nas druge umarao, njih nije ni iz daleka toliko umorio. U samom Lurdru i na povratku osjećali se oni mnogo bolje. Koliko su pak milosti dobili za dušu, ne može se procijeniti. U duši je njihovo blagi mir i potpuna predanost u sv. volju Božju. I ta predanost nije obična, već upravo svetačka. Jedan je od njih izustio Bogu mile riječi: »Ja sam posve miran. Kako Bog hoće, tako neka bude! Hoće li me odmah ozdraviti, ili pomalo, ili neće, neka učini, kako želi!«

Bili smo malo u brizi, kako ćemo s našim bolesnicima prevliti težak put, osobito ono mnogo stepenica. No i tu smo vidjeli pomoći Bl. Gospe. Kakogod im je kod kuće hodanje zadavalo teških muka, sad im je bilo veoma lako i bez napora. U domovinu smo stigli 26. kolovoza. Jasno je samo po sebi, da smo za tu dragu našu domovinu u Lurdru mnogo molili, osobito pak, da presv. Djevica uzme pod svoju zaštitu naš narod, i da procvate među Hrvatima život pun vjere, pun ljubavi spram Spasitelja i presv. Djevice, Kraljice Hrvata.

Dr. Hren.

Vijesti.

Svraćamo pažnju svih kongreganista i kongreganistica na ove izvještaje, jer su živi tumač pravila i ujedno programi rada. — *Uredništvo*.

Osjek. Marijina kongregacija gospodica. Prošlo je šestnaest ljeta rada i borbe, šestnaest ljeta nuda i osnova u mladom životu naše kongregacije. Niknula je u doba kad su stali jaki valovi bezvierskih struha prodirati svom silom na svim područjima javnoga života u srce naroda. Naša je kongregacija nastojala, da tihim radom pridigne katoličku svijest u članicama svojim u našoj okolini i u našoj obitelji. Za ovih šestnaest godina nakupilo se dosta grade, o kojoj bi se moglo govoriti, i u odborskim je sjednicama od početka života kongregacije stvoreno mnogo lijepih zaključaka, i stavljeno vrlo korisnih prijedloga, koji su još i za nas savremenici i važni. Ali moja je zadaća, da izvestim samo o ovogodišnjem našem radu pa to i činim od srca rado.

Izgubile smo svoga vrlog upravitelja oca Franju Jambrekovića, Isusovca, koji će nam kao dobar učitelj i savjetnik vijek ostati u zahvalnoj uspomeni. Sada nam je prezes otac Joakim Ferk, gvardijan kapucina u Osijeku, koji se osobito brine za napredak članica u duhovnom životu, i po tom mu dugujemo osobitu zahvalu za trud. Ima nas 22 prave članice, 5 kandidatkinja 4 gošće i do 40 vanjskih članica. Nutarnje članice vršile su uvijek savjesno svoje dužnosti, a od vanjskih se samo nekoje javile.

Rad se kongregacije očitavao u redovitim sastancima, što smo ih obdržavale svake druge nedjelje, zatim u požrtvovnom radu pojedinih sekacija, te u djelovanju odbora.

Euharistična sekcija, je najvažnija u našoj kongregaciji. Ona nam daje pravi duh pobožnosti, pravo shvaćanje vjerskog života, jer je presveta Euharistija zaista najbogatije vrelo duhovnog života. Sekcija je razdijeljena na dva odjela. Prvi je za svetu pričest i dijeli se na tri razreda. U prvi razred spadaju one članice, koje stupaju k stolu Gospodnjemu više puta u tjednu, u drugi razred one, koje se pričešćuju svakih osam dana, a u treći, koje stupaju svakih 14 dana k sv. pričesti.

Drugi je odio za klanjanje. I taj se isto dijeli na tri razreda. Sekcija nije ove godine imala posebne sastanke, nego se češće na redovitim sastancima govorilo o važnosti ove sekcije, bili su katkad referati i deklamacije o presvetoj Euharistiji. Nadalje se članicama preporučalo, da čitaju knjige u kojih mogu saznati korist i vrijednost sv. pričesti. Zajedničke nakane sv. pričesti bile su za naše kandidatice, da što više uzljube našu nebesku Majku; na čast sv. Agneze, za što veći broj dobrih duhovnih pastira, na čast sv. Josipa, za svećenički podmladak i t. d.

U jeseni prošle godine, kada je vlast počela proganjati kongregacije, obvezale se naše članice Euharistične sekcije, da će obavljati devetnicu sa svagdanjom sv. pričešću, da naši neprijatelji ne bi uspjeli.

Broj primljenih sv. pričesti iznosi preko 2000, a da i broj adoracija nije bio veći, krivnja leži i u tom, što su crkve u naše slobodno vrijeme ponajviše zatvorene.

Iza euharistične sekcije je vrlo važna i *literarna sekacija*, jer se po radu u toj sekciji poznaje visina vanjskog napretka, u kongregaciji. Prije je ta sekcijska bila razdijeljena u 4 odjela, i to: odio za knjižnicu, za čitaonicu, za štampu i na »veseli odio«. Ovogodišnji rad u toj sekciji bio je vrlo požrtvovan. Imale smo samostalnih književnih radnika, koje se čitale na sastancima i neke na posijelima. Mnogo truda i požrtvovnosti, a po priznanju gostiju i vještine, pokazala je naša sekcijska, kada smo prikazivale igrokaz »Marijino dijete« u dvorani muškog sirošteta č. ss. milošrdnica. Ovaj igrokaz spojen sa literarnim produkcijama i pjevanjem, bio je najsvijetlijia točka u ovogodišnjem radu ove sekcije. Tu akademiju davale smo dva puta, i svaki put ubrale smo uz pomoć naše nebeske Majke obilnog ploda. Da je ova naša akademija tako lijepo uspjela, velika je zasluga naše gošće gde Zore Doljak, koja se upravo žrtvovala vježbajući igrokaz, upućujući i savjetujući nas. Bila joj za to i ovđje izražena naša smjerna hvala. Osim ovih svečanih akademija priredila je sekcijska još jedno posijelo u čast sv. Agneze, naše zaštitnice i jedno malo šaljivo posijelo sa tombolom. Za našu knjižnicu, koja treba da je jezgra literarne sekcije, poduzele smo ove godine malu akciju i nabavile smo neke knjige apologetskog sadržaja; ali nijesmo sasmičale radi prevelike skupote, te čemo morati i dalje u tom poraditi. Sekcija se brinula i za širenje dobre štampe molitvom i radom.

Cecilijska sekcijska, pod vodstvom naše gošće gde Zore Doljak, vježbala nas je birane pjesme u čast Bl. Dj. Marije, koje smo pjevale na sastancima i posijelima, i misne pjesme, koje smo pjevale pod našim zajedničkim misama.

Martinska sekcijska, koja je gospodarski odsjek kongregacije, mora se brinuti za red u kapelici, za ured i čistoću oltara i za čistoću i red u dvorani.

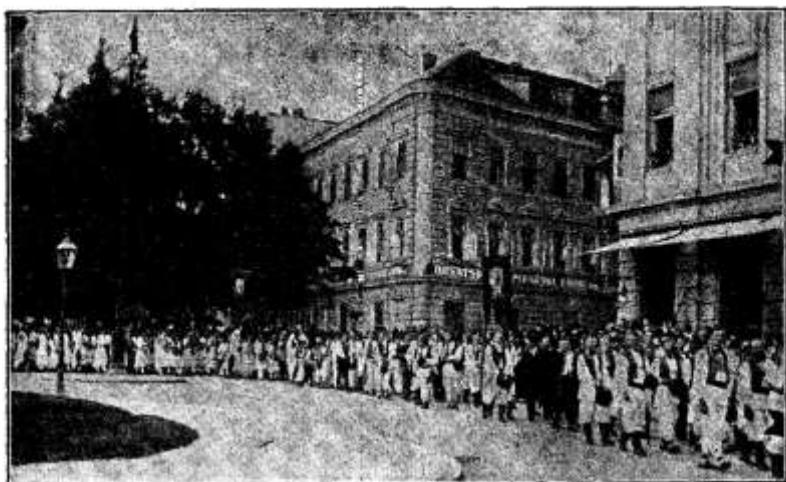
Sekcija za vanjske postove imade dužnost, da podržaje vezu sa vanjskim članicama. Ova sekcijska je vrlo korisna, jer bi mogla neprestance buditi i podržavati u vanjskim članicama svijest, da su kongreganistice, da ostanu idealne, da ne smaknu u svom radu za Krista, jer ima još zajedno s njima mnogo drugih idealnih duša, koje se bore za uvišene ciljeve. Ova sekcijska je korisna i za nutarnje članice, jer čitajući dopise vanjskih članica, utvrdi se u njima uvjerenje, da idu pravim putem.

Elizabetina sekcijska je najmladu u našoj kongregaciji, ujedno je i najzaslužnije djelovala, jer je toliko nevinih srdača razveselila. Prije Božića su neke naše članice marljivo radile, kupovale i skupljale darove za naše prvo dijeljenje. Jedno poslije podne prije Božića, otisle smo nekoje u našu dvoranu, da ju prije svega isčistimo, a onda sa zelenilom nakitimo. Tada smo usred sobe na stol postavile sjajno nakićene drvce, a ispod toga darove: pletene kaputiće, haljinice, košuljice, rukavice, čarape, cipele, slatkiš i jabuke. Pred ovim stolom postavile smo mali stolić sa jaslima. Sve je bilo lijepo nakićeno, da nam je naša inače neprijatna soba, izgledala mila i svečana. Kad je sve bilo spremljeno, pozvale smo žvoncem našu malu četicu od 11 djevojčica, što su već nestripljivo pred vratima čekale malenoga Isusa. Kada ugledaše božično drvce utoronulo u moru svjećica i one darove ispod njega, ostadoše u čudu kao ukopane, a tek na opomenu voditeljice pozdravile svojim sitnim glasicima »Hvaljen Isus!« Nakon kratke molitve i pjevanja počelo je dijeljenje. Primljivi darove zahvališe se opet molitvom i pjesmom malome Isusu. Drugo dijeljenje bilo je na Veliku subotu. I ovaj put smo lijepo nakićile našu dvoranu, i stavile na stol kip Bl. Dj. Marije sav u cvijeću i zelenilu. Oko kipa bile smještene male košarice, načinjene od svilenog papira, punе slatkiša, naranci, smokava i šarenih pisanica. I kako se nevine duše veselile darovima, a zahvalna molitva prije odlaska uživala se iz čistog dječjeg srca Ono, koja je uzrok tome njihovom, a i našem veselju. Još je sekcijska skupljala stare marke, stara pera i stanić za crnačke misije.

Kako se vidi učinjeno je samo nešto, a dragi Bog uz zagovor naše mile nebeske Majke pomoći će nam, da učinimo u buduće više, i da s obronka ovogodišnjeg rada smjono, pouzdano i bržim korakom kročimo prema uvišenom svome cilju — prema idealu prave Marijine kongregacije.

Marie Ita Bory prefekta.

Sarajevo. Kongregacija učiteljskih pripravnica u zavodu sv. Josipa. Naša kongregacija je grana najstarije kongregacije u Bosni. Biskup Dr. Jeglić, bivši direktor škola u Zavodu sv. Josipa, veliki štovatelj Gospe, osnovao je prvu Marijinu kongregaciju u Bosni u našem zavodu 14. decembra 1884. pod naslovom: »Bezgrješnog začeća Bl. Dj. Marije« i zaštitom sv. Alojzija. Kad je godinama broj kongreganistica ponarastao, molio je utemeljitelj dozvolu u Rimu, da se u istom zavodu osnuje posebna kongregacija za učiteljske pripravnice. 23. X. 1897. bude izdana u Rimu dozvola za našu kongregaciju »Navješćenja Bl. Dj. Marije«, a pod zaštitom sv. Stanislava. Danas broji naš zavod 4 kongregacije i 1 Marijin Vrtić. Zbornica naše družbe ima po svoj našoj državi, pa i u tudini. Mi učiteljske pripravnice smo s njima u saobraćaju. Na dan naše glavne svetkovine šalje ih većina vlastoručno napisanu posvetu, mnoge i prinos kongregaciji. Naša kongregacija broji svega 601 Marijino djetce. Od tih je 136 sadasnih učiteljskih pripravnica. Umrl ih je svega 18, a 36 ih stupilo u družbu »Kćeri Božje Ljubavi«. Voda nam je uvijek jedan svećenik Družbe Isusove. Sastajemo se petkom u 3 sata poslije podne. Radi velikog broja zbornica obdržavao se sastanak u velikoj dvorani. Svaki smo put napose okitile kip Marijin cvijećem i svijećama. Svakih 14 dana držao nam je otac prezes predavanje i davao pouku, a završio je blagoslovom sa presevnim Sakramenton. Inače nas je vodila, upućivala i podržala naša časna sestra Leonila.

Euhar. procesija. Hrvatski katolići s ponosom stupaju i gledaju: koliko nas ima!

Jednom nam je prigodom ove godine pisao P. provincial v. Prešern, naš bivši prezes, da želi, te nam ova godina bude godina presvete Euharistije. I u tome se duhu ove godine u našoj zajednici najviše i radilo; a danas priznajemo s veseljem: uspjele smo! Nastojale smo svim žarom duše, da čim više razveselimo žrtvom, samozatajom, molitvom Gospu i Spasitelju u Sakramentu ljubavi. Milina je bila promatrati naše zbornice, kako u prostu vrijeme hrle Isusu; onda prije i poslije nastave, pa na večer; nekoje mu se svaki puta svrate, kad prolaze kraj crkve. Mnoge ga primaju danonice u svoje srce. Zajednički smo stupale Stolu Gospodnjem svake 1. subote u mjesecu, svakog blagdana Bl. Djevice Marije i na sve znamenite dane katoličkog pokreta. Gojimo i naknadnu sv. pričest. Naša je euharistička sekcija ove godine zabilježila 9215 sv. Pričesti. Od 1. marta ove godine molí svaki dan za vrijeme odmora u 10 sati po 10 kongreganistica pred sveto-hraništem, da predobri Isus dade našoj domovini dobrila i revnih svećenika.

Sve su naše svečanosti i akademije imale tu svrhu, da u duši Marijine djece i ostalih prisutnih pobude ljubav prema Isusu i Mariji. Na svetkovine Majke naše

nebeske pripravljamo se devetnicom, osobito na blagdan naše glavne svetkovine. Listopad, svibanj i lipanj naši su najmiliji mjeseci. Kitimo sliku i kip Gospe naše, pletemo joj vjenac »Svetih ružica«, njezugemo i bilježimo »Svibanjsko cvijeće«, a »lipanske ružice« mire našom ljubavlju naprav Božanskom Srcu. Na javnim procesijama stupamo zajednički u bjelini sa Marijinim znakom na grudima, molimo i pjevamo neustrašivo ispunjavajući Vjeru i Ljubav našu u presvetu Euharistiju i u prvo svetohranište Isusa — Majku Mariju!

Svaka kongreganistica prima »Glasnik presv. Srca«, mnoge »Nedjelju« i »Glasnik sv. Josipa«.

Najživlje su pripreme na našu glavnu svetkovinu, na blagdan »Najvećenja Bl. Djeve Marije«. Dan prije držimo svečanu akademiju u čast Kraljice neba. Pozovemo sve crkvene dostojarstvenike i sve kongregacije Sarajeva. Obično dajemo svaku akademiju 3 puta. Ove smo godine davale akademiju sa idejom »Po Mariji Isusu!« Prvi je bio Gospin, a drugi Presveti Euharistije. U zadnjem smo govoru o Isusu u Sakramenu Ljubavi oduševile sebe a i prisutne na Euharističnom kongresu u Zagrebu i sa poklikom: »Slava i čast Kristu u presvetom Sakramentu« pohrile smo u crkvu. Bio je svečani blagoslov sa procesijom. Cijeloj je svečanosti prisustvovalo i nadbiskup Dr. Šarić i sa gorućom svijećom slijedio Isusa u ophodu. Na sam blagdan stope već sve članice u 8 sati pred crkvenim vratima. Naprijed zastava, onda u bjelini i pod velom članice, koje će pred cijelim nebeskim dvorom, pred svim prisutnim u crkvi i pred članicama kongregacije odabrat Mariju za svoju Majku, Savjetnicu i Pomočnicu. Iza njih stupaju ostale kongreganistice. Sve sa gorućim svijećama. Ulaze u crkvu pjevajući: »Tvome žrtvenici hrle, o Marijo, djeca Tva!« Ganutljivo je, jer ovoj našoj svečanosti prisustvuju i mnoge kongreganistice, koje su davno već zavod ostavile. Mnoge dolaze napose taj dan u Sarajevo. Primanje je prije slike Mise. Pred sv. pričest sva je crkva u plamenu svijeća, jer sa gorućim svijećama obnavljamo našu posvetu Mariji. Idući sv. pričesti položi svaka svoju napisanu »Posvetu« na za to priredeni sto. Iza sv. Mise svi u dvoranu, gdje zaredaju pozdravi, pjesme, deklamacije, govori, tamburjanje, citera i violinu, a u pauzama veselo sestrinski razgovor. Naši su poglavari s nama. Svršimo svečanom Marijinoj pjesmom. Razilazeći se dovukujemo jedna drugoj: »U 6 sati blagoslov; pjevat ćemo litanijske u 2 zboru!« Iza zajedničkog doručka vidi se prava žrtva. Za četvrt je safa dvorana u redu. Stolovi se, stolice i cvijeće nosi u prvi i drugi kat, sude u kuhinju i opere se. Sve se to obavljaju sa posmjehom pjevajući. Dan »Najvećenja« ne zaboravlja tako lako nijedna učiteljska pripravnica našeg zavoda. Na prvom se sastanku iza ove svečanosti čitaju pisma naših sestara iz provincije. Naš je zaštitnik sv. Stanislav. Na taj je dan nastava, ali mi si umijemo razdjeliti, da zadovoljimo jednoj i drugoj dužnosti. U 7 je sati zajednička sv. pričest, sa sv. Misom. Od 8 — 1 sat je škola, a poslije podne u 4 s. blagoslov, primaju se aspirantice, a onda akademija u čast Gospa i našem sv. zaštitniku.

Naša kongregacija nema napose sekcija osim Euharistične i »Dobre Štampe«, jer je zapravo kongregacija temelj cijelog rada za pravi katolički pokret. Stoga i jesu sve sekcijske organizacije, pa i sama organizacija samo sekcijska Marijine kongregacije.

Zeljno smo očekivale veliko slavlje Majke Crkve, napose Isusa u Svetohraništu u našem lijepom Zagrebu, pa smo neke i posle kao izaslanice naše kongregacije, da javno ispunjavamo živu Vjeru u Isusa u Sakramentu. Došle smo, da se pomolimo za našu milu zajednicu, da svi ostanemo u ljubavi Marije i Isusa, da molimo za našu ispačenu domovinu, da je Isus blagoslov i da iza ovih dana sreće i milosti obnovljen hrvatski narod živi i radi po duhu Isusa Krista! Da se to ispuní, neka

Sa Djetetom svojim svetim svaki čas
Marija Djeva blagoslov! nas!

Marija Gračanin, tajnica.

Split, Ispravak. Oci kapucini obavešćuju nas, da je u 8. br. »Glasnika« spomenuti profesor Radunić njima posve nepoznata osoba, a za kip Gospe lurdskе, da je dao sam g. carinski blagajnik Škarica polovicu, dok je druga namreća prirodnina njegovih prijatelja i znanaca.

Misijski vjesnik

Sad je hora!

P. Mesarić D. I.

U isto vrijeme, dok kulturni Evropejac i Američanin zalaži među nekulturne narode i donosi im u jednoj ruci modernu civilizaciju, pruža im u isti čas u drugoj ruci smrtonosni otrov bezvjerja i modernog nečudoreda. Sablažnjivi primjer mnogih Evropejaca vrlo razorno djeluje na dilišu pogana. Mnogi od njih u svojoj neukosti pripisuju tu pokvarenosnost samom kršćanstvu. Na taj se način potkapaju ugled kršćanstvu, a pripravljaju tlo lakšem i bržem širenju ateizma. Velika je stoga pogibao, da mnogi narodi, pošto su zabacili i napustili zastarjelu poganskiju vjeru, prigrle mjesto nje evropsko bezvjerje. Time bi mjesto starog poganstva pali u moderno, koje je kud i kamo strašnije od prijašnjega.

Ta se žalosna pojava opaža već u gdjejkim krajevinama. Tako je na primjer daroviti i za zapadnu kulturu, vrlo pristupačni Japanac prilično zaražen u tom pogledu. Rujanski potres djelovao je ipak već na njih.

U novije vrijeme počeo prikupljati svoje sile muhamedanizam i do se na osvajanje pogana i poganskih krajeva, za svoj polumjesec. Osobito u Africi, pa u nekim dijelovima Azije pošto mu je za rukom ubrati obilnih plodova. A ni protestantizam ne miruje.

PROTESTANTSKA NAPREZANJA.

Još do nedavna protestanti su mirovali. Tek u prošlom stoljeću — dakle 300 godina iza svog opstanka — uvidjeli su, da se njihova crkva nalazi na krivom putu, jer zanemaruje bitnu zapovijed Kristovu — širenje evanđelja po svem svijetu. Istom su sada spoznali, da crkva, koja se ne bavi širenjem evanđelja, koja ne haje za misiju, ne može da bude prava crkva Kristova. Tu višestoljetnu pogrešku trebalo je popraviti.

God. 1910. priredili su protestanti veliki misijski kongres u Edinburgu. Tu se složili predstavnici iz najrazličitijih protestantskih sekta, koje su inače uvijek u vičitoj zavadi, da će odsad složnim silama raditi oko širenja protestantizma po svem svijetu. Glavna im odluka bila je, da će najžilavije nastojati privesti svekoliko poganstvo na protestantizam. Ta se odluka ima izvesti još u sadašnjoj generaciji. A da pak te rezolucije ne ostanu samo na papiru, osnovali su na istom kongresu posebnu organizaciju, kojoj će biti svrha, da privede u život sve stvorene zaključke. Na čelu organizacije postavili su muževe vršne i agilne, a među njima svojom se poduzetnošću i agilnošću najviše ističe Amerikanac John Mott, organizator prvoga reda.

Dadoše se odmah na rad. Misijsku ideju valja unijeti u sve krajeve, među sve staleže. Za misiju treba oduševiti sve — i staro i mlado. Nadbiskup protestantski od Canterburyja svečano je izjavio u jednom govoru, da se životna snaga crkve mora očitovati u radu oko misija.

Njihovo nastojanje našlo je najplodnije tlo među mladim svijetom, osobito pak među protestantskim daštvom. Oni se svrstali u prve redove i dali se svojski oko širenja misijskog pokreta. Alarmsirali su sve protestantske milijune i miljardere po Americi, da posegnu u svoju masnu kesu i potpomognu njihovo poduzeće. A protestantski kapitalisti rado se odazvaju tomu pozivu, jer su dobro vidjeli, kako time tjeraju vodu na svoj mil. Širenjem protestantizma jača njihov političko-gospodarski utjecaj u dalekim krajevima.

Sada ćemo lakše razumjeti odakle onako ogromne svote, što ih protestanti dobivaju za misiju. Broj njihovih milodara raste očvidno od godine do godine. Godine 1882. kad su po prvi put započeli živje raditi oko misija, sabrali su 35 milijuna franaka. God. 1917. skupili su 200 mil., a dvije godine iza tog marastao je broj na 450 mil. — Prošle su godine pokrenuli slijau propagandu sa nakanom, da skupe preko 1300 milijuna dolara. I ako im nije bilo moguće to oživotvoriti potpunom, ipak im je pošlo za rukom da skupe 1000 mil. franaka. — To je slijau sveta, dva put toliko, koliko su katolici skupili za misiju u zadnjih sto godina.

Ti su darovi došli ponajviše iz dubokih džepova prot. kapitalista. Tako je n. pr. 1909. darovao Amerikanac John Kennedy 4 milijuna dolara. God. 1913. po-

klonio je milijarder Rockieller 1 mil. dolara za osnutak sveučilišta u Tokiju, a prošle godine dao je ponovno preko 4 mil. dolara za sličnu svrhu u Pekingu.

Uz obilnu novčanu potporu staje protestantskim misionarima i druga naravna sredstva na raspolaganje da lakše rašire svoje krivotvjerje. Veliki dio kolonija spada pod engleski protektorat, a ostali poganski dijelovi kao što Kina i Japan stope u mnogom pogledu pod snažnim utjecajem Engleske i Amerike. Uslijed toga može da protest. misionar lako zade u sve poganske krajeve. Svuda će naći moćno zalede u protestantskim velevlastima, koje mu idu u svemu na ruku.

Nije dakle čudo, da je kraj tako povoljnih prilika bio broj protest. misionara već i prije rata ravan broju katoličkih. Mnoge je od njih mamilala na »apostolsko zvanje« masna plaća, što ih sigurno čeka u misijama. A za vrijeme rata, kad su mnogi katol. misionari morali pod oružje i ostavili svoje kosti na bojnom polju, došli su na njihovo mjesto protest. misionari. Premoćni utjecaj amerikanizma i protestantizma sve jače i jače izbjega u Africi i u svim kulturnim krajevima istoka. Protestantizam uzeo na nišan osobito ogromnu Kinu. Dosada su podigli već 8 visokih škola, dok katolici imaju samo jednu ili dvije. Sipa se novac i upotrebljavaju sva moguća sredstva samo da predobiju u svoje mreže zdravi i radini kineski narod, koji će imati doskora budućnost na cijelom istoku.

NAŠE NADE I DUŽNOSTL

Ta činjenica treba da potakne sve katolike na što veće zanimanje za misije. Istina, jedva će biti moguće katolicima, da svoga moćnog suparnika dostignu, a kamoli prestignu u financijskom pogledu. No zato ne valja zdvojiti. Kraljevstvo Božje na zemlji nije osnovano ni bankama ni novčanim glavnicama kapitalista, nego pregorkom mukom i krvlju božanskog Spasitelja. A na isti način ima se i proširiti po svem svijetu. — U tom je naša snaga. Sredstva, što ih mi imademo na raspolaganje, kud i kamo su moćnija i uspiješnija od svega blaga protestantskog.

Oni imade novaca, a mi imademo uza se milost Božju i istinu, a istina mora konačno pobijediti. Kako je veličajna pojava naše jedinstvo, naša stalnost u vjerovanju sve tamo od krajnjeg istoka do dalekog zapada! Kako dubok utisak ostavlja u duši pogana naše sjajno i za srce ljudsko tako pobudno bogoslužje! Kolika utjeha za dušu čovječju stvarna prisutnost euharističkog Boga-Covjeka, kolika sreća, svi ostali sakramenti, po kojima Spasitelj ulijeva svoju milost u dušu čovječju. Mi imademo dakle sva sredstva dana nam po Isusu Kristu, pomoću kojih možemo preporoditi srce i najdivljeg poganina.

Kod protestanata svega toga nema. Razne protestantske sekte niču kao glive, a jedva će se naći 3 vjerske istine, u kojima bi se medusobno podudarale. Imu ih, koje niječu da je Krist bio Bog, druge opet smatraju sakramenat krsta samo nekakvim vanjskim znakom, kojim se očituje, da netko prianja uz protestantizam. — Kako će moći preporoditi dušu pogana, tko gradi na ovako slabim i pješćanim temeljima?

Ako pak usporedimo metodu misijoniranja kod protestantskih i katoličkih misionara, nači ćemo ogromnu razliku. Protestantiski pastor posve je zadovoljan, ako je pokrštio (pri tom mu mnogo pomažu prot. dolari!) veliki broj pogana i uvrstio ih u maticu obraćenih. Pa kad im je jednom duboko usadio u srce, da moraju svim srcem mrziti kat. crkvu i turio im u ruke protest. bibliju — posao je gotov. Za njega je glavno, da ih ima na papiru i da se vanjskim načinom priznaju vjernicima. Da li oni u srcu ostaju i nadalje pogani i prianjuju uz pogansko praznovanje, za to se on ne stara mnogo. Dakako da za ovakav rad ne treba ni velike muke, ni dugotrajne njege; ako ima punu kesu novaca, to mu je dosta.

Nije tako kod katoličkih misionara. Kat. misionar ne može ostaviti svoje stado, pa bilo ono makar kako malobrojno, dok ga nije temeljito poučio u glavnim kršć. istinama i utvrdio u sv. vjeri. Za to treba mnogo muke i brige i vremena. No gdje je muka, tamo je i blagoslov. — Pa i sami pogani dive se nadčovječnoj požrtvovnosti i nesobičnosti naših misionara, koji ostavise iz ljubavi k Bogu i bližnjemu za uvijek svoj milli rodni dom i dodoše k njima, da im vidiaju poput milosrdnog Samaritanca duševne i tjelesne rane. Takav primjer djeluje snažnije na pogane dobre volje nego svi protestantski dukati.

Katolici mogu dakle da s potpunim pouzdanjem gledaju u budućnost, jer je na njihovoj strani Bog i njegova sv. milost. Katolička Crkva nosi u sebi unutarnju snagu, pa kad jednom sav kat. svijet upre sve svoje sile, pobjeda je stalna. No Bog hoće naše sudjelovanje, a tek onda udjelit će svoj blagoslov.

O sv. Magdaleni pripovijeda se jedna vrlo utješna legenda. — Pošto je

Spasitelj izdahnuo na križu, a svjetina se razišla, ostala je Magdalena još dugo, dugo vremena na podnožju križa i plakala gorko . . . Njezine vrele suze kapale skupa sa krvlju božanskog Spasitelja i padale u posudu od alabastra, što je ležala kraj križa. — Kad se posuda napunila, zemlja bila je spašena.

Tako će biti i sa djelom oko Širene vjere. Kad svi kršćani ispunе svoju dužnost, posuda će biti puna — i želja Isusova ispunjena.

Što se prije napuni posuda našim patnjama, našom molitvom, našom milostinjom, to će brže biti svijet spašen.

Jedna zadovoljština.

Jedan Misionar priča nam ovu dirljivu zgodu: U jednoj misionskoj postaji, za koju se brine domaći katekista, pozvan bi mladi katekumen za svjedoka kod jedne sudbene rasprave. Zbunjen naglim pitanjima stranaka i sudaca, pustio se on zavesti te se zakleo na jedan fetiš-kamen da istinu govori (1). Sigurno nije u tomu činu mladi čovjek ništa zla primijetio; jer je nekoliko dana iza toga, prikazao Ocu Misionaru otvoreno i iskreno cijeli niz rasprave.

Misionar prihvati prigodu, da i njega i ostale katekumene poduci i opomene. Prikaže počinitelju, da je zasluzio kaznu radi toga čina, i da bolje uspije opomenu, naloži mu pokoru, da kroz određeno vrijeme ima pribivati službi božjoj pred crkvenim vratima.

Katekumen se podloži pripravnoj toj zapovijedi, i od onoga je dana klečao skrušeni pokornik pri jutarnjoj i večernjoj molitvi pred vratima kapele, i tu je pribivao nedjeljom svetoj Misi, kojoj je svaki put točno prispio.

Malo iza toga pozove poglavac bližnjega mjesta katekista onog sela pred sud upravitelja kotara, tužeći ga da je iščupao fetišno drvo (2) i da je svojim govorima prouzrokoval nemir kod pučanstva. Misionar se zauzeo za obtuženoga, pa je komesar kotara naredio, da se sud odgodi, i poglavice, koji se bili sakupili u velikom broju, da bi isposlovali te se katehist potjera, dade postati kući.

Još prije no je misionar za katekistu posredovao, pozove ga k sebi da bi doznao, je li on uistinu izvadio fetišno drvo ili ne. Upitan, ne odgovori, već šuteći spusti glavu. »A tko je dakle drvo iščupao?« — Opet nema odgovora. Sada je svećenik redom imenovao one kršćane, koji bi to možda bili učinili. Ali na nijednoga ne dobi jestan odgovor. Kad se vidilo da upitani ne će da kaže počinitelja, zapovjedi mu ozbiljno misionar do govoriti. Tada on počme: »Oče, vi ste nas poučili, da ima čistilište, gdje ćemo svoja pomamjkanja isplatiti i da možemo te muke skratiti, ako što ovdje na zemlji pretrpimo. Eto sada znate, tko je fetišno drvo izvadio.« Misionar opet nije znao prema kojemu je poznavao način mišljenja i govoru urodenika.

Na to mu katekist odgovori sa posmjehom sažaljenja, kao da mu kaže: — Kad čovjek ostari, lako zaboravlja. Onda ne čekajući pitanje nastavi: »Pred nekoliko tjedana Vi ste kaznili P-a, da stoji pred crkvenim vratima, jer je na sudu zakon božji povrijedio. Od onoga dana misao na taj grijeh nije mu dala mira. Kad su dakle pogani ono drvo kod kapele posadili, reče on u sebi: »Ja moram nešto učiniti da zadovoljim za moj grijeh i da pokazem da se kajem.« I on odluči, makar ga stajalo i tamnice, da to drvo iščupa. Kako smislio, tako učinio. Ranim jutrom ustane i pripravi sve kako bi neopazice to izveo, što je za crnce pogane strašan zločin. Sjajno mu je uspjelo. Nitko nije opazio, a trojica, što za to znademo, ne ćemo ga izdati.

Poglavice dakako misle, da sam to ja počinio.

Tako je dakle stvar bila, i ne katekist, već njegov učenik, njegov skrušeni pokernik učinio je to junačko djelo. Misionar je dakako zadivljen i gamut, držao tajnu, i da se ne bi tko domislio, nije ga odmah oslobođio pokore, već nakon tjedan dana dozvoli mu pribivati Misi zajedno s drugima u crkvi.

Pismo misijonara.

MILI RODITELJI!

Danas ču Vas upoznati s malim priznavaočem vjere, koji je utekao sekti mahalista.

Jednog jutra opazimo u razredu početnikâ otvorena dječaka, vedra lica, svjetlih očiju, iz kojih slijeva neka odlučnost. Kako drugi crnčići, tako je i on prebačio nešto platna oko bedara, no zglobovi na rukama bili su natekli, kao da je bio vezan.

»Kako se zoveš, dijete moje?« — »Kizda!« — »Šta to imaš na rukama?« — Štuo je i smiješio se ne znajući, šta bi. — »Jesi li šta zla počinio, mall Kizda?« — »Nijesam!« — »A ti koluti na tvojim rukama?« — »O, otac me je ovu noć vezao.« — »A zašto? jesli li možda kroao ili si pače koga ubio?« — »Nijesam, ali kad me pitaš, sve ču ti ispričovati. Otac i majka su mi malahiste. Oni su me odveli Mugandi, koji me je primio u sektu, te mi dade ime Jonasan. Iza toga se malahiste nijesu više nama navrćali. Otac mi stoga kupi veliku, debelu knjigu i zapovjedi mi, da idem s tom knjigom k njima i tamu da molim. Jednom sam izvršio, šta mi se reklo, ali mi se onđe nije svijedlo. Susreo sam nato katoličku djecu i vidi, kako su pobožna. Mene je vuklo, da se njima pridružim. Očutio sam, da se tu ljubi dragi Bog; a tamu se samo govorio o kravama i ovcama, o plju i jelu. Svojem ocu ne rekoh ni riječi. Vladao sam se tako, kao da idem protestantima, a uistinu sam zalazio ovamo ovih zadnjih dana. Kada je to otac opazio, vrlo me žestoko izgrdi. »Svratil si le opet katolicima, tući ču te«, reče mi. Od onda sara se i danju i noću sakrivao kod svoje tetke, da uzmognem i nadalje moliti. No otac me nade. Ja mu se odlučnu usprotivim, da ostavim vjeru, koja vodi u nebo. Stoga on uze konopac, da me veže. U tjeskobi se bacim majci u naručaj. Ona me htjede obraniti, ma da je i ona neprijazno sa mninom postupala. Otac se tada silno razljutl, istrgne me iz njezina naručaja, sveza me čvrsto i baci napole u tamnu noć. »Dudu li sada hijene pa me razderu?... Moradnem li umrijeti!, govorah sâti sebi, »to ču ravno u nebo.« Vrlo kasno ikade otac pa mi se stade svim mogućim priljetiti, da me sklone, da se ostavim katoličke vjere. Ja mu ništa ne odvrath. Najposlije se smilova te me odriješi. Smio sam otici spavati, no bez jela. »Ako se iznova počneš svrataći katolicima kao dosada,« reče na izlazu, »prokleti ču te, otjerat ču te i nikada mi više ne ćeš smjeti prekorčiti praga.« Danas izjutra rano zapuštili se k protestantima, ali se opet svratili k Vama. Ja bih htio postati dijete dragog Boga i tvoje.

»Vrlo dobro, mall junace! Ti ćeš postati dijete dragog Boga i moje. Uredit ćemo, da te tvoj otac i majka puste na miru, a mi ćemo se za te brinuti.«

Na uspomenu svoga brata i prema Vašim željama posinut ču našeg malog priznavaca. Moj će ga brat s nebesa kao svoje vlastito dijete ljubiti. Na krtu dobit će Kizda njegovo ime.

Revnost Kizdina kod pouke jančići, da će i dužnosti naše sv. vjere vjerno i stalno ispunjati. Molite se mnogo za Vašeg crnog unučića, a molite takoder, da seплодnosna kiša milosti izlije na naše crnce. Molite Bož. Učitelja, da bi umnožio broj apostolskih poslenika. Žetva je zrela.

Ljubi Vas i grli Vaš sin Ottmar.

Misionarima nažalost često nedostaje sredstava, da ovako proganjenu djecu preuzmu i uzdržaju. Stoga se obraćaju u tjeskobi na kršćane u Evropi. Mili štovatelji Srca Isusova! Pomozite im i pošaljite koji darak za misije Družbi sv. Petra Klavera.

CM Našla izgubljeni prsten. — Kutjevo SR Sinčić, a kasnije i kćerka ozdravili od skrleti. — Lev. Varoš A. i Gj. P. Ustrajnom molitvom zadobili željeno mjesto, gdje može češće sv. Misi i pričesti. — Lovčić AA Napuštena od liječnika ozdravila darom nebeskog Liječnika, što ga je po Glasniku upoznala. — Ljubeščica J. i M. S. Bož. Srce i Bl. Djevice Izbačili ih iz raznih bolesti. — Martinska Ves AP Pouzdanjem u Bož. Srce oslobođila se besanice. — Martinec EK U smrtnom strahu radi srčanih boli utekla se Presv. Srcu i ozdravila. — Mihaljevac MŠ Ispunile joj se želje. — Neresin MV Prije 9 godina dobila vjerenika po srcu; utišala se svada; brat u pravo vrijeme pomogao kući — sve darom Bož. Prijatelja obitelji. — Nijemci MZ Poslije poroda teško obobilala, spasila ju jedino milost S. I. — Novi Jankovci JG Udijeljlo kćeri slogu u obitelji i simu dobra majstora. — Novska AŠ Kćerka ozdravila zagovorom sv. Fr. Žavera od želučane boli. — Osijek PM i HF Šalju iz zahvalnosti 15 din.; MB isto tako 5 din. — Petrovaradin JS Primila razne milosti. — Piškorevc KV Ozdravila od teške bolesti. — Prezid MP Primitio u nezgodama razne milosti od Srca Isusova. — Rogotin AD Umrla joj majka, ali je svojom molitvom spasila teško bolesnu oca. — Roslin Vash. Am. Obitelj Brozović zahvaljuje Bož. Srcu za trokratnu pomoć u velikim potrebama i šalje dar za raširenje Glasnika. — Sisak AK Uslijšana u velikoj nepriči i nesreći. — Slatina ZZ Brzo se riješila duga pomoću S. I. — Split ŠM Sin sretno položio ispit i oslobođen od vojništva. — Seketin RS Ozdravila majku i dijete i pomožena pri gospodarstvu. — Sunger Obitelji G. Presv. Srce, Bl. Djevice i sv. Ante pomogli u velikoj nuždi. — Sv. Jana JS Sin se u Americi popravio i majci baš u devetnici javio. — Subotica JD Prizdravila i primila drugih milosti. — KK Primila mnoge milosti. — Šibenik BB Rješilo je Presv. Srce teške bolesti. — Taborjanci VS Hvaleći na primljenim milostima šalje 10 din. — Trnavac JA Ozdravilo dijete. — Virje AT Zahnalna sv. Obitelji i sv. Anti. — Vinkovci Lj. i J. U. Hvala Ti dobiti Isuse na mnogim darovima, uslijši nas i dalje! — Vukovar FK Majci povratilo zdravlje. — V.S. U velikoj pogibelji pomožena. — West Allis Am. HS Devetnicom Srcu Isusovu olakšala si boli, a liječnici joj nijesu mogli. — Zagreb AZ Daje zahvalna dar, jer je primila puno milosti. — DC Zahvaljuje Bož. Srcu za primljene i preporuča se za buduće darove. — AT Više puta joj pomogao Spasitelj na zagovor Svetaca pa se sada zahvaljuje i moli dalje za njegovu pomoć. — Lj. J. Ozdravilo joj dijete. — KC Širit će Glasnik, jer je i sama preko njega dobila pomoć. — NT Hvala Bož. Srcu i Majci Božjoj te sv. Alojiju za sretno položeni ispit. —

MILODARI.

Za Svetište S. I. u Zagrebu: Adžamovci RD 12:50 Bakar TM 10 Brčko MB 140 Bulišenac JH 10 Crnac MD 26:75 Dol JO 25 (za 2 svjeće) Hoboken SB 500 Kuželj AR 70 Leskovac AJ 10 Levanjska Varoš MM 5 Novigrad ZK 10 Petrinja JJ 10 Piškorevc KV 10 Rog-Topl. FL 100 Velika DP37:50 Vrbovsko ŠP25.

Na čast Gospe Lurdske: Adžamovci RD 12:50 Hoboken SB 500 Osijek MV 50.

Za obnovu Svetišta S. I.: Bijeljina MF 60 Dežanovac LD 25 Hoboken SB 500 Marinčić KB 30 Novska M i MŠ 20 Oskorušno AS 10 Samobor JS 50 St. Slatnik TP 5 Stružec JP 50 Stubica KA 25 Zagreb IV 34 Iz Amerike JG 1 dolar Povjerenik g. M. Jarić iz Sikirevaca predao na Upravi Glasnika dinara 111:50, što su darovali za Svetište vrijedni čitatelji Glasnika iz obitelji: Baštinović, Dorić, Galović, Benaković, Lučić, Kocić, Marković i Rakitić.

Za sv. Mise: Adžamovci RD 25 Breg MG 10 Dol JO 15 Don. Vidovec MC 12 Gjulaves MG 10 Hoboken SB 39 Prijedor JAD 14 Sotin JB 50 Svilaj EP 50.

Za rašir. Glasn. S. I.: Bakar TM 5 Banjaluka BŠ 11 Brod Moravice JK 15 Ciglena IK 1:25 Čepin OM 100 Dubovac KK 25 Hoboken SB 200 Jelsa VG 5 Kadanovci JR 5 Kostrena CM 20 Mihaljević MŠ 10 Nijemci MZ 20 Novska AŠ 25 Osijek MV 50 Prijedor JAD 11 Rab DN 10 Slatina MŠ 9 Starigrad VA 10 Sv. Helena RB 20 Svilaj EP 14 Vukovar VS 20 Zbjegovača AŠ 5 Zetkan JG 50.

Vrijedni neki čitatelji u Americi sjećaju se češće »Glasnika« šaljući uz pretplatu još i dar za raširenje. Većina ih upravo traži, da ne oglasimo, a mi znamo da imaju za to pametnih razloga. Vrli naš povjerenik g. Pavao Gorički poslao nam iz Omaha veći iznos od 880 dinara, pa neka ne uzme za зло, da to sa zahvalnošću sada ističemo. Hvala Vam, braćo, svima! Vaša pomoć olakšava, da ne mora »Glasnik« za slijedeću godinu povisiti nego samo za dva dinara, premda je sve znatno skuplje od prije godinu dana. Nadamo se, da ne čete svog »Glasnika« ni u buduće zaboraviti. U hrvatskom Svetištu Srca Isusova prikazuju se češće sv. Mise i za Vas. —

Broj 11.

POŠTARINA U GOTOVOM PLACENA.

Tečaj 32 — 1923.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASNIK PRESVETOGLA SRCA ISUSOVA.

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta prepričen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolska molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkim društvima za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

KRATKE ZAHVALE

Adžamović RD U zdvojnosti joj pomoglo Bož. Srce po zagovoru Bl. Djevice i sv. Antuna. — Beničavci KM Ozdravila od teške bolesti. — Baković KŠ U duševnoj i tjelesnoj boli pomoglo je Bož. Srce. — Conoplja FP Presv. Srce dalo mu potprijelje. — Cepin GB Na putovanju joj pomoglo u velikim neprilikama Bož. Srce po zagovoru Bl. Djevice i sv. Antuna. — Donji Kraljevec KT Kroz bolest i strah vratila se život po vieri. — Domagović BB Ozdravila pomoću Presv. Srca i u znak zahvale šalje 100 d. za njegovo Svetište. — Gjurgjevac MP Dvaput sretno prošla na operaciju obećavši Bož. Srcu djecu dobro odgajati i držati Glasnik. — Foča EG Šalje dar za crnce i Svetište jer je primila više milosti od Bož. Srca. — Goričko KF Za sretan porod zahvaljuje, a još za jednu veliku milost prosi. — Gračanica MK Ozdravila od tifusa darom Srca Isusova, komu je na čast postila 9 petaka i za sv. Misu darovala. — Hajdučica JS Isus i Marija uslišali prošnju pa im se i dalje prepriča. — Hampovica AV Majku ozdravilo S. I. kad ga radi djece to zamolila. — Ilača SU Presv. Srce povratilo zdravlje te mir, slagu i ljubav u obitelji. — Komiza ST Hvala Bož. Srcu, Majci Božjoj i sv. Josipu za primljenu milost. — MZ Moleči ustrajno Bož. Srce postigla dobar uspjeh u školi. — Krapina EK Položio dobro ispit. — Kutina BKT Nestalo napasti nečistog duha, kad je molila devetnicu. Zahvaljuje i što je padnuvši s trešnje neozleđena ostala. — Lipik MR Presv. Srce sačuvalo ju od mnogih neprilika. — Lun MB Bila u tifusu i radi suza majke svoje molila ozdravljenje od Bož. Srca, pa je i zaista ozdravila. — Mače JZ Pomoglo Bož. Srce na tijela i duši, a sačuvalo joj i blašće. — Molve AT Bolesnoj nijesu mi liječnici znali pomoći; utekla sam se Presv. Srcu i ozdravila sam. — Mostar Lj. P. Zahvaljuje na neizmjernim milostima tijekom života i prosi pomoć Bož. Srca i dalje. — Mrkopalj VS Pomožena u više teškoća. — Novigrad MV Sretne se udala. — Omis AV Primila više milosti. — Orahovica MV U nesreći joj bilo na pomoć Bož. Srce i Majka Božja. — Osijek MB Sretno položila ispit. — MV Dobila stan i ozdravila darom Srca Isusova i zagovorom Majke Božje. — Oroluk FG Iza teških nesreća s djecom dobio dugim moljenjem zdravog sinčića. — Orubica MG Spasitelju pomogao po zagovoru Majke svoje i sv. Ante. — Poljana Kr. AK U nesreći s blašćetom pala na koljena moleći Bož. Srce i ono joj ga sačuvalo. — Prelog JD Zahvaljuje za povraćeno zdravlje nečakinja. — Risovac MM Mnoge milosti primila od Presv. Srca. — Sisak GS Bož. Srce sačuvalo mu brata. — Split KP Hvala Bož. Srce za premnoge milosti što sam ih primila. — Starigrad ZS Ozdravili brat i sestra pomoći nebeskoga liječnika i njegove majke. — Subotica KR Ozdravila od teške bolesti na nozi. — Svilaj EP Bož. Spasitelj rado uslišao molbe naše obitelji. — Štitar MI Srce Isusovo mi povratilo zdravlje. — Valpovo AK Majka molila devetnicu Pr. Srca i sinu prestali grčevi i druga teška bolest. — Varaždin MH Ohečala javun zahvalu i molitva joj pomogla. — Vel. Brezovac SV Popustila bolest kad se utekla devetnicom Bož. Srcu. — Vel. Gorica MS Zagovor Bož. Srcu spasio mi majku iz pogibeljne bolesti. — Vinkovci KL Postigla mir u obitelji. — Volavje JJ Štitilo ga Presv. Srce da je dobro prošao kod diobe zadruge i u teškoj bolesti. — Vrbanja FG Još 1914. ozdravio mi dragi Spasitelj kćerku, pa mu je sad opet prepričam, kad je pala u drugu bolest. — Vrbovsko VR Od Srca Isusova i Marijina primio mnogo milosti. — Vrbovec DP Mužu i ženi pomoglo Bož. Srce u teškoj bolesti. — Zagreb MP Srce Isusovo izravnalo svadbu s gospodarom, kad mu se sv. Misom prepričila. — VK Mužu povratilo zdravlje. — DB Bož. Srce uvijek pomaže. — KP Olakšalo velike boli. — KT Brat prošao tešku bolest i bez operacije. — NT Srcu Isusova, Bl. Djevici i sv. Alojziju hvala za premnoga dobročinstva. — MM Izbavljena iz mnogih nevolja i dobro prošao porod.

Obraćenje muslimanskog svijeta.

Opća nakana za studenti, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Razgovarao jedan katolik s nekim inovjercom pa će mu ovaj: »Znaš što mi se osobito sviđa u katoličkoj Crkvi? To, što ona uvijek smiono tvrdi, da ona jedina ima pravu vjeru i potpunu istinu. Druge vjere vele: i mi smo na dobrom putu, ali se ne usudju poreći ljestvu i silu katoličke vjere.«

»E, pa tako i treba da govorim prava vjeru, — reći će katolik — jer među protuslovnim tvrdnjama može biti samo jedna istinita. Isus je na primjer rekao, da je pravi Sin Božji i to je čudesima dokazao. Tko dakle pravo vjeruje u Isusa, treba da potpuno vjeruje, da je zaista Sin Božji, jer to je potpuna istina. Kada pak Muhamed kaže, da je Isus bio samo prorok, onda ne veli potpunu istinu i prema tomu ne uči pravu vjeru.«

»Da, taj ponos katoličke Crkve je posve opravдан. Kad bi ga osjećali i svi katolici, mnogo prije bi i inovjerci upoznali pravu istinu. Velim, mene privlači baš taj ponos.«

»Ali mi obični katolici smo odviše čutljivi, da tobože ne povrijedimo druge. Osobito je to teško u nas, gdje je jedan narod pocijepan u tri vjere — ispričavao se katolik.

»Vidite — reče opet inovjerac — ja sam se već naučio, da razlikujem gradansku snošljivost od vjerske. Ja pomognem svakomu u nevolji pa kojegod vjere bio, kako je to Isus i zapovjedio. Ali opet bih želio, da svi spoznaju potpunu istinu, da svi štuju Boga onim jedinim pravim i savršenim načinom, kako je to On sam odredio.

Ovaj je inovjerac posve pravo govorio. Kad me tko hoće na bolje vesti, ne će mu nikad za zlo uzeti, već mu nasuprot zahvalan biti. Tako i mi katolici činimo samo Bogu milo i narodu korisno djelo, kad molimo i nastojimo, da i naša braća druge vjere, dudu k potpunom spoznaju istine.

Pa kako katolička Crkva pri tom plemenito postupa! Ete, godine 1915. posjekli su Turci pol milijuna katoličkih Armenaca u ime svoga tako zvanoga »svetoga rata«. Sv. Otac papa Benedikt XV. stao na obranu proganjениh, a ujedno propisao Apostolatu Srca Isusova, da sa svojim milijunima članova po svemu svijetu u prosincu g. 1916. — moli za obraćenje tih istih progonitelja muslimana. Lanske su godine opet Turci poubijali stotine tisuća kršćana u Armeniji i Maloj Aziji, osobito u Smirni. Sveta Crkva na usta Pija XI. opet prosvjeđuje proti nepravdi, a kao plemenitu osvetu nareduje isti sv. Otac opet: *molimo* se za obraćenje muslimana.

Trijezni muslimani i sami znaju cijeniti taj postupak katolika. Oni osjećaju slabost vjere svoje, koja ih potiče na takove grozote; a puni udjeljenja prema glavaru katoličke Crkve, dižu sjajan spomenik Benediktu XV. u samom Carigradu.

Što tako njihovi odličnici čine, to osjeća i mnoga duša naše muslimanske braće. Priopovjeda jedan biskup iz Albanije, da ga je u mjestu Kurbin često pozdravljala jedna muslimanka sa: »Hvaljen Isus!« Jednom je on zapita, zašto ga tako pozdravlja, kad nije kršćanka. »Još nisam, — odgovori ponizno muslimanka — ali će s vremenom biti.« — Prošlo neko vrijeme, kad ga eto pozovu k onoj muslimanki veleći da je na umoru i da želi s njime da govoriti. Bilo mu je s više razloga teško poći, ali kad se radi

o duši, sve treba da se pretrpi. Biskup s pratiocem k bolesnici, a ona mu prišapne: »Krstite me!« Bila ju je jedna znanka katolikinja već u vjeri poučila, pa dok je stariji sin priredio kafu, da me po njezinoj želji povdori, dotele se sretna bolesnica oprala u svetom krštenju i malo za tim čista u raj poletila.

Muslimana ima kojih 200 milijuna na svijetu. Arapi, Perzijanci, Turci, Malajci, Berberi pa naši susjedi Albanci su u najvećoj većini muslimani. A ima i znatan broj Indijaca niže kaste, pa Crnaca i Abesimaca, a na žalost i Hrvata u Bosni, koji slijede Muhameda. Slave dakako i oni Boga na svoj način, ali je povjesna činjenica, da se ta vjera širila najviše mačem i popuštanjem slaboj čovječjoj naravi, pa po tom i nije donijela prave sreće ni napretka narodima. A kako i bi, kad su sjaj objave Božje zamijenili svećicom puste ljudske pameti; zamijenili toplinu Euharistijskog Sunca sa hladnim mjesecom. To se dakako moglo dogoditi samo ondje, gdje su kršćani zaboravili ljepotu vjere svoje, gdje ih je Bog pustio strastima srca njihova — kako reče Apostol. Rim. 1, 24.

Tako treba da tumačimo, ako se gdjegod i u nas tako što dogodi, kako nam je nedavno pisao jedan prijatelj iz Krapine. Neki musliman stao ondje u krčmi i u stanu propovijedati svoju vjeru. I pošli neki za njim. A tko su i kakvi su ti? Susjedi im ne daju svjedodžbu, da su rado zalazili u crkvu ili inače kršćanski živjeli.

Pravi kršćani lijevali su rade potokom krv nego da podu tim putem. A to su činili i naši hrvatski djedovi i tako spasili svome narodu ime i prosvjetu.

Kako se nasuprot pokazali sretnima oni muslimani, koji su prešli na katoličku vjeru! Neki dapače dotjerali do vrhunca svetosti. Da samo neke spomenemo: sv. Antun Bagdadski, sv. Bernard Alzirski sa svojim sestrama, sveta Kasilda Toledska, sveta Argenta od Bobastru.

I vlastiti njihovi velikani na Peru i odgoji uzimali su najljepše misli, pravila i upute upravo iz kršćanstva. Tako to dokazuju novija istraživanja njihovih velikih bogoslova Gazalija, Mohazibija i Hallage.

Zanimivo je, kako je i u samu njihovu svetu knjigu Koran ušla uvišena nauka o presvetoj Euharistiji. Članak 114. i 115. govori o »S tolu, koji je po molitvi Isusovoj s neba sišao, da se njima okrijepe apostoli. Da nam bude svima svećani objed kao Znak tvoj (Isuse). Jao onomu, koji ne vjeruje u to čudo — veli koran — ja će ga odsuditi na najgoru kaznu, što može zadesiti koji stvor.«

Kud li sreće za hrvatski narod, kad bi njegovi sinovi i kćeri muslimanske vjere svijetlom Euharistije, što sve većma sjaji na našem obzoru, upoznali i vrijednost križa, koji je za njih sada tolika sablazan!

Raštrimo, braćo, sreć i molimo tu veliku milost od Božanskog Srca za njih. U litanijama sviju Svetih dodan je prošle godine novi zaziv u tu svrhu: »Da se dostojiš sve zalutale pozvati k jedinstvu Crkve, a sve nevjerne k svijestnosti Evangelijske — molimo Te usliši nas!«

Euharistijsko Srce Isusovo, smiluj nam se! (300 dana oprosta svaki put. Pijo X. 20. XII. 1907.).

Slavljeni budi presveto euharistijsko Srce Isusovo! (300 d. opr. svaki put. Pijo X. 12. VI. 1905.).

Tristogodišnjica smrti sv. Jozafata, mučenika za jedinstvo sv. Crkve.

Dr. Dionisije Njaradi, biskup križevački.

Na oltaru u grčkokatoličkoj crkvi sv. Barbare u Wenu (Beču), nalaze se sv. moći mučenika za jedinstvo sv. Crkve, sv. Josafata. Sam relikvijarij je dar obitelji Jean iz Kanade, iz koje je jedan sin stupio u Red sv. Vasilija, i u čast sv. mučenika uzeo ime Josafat. Do godine 1873. nalazile su se moći sv. Josafata u Bijaloj izložene na žrtveniku. Ispovjednici sv. sjedinjenja iz svih krajeva ruskog carstva dolazili bi onamo, da kod tih sv. moći po zagovoru sv. mučenika dobiju nove sile i novu pomoć, te do konca izdiže u vjeri katoličkoj posred svih navalja od strane nesjedinjenih Rusa.

Godine 1873. 23. svibnja dobio je Ruski pukovnik Moskvini nalog od gubernatora Gromeka, da po svim ulicama mesta Biale razmjesti žandarmeriju, a samu crkvu, gdje su se nalazile moći sv. mučenika Josafata da opkoli s bataljunom vojnika i da s pomoću 8 žandara skine moći sv. mučenika sa žrtvenika i da ih zazida u podrumu. Sve se to zbilo uz asistenciju nekolicine apostata svećenika. Moći sv. mučenika budu zazidane u vlažnoj pivnici, da ih na taj način što prije nestane, kad ih nesjedinjeni nijesu smjeli radi naroda i radi obzira prema svem prosvijetljenom svijetu, da uniše na drugi način. Nu »Gospod čuva sve njihove kosti, nijedna se od njih ne će skršiti« (Ps. 33, 21). Došao je 1914. strašni svjetski rat. On je razorio silno carstvo Rusije, a moći mučenika za sv. sjedinjenje dolaze potpuno sačuvane u grad Wien, da ovdje budu nanovo izložene za sve katolike, a napose za katolike istočnoga obreda. Ono, što su one bile prije za katolike ist. obreda u Rusiji, treba da budu danas za sve katolike ist. obreda u ovim krajevima: jaki »memento«, kako nam svima valja da radimo po primjeru sv. Josafata oko ispunjenja ideje Spasiteljeve, za koju je on živio i umro: »da svi budu jedno«.

Moći sv. Josafata našao je u Biali izaslani onamo redovnik Vasiljanin o. Pavlo, tajnik metropolite Šeptickoga, zazidane u pivnici i dopratio ih u Wien. Tu su te moći rekognoscirane po metropolitu Šepticom u nazoenosti sjedinjenih biskupa iz Stanislavova Dra Chomyšina, iz Przemyslia dra Kocylowskoga, te iz Hrvatske iz Križevaca dra Njaradija, uz asistenciju biskupa lat. obreda dra Pfluyera iz Wiens kao izaslanika kardinala Piffla, te provincijala Reda sv. Vasilija vel. iz Galicije Platonida Filjas i mnogo drugih crkvenih i svjetovnih zastupnika, kad se gore spomenuti metropolita vraćao iz svog progonstva u Rusiju.

TKO JE BIO SV. JOSAFAT?

Godine 1594. na saboru u Brestu u Litvi sastadoše se Ignatije Potij, biskup Vladimirski, Grigorije Zahovski, nadbiskup Polocki, Leontij Pelčinski, biskup Pinjski, Dionisije Zbirnjski, biskup Cholmski i biskup Jona Gogolj zajedno s metropolitom Ragozom, da porade oko sjedinjenja istočne Crkve sa stolicom sv. Petra. »Obećajemo pred Gospodom Bogom«, riječi su sabranih biskupa, »da ćemo svim silama, iskrenim srcem i zajednički nastojati, da prosvijetlimo svu svoju duhovnu braću i narod, te s pomoću Božjom privedemo sve u sveto jedinstvo«. Slijedeće godine sastaju se biskupi ponovno u Brestu i odluče izaslati u Rim kao svoje izaslanike

biskupe Polja i Kirila Terbeckoga, biskupa iz Lucka, sa zamolbom, da ih namjesnik Hristov primi u jedinstvo sv. Crkve. Papa Klement VIII. primi ih raskršljenim rukama i otvorenim srcem dne 23. prosinca 1595. u jedinstvo sv. Crkve.

Citava Rusija bila je do tog vremena suha zemlja i premalo je imala muževa, koji bi dobro razumjevali veliku ideju božanskoga Spasitelja: »da svi budu jedno«. Mlado je djelo svetog sjedinjenja nailazilo na svim stranama silne zapreke. Sveti je sjedinjenje imalo da bude ojačano nebeskim svjedočanstvom — mučeničkom krvi.

Kako svagdje u historiji sv. Crkve, tako bi i ovdje. Bog si odabra dijete u očima ljudskim maleno i neznatno, da se to jače očituje Njegova sila i moć. Odabra si neukog i prostog mladića, koji se nije odlikovao ni velikim bogatstvom, ni odličnošću svoje obitelji, kao ni visokim školama, ali je za to kroz čitav svoj život siao živom vjerom i žarkom ljubavlju. Taj je odabranik Božji bio sv. Josafat — pravi apostol istočne sjedinjene Crkve, otac, zaštitnik i stup sv. sjedinjenja, rasadnik Božje ideje »da svi budu jedno«.

Sv. Josafat rodio se 1580. u Vladimиру u Voliniji od nesjedinjenih roditelja na imanju glasovitih knezova Ostroških, kojih su kasnije bili najveći protivnici sv. sjedinjenja. Već od najnježnije svoje dobe vanrednom je ljubavlju ljubio raspetoga Spasitelja i Majku Božiju. God. 1604. stupa u skroz zapušteni samostan sv. Vasilija u Vilni, gdje ga u duhovnom životu rukovodi sam Duh Sveti. Njegova vanredna pobožnost i strogost u obdržavanju redovničkih zavjeta ubrzo zasja i za sobom povuče mnoge druge u samostan. Josafat isprosi od Boga, te je udijelio dar poziva u Red sv. Vasilija kasnijem metropolitom i najvećem prijatelju Josafatovu Veljaminu Rutskonu. Ta dvojica svojom molitvom, svojim neumornim radom učvrstili sv. sjedinjenje. Godine 1608. posla sv. Josafat svećenikom. Sad se istom očitovalo njegovo revnovanje oko slave Božje i spasenja neumrlih duša. Godine 1614. bi imenovan arhimandritom samostana u Vilni, gdje se u to doba nalazilo već 60 redovnika njegova duha. Dne 12. novembra 1617. bude Josafat posvećen za biskupa pomoćnika Gedeonu Brodnickom, nadbiskupu Polockom. Od godine 1618—1623. upravlja sav biskupijom Połockom. Upravo je nepojmljivo, kako je u to kratko vrijeme uz sve moguće zapreke sa svih strana mogao da učini toliku dobra svojoj nadbiskupiji i koliko je nesjedinjenih priveo u krilo Crkve katoličke!

Taj njegov blagoslovljeni rad našao je premnogo protivnika. Nesjedinjeni pozvali u pomoć Teofana, patrijarhu Jerusalenskoga, i on im posveti za sva ona mesta, što su ih imali sjedinjeni biskupi, druge biskupe i proglasi, da su svi sjedinjeni biskupi svrgnuti sa svojih biskupskih stolica. Izredulih nesjedinjenih biskupa, što ih je postavio Teofan, najjače se isticao i najviše je neprilika pravio sv. Josafatu glasoviti učenjak Meletije Smotricki, koga je Teofan posvetio za biskupa biskupije Josafatove. Taj sa svojim plaćenicima pobuni kozake, i prema njihovim su nakanama svi sjedinjeni biskupi imali da budu silom odstranjeni s ovoga svijeta. Kao prve žrtve tih pobuna platiše svojim životom arhipresviter Kijevski Batila i dva njegova svećenika, što nijesu htjeli da se odreknu kat. vjere i da se podvrgnu pod vlast nezakonitog biskupa, kojega je postavio

Teofan. Ista je sudbina zadesila i arhipresvitera Mateja iz Šarigrada, te Vasilijanca Rutkjevića i mnoge druge.

Na poticaj istoga Smotrickoga bude zaključeno g. 1622. da se Josafat nasilnim putem ukloni s ovoga svijeta. Tražila se za to samo zgodna prilika. Ta je nadošla već slijedeće godine 1623., kad je sveti biskup bio pošao u pobunjeni Vitepsk, da umiri svoje vjernike i da ih odvrati od raskola. Polazeći onamo govorio je svojima: »Ako iz Vitepska stigne tužan glas, on će se samo mene ticati i nitko drugi ne će ondje smrt pretrptjeti«. Koliko je tu morao da pretrpi sveti pastir! Cetraest punih dana protivnici sve su poduzimali, kako da sveca navedu na koji oštiri postupak, pa da im to posluži za izliku da ga ubiju. Kad nije tako išlo, zaključe u gradskoj vijećnici, da će to silom provesti na 12. novembra u nedjelju. Kad se toga dana sveti pastir vratio s Jutrenje provališe zavedeni urotinici u biskupsku palaču pod vodstvom nekoga apostate svećenika Ilije i ondje dotukloše svojega biskupa raskolivši mu sjekirom glavu. Mrtvo tijelo obeščastiše i odvukloše ga do Dvine. Ondje objesivši mu kamenje o vrat i na noge sunovratiše ga u rijeku. Mrtvo je tijelo obasjano nebeskom svjetlošću dugo plivalo po rijeci. Kad je potonulo, spustila se nad Vitepsk gusta tama tako, te je jedva jedan drugoga mogao da vidi. Ta je tama tako dugo trajala, dok nije bilo sv. tijelo izvadeno iz vode.

Krv je mučenika protekla i po riječima Gospodnjim imala je da donese obilne plodove za sv. Crkvu.

Prvi od tih plodova bilo je čudesno obraćenje na kat. vjeru Metelija Smotrickoga i svih ubojica Josafatovih izuzevši jednoga jedinoga, Petra Vasiljevića, vijećnika grada Polocka, koji je iz mržnje na kat. vjeru sam slušao sv. isповijedi umirućih, dijelio pobunjenim Ijudima druge sv. Sakramente, samo da odvrati svoje pristaše od katoličkih svećenika.

Mnogobrojna čudesna i život sv. biskupa mučenika opisao je u dvije velike sveske o. Alfonso Gipen, Benediktinac. Paris 1898. Još prije izdao je biskup Holmski Suša u Rimu 1655. »Život i smrt mučenika Josafata«, zatim Marlinov u Parizu 1865.; Coulier — Rim 1867.; Kojanević, o. Urban i mnogi drugi. Prema tim posljednjim izdalо je i društvo sv. Jeronima u Zagrebu život tog velikog mučenika.

Nesjedinjeni, odstranivši s ovog svijeta sv. Josafata nijesu prestali raditi da odstrane i sv. sjedinjenje, za koje je živio i umro sv. Josafat. Sredstva, kojima su se služili odmah od početka, bijahu im slijedeća:

1) otimanje crkvenih dobara sjedinjenim biskupima;

2) podmićivanje neukih i nevaljanih svećenika i vjernika preko raznih crkvenih bratstva, te potkupljivanje narodnih poslanika na provincijalnim i državnim saborima i

3) osnivanje hijerarhije medu sjedinjenima i zavaravanje neupućenog svijeta, da su to njihovi pravi svećenici, jer da su oni svećenici, koje je zaredio sv. Josafat i drugi katolički biskupi izaslanici latina, koji će sve prevesti na latinski obred itd.

Što su katolici istočnoga obreda morali da pretrpe u Rusiji tamo od prvih početaka sv. sjedinjenja, pa do dana današnjeg, to je poznato jedino Bogu sveznačujućemu. Povijest crkvena mogla je da popiše tek veoma neznatan broj tih muka, koje su slične mukama mučenika prvih kršćanskih vijekova.

Sv. Josafat je prorekao: »Ja sam uvjeren, da će svemogući Bog blagosloviti sv. sjedinjenje i sačuvati ga do konca«. Nema sumnje, da su katolici istočnoga obreda u Galiciji, u Karpatima, u našim krajevima i po Rumuniji plod krvi sv. Josafata. Bez svake sumnje dužni su u prvom redu katolici istočnoga obreda u Galiciji, da uzmu stvar u svoje ruke i da na 300 godišnjicu smrti sv. mučenika saberu zastupnike svih grkokatolika bez razlike narodnosti oko moći sv. Josafata, da svi ondje po zagovoru sv. mučenika, koga je sv. Crkva postavila *kao osobitog zaštitnika svim sjedinjenjima*, naberemo nove sile u radu oko ispunjenja ideje božanskog Spasitelja, »da svi budu jedno«.

»Tjelesa se mučenika raspadaju i obraćaju u prah i pepeo, nu njihova vlast živi kroz sve dane i djeluje, — goni demone, odstranjuje bolesti, probuduje čitave gradove i dovodi narode ka njihovim grobovima« govori sv. Ivan Zl. »Sila je vlasti ne samo za života onih (mučenika), nego i po njihovoj smrti takova, te nitko ne dolazi k njima prisiljen, nego svi dolaze dragovoljno i veselo — i ništa se ne utrude dalečnom puta . . .«

Istina je i to, veli dalje isti svetac, da nije moguće dostoјno veličati jednim jezikom sve svete mučenike, I kad bismo imali tisuću usta i isto toliko jezika, ne bi dostajali za te pohvale». Promatrajući rad, trpljenje i smrt sv. Josafata i ja se nalazim u stanju onog srebroljubivog čovjeka, koji stojeći kod zlatnog potoka sa sedam izvora želi da pobere sve zlato. Nu nakon velikog i neopisivog truda s bolju duše opaža, da u potoku još ostaje veći dio zlata, a on bijednik mora otići, jer se svaki dan ponovno uvjerava, da što više crpe zlata, to ga više imade. Što dakle? Ako ne možemo dostoјno da proslavimo sv. mučenika sjedinjenja, zar da tužimo? Podnipošto. Ta onaj, koji prima od nas taj dar, bijaše mučenik, a on u takvim prilikama, kao i u svem svojem životu, naslijeđuje svog božanskog Učitelja. A kako je u tome postupao Gospod Isus Krist? Kad je tko donio Njemu dar, On je uvraćao ne po veličini dara, nego prema srcu darovatelja. Poznato je, kako je učinio s onom evandeoskom udovicom: ta je žena donijela dvije lepte, a bila je jače poohvaljena od svih drugih. (Luka 21, 2—4). Gospod gleda ne na malenkost dara nego na dragocjeno raspoloženje; novac — dvije lepte, a raspoloženje srca dragocjenije od tisuću talenata zlata.

I JA SAM BIO BEZVJERAC!

G. 1793. za francusku revoluciju bacę francuskog književnika La Harpe u tamnicu. Tu je zabrinuto očekivao svaki čas, da će mu stići smrtna osuda.

U istoj je tamnici bila već dulje vremena jedna dobra katoličkinja. Ova je mirno nosila svoj križ. Jednog je dana upita La Harpe:

— Kako to? Vi ste tako mirna u ovo teško i pogibeljno doba?

— Ništa nam se ne dogada bez Božje volje — odgovori ona. Vjera me drži i jača. I dnevno čitam ovu lijepu knjigu.

To reče i pruži učenjaku malu knjižicu Tome Kempenza: *Nastojef Krista*.

La Harpe uze knjižicu i čita, liza nekoliko dana počne Boga moliti. Na to su ga eto naveli: Križ (tamnovanje) i razmišljanje u samoći.

Iza dulje vremena La Harpe izide slobodan iz tamnice. Nije više pisao protiv Boga i vjere, nego dobre kršćanske knjige, da popravi tako svoje prvašnje pisanje.

Stari ga bezvjerski znaci upitaše, kako je do toga došao. A on im odgovori:

— Gospodo, i ja sam prije bio bezvjjerac kao i vi; ali sam razmišljao o tome u tamnici i prihvatio sam katoličku vjeru. Razmišljajte i vi, pak ćete i vi vjerovati.

A. Alirević.

Vjenčić s euharistijskog kongresa.

KOLIKO JE BILO UČESNIKA.

Točan broj se ne da ustanoviti. Sudeći po nekim izjavama, raspoložanim legitimacijama i brojenju nekih ljudi došlo je na kongres *izvanjih učesnika* kojih 80 tisuća, a sam Zagreb ima preko 120.000 stanovnika. — Na procesiju bilo bi ih još mnogo tisuća došlo iz bližnjih mesta, da nije u jutro padala kiša. — Na ovogodišnjem *francuskom* narodnom euhar. kongresu bilo je oko 100.000 učesnika u svemu. —

KOLIKO SE SV. PRIČESTI PODIJELILO.

U nekima nijesu brojili. U 15 crkvi i zavoda, gdje su brojili posvećene i za vrijeme kongresa podijeljene sv. hostije, bilo je svega 50.600 sv. Pričesti. U samom svetištu Srca Isusova podijeljeno je onih dana kongresa 14.600 Pričesti. Kolika množina vrhunaravne sile pritekla je time s neba hrvatskom narodu! »Blaženi, koji su pozvani na gozbu Jagajca!«

Euhar. kongres u Zagrebu. Procesija sa Svetootajstvom kreće iz stolne crkve.

Pred presv. Sakramentom nose momci iz Remeta kip presv. Srca.

HRVATI IZ BACKE.

Računaju li se po krajevima onda su Hrvati iz Bačke s dičnim Subotičanima na čelu bili najbrojnije zastupani. Njihova živa vjera i oduševljenje pokazalo se osobito u Svetištu Srca Isusova, gdje su imali svoju Misu i propovijed.

DOJAM NA KATOLIKE.

Pripovijedaju Zagrepčani, da su vidjeliiza kongresa ići na ispovijed mnogo gospode i gospoja, koji se već nijesu mnogo godina ispovjedili. Jedan stariji gospodin je rekao: »Drago mi je, da sam ovo doživio, da barem pod stare dane počmem živjeti kao pravi katolik.«

Drugi jedan veli: »Zagreb je imao ove godine tri velike propovijedi:

Misije, zločin mladog ubojice na Prekrižju i kongres. To nešto ozbiljno znači, kad ga Bog tako opominje.«

I DRUGI PRIZNAVAJU VAŽNOSTI

I bezvijerske novine nijesu mogle na ino, nego priznati, da je u srcu hrvatskoga naroda velika ljubav za Isusa i veliko štovanje za rimokatoličku Crkvu. Kad dakle pišu proti tom amanetu naroda i kad hoće da ga u nekakvu drugu vjeru odvedu, onda je očito da pišu protunarodno.

Inovjerci su divili pobožnosti katolika, »Kad sam došao kući iza procesije — pripovijeda jedan Židov — reče mi supruga sa suzom u oku: Kako je to divno! Kako je meni žao što nisam i ja katolikinja!«

DVIJE VELIKE POTREBE

Propovijedalo se u svim crkvama, ali su razmjerno malene, pa narod nije mogao slušati propovijed. A ipak je »vjera od slušanja«. Govorilo se i u nadbiskupskom vrtu i na Kaptolu pred tisućama i tisućama, ali i opet nije narod mogao svega čuti, što bi mu bilo i te kako potrebno. Makar je govornik i najjači, glas se na otvorenom izgubi.

Potreban nam je dakle »Katolički dom« i u njemu jedna *ogromna dvorana za sastanke*. Prionimo, da je za drugi euhar. kongres imademo.

Druga velika potreba jesu jedne *katoličke novine*, iz kojih bi katolici u Zagrebu i izvana odmah istinito bili upućeni o katoličkim svečanostima, a ne bi s iskrivljenim vijestima bezvijerskih novina upijali odmah i otrov nepoštenog štiva.

ZRTVA ABRAHAMOVA

Ovaj divni dokaz vjere i ufanja svetoga Patrijarke opjevali još prije tri stotine godina naši pjesnici Vetranić i Držić tako lijepo, da smo gledajući ga svi bili duboko ganuti. Daroviti naš skladatelji Dr. Božidar Širola uglazbio je napjeve pa su dva zpora — muški i ženski — sa kojih 250 osoba toli divno pjevajući molili, da su tisuće gledalaca bile upravo zanesene. Čast Dr. Deželiću, koji je to sve znao tako lijepo složiti.

SASTANCI DRUŠTAVA.

Prigodom kongresa držalo je više kat. društava svoje sastanke. Svećenici, Kongregacije, Omladinci, Orlovi i t. d. Napose treba istaknuti vijećanje vrlo zaslužnog »Društva za sveudiljno klanjanje« u dvorani hrvatskoga sabora, gdje je iza krasnih govora gospođa pl. Kukuljević, Belić i Galijan zaključeno: 1. Poraditi da narod što bolje govorom i štamponom upozna Isusa u Svetootajstvu; 2. da bi se crkve ostavljale barem neko vrijeme kroz dan otvorene te se narod mogne pokloniti Isusu; 3. da bi se poradilo za češću Pričest djece; 4. da društva uvedu euharistijske sekcije te se što više ljudi privede Stolu Gospodnjem; 5. da katoličke majke nijete u srcu djece ljubav k Isusu u presv. Otajstvu.

LIJEPI DAROVI.

Prigodom kongresa donijeli su pobožni hodočasnici nekim zagrebačkim crkvama lijepih darova od narodnog veziva. — No najljepši su dar donijeli vrli Dubrovčani sa svojim presv. biskupom Dr. J. Marčelićem na čelu crkvi sv. Blaža (Vlaha). To je ponajprije jedna kost od tijela svetog Blaža, zaštitnika slavnog Dubrovnika. Zatim knjiga »Antifonarij« umjetnički ispisana i izvezena od Č. Sestre Mercedes Ercegović iz družbe »Službenica ljubavi« u Dubrovniku.

NEOBIČNO OZDRAVLJENJE.

Velika su čudesna bila, kad se griešnici Bogu obraćali za vrijeme kongresa. Ali eto i jedno manje, ali ipak neobično ozdravljenje, što se dogodilo u Svetištu Srca Isusova i to baš po presv. Otažtvu.

Jelena Ivanušec, sestra P. Stjepana Sakača D. I., ravnatelja bogoslovskog sjemeništa u Sarajevu piše mu ovo: »Dragi moji brate! Mogu Ti javiti i radosnu vijest, da sam došla iz Zagreba potpuno zdrava. Budi hvala i slava presv. Srcu Isusovu, koje mi se smilovalo i dalo mi zdravlje! Kako sam Ti pripovijedala u Zagrebu, bila sam bolesna na mjeđur i bilo mi je crijevo oteženo više mjesec dana. I bojala sam se ići u Zagreb na kongres, ali sam rekla: »Idem u ime Božje.« — Došli smo u subotu i onda sam se ispovjedila i bila sam kod sv. Pričesti i u subotu i u nedjelju i u ponедjeljak. *I kod treće Pričesti očutim, da me više ništa ne bolí.* Ali i jesam kod te sv. Pričesti, baš kako molila i od srca presjajno i presv. Srce Isusovo, da mi se smiluje i da me osloboди od te strašne boli. I ja *izadoh iz te mille Crkve potpuno zdrava.* Budi hvala, čast i slava presv. Srcu Isusovu i preslatkom Srcu Marijinu! Već je prošlo mjesec dana i nikad poslije ne očutili te boli otakako sam se trećput pričestila i molila Božanskog Spasitelja, da mi se smiluje, jer on zna sve moje teškoće. To Ti je bila strašna bolest i opasna za cijeli život! Ali ja *ozdravih u jednu minutu u Zagrebu, u crkvi Presv. Srca Isusova.* Budi mu čast i slava i hvala za uvijek.

SV. STANISLAVU.

(13. XI.)

S. N.

*O rajske cvijeće!**U ranu proljet nevinog žica**Pred Višnjim svoj si razvio čar.**Ljubav tvog srca protkala cvijeće**A dušu tvoju mistike žar.**O sveti Stanko, u punom sjaju**Bog te je ubro za ukras raju.**Andele čistili!**U bijeloj halji vezenoj zlatom**Jaganjca slijediš uz pjesme poj.**O sveti Stanko, nevin je bio**I krasan život mladahnji tvoj.**Od sjaja svoga daruj nam zraku:**U teškoj borbi pripomoći jaku.**Miljenče Gospin!**Od čistih misli prostro si Gospil**Na oltar srca oltarnik bijel,**Na njem si vatrom ko žrtva čista**Gorio Gospil kroz život cijel.**Zato je Majka na ruke tvoje**Stavila Sinka sve blago svoje.**Postušna dušo!**Gledam gdje bježiš, ostavljaš brata,**Ostavljaš dragi očinski dom,**Stupiti u red, služiti Bogu**Želio mladom dušom si svom.**Za kućom Božjom duša ti gori,**Za sveto zvanje divski se bori.**Krasniče Božji!**U raju sada pobedu slaviš:**Lovor te resi, a kruži sjaj**Mladost te dvori, opaja sreća,**Za te je vječno proljet i maj.**Nektara pješ iz rajske česme,**Sa usta tvojih ne gina pjesme.**Uzdanje naše!**Dlžemo k tebi ruke i oči,**Mladost našoj nado si sva**Po tebi, sić će blagoslov Božji.**Budućnosti sretna s tebe joj sja.**Staraj se, sveče, iz raja svoga**Da mladež naša uzljubi Boga.*

Jedna revniteljica presv. Srca.

Sveti Ivan krasno opisuje u četvrtom poglavju svog svetog evanđelja razgovor Isusov sa ženom Samaritankom kod zdenca Jakovljeva. »Došla je po vodu, veli sv. Ivan Zlatousti, i kad nade pravo vrelo (Isusa), prezre drugo, i okrijepljena milošću djełova apostolski. Jer ostavi svoj krčag, pohiti u grad, te reče svojim sugrađanima: »Hodite, da vidite čovjeka, koji mi kaza sve, što sam učinila, da nije to Krist?« (Iv. 4, 29).

Nije ona sumnjala, tumači sv. Ambrozijs, da je Isus obećani Mesija, koga su onda svi isčekivali, nego zato govoriti pitačući, da pobudi želju u svojim sugrađanima.

»Tako je usplamnjela, kad je čula Isusa, govoriti sv. Ivan Zlat, da ostavivši krčag i vodu, pohiti u grad, da sav narod k Isusu privede.«

Sv. Ambrozijs se divi onim krasnim darovima, kojima Isus pretvorio ženu grješnicu u vatrenu svoju revniteljicu.

»Divna milost, piše sv. Ambrozijs, žena, koja iz Samarije dode k zdenцу, bludnica, vraća se od vrela, Isusa, čista, te koja dode po vodu, ponese čistoću. I tek što joj se Gospodin otkrio, odmah je svoje grijeha priznala i ispovjediла, Krista je Spasitelja navijestila, i ostavivši posudu s vodom, nije ponljela u grad vrč, nego milost. Činilo se, da se vraća prazna od tereta, ali puna svetosti. Došla je grješnica, a vraća se propovjednica.«

A kakvim je uspjehom

navijestila Spasitelja svijeta svojim sugrađanima? kako sv. evanđelje piše: »Dodoše Samarjani k Isusu, moljahu ga, da bi ondje ostao. I osta ondje dva dana.« (Iv. 4, 40).

Kad je Isus ženi toliko milosti udijelio za kratkog razgovora, kolikim je darovima obasuo njezine sugrađane kroz dva dana!?

A to su priznali i sami Samarjani, jer rekoše ženi: »Već ne vjerujemo za tvoju besedu; jer sami čusmo i poznasmo, da je ovaj zaista Spasitelj svijjeta.« (Iv. 4, 42).

Predaja veli,

da je ime toj Samaritanki, Photina. Imala je dva sina, Viktora i Josipa, i pet sestara, zvalu se Photi, Photide, Anatolia, Parasceve i Cyriaka. Photina je propovijedala sa svojim sinovima i sestrama sv. evanđelje u Africi. Zato je sa dva sina i pet sestara pod rimskim carem Neronom strašno mučeništvo pretrpjela. Prije svega su ih bacili u strašnu tamnicu. Zatim su ih zatvorili kroz tri dana u zažarenu peć, otkuda su zdravi izšli. Otvorom su ih napojili. U usta Photine su ulili rastopljeno olovno, a da joj nije ništa naškodilo. Oči su im izvadili i među divlju zverjad u tamnici bacili, te napokon glavu odrezali osim Photine, koju baciše u cisternu.

Svi umriješe 20. ožujka, kada ih nabrala i rimski i istočni martyrologij (mučenikoslovje).

Kolika je to čast i utjeha za vas

Revniteljice

Presv. Srca Isusova! Vi širite štovanje i poklonstvo prema istom Srcu, za koje je ta žena Samaritanka žrtvovala ne samo sve svoje sile i život, nego je ražarila ljubavlju, kojom je sama gorjela, i sinove i sestre svoje. S tolikim su uspjehom propovijedali u Africi, da su među ostalima i jednog

vodu obratili, koji na krštenju dobi ime Sebastijan, te s njima zajedno poginje mučeničkom smrću. Martirologij mu spominje ime zajedno sa sv. Photinom, sa sinovima i njezinim sestrama.

Nije sv. Photina jedina među ženskama, koja je širila slavu Spasiteljevu. Znamo iz sv. evanđelja, da je Isus sam naložio pobožnim ženama, da navijeste sv. Petru i drugim apostolima uskrsnuće njegovo. Sv. Nunija, sluškinja je obratila jedan cijeli narod. U pomanjkanju svećenika, a i inače svaki treba, da po mogućnosti i prema prilikama širi slavu Božju.

M. Kulunčić D. I.

»Djevoj. društvo Srca Isusova« iz Stenjevca na euharistijskoj procesiji.

Dobar pomagač.

Ovih se dana sastanem s jednim seljakom, koji se znaće pohvaliti, da je socijalist, ali meni toga nije htio priznati. Da mi pokaze, da nije socijalist, priopćivao mi ovo: Ja mnogo općim sa socijalistima i komunistima. Jedanput je u prisluhu drugih komunista i socijalista bio razgovor među menom i jednim socijalistom. Socijalist, pa tako i ovaj, govore da Boga ne ima. »A odakle svijet?« pitam ja — veli seljak taj. »Odakle svijet?!« Tu je. Od vijeka je tu, odgovara socijalist. I baš stoga, što je svijet tu, načinili su ljudi i pod uplivom popova izmisili nekakovog boga». »Čuješ«, veli seljak, »ako ne ima Boga, i ako su Boga popovi izmisili, kako je to, da spiritisti zazivaju duhove i vrage? Ako ne ima Boga, ima li duhova? Imu li vrage? Ja sam bio prisutan, veli seljak, kad su spiritisti bili okolo stola i zazivali. »Eh« kaže socijalist, »to ti je samo tak; malo šafe, malo švindla! Vragova ipak, valja mi priznati, imade«. »Tako«, reći će seljak, »vrage priznaješ, a Boga ne! Cekaj, dobiti će te on jednom«. »Ništa mi neće, ništa, veli socijalist. Vidioš i ja sam bio prisutan, kad su se spiritisti razgovarali s davolom. Bio je miran; lijepo je mirno kucao; ništa nije nikomu učinio«. Ništa, ništa», reče seljak. »Neće ti ništa, jer te treba, jer si njegov dobar pomagač. Kad te ne će više trebati, odnijet će te«.

Ribarić.

Profesori, kleknite.

21. prosinca 1889. uputi se pet američkih zvjezdoznanaca u Kaliforniju, da tu promotre 1. siječnja 1890. sunčanu pomrčinu. To su bili isusovac Charoppin i profesori Eugler, Nipher, Prichett i jedan njihov pomoćnik. Ova su zadnja četvorica protestanti. Svi stigoše u San Francisko u Kaliforniji i za svoja opažanja odašte vili, koju im je ustupio senator Boggs.

I su sva petorica marljivo radili i pripravili svoje sprave. No dan se prije pomrčine nebo zastre oblacima. Što će ovi učenjaci? Svi se razalostili, jedino je o. Charoppin miran. On ih je uvjeravao, da će se nebo razvedrati barem za 2 časa te će moći promatrati pomrčinu.

— Ali, oče, jeste li možda prorok? — upita ga Prichett.

— Niti sam prorok ni prorokov sin — odvrati isusovac.

— Kako onda možete tvrditi nešto sa sigurnošću?

— Tu ne koristi, da vam to protumačim, jer me ne ćete razumjeti!

— Kazite, kazite!

— Eto, kazat ću, kada to želite . . . Kad mi što treba, počnem moliti. A sada mole za me u St. Louisu stotine redovnica i nevine djece Bogu i bl. Djevici: »Dajte o. Charoppinu dva časa vredne, da može promotriti pomrčinu. Siguran sam, da će Bog uslušati ovu molbu. To je za me tako važno, a Bogu tako lako, a Bog i njegova Majka tako su dobri te mi ne će molbu odbiti.«

— Oče, divim se Vašoj vjeri. Oh, kad bih i ja mogao tako živo vjerovati! Međutim se protestanti smiješili i sažaljivali preveliku vjeru isusovca Charoppina. Profesor Eugler dapače nadodade:

— Ako sutra ostane nebo zastrto oblacima, što onda? Bi li Vi otišli pješice u Ogden? (500 milja daleko).

— Dakako! — Dakle prihvataće pogodbu.

— Dakako, ali uz uvjet . . . — Koji?

— Evo: Ako nebo ostane zastrto oblacima u času pomrčine, ja ću otići pješice u Ogden: no ako se nebo razvedri, vi ćete sa mnom kleknuti i priznati Božju Providnost i zagovor Blažene Djevice.

— Prihvataćemo tu okladu — odvratiše protestanski učenjaci.

— Nipher odmah primjeti:

— Malo razjašnjenja! Ako se sunce doduše pokaže, ali ipak tako mutno, da vam je to bez koristi, onda još niste dobili okladu.

— Ne; nebo mora biti bistro barem za dva časa, kako je to nužno za našu svrhu.

Svi potpisale oву pogodbu i te večeri odoše na počinak.

Sutra osvane dan, a nebo je zastrto gustim oblacima. U 10 sati gore nego li prije, a pomrčina počinje u 12 sati i četvrt. Učenjaci uzeše zajutrak, ali svi neveseli osim Isusovca. Iza tog o. Charoppin poče moliti svoju krunicu.

Nipher prekine šutnju i reče isusovcu:

— Mislite li, da će doći andeli i očistiti oblake ispred naših sprava?

— I to će biti, ako treba. Na noge! Svak neka ide k svojoj spravi.

Tako je kazao o. Charoppin. Što se dalje dogodilo, pripovijeda sam ovaj zvjezdoznac u pismu svojoj sestri.

»Nenadano se na nebu rastaviše obaci i to upravo ondje, gdje je sunce bilo potamnilo. To je bilo upravo 10 časaka prije prave pomrčine. Za me je i drugove to bilo neopisivo veselje. Pred sobom smo kroz dalekozore vidjeli Veneru, Martu, Jupitru i Merkura pokraj skrivenog sunca. Divili smo se tom krasnom prizoru, najuzvišenjem u prirodi. I upravo smo mogli za 2 časa promatrati potpunu pomrčinu. Dakle sam dobio okladu! . . . I uistinu sva četvorica, netom je svršio taj prizor, dodoše i srdačno mi stisnuše desnicu; Pritchett dapače kliknu: Oče, mi ćemo svi postati katolici, jer sada vjerujemo u Božju Providnost! Očevidno je ona ovo proizvela!

Kod večere su sva četvorica bili vrlo razgovorljivi i veseli. Netom večeraše, reče o. Charoppin:

— Profesori! Ja sam dobro okladu; treba sada da vi izvršite svoju riječ: *Profesori, kleknite!*

Na ove riječi svi kleknule i zahvalile dobromu Bogu i blaženoj Gospi. Nipher je dapače priznao, da je to prvi puta kleknuo i molio. *Priopćio A. Altirević D. I.*

Maleni kod euharistijskog Isusa.

Kad su hrvatski biskupi bili odredili da se god. 1923. u Zagrebu održi Euharistijski kongres, odlučilo je zagrebačko »Društvo za sveudiljno klanjanje presv. Olt. Otajstvu i za potporu siromašnih crkvi«, da svoje sile u g. 1923. posebno posveti radeći za taj kongres. Želja društva bila je, da se ne rascjepka u raznovrsnom radu, nego da zadaću, koju preuzme, u tančine izradi i izvede. I ono predloži Glavnom odboru kongresa da u program uvrsti i zajednički Pričest djece te ujedno obeća da će ono preuzeći sav rad oko nje, kao i sve troškove.

Novom Godinom počeo je i rad Društva na tom polju. Stvar na oko tako jednostavna tražila je ipak mnogo truda i vremena. Društvo je htjelo da ova mila svećanost ne bude samo izvanjska nego da snažno djeluje i na srca djece i usadi im duboko ljubav prema presv. Euharistiji, a u tu svrhu trebalo je da djeca budu dobro pripravljena.

Prvim danom mjeseca svibnja započela je molitvena vojna djece za sretan uspjeh kongresa. Nježnu molitvicu dalo je društvo štampati na nabožnim sličicama i razdijelilo ju među školsku mladež. Djeca su je molila svaki dan.

Tijekom svibnja dala se u šest navrata u Jeronimskoj dvorani s pjevanjem i glasovirskom pratnjom skioptikonska predstava *Mučeništvo sv. Tarzicia*, koja je djecu do suza ganula.

Početkom lipnja slijedila su roditeljska predavanja. Društvo je zamolio vlč. gg. vjeroučitelje, da održe roditeljima predavanja i pouče ih o značenju Euharistijskoga kongresa, i o važnosti sv. Pričesti u uzgoju, te da pozovu roditelje, da puste djecu k zajedničkoj sv. Pričesti. Predavanja su održana početkom lipnja u gradskim pučkim školama, a roditelji se odazvali u lijepom broju i pripravno obećali, da će djecu pustiti k sv. Pričesti. Iza toga razdijelile se djeci upitnice, hoće li doći k sv. Pričesti, a imala su ih sa svojim imenom i potpisom roditelja vratiti odboru. Te upitnice prodile su u jedno 3500 zagrebačkih porodica i izvršile u njima najznačniju djelu. Mnogobrojne zagrebačke porodice niti čitaju niti čuju što religiozno, a o veličini i ljepoti sv. Euharistije, o značnosti sv. pričesti jedva još što i znaju. Ova upitnica bila im je jasna pouka i živa pobuda da pravo cijene sv. Euharistiju. Djeci, koja se javila za sv. Pričest, podijeljene su u kolovozu malo prije kongresa iskaznice s lijepom slikom i srdačno pisanim uputama za isповijed i sv. pričest, a u isto vrijeme izdalо je Društvo u obliku plakata, *zanosan poziv majkama*, kako da djecu što bolje priprave za sv. Pričest. Taj poziv bio je kao iskra, što je raspalila srca zagrebačkih matera, te one nagrnuše moleći, da bi se i njihova djeca smjela priključiti zajedničkoj Pričesti. I zacijelo bilo bi se sabralo još 1000 djece da im se moglo samo udovoljiti. No odbor je želio, da kod te zajedničke Pričesti budu djeca, koja se kroz dulje vremena za nju srcem pripravljala, pa tako nijesu svi, koji su uknadno molili, mogli biti primljeni.

Na 17. VIII. poslije podne sabrala se djeca u određenim crkvama na ispovijed. Neposredno prije ispovijedi održala su gg. vjeroučitelji djeci u svakoj crkvi pouku, kojom su im opet temeljito razložili smisao i svrhu Euharistijskoga kongresa i dječje pričesti. Drugog jutra, 18. III. nadoše

se djeica pojedinih područja na određenim *sabiralištima*. Tu im učiteljice i pročelnice skupina prikopčaše *vrpce*, po kojima se pojedine skupine međusobno razlikovale, a onda se uputiše na Nadbiskupski trg. Djecu iz udaljenih dijelova grada dovezao je *tramvaj*, što ga je tramwajska uprava ustupila besplatno. *Kola* su bila iskićena zelenilom i zastavicama. Na Nadbiskupskom trgu poredala se djeca po skupinama — u svakoj skupini po 300 djece, a onda krenuše procesionalno u nadbiskupski vrt.

Prekrasno mjesto bilo je odabранo za ovu svečanost. Ovelik prazan prostor sa sviju strana okružen drvećem i grmljem bio je zaista kao crkva pod vedrim nebom. Lijepi privremeni oltar, na kom je papinski poslanik služio sv. Misu bio je krasno urešen, a stajao je pod baldakinom upravo umjetnički urešenim grančicama crnogorice i velikim bijelim cvjetovima. Jednako urešeni bili su pokrajni oltari, na kojima su bili pohranjeni ciboriji. Zeleni vijenci spreplitali su od drveta do drveta, a na njima lepršale dragušne *zastavice* bijelo-žute — t. j. papinske — sa stihovima iz raznih euharistijskih, bijelom-odre iz Marijanskih pjesama. I tako čim je dijete diglo pogled na njih, već se i svet uzdah vinuo k nebu.

Redatelji razvrstaše djecu po skupinama na njihova mjesta, učiteljice bijahu uz njih, i lječečnik je bio ovdje, sve je u divnom redu čekalo da dode papinski poslanik. Njega je na ulazu dočekao odbor Društva za sveudiljno klanjanje, a potpredsjednica ga pozdravila veoma lijepim govorom. Iza toga započela se sveta Misa, kod koje su pjevale učenice škole č. sestara. Bila je milina vidjeti onoliku djecu oko 2600 dječaka i djevojčica u svečanom bijelom odijelu, kako pobožno i srdačno mole. No nuda sve bio je drag pogled na maloga dječaka od pet i pô godina, koji je pred svima klečao na posebnom klečalu okićenu bijelim ružama i zelenilom, u ruci mu ljiljan, a pred njim u velikom svjećnjaku upaljena voštenica. To je mali Stanko Belić, koji će sada prvi puta primiti svoga Spasitelja u maleno svoje srce.

Uz papinskoga poslanika dijelilo je sv. Pričest još pet biskupa i dva provincijala. Djeca se kod sv. pričesti zaista pobožno molila i vladala.

Ova svečanost bila je od svih svečanosti Euharistijskoga kongresa najdirljivija i najnježnija. Nesamo da je lijepo djelovala na djecu nego se duboko dojmila i roditelja i sviju, koji su joj prisustvovali. *Ulamo se da će mnogo pridonijeti, da se česta sv. pričest i euharistijski pokret uopće što više raširi.*

Poslije sv. Mise pošla su djeca na *zajutratk*, koji im je bio prireden na Nadbiskupskom trgu. Svako dijete dobilo je kakao i pecivo, a dvorile su ih zagrebačke gospode s gospodom Heinzel, suprugom gradonačelnikovom na čelu.

U ovom lijepom djelu, u radu oko priprave i izvedbe ove zajedničke sv. pričesti, pružiše Društvu za sveudiljno klanjanje s velikim žarom i ljubavlju svoju pomoćnicu ruku vlč. gg. vjeroučitelji, broine Marijine kongregacije, osobito kongregacija učiteljica te gospojinska kongregacija Bezgrj. Začeća, koja se nije žacala ni najvećeg truda, da se ova svečanost što ljepeš i dostojnije izvrši.

Vjera širom svijeta.

Jedna savremena junakinja majka.

Za progonstva kršćana u Kini god. 1900. bio je u Koaufu jedan kršćanin radi vjere pozvan pred suca. Prije nego će iz kuće, klekne on pred staricom majkom, da je zaprosi za blagoslov. — »*Moj sinko*, reče majka, *ako ti budeš radi vjere umro, brinut će se dragi Bog za nas*. Ne budi dakle zabrinut za mene i za svoju djecu. Ali ako bi zatajio svoju vjeru, tada mi nemoj više pred oči. Ja te za sina više ne priznajem.«

»Majko, budi bez brige. Uz milost Božiju ne će ja svoju vjeru zatajiti!« — Srčano ode on na smrt, praćen blagoslovom dobre svoje majke. Nije li ova nova Makabejka krasan primjer tolikim majkama, koje uzgajaju dijete, možda jedino dijete, a veliki Gospodar ga zove, da ostavi svijet i da mu se prikaže kao žrtva u samostanu ili za misiju? Neka se takva majka sjeti onih riječi: »*Ako radi vjere umreš slijedeći sveto zvanje, već će se dragi Bog za nas brinut!*«

Euhar. kongres. Oltar i (desno) slika presv. Srca na Jelačićevu trgu, gdje se posvetio hrvatski narod Bož. Srcu Isusovu. Procesija počinje dolaziti.

Jedna euhariistička župa.

U Luksemburgu ima malo mjestance zvane Fraiture-Bihain, koje broji 171 dušu, u 37 kuća. Od njih su 154 osobe već sposobne za sv. pričest. Župnik ovoga mjesta izjavljuje, da nijedan ne propušta svoju uskrsnu dužnost.

A kako je sa svakidanjom pričesti? Broj svetih pričesti u obične dane jest popriječno 35—40, a u nedjelje između 75—90. — To je sretna župica! Kad bi takovili bilo više i u nas! Kraljevstvo Srca Isusova brzo bi zavladalo, a s njime bi došla i sreća narodu.

Liječnici koji obavljaju devet prvih petaka.

U bolnici grada Baltimora, pripovjeda amerikanski Glasnik, živila je i radila časna sestra de Paul, koja je sa svojom prijaznošću znala povećati štovanje presv. Srca Isusova. U ovu veliku bolnicu dolazio mnogo liječnika, a bilo ih je koji već dugo nisu vršili svoje uskrsne dužnosti. Kod svih ovih liječnika uživala je sestra de Paul veliki ugled, tako da joj nijesu nijedne molbe mogli odbiti. Ona se tim uplivom poslužila da ih privede Bogu. Najprije bi ih navela te su obećali da će ispuniti jednu njezinu želju. Kad su pristali, govorila bi im o velikom obećanju Srca Isusova i o pričesti prvih petaka. Oni sada nijesu više mogli uzmaknuti i tako se vidi sada u kapelici one bolnice u jutro prvoga petka mnogo liječnika, koji obavljaju pobožnost presvetom Srcu sa svetom Pričesti.

Nova Crkva Presvetoga Srca u Egiptu.

Prošloga studena (1922) postavljen je temeljni kamen novoj velikoj crkvi presv. Srca Isusova u Aleksandriji, koja je od velike potrebe za novu četvrtinu grada Ibrhimich. To se pak učinilo velikom svečanošću. Došlo je mnogo svećenika, i svjetovnjaka, a na čelu im namjesnik u Aleksandriji Heddaya-Pascha. Apoštolski vikar Mons. Nuti obavio je posvetu, i pročitao pismo svetoga Oca Pape, kojim svima udjeljuje sv. blagoslov.

Pop — Pop.

Šećem u svojem domaćem vrtu, i molim brevirjar. Ondje iz drugog ili trećeg susjedova vrtu, iz kućice što gleda u vrt, čujem: pop, pop. Vidim dva dječaka na prozoru. Čopet će oni: pop, pop. Dobro, ja i jesam pop, pop već 45 godina, i ne trebam, da mi dječaci to dozivaju u pamet. Što hoće ipak, da mi kažu? Možda, neka budem čestit, pošten, jer sam pop? Dobro, proti tomu ne imam ništa. Možda me i Bog po dječacima opominje, neka mislim na ono, što jesam, i neka cijenim svoj lijepi stalež, neka nastojim, da mu budem na čast. Možda mi se raduju dječaci, vesele se, kada vide evo mene, svećenika. Lako da me i poznaju. Ako smijem suditi po sebi, ja sam se kao dječarac veselio, kad sam ugledao svećenika. Uvijek sam isao napram njemu, da mu se naklonim, da ga u ruku poljubim. Lako da i ovi misle tako, samo što ne mogu dolje, jer su u sobi.

Al će mi sluga, koji je u vrtu radio: Rugaju! Vam se, rugaju! A zašto mi se rugaju? Bog bi ga znao, veli sluga. Derani čuju kod kuće, oca, pa čuju možda i majku, da ružno i sramotno govore o svećenicima, pa kako čuju starije, tako govore i oni.

Istina je, dijete je dijete, po sebi nije možda dobro, ali nije ni zlostenzo. Stoji do oca, a još više do majke, hoće li biti dobro ili zlostenzo. Vele, da mladi kos fučka, kako je naučio od staroga kosa. Svak nauči od svoga. Pred mladim kosom i pred mladim štiglecom može se derati vrana, kako dugo hoće. Oni će je slušati, ali je oponašati ne će. Staroga pak kosa i staroga će štigleca slijediti.

Roditelji! Oče, majko! Je li vam do toga, da se vaše dijete ruge svećeniku, da na nj mrzi?! Ako vam je do toga, ako ga tornu učite, recite mi, molim vas, zašto? Čemu? Hoće li dijete vaše bit sretnije, zadovoljnije, ako mrzi na svećenike?! Ako pak vam nije do toga, zašto onda govorite i sami proti svećenicima onako ružno, a pred djecom. Ružno, a toliko puta i neistinito. Niti deseti dio onoga nije istina, što se proti svećenicima govorí. Što lmaš i ti od toga, ti oče, ti majko?! Ne rugate se nikomu, a ma nikom drugom, van svećeniku, popu.

A da je tvoj sin postao, recimo, svećenikom, kao što su toliki drugi obrtnički, radnički, seljački sinovi postali svećenicima i kao župnici uzeli k sebi svoje stare roditelje; — da je tvoj sin tako na kojem mjestu župnikom, a ti oče, majko, da si kod njega, bi li ti bilo na žao? Bi li ti škodilo?! A župnici su djeca ne kapitalista, nego obrtnika, radnika, seljaka. Ali ih treba na to privesti već kao djecu, odgojiti ih.

Rihtaric.

Po otoku Krku.

A. Altrević D. I.

POHOD DJEVOJAČKIH DRUŠTAVA.

Na uzašaše ove godine svršiće zagrebačke misije sa skupnom pobožnošću i maniestacijom katolika u velebnoj katedrali. Vjera je moćna i očituje se sve više i jače i u javnosti, netom se pruži zgoda. O tome sam mislio, kada sam jurio vlastom u noći slijedećeg dana put Bakra. Kako li je na otoku Krku? Što je s vjerskim društvima? Ove me misli još više zaokupiše, kada udoh u Bakru u parobrod i ovaj je zaplovio put otoka Krka. Upitah se: Nije li i ondje rat poput zimskog mraza uništio cvatuća djevojačka društva za naknadnu sv. pričest?

Tako prispjeli u Omišalj 12. svibnja. Tu me je dočekao vlc. Grgo Fušović, koji je župnik tu u rodnom gradu. Grad je na obronku malog brda i uspijnući se strmim putem pokaza mi vlc. g. župnik prema podnevnu $\frac{1}{2}$ satu udaljenu tačku, gdje nekada bila rimska naseobina (Fulvinum); a i sada se nalazi novca i zlatnog nakita rimskog. Uskokci su na to staro mjesto navalivali, pa se mješčani odanje iselile i sagradile utvrđeni sadanji grad na brdu. Spodnevne strane pokaza mi velečasni dugi rt, koji su Frankopani g. 1453, prodali pola kleur a pola puku za 100 zlatnih dukata. Ovdje su bili glavni dvori Frankopana na ovom otoku i odavle su Mlečani odveli g. 1480, posljednjeg Frankopana u Mletke. Župa postoji iz g. 1153., a sada ima 2500 duša. Sadašnja je župna crkva podignuta g. 1405. a zvonik g. 1533. Uz župnika je i kapelan, dok je g. 1555. bilo tu 13 svećenika, 1 dakon i dva poddakona.

Popodne se u 5 s. sakupiše sve članice Djevojačkog društva u crkvi na sv. ispojived. Bilo ih je 70. Na večer je bila svibanjska pobožnost. Tu su djevojčice lijepo pjevale pod upravom svoje učiteljice. Sutra u jutru dodoše muški i ženske brojno i sv. sakramentima, te je crkva bila puna za mise, koju čitah u 6. s. za Dj. društvo. U 10 s. je bila »pučka misa« i tu propovijedah. Popodne održasmo procesiju; u njoj učestvovaše svi Omišljani. Narod je vrlo pobožan.

U crkvi je oltar presv. Srca Isusova. Na njemu je misioni kip. Iznad oltara je slika ukazanja presv. Srca sv. Margareti. Do oltara visi diploma apostolstva molitve i vojske S. Isusova. Tu je i imenik članica Djevojačkog društva. — U sakristiji mi pokazaše lijepi stari srebreni križ, te relikvije iz kostiju sv. Petra i Pavla. Lijepa je i zastava Djevojačkog društva; na njoj je prikazano Srce Isusovo.

U nedjelju (13. svibnja) i ponедjeljak prijavile su mnoge djevojke da žele stupiti u Djevojačko društvo, a isto i djevojčice, te sada ima to društvo 132 članice i 52 djevojčice u pomlaktu. One će privući s neba mnogo Božjeg blagoslova na onaj grad i kraj.

U ponedjeljak odoh s g. župnikom u Dubašnicu (Malinsku). On mi pokaza putem na jezero, do koga su Talijani imali svoje aeroplane. Oko jezera vlada malarija, pa podosmo pokraj kuća, koje ljudi sasma zapustiše, čak i crkvicu i župni dvor.

Sadašnja župa broji 18 sela (a najudaljenije je 50 časaka). Polovicom je 15. vijeka bilo ovdje 12 svećenika, 1 dakon i 1 poddakon; svi su bili glagoljaši kao po cijelom otoku. Tako su i župne knjige od g. 1585. do 1816. glagoljicom pisane. Župna je crkva lijepa; popravljena je i proširena g. 1857.

G. župnik Ivo Brechler već je bio obavljedio članice Djevojačkog društva, pa one dodoše popodne k sv. ispojivedi. Kod svibanjske sam pobožnosti propovijedao. U jutru dodoše brojno djevojke i djevojčice, te društvo sada ima 67 pravih članica i 15 djevojčica kao pomladak. Za misu su pjevale zlatnu krunicu i litanje Srca Isusova. Obodrih ih prije mise na ustrajnost i pobožnost k Srcu Isusovu u presv. oltarskom sakramantu.

I ovdje, kao kod svih Djevojačkih društava na otoku, nadoh ukušnu društvenu zastavu. Sve su zastave slične i naručene su obično g. 1897. i g. 1898. (posredovanjem o. M. Gattina D. I.).

U župi ima 7 preplatnika Glasnika Srca Isusova. Djevojke obećaše ovdje kao i u Omišlju, da će ga proširiti i naći puno više preplatnika.

Utorak (15. svibnja) odoh datate u sv. Vid. Već dan prije podoh kroz tu župu i najavih se g. župniku Petru Orliću. On je došao u Dubašnicu, pa na putu svratismo se u vlc. Mihovila Mužine. Ovaj mi je svećenik davno poznat sa

svog rada; sada je umirovljen i ima 73 godine. Od Dubašnice je do sv. Vida oko pola sata, pa mi je Velečanski putem priopovijedao, kako su ga Talijani za okupacije uhvatili kao župnika u Omišju i odveli u Istru u tamnicu, odakle se jedva oslobođio. Sv. Vid zovu i »Minoljice« po župnoj crkvi sv. Mihovila. Ova je sagradena g. 1890., jer prvu crkvu i selo zapustiše poradi malarije. Župa postoji od g. 1794. i ima 550 duša. Tu postoji Djevojačko društvo od g. 1906. Nadih u njemu 32 članice.

Ovdje je puk nabožan, te na svibanjsku pobožnost u utorak i sutradan u jutru dodoše dobri ljudi brojno k procesiji i propovijedi. Crkva je doduše siromašna, ali čista; djevojke u njoj preko godine, a oosbito u svibnju, kute oltare cvijećem. I druge se djevojke prijavlje za Djevojačko društvo, pa sada ona broji 44 članice i 27 djevojčica u pomlatku.

G. mi je župnik priopovijedao, kako su talijanski ardit u decembru 1920. navalili na crkvu za pučke mise. Učitelj (i sada je u selu) Matko Filinić izide pred crkvu i odvraći Talijane od pacanja.

U srijedu (16. 5.) ćprati me vlč. g. župnik do obližnjeg sela Rasopasno, koje je udaljeno od sv. Vida 1 sat hoda. Na putu sam vido krasne usjeve (a tako je po svem otoku), jer su ove godine kiše padale gotovo svako 8 dana. Žetva će biti ranija barem 15 dana nego li drugi godina. To znači mnogo kod siromašnog ovog naroda, koji je lani i preklani imao poradi srše vrlo slabu ljetinu i za hranu istrošio novac i ipao bi u dug. Sad su im sva nuda mladi usjevi. I ti su posijani med kamenjem ili u dolinicama ograđenim hrpmama stijenom. Čovjek se divi, kako krški otočanin znade marljivo upotrebliti svaku šaku zemlje. Tu i nehotice pomicali na velike oranice u Podravini i Posavini ili u ravnoj Slavoniji, gdje nema kamena i svako zrno nsi stozruli rđ. Pa ipak ovi otočani za talijanske okupacije od 15. novembra 1918. do 25. aprila 1921. ostadoše čvrsti u svojoj narodnosti, a i za gladi u svom pouzdanju prema Bogu. To su junaci!

Selo Rasopasno ima 340 duša, ali župi pripada još par drugih sela i broji 950 duša. I ovdje postoji Djevojačko društvo i članice su bile obaviještene, te dodoše pod većer na ispjvjed i propovijed. U jutru dodoše i drugi župljanin te iza mise obavismo tenorični procesiju pred crkvom. Djevojke su u njoj pivevale zlatnu krunicu i nosile svoju lijepu zastavu (nabavlenu g. 1911). Njihovo društvo broji 27 pravih članica i 7 u pomlatku. Veleč. Dinko Vlakančić mi je obećao, da će u župi osnovati epistoljstvu molitve. On me je ispratio do grada Dobrinja i priopovijedao o svojim doživljajima za rata, u kome je bio ratni kurat kroz 5 godina.

Tako sam prošao otokom poprileko od zapada k istočnoj strani. Istočni je dio otoka rotovo gđe poradi bure i druge formacije u zemlji. Nenadno ugledah s brda grad Dobrinj. I on te na visokom ježišcu kao i Omišalj. Tu je nekoč bila utvrda. Okolica je lijepa i iz grada se (ispred župne crkve) vidi sav sjeverni dio otoka, dalekti Kvarner i Učka u Istri, te Velebit s Hrvatskim primorjem. Ovaj se pogled takmiči s onim u Omišju ispred crkvice sv. Ante (Dubac).

Otočani pjevali o gradu Dobrinju:

Dobrinj je ljeti grad — Posrid je otoka.

K njemu se ne more — Nego priko potoka.

S obe strane Dobrinja teku dva potoka, pa i grad ima svoj vodovod kao Omišalj i Vrbnik. Na vrhu se grada diže zvonik s neukusnim vrhom, a sagraden je g. 1725. Župna je crkva prostrana i potičeće iz g. 1510., a obnovljena je g. 1902. Župa broji 4200 duša i podijeljena je u 13 sela; sam grad ima 560 stanovnika. Ovdje je nekoč bio kaptol kao u Vrbniku i g. 1555. je bilo u njemu 18 svećenika i 1 dakon.

Prec. župnik I. Trinajstić vodi Djevojačko društvo, koje je prije rata bilo vrlo brojno. U srijedu (16. V.) smo obojica ispjovijedali članice i pomladak tog društva. Pomogao je i g. kapelan, a pri svibanjskoj je pobožnosti orguljao i pratit pjevanje djevojčića zbora. Sutradan ebjala propovijed i pričest, ka kojim pristupiše i djevojke iz daljnjih sela. Iza pričesti okupili članice društva u obližnjoj crkvi sv. Trojstva pokraj župnog stana i preporučili im troje: Boj proti psovki u svojoj okolini, širenje pobožnosti Srca Isusova, te neka ne plešu na dan sv. pričesti ili u tudem mjestu.

Prec. g. župnik dobrohotno me sproveđe do Polja. Putem smo susretali kola s volovima. Sada je to u običaju kod i male imućnih obitelji. Narodna nošnja

ovdje iščezava, te se još samo rijetko vidi kod seljaka odijelo po starom kroju.

U Polju ostao četvrtak i petak u j. Na večer je i tu Djevojačko društvo došlo k ispovijedi, pa s njim i dosta naroda k večernjoj pobožnosti. U jutru smo održali ispred crkve lijepu procesiju s presv. Sakramentom. Pri tome je krasno pjevac mali zbor djevojčica pod upravom g. učitelja.

Ljevačko društvo ima 60 članica i 32 djevojčice u pomlatku. Ono ima i svoju zastavu kao po svim mjestima na otoku. Župa imade 1100 duša, a mjesto samo 800. Do mora je jedan četvrt sata i to do Šiba, gdje je skup kuća a 100 duša. Crkvu je pok. biskup Mahnić posvetio g. 1894. U njoj članice Djevojačkog društva lijepo kitate svježim cvijećem oltar Srca Isusova.

Dan prije mi poručio g. župnik Risike, da dodem i k njemu, jer je doznao da tijesam kanio pohoditi Djevojačko društvo njegove župe. Otidoh onamo, jer mi je javio da mi je to na prolazu put Vrbnika. Vič, župnik Risike došao na poja puta u susret meni i vič. Ivi Žicu, pa smo se skupa uspinjali kroz vrleti do njegove župe. Ova župa ima samo 860 duša. Narod je žilav i radišan. U Djevojačkosti je društvo sada 50 pravih članica i 25 iz pomlatka. Održah im dva govora. K sv. pričesti osim djevojaka pristupiše i druge pobožne duše.

(Svršit će se).

Nauka o križu.

*Ti si moj plač pretvorio u veselje i napunio me radošću.
Duša Bogu posve odana nosi križ svoj s ljubavlju.*

Isus Krist: Kćeri moja! Zaboravi, ako je moguće, zaboravi na nebo i njegove divote . . . Zaboravi na moja obećanja i moje nagrade, da ne misliš nego na sreću meni se svидati i za moju slavu trpjeti . . . O, kako mi je mila savršena duša, koja je umrla samoj sebi te u svojim nevoljama misli samo na svetu radost, kako bi se bez pridržaja žrtvovala, da mene razveseli, i pušta neka radim s njom po mlioj volji svojoj. Njoj je jedan moj pogled millij od svih sliši i sve sreće zemaljske . . . Liubav ju je dovela na mjesto užvišeno, kamo ne dosiju strjelice bola . . . Ona govori sama sebi poput moga vjernog apostola: »Siguran sam, da me ništa više neće rastaviti od ljubavlji mojega Boža . . .« Ona je moja, i ja činim s njom što hoću. . . .

Duša: Kad ču, o Bože moj, rasplijena svetom ljubavlju prema Jer trpljenje ovo rajsku slast u sebi krije, trpljenju kao sv. Terezija glasno vapiti za Tvojim križevima i ljušnjima; i kao Tvoj Apostol veseliti se sred pogrda i muka. Kad ču Te tako ljubiti, da više ni trpjeti ne ču moći? . . . Kad ču živjeti u Tebi, o Isuse raspeti? . . . Kad ćeš napokon Ti živjeti u meni, o Isuse moja ljubavl! ? . . .

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uređništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadaјima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

MAJKA BOŽJA NA SISAČKOM BRDU.

Sisak. Zabolio me oko i bivalo mi sve to gore. Neopisive muke sam pretrpjela; liječnici mi nisu mogli pomoći niti ikoji domaći lijek. Bojala sam se, da će još oslijepiti. U to me naputi jedna stara žena, da se preporučim Majci Božjoj na Sisačkom Brdu. Ja to učinim te obećam ako mi pomogne, da će se u Glasniku Srca Isusova javno zahvaliti. I gledajte čudo Božje, za par dana oko krene na bolje i sada je hvala Bl. Dj. Mariji sasma zdravo. Zato sada gamutim srcem i suznim očima Njojzi zahvaljujem i preporučam svakomu, neka se k Njoj obrati. — A. P.

SRCE ISUSOVО — ПОМОЋНИК ОБИTELJI.

Zagreb. Kao državni činovnik imenovan u Zagrebu tražio sam došavši amo tri dana uzalud privremeni stan za sebe i obitelj. Četvrtog dana odem na misu, ispovijedim se i pričestim i zamolim Božansko Srce za pomoć obećavši javnu zahvalu. Još isto dopodne našao sam, što sam želio. —

Istodobno razbolio mi se mali sinčić na jakoj prehladi. Preporučim i njega Spasitelju i već mu je sasma bolje.

Ovim neka bude izrečena srdačna hvala Presv. Srcu, koje mi je pomoglo!

Dr. M. J.

ZA ZDRAVLJE BRATA.

Zagreb. Brat mi je teško obolio od upale slijepog crijeva. Liječnici mu kazali, da se mora podvrći operaciju. Kako je bolest bila zastarjela, bojala sam se, da operacija ne će uspjeti. Tada sam počela moliti devetnicu Pr. Srcu, Bl. Dj. Mariji i sv. Josipu, da sretno ozdravi, a ujedno sam obećala, budem li uslišana, da će se javno zahvaliti. I doista mi je brat ozdravio i bez operacije, a ja se zahvaljujem Presv. Srcu, Bl. Djevici i sv. Josipu na primljenoj milosti. — K. T.

SVECENIK ZA MAJKU.

Hrvatska. Mjeseca lipnja malo pred Svetkovinu Presv. Srca Isusova majka mi naglo i teško oboljela. Odmah sam doduše pozvao liječnika, koji je konstatirao početak upale pluća. No kako mi je već iz iskustva poznato, da često svi lijekovi ne pomažu bez pomoći Božje, odmah sam otišao u Zagreb, dao sam još u osmini blagdana za devet svetih misa, koje se redom odslužile. K tome sam i sám čitao sv. misce kod kuće te vrucuće molio sa ostalom braćom. Majku sam zavjetovao Presv. Srcu Isusovu i obećao sa njezinom privolom, da će svakoga prvoga petka u mjesecu ići na ispovjed i sv. pričest. Hvala Božanskom Srcu, koje je doista помогло te moja majka iz zahvale vrši obećanje. — M. S. župnik.

DIJETE POD STAROST.

Dalmacija. Sreću našeg bračnog života uvećalo je bilo prije 16 g. milo dijete, koje nam ipak Gospodin uze. K tom kriju pridruži se i drugi još teži, da ostdasmo bez daljeg poroda. Ne prestadoloh se ipak moliti Presv. Srcu i Majci Mariji. I eto u 46-toj mojoj godini, iza puno devetnica i molitava, obdari nas dobit Bog novim porodom. Iskazujte mu, dobre duše, skupa sa mnom najveću hvalu na vijeke! V. A.

ŽELJA SE ISPUNJAVA.

Međumurje. Moja cijela obitelj živjela je u neprestanim razmiricama i svadama. To mi je bilo vrlo teško i nepodnošljivo. Stoga se obratih za pomoć Božanskom našem Spasitelju. Već nakon kratke prošnje Isus mi je pomogao! Početak je lijep, a da Bog da i svršetak bude još ljepši. — Zato zahvalna kličem: »Hvala i slava Isusu!« —

PRI DIOBI.

Hrvatska. G. 1917. dijeli se naša zadruga. Sedam se članova složilo proti meni jednom. Bojao sam se, slabo će proći. Stavio sam ipak pouzdanje u Bož. Srce, molio se i ostaо miran. Hvala Bogu tako sam i prošao dobro. Iza toga sam bio obolio tako mi ni liječnici u bolnici nijesu mogli pomoći. Utečem se Presv. Srcu po zagovoru sv. Franje Zavera, ispovijedim se i pričestim. Zahvalna srca sad priznajem, da su mi pomogli. — J. J.

Što je meni Marijina kongregacija.

Pripremajući knjižicu »Katoličkim djevojkama« zamolio sam više djevojačkih Marijinih kongregacija, da njihove članice, koje hoće, na posebnim arcima bez potpisa i bez prethodnog dogovora odgovore na pitanje: »Zašto sam u Marijinoj kongregaciji? Što želim u tom društvu? Odgovara li Marijina kongregacija mojim željama? Što me naviše zadovoljuje? Što naviše smeta? Što bih željela da se promijeni? Zašto? Koja mi korist od kongregacije?«

U svemu je odgovorilo 138 kongreganistica. Evo njihovih odgovora.
»U Marijinoj sam kongregaciji, jer posebno ljubim Bl. Dj. Mariju i jer želim, d se u vjerskom i čudorednom pogledu osiguram za život u svijetu« (44 ističu na razne načine ovu misao). — »Da se ne odmetnem od Boga i Crkve, jer prilike, u kojima sam bila, upravo su me silile na to«. — »Jer nalazim mnogo savjeta i utjehe za moj gorki život«. — »Da upoznam zbilju života« (3). — »Da stečem što više zasluga za nebo«. — »Da mogu braniti vjeru i širiti je među narodom, gdje je već počela opadati« (6). — »Da se naučim katolički raditi« (3). — »Da budem dobra i naobražena katolikinja« (15). — »Da se naučim kreposno živjeti« (13). — »Da sa istomišljenicama mogu braniti katoličku stvar« (2). — »Da i nadalje sačuvam vjeru kršćanske« (2). — »Radi vjerske pouke. Da dobijem duševne hrane i čistog veselja. Da sačuvam dušu od svijeta i zla. Da si oplemenim srce i okrijepim duh poslije ureda. Jer hoću raditi za Gospu« (20). — »Da steknem pobožnost k Majci Božjoj i uopće da učvrstim svoj religiozni život« (2). — »Da se mogu laglje odhrvati zamkama svijeta i unaprijediti svoj duhovni život«. — »Jer me škola ne zadovoljava, pa tražim u kongregaciji učvršćenje katoličkih načela i vjerske svijesti« (2).

Korist i zadovoljstvo u kongregaciji nalaze kongreganistice prema svojim izjavama u pobožnosti prama Bl. Djevice, u molitvama, sv. pričesti, u poukama o Bogu i vjerskim stvarima i o svijetu, kakav doista jest, u pitanjima u apologetskoj sekciji. »Mnogo se naučim«. — »Imam veliku duševnu utjehu«. — »U mnogom se svladavam, kad pomislim, da sam dijete Marijino«. — »Učim se svladavati teškoće«. — Već sada više njih trpi i podnaša junački ruglo radi toga, što su kongreganistice. — »Kongregacija me zadovoljuje radi praktičnih razmatranja, koja veoma mnogo doprinose

mojoj unutarnjoj obnovi. Ta me razmatranja podižu iz duševnog mirivila, u koje sam zapala previše se družeći . . . Osim toga kongregacija mi jedina, uz »Več Luči«, podaje pravu smjernicu u radu za kat. akciju«. — Mnoge s osobitim zadovoljstvom ističu, što im se u kongregaciji usadjuju u srce katolička načela kreposnog života i apostolskog rada, po kojima mogu onda i same živjeti i raditi u drugim društvinama i svojoj okolini.

Želje i prigovori glase: »Neke članice, vrlo često izostaju. Neka budu točnije.« — »Neka budu sve revne!« — »Neka ne bude samo vanjština krasna! Više prave sestrinske ljubavi.« — »Sekcije malo rade.« — »Sastanci predugo traju.« — »Više treba govoriti o Bogu i vjeri. Propovijedi, ne predavanja!« — »Pobožnije moliti zajedničke molitve!« — »Sastanci su previše monotoni.« —

Zašto sam iznio sve to ovdje? Zato, da vide protivnici kongregacija, što se u njima radi i što sami kongreganisti žele da im bude kongregacija: vodić k Bogu preko Bl. Djevice — to, i ništa više. A onda i zato, da se svi, koji ovo čitaju, osježe u kongreganističkom duhu i da svaki sam sebi stavi gornja pitanja i da u tišini srca svoga na njih odgovori. *Dr. D. K.*

Večernji sastanci.

Na sastanku »Djevoj. društva S. L.« govorila glavarica Marica Vilić iz Drenovaca.

MILE DRUGARICE!

Svečan je ovaj čas našega sastanka i važne stvari treba da pretresamo. O jednoj tako važnoj stvari želim da Vam progovorim, premda će se u prvi mah činiti, da je neznačna. No stvar, o kojoj ovisi čast djevojačka, čestolikih hrvatskih djevojaka nije neznačna. Ta stvar su naši večernji sastanci . . .

U prijašnja vremena, a ta nijesu tako stara i davna, poslje večernjeg pozdrava Gospo nebi se ni jedna ženska glava, a kamo li djevojka, pojavila na sokaku. Ako su već morale izlaziti, to bi ili uvijek više islo, ili bi ih koji stariji muškarac pratio. Čuje se, da ima još mnogo kuća, gdje roditelji ozbiljno brane svojim kćerima večernji izlazak na sokak; a pogotovo ne dopuštaju, da se sastaju pod večer bez nadzora starijih, a nikako same ili s muškarcima. Ali zato ovakve djevojke uživaju vrlo dobar glas i ugled i ako će im se katkada dobaciti kakva rugalica, Još više uživaju te djevojke mirnu savjest, vedro čelo, veselo srce, jer su sačuvale tako i najveće blago: *svoje poštenje i djevojačku čest.*

A koja od nas nebi htjela to sačuvati?

Ali za tim velikim našim blagom teži neprijatelj naš i hoće da ga otme. Ima nažalost u tom često svoje pomagače sviesne i nesviesne, koji mu veoma pomažu na našu strašnu štetu! Ne ču spominjati sve varke i zamke, koje nam neprijatelj stavlja; spomenut ću samo jednu, koja je skupila sve druge. Ta velika zamka i pogibelj jesu baš: *večernji ili noćni sastanci.*

Najprije ću sasvim kratko kazati, kakvo veliko zlo nam ovi sastanci nose; a onda ću Vam kazati, što ja mislim, kako da se toga očuvamo.

1. Kakvo nam zlo donose?

Zlo se vrlo lako hvata čovjeka. Mnogo brže i lakše nego dobro. Tako će i zlo od ovih večernjih sastanaka i na nas djelovati brže. A znate i to, da je noć neprijatelj. Zato i govorimo o noći i o tami noćnoj kao o neprijatelju, pa se svi ljudi noću novuku u svoje kuće i zatvaraju. Radi toga noć je prikladnija i napasniku, da potakne na nedopuštene stvari. Dakako bude najprije riječi, pa onda i razgovora neurednih. Ako ništa drugo, nego samo takve riječi padnu u naše uši i onda u dušu, nije li to već dosta!? Koliko bude od toga teških napasti, pa borbe u duši, koja nam borba otima sveti mir i zadovoljstvo!

Ako nije oprezna takva djevojka i ako se odmah ne ukloni, pomaže joj se te riječi dopasti, počet će ih sama govoriti, počet će sama misliti na to, da konačno s uživanjem to gleda i učini što ne valja. S tim joj uđe u dušu crv grozni, koji griza i podgriza. Tako proigra sve: *mir i zadovoljstvo, veselje i čast svoju*. Gubi dakle najveća dobra, koja baš čine čovjeka, a osobito dobru, uzornu djevojku sretnom.

A što sve čini čovjek za svoju sreću? Oni, koji misle, da im je sreća u bogatstvu, idu tako daleko, da će varati, otimati, da mnogi i ubijaju, samo da se domognu one sreće, za koju misle da je prva. Kada ljudi za ovakve stvari toliko kadkada i tako strašne stvari čine, onda moramo i mi za *pravu svoju sreću*, na kojoj gradimo i zidamo svoju sreću dovjeka, isto tako *mogu dati i sve!!* Zato ću Vam kazati, što ja mislim.

2. Kako da se očuvamo toga zla?

Nebi dobro mislila niti iskrena bila, da zatajam, da vas na ovom putu čekaju žrtve. Uvjerena sam, da se nijedno dobro, nijedno blago, ne može sačuvati, a niti zadobiti, bez žrtve, da se nečega ne odrekнемo. Tako moramo i tu da radimo. Radi se naime o našem najvećem blagu, kako svaka čestita i poštena djevojka priznaje. Ali samo onda ćemo mnogo dati, mnogo žrtvovati, ako same najprije budemo svoju čast djevojačku osobito cijenile.

Prvo moramo sebe štovati, sebe i svoje zvanje djevojačko razumjeti.

Djevičanska je čistoća srca tvoga najljepši tvoj biser i ponos djevojaštva tvoga. Naša narodna pjesma u velike hvali djevojačku čistoću i čisto krilo djevojačko. A sv. Pismo veli: »O kako je lijep čist naraštaj u sjaju krjeposti! Okrunjen je krunom slave za bojeve neokaljane čistoće«. Tako nam govori lijepa knjižica: »Katoličkim djevojkama« na str. 145. I dalje na istoj strani govori jedna djevojka: »Nastojanje oko očuvanja čistoga srca igra u mom životu vrlo veliku, važnu, glavnu, najveću ulogu... Čistoća je jedino blago moje. To je sreća moja, ponos moj i zadovoljstvo moje. Žestoke su borbe i mnogo trpim više puta, ali se svladavam. Nema ljepše na djevojci, nego čisto i neokaljano sece. Što će mi sve, ako nemam čisto srce!«

Tako govori jedna naša drža. Da, druge, najprije same cijenimo, štujmo i ljubimo svoje čisto djevojaštvo, onda ćemo se i lakše uklanjati večernjim sastancima, koji su smrt i otrov za naša čista srca.

Ali moramo i drugo činiti. Mi moramo se kloniti tako tih pogibelji, noćnih sastanaka, a da ipak ne budemo na ruglo drugima.

Ja mislim, da mora svaka djevojka najprije nastojati, da joj sestra,

drugarca, mati i druge ženske, s kojima se sastaje, štaju i cijene to veliko blago. Nikada zato ne smijemo trpjeti neličnih riječi i razgovora pred nama. Mi moramo dalje naučiti i braću našu, da nas štiju, osobito da cijene našu čest, čednost i stidljivost kod govora. Ne smijemo trpit, da nelično govore o drugim djevojkama ili se tako pred nama šale. Isto moramo tražiti i od naših drugarica, da tako sa svojom braćom rade. Ali i naše ponašanje mora takvo biti, da im ulije štovanje prema nama. Neozbiljno ponašanje djevojke daje povoda i ponašanju mladića, koje nije na mjestu. Zato budimo u društvu muškaraca ozbiljne, prijazne, ali čedne, jednostavne. »Žena a tako isto i djevojka, mora svojim čednim ponašanjem muškarcu uliti štovanje i ozbiljnost«. A i narodna pjesma tako lijepo prikazuje čednu i čestitu djevojku:

U Milice duge trepavice
Prikrile joj rumen jagodice,
Jagodice i bijelo lice.
Ja je gledah tri godine dana,
Ne bi li joj oči sagledao,
Te sakupih kolo djevojaka,
A u kolu Milica djevojka.
Kada kolo na travi igraše . . .
Sve djevojke k nebu pogledale,
Ali ne će Milica djevojka,
Ona gleda u travu preda se.
Milici su druge govorile:
O Milice naša drugarice,
Il si luda, il' odviše mudra,
Što ne gledaš nebu pod oblake
Nego gledaš u travu preda se.
Milica je drūgam govorila:
Nit sam luda, nit odviše mudra . . .
Već djevojka, da gledam preda se!

Kako lijepo naša narodna pjesma čednost djevojačku hvali!

E što će iz toga biti. Po našem će vladanju upoznati svi oko nas vrijednost djevojačke čednosti i ljepotu duše naše, pa će nas onda i sami čuvati. Ne će nam zamjeriti, budemo li se klonili večernjih i noćnih sastanaka, da, još će i uživati, da nas tamo nema. Naše čedno, ali vedro, ozbiljno, prijazno vladanje će pobediti i postat će i drugi bolji barem u našem društvu.

Tako će nestati onog nečednog doticanja, ma i ne bilo odmah griješno. *Muškarac nema ni prsta da metne na nas.* Tu budimo odlučne i nepotpustljive. Time nas ne štuje nitko, kad nas se dotiče. Vočka koju se pipa odmah gubi sjaj i brzo gnijije — veli sv. Franjo Saleški.

Dalje moramo se klonuti noćnih zabava makar ih i mi same priredile i neznam u kako plementitu svrhu. Time bi i opet otvorili vrata noćnim sastanicima. A osobito nikada ne prirediti zabavu u birtijama! Naći će se uvijek mjesta, pa ma bilo i malo stisnuto, pod krovom ili još bolje pod vedrim nebom po podne! Tako će i opet zavladati stari lijepi običaji, i ovi poganski nestati.

Da je to dakako sa žrtvama skopčano, to svaka odmah vidi. *Prve* će žrtve biti, da ćemo morati podnijeti *ruganje*; ali kada budu vidjeli, da mi ne bježimo od veselja i zabava, ali te moraju biti lijepo, ozbiljne, otmene, kako odgovara djevojačkoj časti, onda će to pomalo prestati.

Druge žrtve će biti, da ćemo morati podnositi grdnju i svojih najbližih, koji nas ne će u početku razumjeti. Ali budemo li ustajali, proći će i to. Samo budimo u kući vesele, potmognimo gdje samo možemo, pjevajmo, šalimo se i t. d. ali sve po volji Božjoj. Osobito budimo u svem dobrom poslušne.

Grupa kongreganista više gimnazije u Zagrebu.

Morat ćemo i sebe *svladavati*. To su *treće* žrtve. Bit će malo oteško, ali uz pomoć Božju ići će i to. Zato moramo često na sv. ispovijed, a još češće na presv. Pričest. Ona nas zdržuje s našim prvim i najvećim Idealom — Isusom. Njegova ljubav nadomješta svaku drugu; ni jedna druga ne može nadomjestiti njegovu. Kao sporedna zamjena za ove noćne sastanke, neka su naše *djevojačke zabave* na nedjeljno popodne. Počnimo s tim. Ali tako da ne zanemarimo večernje i kršćanskog nauka. Te naše zabave, među nama samima koristit će nama mnogo, a zatvorit će drugima usta.

Dao Bog, da nam to uspije provesti. —

Vijesti.

Marijina kongregacija učiteljskih pripravnica u samostanu čč. ss. milosrdnaca u Zagrebu. Naša je kongregacija osnovana 1902. god. Tim je i opet učinjeno jedno veliko dobro djelo našem hrvatskom narodu. Ne ćemo pogriješiti slavičnošću, ako kažemo, da su uzor značajevi postigli svoju izgradnju u ovoj kongregaciji. Bezbroj katoličkih učiteljica, koje rade širom drage domovine — su ti značajevi. O tome, da osnuje u našem zavodu kongregaciju, prvi je počeo snovati pokojni superior časnih sestara dr. Andrija Jagatić. No nije dospio, da realizuje tu svoju ideju, jer ga Svevišnji pozvao k sebi. Njegov je naslijednik, također superior čč. sestara presvijetli gosp. Seigerschmid isposlovao dozvolu od presvj. gosp. nadbiskupa dr. Bauera, a Isusovci su išli uvijek u svemu na ruku. Prvi upravitelj je

veleč. Isusovac otac Brix. Prvo primanje bilo je 21. studenoga god. 1902. 64 pripravnice izabrale su sebi za zaštitnicu Majku Božju — i toj divnoj Majci obećale biti dobra i vjerna djeca. Odlučile su, da slijede primjer Žene — najsvršenije među ženama, koju treba, da slijedi svaka kat. djevojka, napose kongreganistica. Kao posebna zaštitnica izabrana je sv. Katarina, mučenica. Dan sv. zaštitnice Katarine slavile su uvijek kongreganistice trodnevnicom i sv. pričesti. Kadšto se priedila i akademija. Do god. 1905. sastajale su se zbornice u crkvi sv. Vinka. Te je godine dobila kongregacija od časnih sestara posebnu lijepu kapelicu. Naše požrtvovne i dobre časne sestre nastoje gdjegod samo mogu da podupru i potpomognu kongregaciju i njezin rad. U školskoj godini 1907—08. proslavila je kongregacija svoju petgodišnjicu skromnom akademijom. Tom godinom svršila se i perioda mirnoga života, koji je do tada u kongregaciji vladao. U prvom redu Euharistijska sekacija, koja ima zadaću, da u mlađim dušama unaprijedi život u Euharistijskom Kristu. Onda je osnovana još apologetska sekacija i karitativna sekacija. Sada je svakoj zbornici bio omogućen rad prema volji i sposobnosti.

Međutim je prošlo i deset godina života ovoga »Zbara Marijina«. I opet su zbornice jedne dolazile — a druge odlazile u život, da budu uvijek i svadje vrijedne kćeri Marijine. Težnju rata osjetio je i ovaj zavod, a onda dakako i zbor Marijin u njemu. Pod težinom tih prilika, ipak nije klonula snaga duha u kongreganistica. Dupaće, one su se još više učvrstile. Nevolja je uvijek najbolji odgajatelj ljudi. Poslije 14 godina predao je vodstvo kongregacije revni upravitelj preč. Gjanić u ruke novoga prezesa vel. gosp. Stričića, koji je toliko godina tako uspješno djelovao kao profesor pedagogije na našoj preparandiji i kao duhovni voda »Danice«. Godine 1920.—21. je preuzeo upravu dr. Magjerec. Te godine davala je kongregacija zajedno s »Danicom« u dvorani glazbenoga zavoda predstavu »Ana Bretonska«. Dra Magjerca naslijedio je koncem travnja iste godine naš hrvatski katolički pjesnik veleč. gosp. Milan Pavelić. I opet živi kongregacija jednu lijepu godinu. Na početku je godine 1921—22. preuzeo upravu opet novi prezes. Ove godine slavila je naša kongregacija 20 god. svog opstanka i proslavilo smo ju čednom akademijom u domaćim prostorijama. Prigodom 20. god. izdao je naš upravitelj knjižicu: »Katoličkim djevojakama« u kojoj su suradivale mnoge naše kongreganistice, kao i mnoge kongreganistice širom svih hrvatskih zemalja. U toj su knjižici sabrana neka razmatranja, što smo ih zadnje 2 godine držali u kongregaciji. Ova će nam knjižica, koju su sve djevojačke kongregacije s tolikim odusvjetljenjem primile, biti zajedno sa sv. moćima sv. Alojzija Gonzage i bl. Marka Križevčanina, što ih je Iz Rima prigodom tamošnjeg euharistijskog kongresa 1922. donio naš upravitelj Dr. Kniewald, biti trajan spomen na dvadeset godišnjicu naše kongregacije.

U ovi 20 godina bilo je primljeno u našu kongregaciju 950 zbornica. Mnoge rade kao učiteljice, neke su se udale, a ima ih 40, koje su se preselile u vječnost. U svijetu mladost njihove, otela ih smrt. I narod izgubi lijep broj katoličkih uzgajatelja. Rascvjetane ljljane duša nižihovih presadili su andell u rajsku baštu, da cvatu pred prijestoljem »Majke divne« i mirlisom svojim slave i časte onu, koju su i ovdje na zemlji iskazivale najveću čast. Oko 250 kongreganistica prešlo je u Marijinu kongregaciju učiteljica. A 19 štencica Majke Božje bilo je odlikovano posebnom srećom. Krst — Bog šapnuo im slatke riječi »Veni sponsa«. I odažavaše se tome svetom pozvuu — te stupaju stazom — makar i trnovitom — stupaju k svome Nebeskome Zaručniku. 19 naših kongreganistica stupilo je u redovnički stalež. Najviše ih je u Družbi sestara milosrdnica, neke su u redi sv. Dominika, sv. Ursule. Predragocjene Krv Isusove, i t. d. One se mole i žrtvuju i za nas, da kao prave kongreganistice uzdržimo u buri života pod okriljem blažene Gospe.

V. G.

Zagreb. Marijina kongregacija gimnazialaca. Za poratnih godina počela se i naša kongregacija oporavljati. Janiski progoni pobudili su i kod nas veće zanimanje za kongregaciju, pa je rasan broj i revnost članova. Odbor se sastajao na vijećnicu svakog mjeseca jedamput i iznosio potrebne prelogne za bolitičku kongregaciju. U školskoj su godini drugovi pod vodstvom veleč. o. unavitelja B. Forstera posjetili bližnja mesta zagrebačke okolice. Izleti su bili češći za veliki školskih praznika. Svaki teden po jedan izlet. Dva do tri puta bili smo na Slavenu, sv. Jakobu i Medvedgradu, požuhisimo stari grad Samobor i Ozali.

smo pregledali električnu centralu, a bili smo i u Rajhenburgu. To su bile prilike, kad smo se svi našli na okupu, jer su inače nekoji drugovi pomagali priredivačima velikog euharistijskog kongresa. Osobito su bili od pomoći za samih dana kongresa, kad su gostima pokazivali njihove stanove i mesta, gdje će se prehraniti. Bili smo kao redatelji kod zajedničke pričesti djece i u licepom broju sudjelovali velebnoj procesiji. Cijenjeni čitatelji Glasnika sjećat će se možda iz predianjskog našeg izvještaja, da smo priredili akademiju za osnutak knjižnice. Sada im možemo javiti radosnu vijest, da je broj primjeraka te već osnovane knjižnice narastao preko 700. Mnogo imademo zahvaliti velikodušnim našim dobročiniteljima kao i članovima, koji su svojim prinosima povećali društvenu knjižnicu. Osim toga je preko praznika bila uređena čitaonica, pa su drugovi, kad god su htjeli, mogli naći prigodnu lekturu za sazonodu. Svake nedjelje pod školskom godinom sastajala se je filosofska sekacija. Mnogo smo toga htjeli učiniti, ali što se nije dalo lati, odlučimo za ovu godinu. Osjetili smo, da život u kongregaciju može doći samo po presvetoj Euharistiji, pa ćemo u ovoj godini gledati da uskrisimo euharističku sekiju. Uz nju osnovati ćemo i pjevačku sekiju, kojoj će biti dužnost, da naročito koralnim pjesmama prati naše blagoslove. Od sad ćemo nastojati, da duhovni život u kongregaciji uhvati što čvršći korijen. Kod daka nižili razređa našli smo lijep odziv. Oni se posebno sastaju i ozbiljno svačaju rad kongregacije i organizacije. Osnovali su euharističku sekiju i misionsku sekiju, u kojoj velikim odusjevljenjem sudjeluju. Knjižica nam je zajednička, a manji imadu na raspolaganje lijepih i korisnih igara. — *Tajnik.*

Marijina kongregacija realne gimnazije u Zagrebu.

Izvještaj o radu Marijine Kongregacije na I. II. realnoj gimnaziji.

Rad naše M. K. započeo je vijećem dne 16. IX. 1922. Od onda se drže naizmjence sastanci M. K. i sastanci literarne sekcije i to svake subote.

Rad na literarnom polju bio je dosta živahan. Držala se zanimljiva predavanja kao na pr.: »O pomorskoj sli Hrvata — za vrijeme hrv. vladara« od Vl. Haligonje, »Ljud. Gaje« od J. Veselića; »O prošlosti grada Karlarâ« od V. Studaka; »Vatroslav Lisinskâ« od J. Bauera; »O leptirima« uz prikazivanje zbirke od J. Veselića; »Vrelo kat. života u presv. Euharistiji« od I. Horvata. Zatim predavanja od J. V. Meiznera: »O našoj modernoj umjetnosti«, i »Ultramodernizam kao protivnik kršćanstva« i t. d. Informativni i veoma poučni bili su referati i debate: »O vjersko-kulturnim prilikama na realci«, i t. d.

Euharistijska je sekacija marljivo vršila svoje dužnosti, pa jer se pokazalo, da ona može u našoj Kongri sjajno uspijevati, to se nadamo, da će ove Šk. god. imati još više članova. I mjeseca se sv. pričest redovito obdržavala.

Najveći je literarni uspjeh bio svakako starokršćansko prikazivanje »Biser vječnoga grada«. Ovaj su krasni, ali i teški igrokaz uz mnogo truda i muke drugovi

izveli iznad očekivanja.

Ove šk. god. stoji na čelu M. Kongregacije I. i II. Realne Gimn. slijedeće poglavarstvo: Upravitelj Dr. Kamil Dočkal. Nadstojnik: Vl. Bedeković, pobočnik: Božo Jamnický, tajnik: J. Bauer. Predsjednik sekcije: Julije V. Meiszner, tajnik: W. Hajligonja. Blagajnik: P. Studak, urednik »Preporoda«: J. V. Meiszner; Knjižničari: B. Jamnicki i Leo Podanpoky.

J. V. Meiszner.

IZ »DJEVOJAČKIH DRUŠTAVA S. I.«

»Glasnik je već pisao, kojim se odusevlenjem zauzela »Djevojačka društva S. I.« za proslavu euharističnog Spasitelja prigodom kongresa. Eto sada potanjih izvještaja njihovih o radu kod kuće. Iznosimo samo ono, što je znatnije i raznolično, da se društva međusobno bolje upoznaju i potiču na svestrani rad.

Baska na Krku. Prvo od obnovljenih Djevoj. društava, koje se redovito javlja s brojem sv. Pričesti prikazanom Bož. Srcu u naknadu za grlije hrvatskog naroda. U srpanju 113. u kolovozu 67. — Glavarica Barbalić.

Betelca u Medumurju. Društvo imade 50 članica, koje sve čitaju Glasnik Srca Isusova i svaki mjesec po više dana stupaju k Stolu Gospodnjemu. U mjesecu siječnju primljeno je od članica društva 120, u veljači 110, u ožujku 150, u travnju 100, u svibnju 140, u lipnju 160, u srpnju 60 i u kolovozu 150 sv. pričesti. Mnoge čitaju i knjigu: »Katoličkim djevelkuma«. Blagdan Presv. Srca Isusova proslavila je cijela župa kao najveći crkveni blagdan i to u petak poslije osmine tijelovske. Svi sv. pričesti u župi bilo je toga blagdana oko 600, a u trodnevnicima, koja se u crkvi obavljala, — oko 900. Pred izloženim Presv. Sakramentom bila je puna crkva klanjalaca od 6 do 12 sati. Poslije podne oko 4 s. bila je svečana procesija s Presv. Otajstvom, na kojoj je svetotajstvene pjesme svirala domaća glazba. Sve djevojke bile su na toj procesiji u bjelini. Na procesiji bila je čitava župa i mnogo ljudi iz susjednih župa. — Glavarica M. Hajdinjak.

Bistra na Zagorju. Od 80 članica g. 1916. spao je broj na 25 pa i taj se još prorjeđuje. — Nadamo se da će revnosti veleć. g. upravitelja i pobožnom nastojanju boljih djevojaka uspijeti opet pridići nekadani dobar glas društva i župe. —

Brđovac. Skupno hodočastile Majci Božjoj na Bistroru. Brojno bile na Euh. kongresu. Sv. Pričesti u lipnju 500. —

Dolnja Kupčina. Sv. Pričesti: lipanj 142; srpanj 109; kolovoz 167. — Glavarica S. Antoličić.

Drenovci. Ima nas 35. Poprečni broj sv. Pričesti je 50 na mjesec. Knjižnica ima sad na početku 23 sveska. Za ukraš crkve se djevojke brinu svake subote i ponедjeljka. Predstave dajemo s velikim uspjehom i uvijek u korist koje kat. akcije. Tako smo si kupile i harmonium. Nekoliko ih ide svake godine u Đakovo na duhovne vježbe, koje izvanredno dobro djeluju. Djevojke samo žale, što i njihove majke ne idu na duh. vježbe, jer bi onda sve išlo u selu kako Isus želi i zapovijeda. Sad radimo da dodemo do vlastite zastave. — Glavarica M. Vilić.

Gjurgjevac. Postoji društvo već 20 god.; zadnje 4 g. radi nešto življe. Ima nas 75. Želimo da Glasnik donosi što više vijesti, kako i što rade »Djev. društva«. Glavarica A. Kucelj. — (Opaska uredništva: Dakle javljajte se!)

Hvar. Radi brodarskih neprilika ne mogosmo na kongres, kako smo željele. Ima nas 82 i 56 u pomladku. Sv. Pričesti redovito sve, a uru klanjanja obavljaju neke svaki četvrtak zajedno. Dvije su nam članice stupile u samostan Benediktinika u našem gradu. Za posvetu obitelji Presv. Srcu zauzele se i naše društvo. Kod kat. akcije sudjeluju članice, kako dolikuje za njih. Društvo vodi presvij. g. A. Dobronić, kućni prelat sv. Oca pape i dekan kaptola. — Glavarica Kate Kovačić.

Ivanec kod Varaždina. Ima nas 60. Vrše se pravila. Na kongres 15 jer je sriromaštvo i život težak. — Glavarica Slava Gotal.

Ležišće. G. 1916. bilo nas je pri osnutku 90, sada 40. Ove nam g. umrla glavarica. Sada je glavarica M. Perić.

Mače: u Zagorju. Ovaj put samo kratko: Sv. Pričesti: lipanj 615, srpanj 620, kolovoz 580. — Glavarica A. Ivančić.

Maruševac. Potukla tuča našu župu pa ne možemo u velikom broju na kongres, kako smo isle u Varaždin. Sv. Pričesti: svibnji 82. lipanj 86, srpanj 80. — Utjemljeno društvo 1919. sa 118 djevojaka; sad srušio 84. Hodočastile smo o Duholima Majci Božjoj Bistrčkoj, a blagdan Srca Isusova najsvečanije proslavile.

(Nastavlj. će se.)

Broj 12.

Poštarina u gotovom plaćenu.

Tečaj 32 — 1923.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASNIK PRESVETOOGA SRCA ISUSOVA.

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolskva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkim društvima za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasnika Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1923. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i mitodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

Cijenjeni čitatelji, suradnici i povjerenici!

Držimo da nam je ovaj puta dosta upozoriti na sadržaj ovogodišnjeg Glasnika, što se nalazi na kraju broja, pa će biti jasno, da Glasnik i u teškim prilikama dostoјno vrši svoju vjersku prosvjetnu i odgojnju zadaću u hrvatskom narodu. Na svojih 320 stranica donio je više od 200 članaka sa 80 slika. Uzmite da takova knjiga danas stoji najmanje 25 dinara, a Glasnik povrh toga treba da plati 12 puta poštarinu i cijelu upravu, onda ćete se i sami čuditi, kako to može sa pretplatom od 10 dinara?

I zaista je to nemoguće, osobito radi tisuće nemarnih dužnika. Glasnik će ipak jednak i još bolje raditi za slavu Božanskoga Srca i dobro naroda, jer se ufa u pomoć Božju i dobrotu svojih čitatelja. Ali ujedno mora tražiti kao *pretplatu za slijedeću godinu 12 dinara, jednak na ruke ili poštom*. Jedan broj najmanjih novina stoji 6 kruna, a eto Glasnik samo 4 krune po broju.

Vama, *vrlo cijenjeni povjerenici*,iza Gospodina Boga zahvaljuje Glasnik najviše svoje raširenje. Hvala Vam na dosadanjem trudu, ali ne sustajte, jer je ustrajnosti obećana kruna. Pročitajte na str. 293. kako je radila jedna Vaša drugarica u vrlo teškim prilikama. Uprite sve sile, da što više dignemo broj čitatelja, a time i štovatelja onog Srca, iz kojeg nam poteče sve dobro. Iz tolikih zahvalnica razabirete, kako je mío Vaš rad Srcu Suca našega, kojemu Vas napose preporučamo svetim Misama u njegovu Svetištu. Vama će biti i slijedeće godine *svaki 11. primjerak na dar*. Koji još niste sve pretplate namirili, gledajte račun što prije uređiti. — Razgovorite se s pretplatnicima još prije Božića pa nas odmah obavijestite, da Vam o blagdanima mognemo poslati dovoljno prvoga broja.

Kongreganisti!

Glasnik je i štitelj štovanja Vaše nebeske Majke, Vjesnik je Vaših kongregacija, preko kojih primate toliko milosti. O Vašem zauzimanju i suradnji oviseć će mnogo, što će Vam Glasnik moći pružati. Stoga: ni jedan kongreganista bez Glasnika! Svaki treba da mu nade više novih čitatelja.

Smjerna hvala svim vrlim *suradnicima*, koje usrdno molimo, da se ne krate na njivi Gospodnjoj i dalje raditi.

Sve izruča Božanskom Srcu i nebeskoj Majci želeći puno milosti od Božanskog Djetešća

Uredništvo i Uprava Glasnika Srca Isusova.

Apostolat svjetovnjaka.

Opća naknada za prosinac, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Kako se milo čita u svetom Pismu o dobrim djelima onog uzornog muža Tobije! Kad je pao u asirsko sužanjstvo, nije ipak zapustio put istine, nego bi od svega, što je imao, dijelio braći zemljacima. Dapače je svake treće godine pomagao i one, što se htjeli obratiti na njegovu vjeru, pružajući im ono, što su trebali da plate. I jer je uvijek mislio u srcu na Gospodina, dao mu je Bog te je našao milost pred kraljem Salmanasarom, koji mu je dopustio da posjećuje sve zarobljenike, dajući im spasonosne opomene. A kad je kralj Senaherib bijedu zarobljenika činio još većom novim progonom, Tobija je dnevice posjećivao svoje zemljake, tješio ih i darivao što je više mogao; gladne je krijeplio, gole odijevao, mrtve pokapao. Progonjen od kralja radi tih dobrih djela morao je da bježi i sakriva se skupa sa ženom i sinom sve do smrti toga silnika. (Knjiga Tobijina 1, 2).

To je jedan velezaslužni muž za svoj narod, pravi apostol svoga doba; a nije bio svećenik nego svjetovnjak.

Tako i još više radili su i kršćanski muževi prave vjere i života onamo od rimskih patricija Pudensa, Eustahija, Pavlina pa do naših Koste Vojnovića i Dra Trošića. Svoje čvrsto vjersko uvjerenje stavlju odmahn u život. Kad znam — govore si ti muževi — da me Bog postavio na svijet, onda treba da i njemu živim. Kad znam, da me dobra djela u vječnosti čekaju, onda hoću da ih što više tvorim. Kad znam, da je katolička Crkva prava, onda treba da se za nju i sav zalažem.

To su potpuni ljudi. Protiv one kukavne riječi: »Vjera je samo za neku utjehu srcu« — oni se svjesno odlučuju za potpuno svjetlo kraljevstva Božjega. Životni i društveni poredek, koji nije u tom svjetlu sačinjen, smatraju uvredom za Boga i za svoj osjećaj. Oni ne misle, da bi dosta učinili, kad bi se kako samo svak za sebe u nebo proturao, već unose vjerske misli u razgovor s prijateljima i podložnima, okupljaju neuke da ih pouče u vjeri. Oni ne puštaju svećenike osamljene u borbi za prava Crkve, već ustaju u saboru, da se Kristova nauka i u državnim zakonima poštuje. Oni ne drže, da su djela milosrda samo za Milosrdnice i Križarice, već se okupljaju u društva sv. Vinka i druga za pomoć sirotinje.

Proti Julijanu Odmetniku ustaje na obranu Crkve i odlični svjetovnjak Laktancije; proti Henriku VIII. brani u Engleskoj pravu vjeru najviše svjetovnjak državni kancelar bl. Toma Morus; proti Bismarku organizira katolike na ustrajan otpor svjetovnjak Windhorst; proti najnovijim bezvjerskim vlastodršcima u svim zemljama ističu se u borbi lijepe cete svjetovnjaka književnika, koje je većinom gorko iskustvo otpada naučilo cijeniti vrijednost katoličke vjere.

Kada svećenik brani i širi vjerski život, onda on vrši strogu dužnost; kad to čini svjetovnjak — vrši plemenitu dužnost. Isusov interes učiniti svojim — odaje dušu uzdignutu nad sitničavi svijet, kojemu je vazda pred očima samo vlastiti »ja« i to većinom tjelesni »ja«.

Katoličkom svjetovnjaku je milo da učini uslugu onoj Crkvi, koja mu dijete uzgaja, ženu čuva, obitelji mir jamči. On ne traži s lažnim obnoviteljima, da utječe na sarmu upravu Crkve, kad zna, da je to samo učiteljstvu Crkve povjereni riječima: »Kao što je mene Otac poslao, tako i ja

Šaljem vas . . .« (Ivan 20, 21). Polje svog apostolskog rada nalazi on drugdje. Dok gleda, da krv Jaganja teče za duše, on ne može da pusti, te to bude bez koristi za njegova rodaka, koji već godine ne dolazi k sv. Misi; za onog prijatelja, koji već 20 godina bez isповijedi trune u griješima; za onog poznatog mu mladića, što mu zla knjiga i zlo društvo podaju krivi pojам o životu. On zapodijeva razgovor baš o tom, što njima treba, i rješava ih njihovih teškoča — privodi ih Isusu.

Kad uvjeren katolik osjeti u sebi sreću, što je član Isusova tajinstvena tijela, zar ne će radosno otvoriti srca, da iz njegove zalihe potiče mila riječ utjehe i pomoći drugim člancima tog istog tijela, koji se suše od vjerske sumnje, potištenosti, gladi? . . .

Kod prosvjetljenijih katoličkih naroda visoko je i mnogostruko razvijena ova apostolska djelatnost svjetovnjaka. Oni drže katekizaciju za zapuštene; apologetska i socijalna predavanja za izobraženije; traže i posjećuju one, koji bi htjeli pristupiti katoličkoj Crkvi i t. d. Da se za to usposobe, mnogi polaze višemjesečne tečajeve i škole pod vodstvom svećenika, napose Isusovaca, gdje obavljaju duhovne vježbe čitav jedan mjesec dana i vježbaju se raspravljujući o vjerskim i čudorednim naukama.

I hrvatski katolici treba da što prije do toga dodu. Treba da si podignu dom za duhovne vježbe, gdje će se ovako izobrazivati uzorni svjetovnjaci za apostolski rad. Pa dok ćemo oko toga nastojati, vršimo sada barem ono, što možemo: čitajmo u svom krugu vjersko štivo; složimo se u grupe po nekoliko muževa i mladića pa zajedno primajmo svetu pričest s nakanom, da Bož. Srce pomogne hrvatskom narodu; sudjelujmo otvoreno kod javnih procesija i molitava i ne stidimo se pri tom nositi križ, zastavu, svjeću, nebnicu i t. d.

Najmanje pak, što možemo svi da učinimo, jest da se upišem u »*Apostolat molitve Srca Isusova*«. Po onom jutarnjem prikazanju dobivaju sva naša dobra djela u danu vrijednost apostolsku, jer nas združuju s Isusom, koji molí i radi na oltaru za spas duša.

Tim radom za Crkvu i po Crkvi postaje i katolik svjetovnjak velik i vječan. Junačke borbe Bakač-bana s neprijateljima hrvatskog naroda po malo se zaboravljuju, ali mu Hrvati nikad ne će zaboraviti riječi: »Kad se pojavi ta krivovjerska kuga u nas, imamo za nju tri rijeke: Savu, Dravu i Kupu, da je u njima uništimos!« . . .

Tko u velebnji hram katoličke Crkve užide svoj kamen, taj svoju kratkovječnost pretvara u vjekovječnost. *J. Vrbanek D. I.*

Moja božićnica hrvatskomu narodu.

K. Š. povjerenica. Lika.

— Ja sirota — pa da što darujem narodu? Nije li presmiono? Ufam se da nije, samo me poslušajte.

Živim u dosta siromašnom kraju, gdje su katolici izmiješani s inovjerjcima. Očita pogibao, da katolici prestanu visoko cijeniti svoje svetinje. Osjetila sam to i sama na sebi i tko zna, što bi se bilo sa mnom dogodilo, da mi jednog dana ne zape oko o slici Presv. Srca na njegovu Glasniku. Ispišem si tada odmah adresu i za osam dana eto mi Glasnika u rukama

pa i u srcu. Čitala sam ga i po više puta i njime si osvježila svu katoličku vjeru svoju. Radost me obuzela, što mi tako štujemo Isusa.

»Aj, kako bi to i drugima pomoglo!« mislim si ja. I sve mi nešto ne da mira, dok si ne napravim sabirni arak za nove preplatnike pa hajde s njime u katoličke kuće. Primili me, pogledali Glasnik, ali mnogi rekli: »Time se samo popovi bave! . . . No hajde radi Vas čemo to ipak primiti.« I tako saberem 10 čitatelja. Utješilo me, ali si još ne dadem mira. Odem ja u susjedno mjesto i saberem tamo 20 preplatnika pa im nadem i povjerenika. Radost bila veća, ali želja još veća, da i u trećoj župi nadem koga. Zamolim gospodina župnika i on pristane, ali mi doskora poruči: »Ne dolazite, jer je ljudi netko naucio, da biste ih htjeli prekršiti, pa Vas kane ubiti. Srce me zasebno, suze mi navriješe na oči. »Tužni narode! Kako na zlo lako povjeruješ!« mislila sam i svoju tugu Isusovu Srcu prikazala za zavedeni narod.

Prošla godina i dvije, a Glasnik tako omiljio baš onima, koji su rekli, da je to samo popova stvar, da im je sada rajmilje štivo. Pomolim se početkom ove godine dragomu Bogu i podem k onima, što rekoše, da će me ubiti. Gospodin župnik im stvar razložio, a ja pribrala, što poslije Mise što kasnije, 28 novih čitatelja! Dakle svega do sada 68 preplatnika.

Bože mil! Kolikog veselja! U 68 kuća dolazi Spasitelji naš svom slikom, svojom naukom, svojom milošću i blagoslovom. Mnogi mi to priznaše, što sam i sama iskusila u svojoj obitelji, da im je sa Glasnikom i štovanjem Srca Isusova, došao u kuću mir i zadovoljstvo. Čini se, da je to samo malo papira, ali kad čovjek pomisli na posljedice, to nema tog novca za koji bi dobio, što po Glasniku dobije. Takovo je eto dobro došlo tolikim obiteljima u zabitnom ovom kraju hrvatske nam domovine. No ja još nijesam time zadovoljna, jer znadem, da kraj sve raširenosti našeg Glasnika Presv. Srca još ima toliko žalosnih i u vjerskom pogledu zapuštenih obitelji. Ja bih željela poći širom domovine, pa sve ove prvesti k blagom Srcu Spasiteljevu. Jer to ne mogu, za to otkrivam Vama, dragi čitatelji i čitateljice Glasnika, svoje uvjerenje i iskustvo, da Vi vidite, kako i skromna duša može svomu narodu pomoći Šireći Glasnik Presv. Srca, pa da ga i Vi sada o Božiću unesete još u tisuće hrvatskih kuća.

Ova moja želja, dokazana trudom i patnjom, a popraćena Vašim apostolskim radom, jest moja božićnica hrvatskomu narodu.

*Na prostoj slami Isus se nami narođi.
Bogu nek bude hvala i dika na nebul
Na zemlji svima mir skrušenima*

*Ijudima!
Isuse Božu, Tvojoj se smilu dječići:
S Tobom u raju da prebivaju*

na vijeket

Socijalni apostolat — preporod društva.

Kada dodete u Milano, svatko će vas upozoriti na »Operu Kardinal Ferrari« (Djelo kardinala Ferraria). Šta je to zapravo? Pohodite je, pa ćete opaziti više velikih zgrada od kojih je jedna na šest katova. Uđite unutra i gledajte, kako mnogobrojni radnici objeduju, kako mladići i djevojke hrle u škole, koje su тамо, kako bolesnici zalaze u bolnicu, kako mnogo svijeta ide u tiskaru, da kupi knjige, časopise, novine . . . Sto bih vam još nabrojio? U tim velikim zgradama možete naći sve one ustanove, što su potrebne za izobrazbu i uzdržavanje naroda u jednom velikom gradu. Začudit ćete se, ako vam rečem, da se tu dnevno prehranjuje oko 1500 radnika, da je tu jedno dvadesetak raznovrsnih stručnih škola, da se tu tiska oko 10 časopisa.

Da ste došli u Milano godine 1918., nakon prevrata, strava bi vas bila spopala. Vi biste bili ustvrdili — proučavajući razornu akciju talijanskih komunista — da će Italiju zadesiti ona ista sudbina, koja je krvlju natopila boljevičku Rusiju. Sudeći na ljudski način, Vaše bi mišljenje bilo pravo. Ta neko vrijeme iza tog eksplodirale su za vrijeme predstave u Milanskome kazalištu nekolike bombe — orkestar koji je upravo svirao poginuo je, a ruke, noge i glave gledaoca letjele su po zraku.

I da ste u to vrijeme otišli na mjesto, gdje se danas uzdiže Opera Cardinal Ferrari vidjeli biste pustač. Ali našlo se upravo u to doba nekoliko ljudi, koji su žarko ljubili našega Spasitelja i koji su željeli da ostvare »Društveno kraljevstvo presvetoga Srca«. Plod njihovoga djelovanja bilo je upravo spomenuto »Djelo kardinala Ferraria«.

Svjetovnjaci, koji su odlučili da budu katolički socijalni apostoli, polažu na godinu dana redovničke zavjete poslušnosti, čistoće i siromaštva. Živu zajedno, ali u odjelu svjetovnjaka. Presveto Srce se poslužilo tim odabranim dušama i ove su u roku od jedno dvije do tri godine podigle u Milanu i drugim mjestima Italije orijaške društvene ustanove, koje genijalnim modernim socialnim sredstvima (pućkim kuhinjama, stručnim školama, spavaonicama, besplatnim lijekovima, besplatnim advokatima) dove u krilo svete katoličke Crkve sve slojeve naroda — a poglavito one, na koje obično djeluju revolucionarne ideje.

Za čim su težile opravdane želje komunizma, ostvarili su katolici u »Djelu kardinala Ferraria«.

Kada zapitate jednoga od onih redovnika ili redovnica, koji na sebi nemaju nikakva vanjskoga znaka, pa čoviek ne bi nikada povjerovao, da su to redovnici, kako je bilo moguće stvoriti iz ničesa tako velike institucije i skupiti tolike milijune novaca; to će Vas oni odvesti u kapelicu, gdje se nalazi Presv. Sakramenat i priznat će Vam, da je tamо Onaj, koji sve ovo stvorio i da su oni bili samo njegovo orude. Srce Isusovo, kojemu se oni naizmjence *bez prestanka* klanjaju, daje im snagu za njihov socijalni apostolat — a osobite plodove donosi redovito noćno klanjanje, koje se obavlja od četvrtka na petak: kojemu prisustvuju svi ovi namještenici — redovnici.

Euharističko Srce Isusovo izvor je svakoga socialnoga apostolata. Ono pokazuje ispačenome čovječanstvu, koje upada u ove teške socialne krize, koje uništava smrtonosna borba klase, da jedino katolička Crkva

može uspješno da riješi sve društvene teškoće i socialne probleme i da svi socijalni pokreti, koji se razvijaju izvan nje, rode krvavim bratoubilačkim revolucijama.

Katolički ocevi i majke!

Tko od vas ne gleda danas sa zabrinutošću u budućnost svoje obitelji? Rijetki ste, koje ne satire *briga za svagdanji kruh*; a svi se pitate: *kako da očuvamo djeci poštenje, kad je zavladala tolika pokvarenost*. A i vi sami, zar niste toliko puta nad bezdanom, u koji vas vuče zla narav, a goni kruta borba za opstanak, Dom i škola, društvo i država, kao da su se iscrpli i nemocni gledaju, kako im vihor pokvarenosti grabi naraštaj i ruši obiteljsku sreću. Ali Bog se nije iscrpio u svome milosrdju. Velikoj nevolji pruža veliku pomoć. Zove vas, *da posvetite svoje obitelji Bož. Srcu*. Ono može da udahne poletne misli, ono može da rasplamt sreća za žrtve i samoprijegor, ono obećaje pomoći i zaštititi. Isti onaj Isus, koji je svojom naukom, životom i smrću svijet obnovio, obitelji pridigao, djeci zaštitu pružio, isti živi Isus zove i veli: »*Ne će propast, tko god se posveti Srcu momu . . . Blagoslovit će mjesto, gdje se bude štovata slika Srca moga . . . Povratit će slogu i mirobiteljima, koje štuju Srce moje*«. Tisuće hrvatskih obitelji su svjedoci, da Isus svoje obećanje drži. Svaki broj »Glasnika Srca Isusova« donosi među »zahvalnicama« ponovne dokaze tomu. Širom svijeta posvetilo se već na milijune obitelji Bcž. Srcu, a i preko 100.000 hrvatskih obitelji zapisalo se u »Zlatnu knjigu obitelji posvećenih Srcu Isusovu«, što se čuva u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu.

Kako se obavlja posveta obitelji?

Ako još nemate, a vi si nabavite lijepu sliku ili kip Srca Isusova. Dajte ga blagosloviti i stavite ga na najljepše mjesto u svojoj kući, neka se već po položaju vidi, da je Isus kod vas gospodar. U stanoviti dan obitelji se ispovjedi i pričesti te se poslije sabere pred nakićenom slikom, gdje otac obitelji izmoli glasno posvetnu molitvu, kojom izruča sebe i sve svoje Isusu, neka vlada On i njegov zakon u toj kući. To svoje svečano predanje i obećanje potpišu svi članovi obitelji na slici ili papiru, koji stave na sliku. Ako je ikako moguće, neka bude prisutan i svećenik, koji će blagosloviti sliku i razložiti obitelji taj sveti savez, što ga sklapa sa Bož. Srcem. Otac ili majka neka javi učinjenu posvetu »Glasniku Srca Isusova« u Zagrebu I. Palmotićeva ul. 31., da budu u znaku osobite zaštite Bož. Srca upisani u »Zlatnu knjigu obitelji«. Za to se dakako ne plača ništa.

Već sam ovakav jedan svečani čin znači za poštene i ozbiljne ljude mnogo. Da se ipak pomogne slabosti ljudskoj *te se posveta trajno osigura*, neka obitelj: 1. obnovi svoju posvetu barem svaki prvi petak u mjesecu izmolinši posvetnu molitvu; 2. neka prima taj dan ili inače više puta svetu pričest; 3. neka drži zajedničku jutarnju ili barem večernju molitvu; 4. neka se u svakoj većoj nevolji devetnicom uteče Bož. Srcu; 5. neka pristupi »Apostolstvu molitve« i čita »Glasnik Srca Isusova« za svoju bolju vjersku izobrazbu.

Kako onda pomaže posveta?

1. Isus daje obitelji više milosti, da može kršćanski živjeti i *pomaže je*, da ne treba u nevolji zdvajati. 2. Predanje u volju Božju i pouzdanje u

Bož. Srce uljeva *duševni mir i jakost* u teškoćama. 3. *Stariji* imadu ne-prestano pred očima plemeniti cilj kršćanske obitelji, a pri ruci sredstva dobrog odgoja. 4. *Mladi* se podsjećaju na medusobne dužnosti štovanja, ljubavi i pomaganja. 5. Sloga i ljubav, radinost i čerdnost, strpljivost i odanost Bogu, što zavladaju u obitelji, dižu njezino *blagostanje i ugled pred vanjskima*^{*)}.

Takova obitelj misli na Isusa i čuva se grijeha, koji je izvor svega zla. Iz takovih obitelji nicat će brojna svećenička i redovnička zvanja. Ona postaje zdrava jedinica društvenoga poretka, u komu treba da Isus zavlada. Krist Gospodin rekao je svetoj Margareti: »Ja ču Srcem mojim ipak zavladati usprkos svih nastojanja mojih neprijatelja«. Tomu dovodi najbrže upravo posveta obitelji. Iz sretnih, i to u prvom redu duševno sretnih obitelji, širi se narodna sreća i blagostanje, jer su one sretne jedinice, a preko njih se rasprostire i u javni život duh samoprijevara te medusobne snošljivosti i pomaganja. U tom je obnova društva, u tom pobjeda Isusova. Zato je i nazvao Benedikt XV. »Posvetu obitelji« »najvašnjim djelom za sadašnjost«.

Eto, u zimsko doba nalazi se obitelj više zajedno, k Božiću se također većinom katolici ispojedaju, a dolazi im i svećenik u pohode, pa je sad najlepša prilika da učinimo tu posvetu.

Upravitelj »Apostolata S. I.«

JEDNO EUHARISTIJSKO SLAVLJE U BOSNI.

Dragi naš Glasniče!

Zar ne, drago Ti je, kad sa svih strana dobiješ vijesti, kako se širom naše domovine štuje Presv. Srce Isusovo i širi ljubav Njegova? Oj da Ti je pogledati bilo nedavno (7. X. 1923.) u ono gorsko gnijezdo, mali Kiseljak u Bosni ponosno! Bio je tamo »Katolički dan«, nešto — u malom dakako — slično onome, što si Ti Glasniče gledo prošlih ferija u Zagrebu. Kako je i što je bilo, pisala je već sestrica Tvoja »Nedjelja«, marljiva radilica u vinogradu Gospodnjem, Ja bih samo da Ti kažem, kako je bilo srcu katoličkom kod lijepe procesije, još ljepše sv. Mise i najljepše za Podizanja.

Procesija Ti je ovamo u Bosni malo drugačija, nego tamo u Zagrebu. Ne bijeli se ovđe bijela košulja iz Šestina i Remeta, ovđe Ti se prebire crna svila od dimija sa tamnim vunenim crvenilom njihovih šamija i sa nekim srebrom od verižica i lančića, kojima grudi obiluju. Dodaj tome modernih šešira iz Sarajeva pa Orle i Orlice i pobožnu svirku njihovu. Sve to skupi i pripravi, da dodaš krunu svemu i zamislis Spasitelja, kako ide na čelu toga šarenoga mnoštva pa blagoslovuje ona brda naokolo i pobožne im stanovnike. Doista je bilo: »Hvali, Sion, Stvoritelja!« To je glazba neprestanojavljala, a sva su srca to složno osjećala. I došli smo na mjesto, gdje će da bude Misa. A to je i bilo mjesto! Brdašće. Na njem sila svijeta, sve onako crno i crveno, kako Ti prije rekoh. Usred tih boja

^{*)} Više ćete o tomu naći u knjižici »Savremena pomoć obitelji«, što je možete dobiti poštom za 3 din. od Uprave »Glasnika Srca Isusova« u Zagrebu. Ondje se dobiju i vrlo ukusne slike Srca Isusova za posvetu obitelji, komad poštom za 10 dinara.

podigo se bijeli oltar, oko njega barjaci, u dolini Orli i Orlice, a nad svime na vrh brdašca crkvica kao prst, što kazuje, da ovo sve, što se pod njim zbiva, doista vodi u nebo. Tu je bilo doslovno ono:

»Crkva mu je divno podnebesje,
Oltar čarni brdo i dolina
Tamjan, miris, što se k nebu diže
Iz cvijeta, i iz bijela svijeta
I iz krvi za krst prolivena.«

I eto Mise! a usred Mise uze da govori naš mitrom okrunjeni pjesnik, koji je ispred cijelog našeg naroda Otajstvenom Kristu nježno rekao: »Odzivam se, Isuse!« Da Ti ga je čuti bilo! Čini mi se ko da začuh:

»Djeco moja, hrabri zatočnici,
Vas je ova zemlja porodila,
Kršovita, ali Vama zlatna . . .
Al, nada sve, što krš ovu kiti,
Krst je časni što se nad njom visi
On je, što ve u nevolji jači
On milostiv, što ve nehom štiti.

Lijepo je govorio. Mnogo je govorio. Doista šteta, što Te nije bilo, da sve to čuješ.

Ali sada tek dode pravo!

Podizanje. Sveta bijela hostija lebdi u toj Božjoj prirodi, sunce ju je obasjalo, a ona probija bjelinom i jakosti svojom zrake njegove i sva ta mnogobrojna srca. Ej, kako je lijepa u tom okviru podignutih ruku pobožnoga naroda! Znaj to i veseli se! Ti tamo u Zagrebu ne vidiš ovakvog podizanja. One uzdignute ruke onaj složni, duboki vapaj, što ko šum vjetra pomiluje ona zelena brda i doline i diže se do hostije svete. A onda podigoše se sva grla u pjesmi:

»Zdravo, tijelo Isusovo,
Na oltaru posvećeno! . . .

Narod se sam podijelio u dva zborā i s jednoga kraja brda na drugi odjekuju u toj pjesmi glavne tajne svete vjere naše. Veličina i dubina ovakvoga časa u isti mah, poništava i diže, jer duša čuti Božanstvo bliže.

Vidiš, Glasniče, to je bilo da Ti kažem i da Te time razveselim, a Ti kazuj drugima, neka se svi vesele u Gospodu.

Sarajevo, listopad 1923.

M.

Dodatak Uredništva. »K atolički dana« na Kiseljaku, što ga prenio vrijedni župnik Fra Augustin Kristić uz pomoć prijatelja iz Sarajeva, sjajno je očitovao i unaprijedio vjersku svijest katolika u kreševskom dekanatu. Na svečanom zborovanju poslije sv. Mise raspravljalo se o dizanju vjerskoga i čudoređnoga života, te je zaključeno širiti i podupirati Marijine kongregacije i Treći red i njihovom pomoći suzbijati psovku, pijanstvo i neznanje u narodu. Napose nam je milo, što je stvoren poseban zaključak, da će se *obitelji posvećivati Presv. Srcu*, jer je upravo u tom najbolja pomoć svoj društvenoj nevolji.

Sv. Josipu.

Sveti Josipe, uzore i zaštitniče štovatelja Presvetoga Srca Isusova, moli za nas! (100 dana oprosta i put na dan. Leon XIII. 19. XII. 1891.).

Hrvatica u Americi.

A. M. Natalbany, La.

Prošla godina bila je za mene godina borbe. Borila sam se za dušu svoju i za dušu muža svojega. Koncem kolovoza došla muka do najgorega. Dne 30. bila sam na sv. isповједi i Pričestili i vratim se ojačana kući. Ali sad da čujete. Sve zlo oka, srca i jezika muža mogu na mene palo . . . Sva me narav silila, da se ljutim, kako i on, da zakunem kako i on . . . Ali neću mislim si — Isus je sa mnom — trpijeti će — šutjeti će . . . Bože, kako si dobar, da još trpiš toga crvića na zemlji!

Prode noć i dan i dode opet noć. Nad mojom se kućom nadvije veliki škuri oblak, a iz oblaka tresne grom u drvo na dvorištu. June, što je bilo pod drvetom, protegne se i opet smota i tako nekoliko puta dok nije krepalo. Gleda to muž, gledam to ja. Bacim se na koljena i zavapim od svega glasa: »Bože, Bože, daj da mi muž prestane Tebe vrijedati i po nedjeljama raditi!« . . .

Prode i kolovoz i počne rujan, a moj muž — bolan na krevetu. Žao mi ga bilo, ali, Bože, Ti si najbolji lječnik i najprije za duše. Pa tako je bilo i za moga muža. Po malo se dosjetio, da je Crkvi Božjoj i Bogu činio krivicu; sjetio se i Majke Božje, kojoj sam ga na 8. rujna opet preporučila. Tri dana kasnije je rekao: »Žena, ne boj se! Više neće po nedjeljama raditi niti Boga vrijedati. Kakvom sam ga radošću otpratila dne 18. rujna u crkvu k sv. Misi, to jedini zna Isus dragi, kojega sam i opet onda primila u srce. Ništa mi nije žao ni juneta, još Vam eto i od srca rado šaljem jedan dolar za raširenje Glasnika, samo kad si mi Ti Bože dragi vratio mir u moju obitelj. Hvala Ti draga Srce Isusovo, hvala Ti mila Majko Božja! U svojoj velikoj borbi sam zavjetovala 9 prvih petaka primati sv. Pričest i 9 sv. Misa prikazati kao članica društva Srca Isusova, samo da mi se muž obrati. Izvršila sam, ali je i Isus izvršio svoju riječ. Danas uživam potpunu slobodu; još me muž sam sjetio, kad sam počela šivati: »Danas je prvi petak; ajde lijepo k sv. Pričestil!« . . .

Hvala i Tebi sv. Josipe, što si mi sinčića čuvao, dok sam polazila sama u crkvu!

A Uredništvo veli: Živio čestiti muž Hrvat, koji je slijedio glas Božji!

Telefon između Boga i čovjeka.

Godine 1837. izumljen je telegraf. Njime ljudi pišu u velike, velike daljine, iz Zagreba, recimo u Pariz i još dulje. Eto 86 godina takovim načinom priopćuju si ljudi svoje misli i osjećaje. Bog je čovjeku dao dušu, a dušom je čovjek pronašao eto i telegraf. Bog je čovjeka stvorio velikim i odličnim, tako da je malo manji od andela (Hebr. 2, 7). Bog hoće čovjeka bliže sebi, pa mu sve više otvara razum, da ga bolje spozna, da mu se smjernile pokloni da ga više zaželi. Dobar je Bog! 46 godina t. j. od 1877. ljudi ne pišu samo u daljine već i govore u daljine, govore pomoću telefona. Iz svoje kuće možeš u par časaka govoriti s nekim u Beču, Ljubljani, Splitu i t. d. Da možeš govoriti, moraš imati telefon u kući, ili moraš poći na poštu. Ali, to još nije dosta. Tvoj telefon mora biti spojen s jednim središnjim uredom. Kod toga središnjeg ureda mora biti čovjek, koji spoji spravu, na koju govorиш, sa telefonom onoga, s kojim hoćeš ti da govorиш. Eto, tako je s telefonom.

Cuj me nešto drugo. Bi li mi vjerovao, da je Bog nebo i zemlju spojio s jednim telefonom? Nebo je daleko od zemlje. E onda mora da je i neko sredstvo, kojim se medusobno opći. — Telefon, telegraf! Ali kako? Kako? Lijepo! Bogu

Gospodinu je lako i bez telefona, jer je svugdje. Ali da nama bude laglje načinio je On nebeski telefon. Za taj telefon je središnji ured na oltaru, a postaja je presv. Srce Isusovo u presv. Euharistiji, presv. Sakramentu Oltara, u sv. Hostiji. Oznaka te stamice je znak sv. križa, a natpis, da ne zalutaš, jest vječno svijetlo pred oltarom. Sad Ti manjka još samo jedno. Bez toga je, brate, teško s Bogom općiti. To, što manjka, jest poslužnik. Taj poslužnik je — svećenik. Oltar bez svećenika pust je i prazan. Bez svećenika nema Bož na oltaru središnjeg ureda, jer nema presv. Euharistije. Ni jedna zemlja danas ne napreduje bez telegrafa, bez telefona. Ni jedna duša ne može napredovati bez presv. Euharistije, ali ne zaboravi ni bez svećenika. Da Ti bude to sve manje čudno, znaj, da već imade telegrafa i telefona bez žica, ali znai, bez sprave i bez poslužnika, nema.

Ne smijem da duljim. Naša je domovina pre-malo spojena s nebom. Hrvati pre-malo telefoni-ruju s Bogom. Što je to-mu uzrok? Uz svoju nemarnost Hrvati imaju pre-malo stanica presv. Euharistije. Telefonska Stanica presv. Euharisti-je ima pre-malo službeni-ka svećenika. Te sveće-nike prezreli su mnogi Hrvati, a bez svećenika je dakako težak saobraćaj između neba i zemlje.

Euhar. kongres u Zagrebu. Svetootajstvo, biskupi i redovnici prolaze u svećanoj procesiji donjem Ilicom.

PRIJATELJIMA I DOBROTVORIMA SVETIŠTA SRCA ISUSOVA.

Mnogi su štovatelji i množe štovateljice božanskoga Srca prinijeli milodara za obnovu i popravak Svetišta, nekoj veoma obilato; mnogi i množe sabrali su puno prinosu za istu svrhu. Potpisani upravitelj Svetišta Srca Isusova ne može svakom da napose zahvali pa eto ovim putem svima zajedno zahvaljuje za trud i veledušnost, sa željom, neka ih bož. Srce obilato nagradi milošću i utjehom svojom.

Nedavno smo razaslati u gotovo sve župe nadbiskupije zagrebačke sabirne arke pa molimo sve one, kojima je na srcu čast i slava presvetoga Srca, neka velikodušno pomognu, da ovo sabiranje što bolje uspije.

Miroslav Vanino D. I., rektor.

Po otoku Krku.

Odavde krenuh na Duhove put Vrbnika, da dodem onamo do pučke mise u 10 sati. Isao sam 1 sat i po.

Izdaleka i s brda ugledah Vrbnik. Taj se grad koči na visokom ježišu kao Omišaj i Dobrinj, te izgleda poput Körćule. Isred kuća ističe se zvonik. S njega je dopirao glas neharmoničnog zvona, što ga poštediše za rata. Kada se približih gradu, vrvješi su ljudi iz svih pravača k sv. misi u 10 sati. I tu je narodno odjelo napušteno, jedino ga loš nešto žene sačuvaće. Vrbnik je po broju pučanstva treće mjesto na otoku i ima 2915 duša. Oko grada postoje još i suda bedemi iz 14. vijeka. Župna je crkva stara i popravljena g. 1595. i 1825. Pokojni župnik Fran Volarić (u 1914) je odstranio iz nje trošne oltare i urese, pa zato sad izgleda nekako gole. Iz oljara je stari ikonostas, prenesen amo iz stare crkve sv. Maura.

Na Duhove je popodne u 3 sata bila večernjica. Pjevali su glagoljački, jer je tako običaj po cijelom otoku (osim grada Krka); pjevali su iz knjige, koju je pok. biskup A. Mahnić tiskao u svojoj tiskari u Krku. Narod je očuvao glagoljicu i u drugim molitvama. U koru su bila dva svećenika pensioniraca, kapelan i jedan bogoslov. G. 1555. je bilo tu 50 svećenika, 3 dakona i 1 poddakon, dokle rasadište glagoljaša. Iza večernjice sam propovijedao pred punom crkvom, a vlc. župnik Jakov Maračić je završio pobožnost sv. bladoslovom. Iza toga su članice Djevojačkog društva obavile prema običaju suru klanjanja prema molitveniku, što ga je pok. biskup Matinić izdao u Krku pod tim naslovom.

Iza večernjice pokaza mi g. župnik stare dragocjenosti u sakristiji. Izmed ostalog je tu jedan veliki srebrni kalež, koji je do 15 puta veći nego li sadašnji. Možda su ga upotrebljavali u doba sv. pričesti pod obim prilikama. Isti me gospodin odvede zatim u Vitezićev dom. To je velika zgrada i najljepša u gradu i podigao ju je o svom trošku pokojni Dinko Vitezić. On je bio pravnik i dugo godina zastupnik narodni u Beču. U toj je zgradi viša pučka škola, čitaonica i velika knjižnica, u kojoj su knjige tog pokojnika kao i pokojnog Ivana Vitezića (u. 1879.), krčkog biskupa. U knjižnici je i lijepa zbirka starih novaca, koje nadoše po Krku, a darovao ih je Ivo Butković, rođeni ovdje i sada profesor bogoslovija u Splitu. Talijani su odavde krišom odnijeli prst pok. biskupa Vitezića sa zlatnim uresom, ali ga nedavno vratiše iz Pula. Pokojni je Dinko Vitezić bio vrlo plemenita duša i brinuo se za pačanstvo, pak ga ljudi spominju na svakom koraku. Bio je i uzoran katoličik; dapače je ostavio 3 stipendije za uzgoj svećenika iz vrhničke župe, a jednu za uzgoj svećenika iz svoje obitelji, u svem 92 tisuće kruna. Zalbože te svote propadoše, jer su bile uložene u ratni zajam. Sada rade neki svećenici, da se dački dom u Pazinu prodade i ta svota priključi Mahnićevu ostavštini i spoji s drugim stipendijama, pa se tako nešto doskoči odgoju mladog svećenstva. U Vitezićevoj se knjižnici nalaze stari glagoljački rukopisi. Tu sam prolistao i dva glagoljačka misala iz 15. vijeka. — Iz knjižnice odoh s g. župnikom k redovnicima, koje amo dodoše iz Rijeke i otvorite ubožnicu za zapuštenu djecu. One su tekar osnovana kongregacija i same živu od milodarâ. Do njihove je ubožnice crkva Majke Božje, dokakle se vidi more ispod grada i ulaz u malu luku njegovu. Grad je na brdu kakovih 50 metara i zato počinje poznata narodna pjesma: »Vrbniče nad moreme«. Taj dan je bilo veselo u gradu i odasvin se čulo pjevanje, ali nekim posebnim napjevom dosta neugodnim. Ni u crkvi nije pučko pjevanje melodično. Na Duhovsku su pondjeljak članice Djevojačkog društva prisustvovali rano propovijedi i pristupile k sv. pričesti. Dakako da je bilo dosta i drugog nabožnog svješta. Za misu su djevojke pjevale zlatnu krunicu presv. Srca Isusova. — Iz sela Garice od 25 djevojaka članica spomenutog društva dodoše samo 2, jer druge te pridoda: »Bez križa nema puta u nebo. Bog nas kazni, jer i gore zasluzujemo. I tako razgovarači dodošmo do sredine doline, u kojoj je izduben kanal i ponor kao zdenac, da odvede poplavu kod velikih kiša. Lijepa me cesta izvede iz polja i dovede do na brdo nad okolicom Punta (sada Aleksandrova) i odatre preko Treskovca uskom kotilnom u Dragu Bašansku. Onamo stigoh u podne. I ovdje postoji Djevojačko društvo sada sa 80 članica i 15 pomladiča. To su popodne djevojke hirale novu glavaricu, saslušale propovijedi i obavile sv. isposvjed, da se sutra skupa pričeste. Djevojke krite oltar svježim cvjećem, pohožno kao i drugdje idu mjesечно k sv. pričesti, sudjeluju u procesijama sa svojim barjakom.

Na Duhovski utorak pohodih Bašku na moru. Ovo je mjesto kao i grad Krk bila grčka i poslijepodne rimska naseobina. Još se tu nalazi starog novca, naktia i mozaika. No mjesto je nekoć postojalo na brdu, gdje je sada groblje i stara crkva, G. 1723. prentjeli su iz nje Svetotajstvo, pa su upravo 14. svibnja ove godine proslavili 200. godišnjicu. Mlečani su g. 1380. porušili utvrde stare Baške i onda se seljani preselile k morskoj obali. I ovo je mjesto obilovalo nekoć glagoljaškim svećenima g. 1899. Neke je slike naslikao Antonini iz Zagreba g. 1902. Čenicima, te in je g. 1555. bilo 12 svećenika s 3 poddakona. Kaptol je tu postojao od 12. vijeka. Sadašnja je crkva u mjestu prostrana; gradena je g. 1723. i popravljenu bile točno obaviještene.

Oko 9 sati odoh na mazgat Drage Baščanske. Putem me dostigoše ljudi, koji su isli u polje; jutrom su slušali sv. misu i sada su isli na rad. Jedan je od njih bio u 65. godini i reče mi: »Evo, gospodine, svaki dan radim osim zapovjednog blagdana i vazda sam zdrav. Sobom nosim malo kruha, sira i pića i na večer se vraćam kući. U polju otpočinjem, kad se umorim; molim se Bogu i s nikim se ne bili zamjerio. Drugi je pripovijedao, kako ih je lani i preklani suša pohodila,

Potje je ispred mjeseta puno vinogradâ, a kroz nj teče potok (mješčani zovu »vela rika«), te je vrlo plodno. Mjesto je zaštićeno od bure s istočno sjeverne strane uz more, drugi se dio pješčane obale proteže u obliku potkove. Na ovoj obali sagradili Cesl oveči hotel i kupalište i onih dana bilo ih je stotinjak gostiju. Na toj se obali vide ruševine staroo samostana crkvice Pavlinaca, koji se ovamo dosegli iz Senja (taj se grad vidi iz Baške).

Vlč. g. župnik Mate Milović i Dr. Klement Bonefačić pokazaše mi crkvu. U sakristiji nema više starina, jer je sva nedavno izgorjela i tako nestalo važnih odijela i uresa. No u župnom stanu postoje knjige rođenih još iz g. 1614. Postoji i pravilnik bratovštine Sv. Duha iz 15. vijeka, glagoljački pisani. Glagoljica se je očuvala još u nekim pučkim molitvama (osim sv. mise i večernjice); dapaće u procesijama o Markovu narod i sada pjeva glagoljački velike litane.

Pola sata prije Baške prođo kroz selo Jurandvor. Tu je crkva sv. Lucije. Nekoć je uz nju bio samostan benediktinaca. Crkva je sagradena g. 1102. na zemljištu, što ga darova hrvatski kralj Zvonimir. U ovoj se crkvi čuva u zidu kamen s glagoljačkim slovima i govoril o toj darovnici.

Dr. Bonefačić mi je pripovijedao, kako su u Bašku 17. prosinca 1920. došli talijanski arditî (20 njih) naoružani i sa strojnimi puškama. Na Božić dodoše u crkvu i zahtijevali od njega, da ne misli glagoljački nego latinski. No arditî i prije odgovora stavlje se s bombama ispred oltara i počeše mahati. Narod nagne biježati i vikati na arditâ. I tako dode do gužve, u kojoj jedan Talijan pada na tle. Na to arditâ bace bombe, te je nekoliko ljudi ranjeno. Puk se razbjegne; arditî počeše pucati po ulicama i tako ubiše dva muškarca i jednu djevojku iz Djivevojačkog društva. Sutra poljavljaše više ljudi i odvedoše ih na sud i u tamnicu u Krku. Arditî odoše s otoka 2. siječnja 1921.

I ovdje je Djevojačko društvo, a osnovao ga je o. Micheli 12. XII. 1908. Sve do lani je duša društva bila vrijedna učiteljica Basiliija Frančić (sada u Ercegnovome). Društvo brojli 52 članice, a to je malo prema 2138 duša u župi, u Baški 1587. Jurandvoru 413, Batomalu 138. Po državnom popisu u julu 1921. župa je imala 3692 duše. Društvo imade i lijepu knjižnicu u sakristiji, te me je g. župnik uoblastio da mu za nju nabavim knjigâ u vrijednosti 2000 kruna. 23. svibnja u jutru pristupiše članice društva i novi pomladak k sv. pričesti i to prikazaše Srcu Isusovu kao naknadu za sve grijhe.

Diližensom odoh to popodne do Punta (Aleksandrova). Te sam večeri s vlč. g. župnikom Antunom Makovčićem dugo pripovijedao, a sutradan rano opet nastavljamo. I ovdje je lijep odziv bio. Djevojke dodoše k propovijedi i sv. sakramentima. Dapaće se prijavile mnoge djevojčice za pomladak. Društvene članice krite oltar Srca Isusova sviežim cvijećem. I zastava je lijepa. Kod svibanjske su pobožnosti pjevale uz orgulje.

Punt je sada središte okružnog poglavarsvta i ima oko 3292 duša. Pred mjestom je usldreno 6 parobroda Jadranse plovidbe, jer nijesu u prometu a zaštićeni su pred svakim vjetrom. Narod je vrlo radišan; djevojke su onih dana brale buhač od rana jutra do kasne noći.

Bližu mjestu je biskupov posjed »Kanait«. Na nj navalije talijanski arditî u noći izmed stare i nove godine 1920. (15 dana iza smrti biskupa A. Mahnića. Čuvar

posjeda Galzigna poče da se brani, ubije puškom dvojicu i pobegne. Sutra uhvatili su arđiti svećenike Antu i Josipa Urakovčića, Žica i Andrijića i zlostavljaju ih. Slijedećeg se dana naoružane mješčani i arđiti se ne usudiše bliže doći. No jedne je noći bila prava bitka, a svrši tako da su arđiti sklopili primirje i vratili svećenike.

Odavle se prevezoh s g. župnikom na otok Košljun. Ovaj se otočić nalazi posred okruglog jezera, u koje se ulazi ladamom kroz plitki ulaz s podnevne strane. Na otoku je franjevački samostan s lijepom crkvom. Tu je već g. 1186. bio benediktinski samostan. To zapušteno mjesto darovaše Martin i Ivan Frankopan franjevcima g. 1447. Tu je pokopana Katarina, kći Ivana Frankopana, zadnjeg krčkog kneza. U crkvi je veliki oltar djelo Jeronima od Križa iz g. 1535.

U samostanu su gvardijan o. Bono Skunca, te profesori franjevci o. Felicij Fržop, Metod Semenič, Stjepan Štefan i Niko Španjol. Oni imaju sada javnu gimnaziju i to prvi razred (8 svojih daka i 14 iz Punta). Arđiti ne ostavile u miru ni o. gvardijana, te ga s jednim franjevcem 27. XII. 1920. odvedoše u krčke tamnине.

24. V. pohodih Kornić iznad ovog jezera. Tu nadoh u Djevojačkom društvu 19 članica, jer župa ima samo 670 duša. Društvo vodi g. župnik Ivan Šršić. Djevojke dodoše k sv. sakramentima i pobožnosti. Sutra se prijavlji 21 djevojčica za pomladak.

Korničani se amo preseliše svrhom 18. vijeka iz Ponikava, gdje je jezero istog imena i nezdravo. Eto ljudi ostavljaju sve, da očuvaju zdravlje. A za dušu?

25. V. stigoh u Krk. Odavle 26. V. stigoh u Vrh u pratnji preč. Mgra Mate Polonija. U ugodnom razgovoru brzo prevalisimo i sat puta. G. župnik Josip Bogović nas ugleda izdaleka i dode u susret. Mala ova župa ima 670 duša. Tu Djevojačko društvo ima 36 članica pa se sve ispojiliše te večeri i ostaše kod svibanjske pobožnosti. Ujutru se sve pričestili.

Kraj je šumovit, ljudi žive od prodaje drva i bave se stočarstvom.

Te je večeri nešto porosilo, te je u jutro bio vrlo svjež zrak. Po šumama su pjevale ptice. Ugodan se miris kadulja (kuša) i inog poljskog cvijeća široj putem, kojim sam išao 26. V. i za 8 sati. Želio sam, da prispijem u Poljicu a do pučke miske. To mi se i posređilo, te sam onđe za mise propovijedao o presv. Euharistiji i pozvao narod da iza misle procesijom po selu dademo životu Srcu Isusovu neku zadovoljstvu za grijehne. Narod se odazvao. U procesiji su išle članice Djevojačkog društva sa svojom zastavom. Popodne je bila večernjica i za nje sam držao govor ovom društvu. Sada su u njemu 62 članice. One drže svoj sastanak svake prve nedjelje u mjesecu, a pričeste se prvi petak. Procesionalno kao i djevojke iz Ljardića idu sa zastavom 2. augusta (na porcjunkulu) u obližnji samostan o. franjevaca trećeoredaca na Glavotoku. U župnoj crkvi lijepo rese oltar Srca Isusova, te tako i sliku Srca Isusova.

Prije nego dodođe župne crkve zaustavili se na putu pred milom kapelicom Majke Božje lurdiske na »Sorbu«. To je zavjetna kapelica i dovršiće je dobri seljaci g. 1917. kao zavjetni dar Majci Božjoj u doba rata. Iz sela je naime bilo u ratu 80 osoba, a samo petorice nestade. I seljaci sela Milohnića podigose g. 1915. crkvicu Majci Božjoj »od zdravlja«. Zidali su je 16 mjeseci i kroz to vrijeme nije nitko umro i ako je bio glad u mjestu. — Posred je sela ogromni križ iz kamena kao uspomena misijā, koje su održali g. 1866. isusovci Ajala i Guriceo.

Djevojke obećaše, da će širiti Glasnik Srca Isusova. Na to ih je obodrio i vlč. g. župnik Toma Kraljić i njegov brat vlč. Ante. Društvo djeluje dobro i pristupa revno k sv. sakramentima, kako se to vidjelo i 28. V. Ovo djevojačko društvo ima lijepu zastavu i jednu manitu za pomladak.

Još mi preostade da pohodim i Ljardiće. Uputili se i onamo i podoh s vlč. Antonom Kraljićem preko sela Milohnići. Navratih se tamo u školu, da pozovem djece na ispojed i svibanjsku pobožnost u Ljardićima.

Selo Ljardić broji 225 duša, župa ima 4 sela i 650 duša. Sela su ras-trkana; tako Pinežidi i Skrpčići po 1 sat, Brzaci 25 časaka. Ipak djece i djevojke dodoše na večer k ispojedi i k svibanjskoj pobožnosti. Došlo je dakako i drugog svijeta. Crkva je posvećena sv. Fusti i potječe iz g. 1627., a staru je crkvu bila na obali morskoj, gdje je i sada nekoliko kuća i luka za selo. U Djevojačkom su društvu upisane 32 djevojke. Sve prisustvovala su sutra sv. misi, za koje se pričestili i pjevali zlatnu krunicu. — Župa ima filijalu u Skupčićima, pa g. župnik Toma Bogović tu čita svakog blagdana prvu misu (drugu u Ljardićima). I u toj

sam filijali 30. V. pohodio Djevojačko društvo, u kome je 20 članica. I tu se sve članice odazvaše pozivu i pristupiše k sv. misi, propovijedti i pričesti.

Tog se dana vratih u Krku, koji je udaljen $1\frac{1}{2}$ s.

Kako je u Krku? pitat će tko.

Tu je prije bilo vrlo malo Hrvata. Grad ima nešto preko 2.000 duša; stanovnici se bave poljodjelstvom i obrtom. Sada su tu sve vlasti osim kotarskog poglavarstva (to je u Aleksandrovu), te hrvatska gimnazija (doslje tri razreda) i pučka škola. Stoga se sada čuje svugdje hrvatski. I natpisani su po ulicama i na dućanima hrvatski. Ove se godine na Tijelovo prvi puta pjevalo hrvatski nabožne pjesme i u katedrali iza procesije »Tebe Boga hvalimo«. Isto tako prvi puta ove godine Hrvati imadože hrvatski svibljanski pobožnost kod oo. Trećoređaca.

Starinski je ovo grad rimski i u njemu je već prije 1100 g. bio biskup. Sada-nja katedrala potječe iz polovice 12. vijeka. Kanonik Dr. Ante Orlić je župnik već 40 godina.

Biskupski je dvor blizu katedrale i more je ispod prozora. Odavle odvedoše Talijani pok. biskupa A. Mahnića 4. IV. 1919. u zatočje. Prevarom ga skloniše, da se preseli u Senj i odanle upravlja biskupijom, dok se urede prilike. Pratio ga o. Ignacij Radić. No kad je torpiljarka stigla na vrh otoka Krka, okrenuše Talijani put Jakina i dalje je morao pok. biskup put Rima. On se vratio 11. 2. 1920. posredovanjem pape Benedikta XV., ali bolestan. I opet mu počesse zanovijetati, pa kriomici ode kočijom 29. VI. 1920. po noći put Vrbnika i odanle ladom u Crkvenicu i na liječenje u Varazdinske toplice, da 16. XII. umre u Zagrebu. Sada je dvor pust. Talijanski arđiti ga dapaće opijačkaše. Uopće su tu arđiti ostavili po svem otoku slabu uspomenu, a ovđje im je bilo glavno taborište. U dvoru su razbacali i tiskaru pokojnog biskupa. Tu su bili zatvorili u sobu i vlč. Josipa Palčića, biskupova tajnika; čak su ga i na smrt bili osudili. Osvete su bile neprastane te za vlade tih arđita (od 15. studenog 1920. do 2. I. 1921.) pobjegoše ugledniji Hrvati iz Krka. Kad odvedoše 26. XII. uhapšenike iz Baške, jedan krčki Talijan udari zaušnicom jednog Baščanina u kolima, ali sam pada pod kola i ostade mrtav. Sutra se morao vas grad zaviti u crminu. Dakako da su i huškači odmaglili s odiaskom talijanske vojske.

Na Tijelovo popodne održah govor Društvu djevojaka presv. Euharistije (prije Kćeri Marijine) i tek osnovanim djvema kongregacijama Marijinim pri gradskoj gimnaziji.

Završujem vrućom željom: Dobri Bog neka blagoslov sva Djevojačka društva na otoku Krku!

A. Allirević D. I.

Tko je sagradio našu župnu crkvu?

U jednom većem selu, u kojem je župna crkva sagradena pred više stotina godina, pita otac svoga sina: Sinko, a reći ti meni, tko je sagradio našu župnu crkvu?

Sin: Tko? Naši stari su je sagradili.

Otac: A čemu? Čemu su je sagradili?

Sin: Čemu? Ima više razloga čemu. Prvo, da ljudi u njoj Boga mole. Onda, da koji hoće, može prisustvovati sv. misi. Da se, koji hoće, može ispovijediti i pričesti. Crkva je tu, da se u njoj i propovijedati i t. d.

Otac: A zašto ti veliš, »koji hoće«. Pa sv. misi imamo — barem nedjeljom i blagdanom, prisustvovati svim, ispovijediti se imademo svim, a ne »koji hoće«.

Sin: Oče, tako je bilo nekad, tako se je učilo nekad.

Otac: A danas?

Sin: Danas je drukčije. Danas su ljudi prosvijetljeni, danas se u školi naučaju drukčije.

Otac: A misliš li, sinko, da danas ne ima Boga, što su ljudi, kako i ti veliš, »prosvijetljeni« i ne vjeruju u nj? Ne umiru li ljudi i danas i ne dolaze li na sud Božji?

Sin: Oče, neki za to ne haju, a neki se toga možda i boje. Draže bi im bilo, da ga ne bi bilo, pak se tješe time, da ga nije.

A ti? sinko! Vabe me, oče, vabe i mene.

All?!

Rijhtarić.

Iz „Djevojačkih društava S. I.“

Nastavak.

Marija Bistrica. Od 50 članica prijavilo ih se bilo 35 da će u Zagreb na euharistijski kongres. Kad na jednom neki smutljivac raznio vijest, da će biti zlo i naopako svima, koji podu . . . Uskomešali se roditelji i ne pustili mlađež. Jedva smo ih barem neke smirili, da je moglo poći nešto djevojaka s našim lijepim barjakom na svečanu procesiju. Napretku društva i djevojaka mnogo smeta nerazumijevanje starijih, koji vele, da je negda moglo biti bez društva, pa da može biti i sada! — Koje ipak jesu tako odvažne i sretne, da jesu u društvu, dobre su i revne u vršenju dužnosti, a svim drugima na dobar izgled. — Glavarica S. Bonaventura.

Opaska Uredništva. Baš na Mariji Bistrici je osobito potrebno »Djevojačko društvo«, da čini počasnu stražu i dvorbu Majci Božjoj, koju sva Hrvatska štuje. Baš ondje treba da nadu i vide hodočasnici iz cijele domovine lijepo ureden cvjetnjak Božji, pobožne, pametne, okretnе, a ipak čedne djevojke. Baš kod prijestolja Marijina treba da bistričke djevojke puno i srdaćno i složno mole za sav hrvatski narod. To pak ne ide, dragi starci, danas bez društva. Žko se danas ne zapiše u društvo Isusovo, toga davo brzo zapiše u svoje. Prijе je bilo za djevojku manje zla i pogibli izvana, a više dobra i pomoći iz kuće. Pa kako će onda dobra ostati i uznapredovati, ako je ne pomogne Crkva sa svojim društvom? . . .

Murter. Naše Djev. Društvo osnovljeno je god. 1910. po ocima Družbe Isusove. Društvo sad broji 84 članice i podijeljeno je na 4 skupa, prema kojima svaka u svoju nedjelju pristupava sv. Sakramentima. Obavljaju se sv. pričesti i za iskorenuće psosti. Društvo primi mjesечно oko 300 sv. pričesti. Kroz I. polugodište g. 1923. bilo je ukupno 1752 sv. pričesti i to: prvi skup 369, drugi 514, treći 455, četvrti 414 sv. pričesti. — Članice svake prve nedjelje imaju u svojoj župnoj Crkvi zajednički zbor, gdje duhovni pastir drži zgodnu pouku i daje nam spasosne naputke. I glavarica sama sabere koji put preko mjeseca djevojke skupno da se pokraj crkve porazgovore. Ove godine smo isključili 2 članice radi plesanja, koje je u nas pravilom zabranjeno. Dvije naše dobre i pobožne članice stupile su u samostan Sestara Milosrdnica.

Naše Društvo raspačaje 90 Glasnika Srca Isusova, 15 Glasnika sv. Ante, 10 sv. Josipa, 10 Gospe Smislike i marljivo ih čita. Za svoju duhovnu potrebu imaju i zgodnu duhovnu knjižnicu sa 180 knjiga.

Članice našeg društva paze na čistoću crkve i goje cvijeće za nakit oltara. Baš je milota vidjeti zimi i ljeti zelenilo i cvijeće, kojim obiluju naši nakićeni oltari. Predstavama se ne havimo. Društvo je pri ruci dušobrižniku u sakupljanju mlodara za razne svrhe kat. organizacije. U župi imamo Majčino Društvo sa 250 članica. Naše članice poslije vjenčanja sve stupe u ovo Društvo, one su ga i osnovale. — Za naše pokojne članice svake godine u osminu »Mrtvog Dana« citamo svečanu sv. Misu, kojoj pristupaju sve članice. Umrlj je do danas svega 12 članica. Osobito svečano stavljamo blagdan Presv. Srca i taj dan se mijenja poglavarstvo u Društvu. Ove godine izabrana je glavaricom Rameša Luce, tajnicom Plesić Štefaniju, barjaktaricom Plesić Jakicu.

Privlaka. Broj članica našeg društva se dosta mijenja, a isto tako i broj sv. Pričesti. U početku ih bilo 45, sada 30. Lane smo davale predstavu da nabavimo zastavu. Glasnika držimo oko 40. Za euhar. kongres rasprodale smo 300 sličica.

Sv. Ivan Želina. Članice »Djevojačkog društva« primile su od siječnja do srpnja 1183 svetih Pričesti. Na Novu godinu davalо je društvo predstavu »Badnja večer, koja je bila tako posjećena, da se na dan Sv. Triju Kralja morala ponoviti. Sav prihod upotrijebljen je u društvene svrhe. Dne 4. ožujka bilaše u našoj župi klečešće. Članice su iskitile cijelu crkvu, primile zajedničku Svetu Pričest. Obavile su klečešće pred Presvetim od 6 sati u jutro do 6 sati na večer njih redom po 8. A poslije blagoslova prisustvovalo je društvo sa svojim barjakom u procesiji. Slično su obavljale pobožnost pred Božjim grobom. U svibnju kitile su članice čio mjesec oltar Bl. Gospe; više njih prisustvovalo je dnevne sv. Misi i primalo svetu Pričest. Po nedjeljama držalo su u dvoredu počasnu stražu sa svjećama pred oltarom Svibanjske Kraljice. Mjesec lipanj su članice osobito posvetile Bož. Srca Isusovu, čiji je blagdan osobito svečano proslavila naša župa. U oči blagdana iskitile su lijepo oltar Bož. Srca i obavile sv. Ispovijed, a na sam blagdan

primile zajednički svetu Pričest, a poslije sv. Mise bilo je primanje novih članica. U srpnju je cijelo društvo sudjelovalo kod hodočašća Majci Božjoj Bistričkoj. Isto tako nas je velik broj došao i na kongres u Zagreb. — *T. Horvatić, glavarica.*

Varaždin. Dne 23. lipnja obavio je preč. g. Canjko, naš upravitelj, svečano primanje u »Djev. društvo« u župnoj crkvi. Krasan njegov govor i lijepa svečanost dala nam je nove pobude. J. Martinec, glavarica.

Voča. U našoj velikoj župi je samo jedan svećenik pa teško dospijeva na sve. Ali nas ipak rado prima na sv. ispovijed, pa tako smo mogle prikazati sv. Pričest u travnju: 43. u svibnju 57., u lipnju 64. u srpnju 65.

Vrtlinska. Imu u naših djevojaka puno dobre volje: rado dudu sv. Pričesti kad mogu; slože i lijepu procesiju kao na primjer ove godine o Spasovu. Jedno je veliko zlo; previše se pitaju »A što će tudi jezici reći, ako budemo pobožne?« Pa tako iz obzira ljudskoga neke ohlade. O da nas ljubav Božja Srca sve za sebe zagrije! *Milika Belošević, glavarica.*

PORUKA »SAVEZA DJEV. DR. SRCA ISUSOVA«.

1. Iz prispjelih izvještaja razabira se, da »Djev. društvo« vrlo dobro djeluju na vjerski život župe, gdjegod im duhovni pastor ma i malo pažnje posvećuje. Neka stoga samo ustraju pa makar i ne bio velik broj članica; njihov rad i život je velika blagodat za hrvatski nrod.

2. Ako drugačije gdje ne ide, neka se djevojke same medusobno dogovore, koja će kao revniteljica paziti na broj sv. Pričesti i javljati u Glasnik. Uredništvo će im badava poslati u tu svrhu dopisnice, samo neka se jave i zatraže. S brojem sv. Pričesti mogu odmah u kratko javiti, ako se što znamenitije dogodilo u društvu.

3. Za svoju vjersku i opću izobrazbu učiniti će djevojke mnogo, ako marljivo i pozorno čitaju sve članke iz Glasnika S. I. te o čitanom razmisljuju i drugima pripovijedaju. Stoga neka i nastoje, da bude svaka pretplatnicom Glasnika.

4. Članice i društvo samo imat će to više ugleda u župi, što će revnije biti i druge nastojeti upoznati s društvom i štovanjem Srca Isusova. To će pak najlaglje postići preko Glasnika S. I. ako ga u župi rašire.

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će le oglasiti. Dogadajmo, što ih tznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za rasirenje Glasnika.

DOBIO ZARADU.

Zagreb. Bijali u velikoj nuždi. Obitelj velika, a zarade ne mogu da dobijem. Uzalud sam danonice hodao po raznim radnjama, ali posla i opet nema. Utekao sam se tad velikim pouzdanjem Presv. Srcu i sv. Antu pa, obećah od prve plaće nešto darovati za raširenje Glasnika S. I. i za sirotinjski kruh. Božje Srce se nije oglušilo mojoj molitvi, a ja eto zahvalan vršim svoje obećanje. A. K.

KRALJ OBITELJI.

Posavina. Zapala sam g. 1921. u grižu i s njom u smrtnu pogibao. Zavjetujem se tad Božje Srcu, da će primati sv. pričest i biti na tašte do podneva svaku prvu nedjelju u mjesecu. Hvala Presv. Srcu, ja sam doskora ozdravila.

Desetgodišnjoj kćerkli izbacile se rane po čitavoj ruci. Obećam postiti i primati sv. pričest u čast ranjenomu Isusu. Za kratko mi se kćerki očistila ruka i ona me sama zamoli, da bi držala Glasnik.

Okrivili mi muža, da je sakrivao bijegunca, koji je potajano dolazio i prespa-vao na našem sijenu. Ni kriva ni dužna svezali ga u lance i odveli. Tko će dokazati danas njegovu nedužnost! Pomolim se Presv. Srcu, utočištu svih nevoljnika, i eto mi za dva dana muža k dragoj svojoj dječaci.

Kopali smo u travnju kukuruzi. Od jednom pozlj mi sinu i ni da bј s mjesto. Ne diše, ne kreće glavom. Utečem se i opet Božje Srcu i Gospi Lurdskoj i eto on domala ozdravi. Hvala i slava zato sto i sto puta nebeskom Pomoćniku naše obitelji! A. C.

OBITELJSKA SREĆA PO SRCU ISUSOVU.

Lošinj. Još prije rata zavoljela sam bila jednoga mladića, a bila je slaba nuda, da bismo se mogli uzeti. Stanem zazivati Bož. Srce i obećam javnu zahvalu u Glasniku, ako nam ono dade da se združimo. I eto već je 9 godina što živimo u miru i zadovoljstvu. —

Nalazio mi se brat u Americi, a dugo nije ništa pisao ni slao. Pobođao se otac, a i ja pa se utekemo Presv. Srcu. Za kratko vrijeme eto od njega list i novci. Kad mi se taj brat vratio iz Amerike nastade među njim i ocem velika svadba. Ja opet zazovem Bož. Srce i za par dana izmririli se i vratila nam se obiteljska sreća. Hvala Bož. Srcu po kojem nam je došla. U znak zahvale šalje 10 lira na dar. — M. V.

MATURANTII NEŠTO ZA VAS.

Zagreb. Moj sin Stanislav pripravlja se je ljetos kao privatista za maturu. U teškim prilikama prisiljen da radi u nadležtvu kao dnevničar imao je malo vremena da uči, te sam dvojio, da će u ovakvim okolnostima moći položiti maturu. Uza sve to utekoh se Presvetome Srcu Isusovu vrucom molitvom za pomoć te obećah, da će se javno zahvaliti, ako Presv. Srce usliša moju molbu.

I eto položio mi je sin maturu te ispunjavam stoga iz svec srca moje obećanje i molim, da se ova moja zahvalnica oglaši u Glasniku. Ujedno šaljem u znak zahvalnosti milodar od 20 din. poštanskom uputnicom. J. C.

S. I. CULO GLAS UDOWICE.

Hrvatska. Bljah teško obolića. — U strašnoj duševnoj i tjelesnoj borbi izgubili posve nađu u ozdravljenje. — Jednoga dana osjetim upravo vrhunac zdvojnosti. Donesoće mi Glasnik Srca Isusova, kojega sam preplatnica, i ja ga onako slaba počeh čitati. Pročitali nekoliko zahvalnica, gdje su mnogi pomoću presvetog Srca upravo čudom ozdravili. I u tom času i meni se povratila nuda i ufanje u Božansko Srce te se zavjetoval, ako milošću nebeskog lječnika ozdravim, da će se ispojediti, pričestiti i dati neznatan iznos od 50 dinara za Svetište Srca Isusova. Hvala premilom mom Isusu, koji mi je dao, da mi je bolest krenula na bolje. I tako sada nakon pola godine moga ozdravljenja ispunjavam svoj zavjet. Molit će presveto Srce mog Spasitelja, da me i nadalje štiti i branii, da bude opet jedan primjer i utjeha mnogim nevoljniciima, koji su možda u istoj nesreći i tjeskobi. — M. M. udova.

ZAHVALJUJE I ZAGOVARU ŠT STEPINCA.

Iz Varaždinske okolice. Moju sestruru, koja je smrtno oboljela zavjetovala sam blaženoj Tereziji od maloga Isusa i svete uspomene kanoniku Stepincu i da će ozdravljenje oglasiti u Glasniku Srca Isusova. Smrtna pogibao prošla, kako liječnici kažu, pak stoga to evo činim i šaljem na čast Isusu u presvetom oltarskom sakramentonu 100 D. za Svetište. I. J.

NASAO SE NOVAC.

Pozavina. Jednoj vrloj i revnoj povjerenici došao sellak T. H. i govorio joj ovako: Proljetos ukradena mi veća sveta novaca. Nikako uči u trag. Moja kćerka, članica djevojačkog društva čita Glasnik Presvetoga Srca. I mi obećali kroz pol godine dnevno moliti 5 Očenaša i 5 Zdravo Marija na čast Presv. Srcu i zahvaliti se u Glasniku, ako nam u to vrijeme Presveto Srce pomogne doći do novaca. Iza 14 dana uručen mi novac po žandarima. — A sad vas molim pišite Glasniku, onako lijepo, kako najlepše znate, da hvalim, častim i zahvaljujem Presvetomu Srcu na velikoj milosti! —

Odjek „Nauke križa.”

u srcu hrvatske seoske djevojke G. M. iz V.

*Ja Te ljubim, moj Isuse dragi,
Jer si Srcem svima tako blagi.
Ti si izvor svec mojeg veselja,
Ti vrhunac sviju mojih želja.
Najviše pak u Hostiji svetoj,
Kad dolaziš duši mojoj sretnoj.*

*Da Te mogu dnevne primati,
Voljela bih neg' svijet uživati.
Kako si me lijepo počastio,
Kada si me križem obdario!
Prosti bijednoj, što Te uvrijedila,
Kada sam se komu potužila!*

Nauka o križu.

Križ je jedina ulaznica za nebo, on je slavljiv vjere.

Isus Krist: Po križu dolazi se k sreći. Samo križ otvara nebo . . . Ja sam došao, kćeri moja, da te naučim putu k sreći, i otvorio sam kraljevski put križa. Ja sam sâm prevadio tvrdvu stazu trpljenja, ja sam je orosio svojom krvlju, da oduševim tvoje srce u teškoćama puta. . Blago onomu, koji će vjerovati mojoj riječi i slediti moj primjer! On ne će imati šta da s bolju ostavi na dan polaska. . Ne će imati šta da okaje na dan suda. . O, kako slatko bit će na smrti onomu, koji je mnogo i rado trpio. Kako će biti utješno stići u luku označen blagoslovenim počatom križa, da onđe zaboravi sva zla u bujicama slastične ljubavi! . .

Duša: O moj Gospodaru, o moj Uzore, o moj Kralju, evo me kod cilja! . . Vjerovala sam Tvojoj riječi, da nema drugoga puta, koji bi me doveo u domovinu osim puta križa; da nema drugoga svjetla, da mi put označi; drugog oslona, da moju slabost pridrži, druge obrane, da moje neprijatelje odbije, druge nadе, da mi osigura palmu pobjede, drugog jamstva za vječnu nagradu. K Tebi sada dolazim puna nadе, o moj Isuse! Otvoř mi!

PRIKAZANJE.

Evo puta jedinoga,

Koji u raj vodi nas;

Krist sam za se odabra ga,

Naša glava i naš Spas.

Svemogući, vječni Bože, milosrdni Oče!, koji si dao, da Tvoj jedino-rodni Sin uzme tijelo čovječje i pod teretom križa pode pred nama na putu života, da nam bude primjerom poniznosti, poslušnosti i strpljivosti, podaj milostivo, da mi raspaljeni ovom neizmjernom ljubavlju rado uzmemmo na se slatki jaram njegova Evangela i mrtvenje križa i njega tako slijedimo, da jednom u slavi s njim uskrsnemo i onu radosnu konačnu odluku čuti uzmognemo: »Dodate, blagoslovjeni Oca mojega! Posjedujte kraljevstvo, koje vam je pripravljeno od postanka svijeta«; gdje Ti sa Sinom Tvojim i s Duhom Svetim vladaš; i gdje se nadamo, da ćemo s Tobom vladati po istom Isusu Kristu, Gospodinu našem. Amen.

*Badava ti, svjetska dušo, darovi i pusta djela;
U raj vječni ne ćeš ući, ako trpijet nisi htjela.*

Križ nam sada bio dijelom,

Za njim kruna, neba sjaj;

K pobjedi nek on nas vodi,

Silom valja ući u raj.

Priredila M. Marošević.

Vjesnik Marijinih kongregacija.

Marijino štovanje i kongr. na trećem međunarodnom kongresu katoličke mlađeži.

Na sjajnom međunarodnom kongresu katoličke mlađeži u Inzbruksu 23.—27. VIII. 1923., gdje je bio krasno izražen tajanstveni onaj život srdaca što gore Kristovom ljubavi, nije smjela manjati ni Marijina crta, kao posmješ One, koja je nježna Majka mlađeži, siguran voditelj i naj-sjajnija zvezda.

I tako se otvarala djelatnost drugoga dana sjajnim izvještajem predsjednika omladinske austrijske konfederacije o pitanju: *Marija i katolička mladež*. Mlađež — reče govornik — treba vodiča i uzvišenih uzora svojemu razvitku. A nijedan ideal ne može dostići jakost i privlačivost onoga, što nam ga pruža sveta Crkva u Mariji. Ne samo jer je najuzvišeniji uzor čovjeku, nego još više jer je Ona živi uzor, koji ljubi svoga štovatelja i daje mu jakost u teškoćama, utjehu u času uzrujanosti i razočaranja. Sami protestantski pedagozi primorani su priznati: »Vi katolici ne pojmite, koliko ste sretni jer imate Mariju«. A protestantske novine pišu još i danas sa »Berliner Zeitung« od 1919.: »Naše su Crkve ledene; vratimo se Mariji«.

Ali što ćemo mi katolički omladinci od Marije naučiti? Sve. *Najprije vjeru*. Marija ne shvaća riječi Andela u Nazaretu ni riječi Isusa od dvanaest godina, ali ponizno prigiblje glavu i vjeruje. Isto se tako i nami često događa i tko bi nam mogao sve vjerske tajne istumačiti? Treba da prigne-mo glavu i vjerujemo Božjoj riječi.

Duh pozitivnosti. Nijedna se žrtva ne da isporediti s onom Majke Isusove pod križem. I mi omladinci imamo često trpjeti. Pomicao na Mariju će nas utješiti.

Duh poniznosti. Uzdignuta nad sve stvorove, Marija se izjavljuje najnižom službenicom Gospodnjom. Koliko imamo mi mladići od njezine poniznosti naučiti! Napose u časovima, kad neobuzdano provaljuje samosvijest.

Cistoču pak života nadasve. Gdje ćemo čišće pojave naći od naše nebeske Kraljice? Ona će začarati srca naša, da se zaljube u čistoču i da izbjegavaju pogibelji svijeta, Mariju da kle treba prikazivati kao izgled u svim našim društvinama i nastojati, da njezino štovanje prodre u srce mlađeži . . .

Zatim je predavač prikazao sredstva, da se njeguje Marijino štovanje:

I. *Molitva sa Marijom*, osobito molitva svete krunice, koja nam najbolje prikazuje svu veličinu nebeske naše Majke.

II. *Posveta svakog sastanka* Mariji sa molitvom »Zdravo Marijo«. . .

III. *Proslava svetkovine* Majke Božje po omladincima.

IV. *Hodočašća Marijinim svetištima*, koja su najljepši običaj katoličkih naroda.

V. *Ponajpače Marijine Kongregacije*, kao najbolje sredstvo da se njeti u mlađeži i razvija štovanje presvete Djevice.

Kad su bile spomenute Marijine kongregacije, nastane živahna ras-

prava. Osobito se odaslanici iz Španije digli da naglase važnost Marijinih kongregacija za život same katoličke omladine. Marijina Kongregacija i organizacija katoličke omladine jesu neovisne jedna od druge; ali treba da se medusobno popunuju. Iz kongregacije će izaći najbolji članovi omladina; a najbolji omladinci će rado stupiti u Marijinu kongregaciju. »Od kongregacije smo mi naučili, kako se ima raditi na slavu Božju« — harno priznadoše španjolski omladinci.

U popoldašnjoj sjednici izjavio je predsjednik talijanske omladine, da se uvijek nastojalo, da katolički omladinci osobito njeguju krjepost svete čistoće. A zato se preporuča najprije česta pa i svakidanja sveta pričest. Priopćedio je krasne primjere revnosti u tom pogledu.

No poslije Euharistije dolazi odmah Marijino štovanje. Ovo treba da naši mladići najviše njeguju te da budu apostoli Marijinog štovanja. Gledje Marijine kongregacije pak radosno izjavljuje, da da joj je pripadao još kao devetgodišnje dijete u rimskom kolegiju Družbe Isusove. Uvjeren je, da su one veliko sredstvo, da se u mlađeži sačuva ljubav prema Mariji, a s njome i ljubav prema kreposti u opće. Stoga je sa španjolskim odaslanicima uvjeren, da se Marijine kongregacije i katolička omladinska društva imaju medusobno potpomagati i ako su posve neovisna.

Stoga predlaže zaključke, koji su i prihvaćeni:

I. Da katolički omladinci nastoje podići Marijine kongre, gdje ih još nema. *Ktp. Bezgrješne u kapeli glasovite kongr. muževa u Barceloni.*

II. Da se u kongregaciju katolički omladinci upišu i da joj ostanu vjerni sve do smrti.

III. Da Marijine kongregacije također rade te se podižu omladinska društva i da se u njima vježbaju u djelima ljubavi za bližnjega. »Jer — kako dobro primjećuje O. Noppel iz Münchena — ni najbolje ustrojeno katoličko društvo, ne može dati ono, što daje Marijina kongregacija sa toliko oprosta i raznih milosti, sa posebnom posvetom nebeskoj Kraljici i Majci, sa onim sustavnim dizanjem svega naravnoga u čovjeku u vrhunarnavni red.«

I Gospa hoće više s velenika.

S hodočašćem biskupije Autunske prispio je dne 26. srpnja ove godine u Lurd i seminarac Franjo Burgo (Bourgeau) iz lionskog kraja. Od zdravih je roditelja, ali je već više godina trpio od raznih prsnih bolova: upale porebrice, bacanja krvi i katara. U siječnju ove godine morao je u bolnicu, gdje su ustanovili tuberkulozu na oba krila pluća, pa je pošao u sanatorij u Mardoru. No i tude bivala bolest sve teža, pa mu liječnici svjetovali promjenu zraka. On se pouzdao u pomoći Bl. Djevice i otputovao u lursko svetište. Sav izmršavio i oslabio, kako obično jesu suščavi, kupao se dva puta na Gospinu vrelu, ali bol, mjesto da popusti, bivala sve teža. Treći put Bog pomaže! U nedjelju 29. srpnja okupa se opet i upravo je osjećao, kako naglo nestaje boli pritiska na pluća, kako mu lako disanje, hod i uspinjanje. Pod večer se još jednom okupa i drugi dan se javi liječnicima da ga opet pregledaju. Tri su liječnika stvar istražila i složno ustanovila, da bolesti nema više traga. Baš kad su svršavali, dode jedan strani liječnik, koji nije znao, o čemu se radi, pa je i on — ponukan od drugova pretražio mladog seminarca i povhalio njegovo zdravlje. Kako se začudio, kad mu pokazaše svjedodžbe, da je pred četiri dana imao tešku tuberkulozu. Radostan se Franjo vratio u sjemenište, da onaj život, što mu ga Gospa produžila, zaista sav Bogu i njezinoj časti posveti.

Protivnici Gospe Lurdske.

Početkom kolovoza javile novine, da se u pirenejima sunovratio u sto metara duboki ponor neki veliki automobil sa 20 Holandeza, od kojih je 19 ostalo na mjestu mrtvih. Jesu li to možda bili pobožni lurdski hodočasnici? Išli su doduše iz Lurda, ali nijesu tamo štovali Majku Božiju, već su bili došli, da se bolje spreme kako će napadati njezinu štovanje. Tajnik nekog protukatoličkog udruženja Dr. Klerk spremio bio preko lista »Protestant« ovo poduzeće i sad su već novine čekale, kako će donositi njegove protuvjerske članke. Ali su donijele samo vijest o njegovoj — — smrti . . . Tko ruži Majku Božiju — ne svršava dobro.

Vijesti.

Zagreb. Kongregacija gimnazijalaca manja. Da Ti se i mi mali, mili Glasniči, javimo. Kroz Janjsku Školsku godinu sastajali smo se svake subote. Naša kontrolna knjiga pokazuje da smo svi redovito pohadali sastanke. U svibnju dok se ono držale misije u Zagrebu, imali smo svoje posebne duhovne vježbe. Ove godine brojimo oko 60 članova. Osnovali smo misionsku sekiju, koja lijepo radi, pa se spremamo, da se dopisujemo s jednim misijonarom, koji nam je već poslao kineskih novina i slika. Nedavno nam je jedan drug držao predavanje o misijama. Na Alojzijevo sudjelovali smo s većima kod akademije, kojom su oni proslavili svoga zaštitnika, a 11. XI. su oni pomogli nama, kad smo i mi proslavili akademijom sv. Stanislava zaštitnika naše kongregacije. Najmilija nam je euharistijska sekcija. Svi smo u njoj upisani. Pravila ove sekcije su nam zajednička sa svim dačkim zagrebačkim kongregacijama, a jesu slijedeća:

1. Članovi euharistijske sekcije nastoje podati zadovoljštinu dragome Spasitelju u presv. Euharistiji, i po Euharistiji što bolje u sebi razviti nutarnji život.

2. Sekcija ima tri stupnja. Članovi prvoga stupnja primaju svaki dan sv. Pricašt; članovi drugoga stupnja svake nedjelje i blagdana; a oni trećega stupnja barem dva puta na mjesec.

3. Po mogućnosti svaki dan pohadaju koju crkvu, da se poklone Isusu u presv. Euharistiji, da mu iznesu svoje privatne potrebe, potrebe katoličke akcije i sv. katoličke Crkve.

4. Nastojat će da imadu stalnoga isповједnika, kojemu će cijelu svoju savjest otkriti.

5. Razmatraju dnevno četvrt sata, ili čitaju iz Evandelja, Naslijeduj Krista, ili iz koje druge pobožne knjige, a na večer ispituju svoju savjest.

6. Trsiti će se da obavljaju zajednički ili pojedinački ure klanjanja pred izloženim Svetotajstvom.

7. Šire i pomažu molitvom, primjerom i djelom svaku euharistijsku akciju.

8. Pročelnik euharistijske skicje na koncu godine, ili češće, sastavit će izvještaj rada i predati će ga glasilu Marijinih kongregacija, koje je za sada Glasnik presv. Srca Isusova.

9. Svaki član, kod sastanka, polaže javno račun kako i kada je izvršio svoje euharistijske dužnosti.

10. Svake večeri prije počinka prikažu Isusu, u presv. Euharistiji, jedno dobro djelo što su ga preko dana Njemu za ljubav učinili.

Šaljem Ti i sliku, koju nam je snimio na koncu školske godine naš nadstojnik D. Markulin.

Odra kraj Zagreba. U žalosti, što je našu župu zadesila pred godinu dana

uslijed nenadane smrti našeg dugogodišnjeg župnika A. Švarlića, doskora nas je Bog utješio poslavši nam novog pastira, koji je u prvom redu poradio oko toga, da se u župi prema sadašnjim potrebama osnuju vjerska društva. Čim se učvrstila novoosnovana »Bratovština Srca Isusova«, i mi smo djevojke dobile svoje, toli nam potrebno društvo i to najlepše t. j. Marijinu kongregaciju pod naslovom »Bezgrješnog Začetka bl. Dj. Marije« i pod zaštitom sv. Barbare dl. m. Više mjeseci

pripravljale smo se na osnutak kongregacije, pa kako smo željele, da na euharistijskom kongresu u Zagrebu

istupimo kao kongregacija, svoje smo priprave požurile tako, da je na dan Malke Božje Sniježne 5. kolovoza o. g. bilo prvo svečano primanje u domaćoj župnoj crkvi. Primljeno nas je trideset djevojaka. Želja nam se dakle ispunila, jer smo kao kongregacija prisustvovali onolikoj, nas još nikad dosad nevidenoj, pravoj narodnoj procesiji prigodom euharist. kongr. i to pod lijepim barjakom kongregantica iz Novigrada na Dobri, koje su nas putujući na kongres došle ovamo pohoditi.

Kao najmlada hrvatska djevojačka seoska kongregacija, kanonički osnovana i ovih dana matici rimske pripojena, predstavljamo se ovime svim starijim kongregacijama i preporučamo u njihove molitve, i da nas primu u svoje sestrinsko kolo. —

Mar. kongr. manjih gimnazijalaca u Zagrebu.

— 16 —

MISIJSKI VJESNIK.

Prva pričest Crnčeta.

Jedan misionar pripovijeda: Kod duhovnih vježba, što sam ih dao pravopričesnicima, osobito pažljivo je slušao malij crnac Pavao. Na njegovom otvorenom ligu sa finim crtama, kako se često opaža kod crnčića od čiste rase, na njegovim bistrim, pametnim očima, mogao si kao u otvorenoj knjizi čitati čuvstva, koja se radala u ovom ozbiljnijom času njegovog života. Na njegovom izrazu mogao si primjetiti duboko razumijevanje, kojim je on pratilo predavanje, i vidilo se kako je božja milost za duhovnih vježba u duši ovoga djeteta djelovala. Pavao je tek pred dvije godine pokršten, pa je sačuvaо netaknuto krunu nevinost.

Tako je došao dan prve sv. Pričesti, 21. lipnja. Kad se žarko sunce već visoko diglo nad obzorje, molili su pravopričesnici zadnju svoju pravnu molitvu. I nastanio se Isus u svetoj hostiji prvi put i za uvjek u srcu naše djece. Koli slatko je to veselje za njih; koliki znak ljubavi sa strane Spasitelja, ali i kolika sreća za nas, jer mi smo ovu siromašnu djeцу s pravom i svojom nazivali. Za njih smo mi sve ostavili; roditelje i zavičaj, rodake i prijatelje, da sve Isusu privredemo. Svakako oni i nama pripadaju. U lijepim svečanim haljicama, šarenim i bijelim ogrtačima, opkolili su pravopričesnici oltar male, jednostavne kapelice, u kojoj su primili i sveto krštenje. Pavao kleči pred oltarom prekrivši lice rukama i razmatra. Između njegovih prstiju video sam pomalo curiti debele suze od ganača i sreće. I ja sam morao roniti suze od veselja. Ali sad na jednom opazim veliku promjenu u crtama njegovog lica i pokaza se znak velike boli, i mali pade u jedamput izvan svijesti na skaline Oltara. Odmah sam skočio do njega, prihvatio sam ga rukama, poveo u malu sakristiju i položio na pod. Otvorio sam mu haljine na prsima, radi lakšeg disanja, jer sam bio uvjeren, da je pao u nesvijest od uzbudjenja ili vrućine. Ali što to ja vidjeh? Ispod gornjeg odijela bio je on privezao preko prsiju bijelu maramu, kroz koju je pomalo kapala krv. Nije li mu se kakva nesreća dogodila? No dječaku se brzo povratila svijest i molećim pogledom prosi: »Nemojte ništa o tom govoriti, moj Oče. Nemojte se srditi, sve će vam kazati... kašnje, večeras. Hajdemo opet u kapelu, nije ništa, vidićete.« I unatoč mojim prešnjim pitanjima ustade Pavao, kao da se nije ništa dogodilo i vrati se još malo nesigurnim korakom natrag k svojim drugovima, koji su radi njega bili u brizi, no kad se pokazao, odmah se umiriše.

U večer ovoga lijepoga dana sjedio je Pavao u mojoj sobi do mojih nogu. U sutonu počme on pripovijedati:

»Moj oče, ja će vam sve priznati, pa ako sam krivo uradio, onda ćete mi kazati. Sjećate li se, kako ste nam jučer u razmatranju prikazali skoru sreću, što ćemo Isusa primiti i posjedovati. I onda ste nam prikazali opet zgodu, što je tako rado slušam, naime prvu pričest Apostola. Ah što sam ja želio biti onda na mjestu svetoga Ivana! Govorio sam u sebi: »Dragi sveti Pavle, moj imenjače, i ti si sigurno žalio da nijesi bio tada prisutan. Ali onda ste vi, moj oče, proslijedili: »Vi, moja djece, opet ćete se brzo

vratiti u vaša sela; i vi će imati kao i apoštoli mnogo šta pretrpjeti; ali ćete i vi s vašim riječima i primjerima propovijedati, da duše spasite. Budite Apostoli, a ne izdajice, kao što je bio Juda? S ovim riječima vi ste nas naglo ostavili, moj oče. Ja sam pak preko noći mislio na Isusa i na moju sreću, pa sam govorio u sebi: Ja hoću biti Apostol, a nikada Juda!

Ja sam takove poznavao, koji su iza krsta opet pali u poganske strasti. A zašto? Jer su se bojali. Hoću li se i ja bojati? Ne, ja se ne ću nikada bojati. I odmah mi dode jedna misao. Ja sam se sjetio na ljude u našem selu, koji se klanjavaju vragu. Oni se ne boje, jer su si dali duboko urezati na prsima ili na mišici znakove, po kojima su poznati kao pogani. Ne bi li mogao i ja slično uraditi? Uzeo sam dakle moj mali nožić i urezao sam si na prsa lijep križ. Kad se ja dakle vratim u naše selo, reći će ljudi: »Ovo je kršćanin!«

»Ali to je moralo strašno boliti.«

»Da, jako je bojilo; ali je Isus na križu još puno više pretrpio. Pa vidite, oče moj, ja nesmijem sada više natrag, ja ne mogu više nikada biti Juda. Ja sam kršćanin na vijekе!«

Nijesam mogao Pavlu ništa odgovoriti, ali sam ga zagrlio i privinuo pojemu srcu, roneći suze veselja i ganuća.

Dragi čitatelji »Glasnika«, jesu li možda uzaludne žrtve, što ih vi doprinosite za Misije? Nikako! Jedan dokaz o gorljivoj vjeri crnaca pokazuje evo i ovaj junački mladić. Pomozite dakle što bolje rad Misionara molitvom a i milostinjom.

*Gani, o Božansko Dijete,
štovatelje svoje,
Da i nas sirote dovedu
na Srce Tvoje!*

Kuda će hrvatski misijonari i misijonarke?

Na naš članak o misionskom pomladku u 7. br. Glasnika javilo nam se mnogo mladića i djevojaka i udovica pitajući za upute, kako bi se posvetili misionskom zvanju. Nekima smo pojedincu odgovorili, a za uputu svima evo ovdje nekoliko riječi.

Misionarskim radom ne smatra se samo obraćanje i pokrštavanje pogana, nego i rad za sjedinjenje raskolnika, povratak krivovjeraca svetoj katoličkoj Crkvi, pa onda pripravljanje svega, što misijonarima treba, da mogu uspješno raditi. Dapače i propovijedati katolicima, da se obrate s griešnoga puta i sveto živu, i to se zove u širem smislu misijoniranje. Prema tomu se i razni ljudi i redovi na razne načine posvećuju misionskom radu. Jedni misijoniraju i među katolicima i među nekatolicima, tako na pr. Isusovci, Franjevc, Salezijanci i t. d. Drugi opet samo među paganima, na pr. Bijeli Oci, Sinovi Presv. Srca, i t. d. Treći opet rade za misiju među paganima, ali samo kod kuće u Evropi, tako na pr. Družba sv. Petra Klavera. Svaka vrsta misijonara treba da se za svoj rad usposobi bilo u Evropi, bilo među paganima. Treba da postanu najprije dobri redovnici. U tu svrhu uče više puta duge i teške nanke. Stoga i treba da su oni, koji žele biti misijonari, od naravi sposobni, zdravi i nadareni. I za misijonarke primaju se samo vrlo spretne i sposobne djevojke, a katkada i udovice. Kad se tko od nas hoće da odmah posveti tomu svetomu zvanju, treba da već znade

koj strani svjetski jezik to jest francuski ili njemački ili engleski ili talijanski. Koji bi pak želio, da se kao Isusovac ili Franjevac istom načinu za misionara taj te jezike onda nauči, kad se spremi za svoje zvanje. Mi Hrvati duduće još nemamo posebno nama povjereno misijonskog polja među poganim, ali tko stupa kojemugod našem redu, može da kasnije pade s braćom svoga reda iz drugih krajeva u poganske zemije. Kad se nade toliko plemenitih duša da svaki red udovolji prijekoj nuždi svoga domaćeg radia, onda će se i nama povjeriti koji poseban kraj. Međutim je misionarski rad kod kuće tako potreban, a i tako blagoslovan, da biskupi i svećenici, a često i sam narod upravo vape: »Dajte nam misionara! Dodite k nama!« Poglavarovi redovnički moraju toliko puta žalosni reći: »A daj ti narode najprije nama sinove svoje! Žrtva će ti se tisućstruko isplatići.«

Djevojke i mlade udovice, koje bi htjele poći baš poganim neka se javi — ako znaju francuski — Rev. Père Supérieur général de la Congr. du Saint-Esprit, rue Lhomond, 30, Paris — France; ili Rev. M. C. Lejeune, 55 Route de Francheville, Lyon-Rh. — France.

Za Talijanske misionare: Rev. P. Superiore di Figli di S. Cuore, Verona. Koje govore njemački mogu pisati na Missionshaus St. Gabriel Mödling bei Wien.

Koje žele da samo pomažu misionare sabirući darove tiskajući knjige, predajući odijelo u Evropi, te neka se javi, ako znaju njemački, na ovaj naslov: St. Petrus-Klaver-Sodalität, Salzburg, Austrija.

No hvala Bogu i naše domaće redovnici časne Sestre Milosrdnice i Sv. Križa imadu svoju kuću izvan naše domovine, pa se i one mogu smatrati kao naše domaće misionarke. Eto na pr. Sestre Milosrdnice imadu sirotište u Sofiji, glavnom gradu Bugarske, gdje uzgajaju pomladak ne samo katolički nego i inovjerski, pa može mnoga duša njihovim radom i dobrim primjerom doći do spoznaja potpune istine i prave vjere. Koja dakle ne može za sada dalje, neka se kod njih prijavi.

»Iko ostavi kuću ili oca ili mater ili braću radi Imena moga, stostruko će primiti i život vječni posjedovati. Mt. 19, 29.«

Mrtvenje maloga Abesinca.

Od O. Baetmann, Lazarista.

Zvao se Hages i bilo mu 10 godina. Danas je seminarac i brzo će biti svećenik. Jednoga dana razjasnio sam kod vjeronauka djeci, u čem saстоji svladavanje i mrtvenje i potaknuo sam ih da pokažu dragom Bogu svoju ljubav doprinoseći što više žrtava. Mali je Hages dobro to slavatio, te kad ga ja iza nekoliko tjedana upitah, koliko se puta do sada svladao, odgovori on: »Trideset, moj oče.« — »Posve dobro, samo naprijed.« I broj je sve više rastao, do 60, 100, 200, a jednoga dana mi kaže da ih ima već preko 300. Ali mi se to nekako činilo previše, pa sam mu naredio, da mi napiše te svoje čine mrtvenja. Spremno on uzme olovku i hartiju i pode dalje. Kad se iza pol sata vratio, donese on dugi niz svojih mrtvenja, iz kojih evo neke donašam:

— U jutro kad sam čuo glas zvona k svetoj Misi u 5½ sati, skočio sam o d m a h van, kao da mi je u postelji zmija.

— Kad sam gladan, ja kažem mojemu želucu: »Miruj i čekaj, i samo kad je glad velik, počnem jesti.«

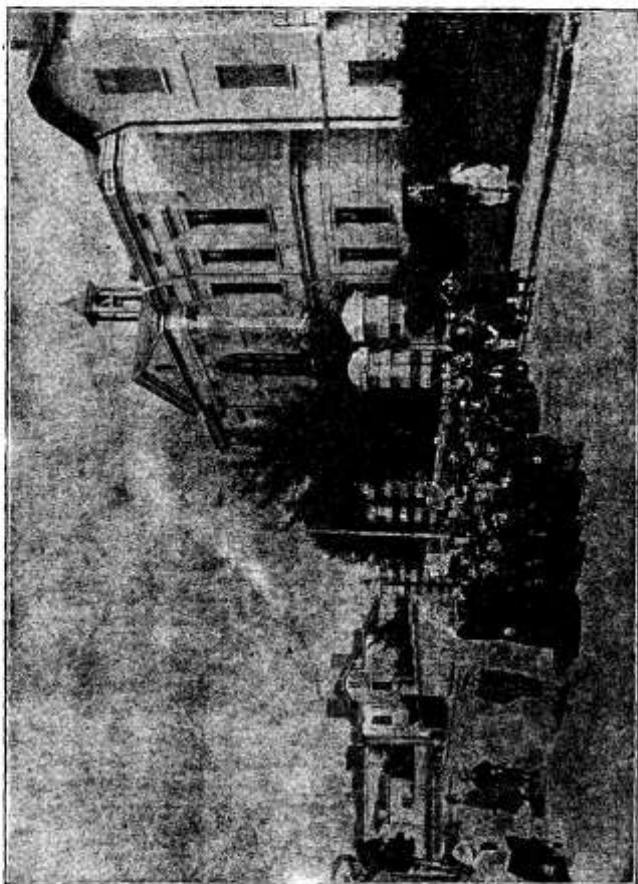
— Kad mi tko što dade, što veoma rado jedem, uzmem samo malo; ali ako je što nerado jedem, uzmem puno.

— Kad mi drug kaže: »Ja sve bolje razumim nego ti«, ja mu rečem: »Da, istina, moj brate, ti bolje razumiš.«

— Kad me drug udari, i ja bi njega htio udariti. Ali ja kažem u sebi: »Ne, ja to neću učiniti, iz ljubavi Bogu«, i ne osvetim se.

— Kad nadem koga, koji što nova pripovijeda, rad bih slušao; ali ipak podem dalje kao vjetar bez riječi.

— Kad prolazim kraj vaše kolibice, htjeo bi unići i poljubit vas u ruku, jer vas veoma volim; ali ja kažem mojemu srcu: »Miruj, srce moje i prodem dalje.«

C. Sesire milostinjice sa bugarskom stranom pred svojom kućom u Sofiji.

— Kad sam u vašoj kolibi, mogao bi sve razgledati lijepo stvari, što ste iz Evrope donijeli; ali to ne činim.

— Kad mi vi kažete: »Eto, Hages, imać ovđe komad šećera«, ja tada rečem: »Hvala, Oče, ja rade ne ču; ali moj bl ga želindac veoma volio.«

I tako ide dalje cijeli dugački riz. Ovo su žrtve koje je iznašlo i učinilo kršteno dijete još inače neprosvjetljenog naroda. A ti, moj dragi štitice, hoćeš li zaostati za tim djetetom? . . . Ne bi li i pomogao milostinjom, da bude takove djece i u Africi više? . . .

KRATKE ZAHVALE.

Antunovac JP Bož. Srce i Bl. Djevica povratila joj više godina izgubljeno zdravlje. — *Cepin* MH Presv. Srcu Isusovu i Marijinu te sv. Josipu i sv. Antu hvala na uslišanoj molbi, a preporuča im se i u buduće. — *Dubovac* MF U strahu pred popravnim ispitom utekoh se Presv. Srcu i u teškim prilikama sretno položit. — *Pakovo* MT Ozdravilo djetesse, koje se već sa smrću borilo; pomogla devetnica u čast Srcu Isusovu. — A Ž. Šaljem milodar, jer mi Bož. Srce često pomoglo i ostajem njegova vjerna štovateljica. — M. P. Od zemlje do neba velika hvala Presv. Srcu za obilje milosti, što mi ih dalo. — *Grizane* TM Šaljem malo milodar, jer mi je uslišana molba. — *Gračanica* MK Prikazujući post, molitvu i milostinju Bož. Srcu ozdravila od tifusa. — *Gračac* MT Zagovorom sv. Mihovila ozdravio muž bez liječničke pomoći. *Hreljin* LD Zahvaljuje za postignuto zdravlje. — *Ilok* KS Podigla se od teške bolesti. — *Janjina* MS U teškoj nevolji pomoglo samo Presv. Srce. *Jelsa* DFH Primila milost zdravila od Presv. Srca. — *Korija* JB Darom Bož. Srca ozdravila kćerka i obećaje, da će od sada što više činiti za njegovu slavu. *Križevci* IS Darom Presv. Srca i zagovorom njegove presvete Majke sretno položila ispit i teški bolesnik ozdravio. — *Kaštel Sućurac* MK Zahvalna za primljene milosti šalje dar za sirotinju. — *Kraljevica* AK Bož. Srcu i Majci Mariji zahvaljuje vazda vjerna štovateljica na iskazanim dobročinstvima. — *Kukuljevići* JG Poguzdanjem u Bož. Sreću izdržala junački velike duševne boli i napasti. — *Lonja* AC Molitvom Presv. Srcu povratilo se majci i kćerki zdravje, a muž se oslobođio krvničkih lanaca. — *Lan* MB Zaufanjem u pomoć Srca Isusova izdržala tešku bolest. — *Milna* Jerica Glibota po sestri DBC šalje iz Amerike u znak zahvale Bož. Srcu 420 dinara za primljene milosti. — *Moslavina* SJ Prem grkoistočne vjere Št. Št. Presv. Srce i zahvaljujem mu za veliku milost neobičnog ozdravljenja. — *Maričinska Ves* TH Debio opet izgubljeni novac. — *Nevinac* KM Za primljene milosti zahvaljuje Srcu Isusovu, Bl. Gospo i sv. Josipu. — *Ogulin* MA Zahvaljuje Bož. Djevici i sv. Josipu, što su joj isprošli od Bož. Srca mnoga milosti i šalje milosrd 50 din. — *Oratića* IV Sretno se rastao s finansom obećavši puno moliti se sv. Josipu. — *Ostalek* TZ Postoјanim devetnicama isprošila teško bolesnomu bratu da je spokojno premiluo. — *Pitomača* MS Primila razne milosti. — *Pedagaji* AT U mreži zazvali sv. Antunu i bili uslišani. — *Praputnjak* DT Obolio suprug teško a po tom i žena i oboljica brzo ozdravili jer se uticali božanskom Hječniku i sv. Tereziji. — *Rakitevica* FH i P Isprosili od Presv. Srca zdravje sinu Josi. — *Slun* IB Sretno položila ispit. — *Soline* IM Na vikende budi slavljeno Pr. Srce Isusovo, koje se meni nevoljom nebrojeno puta smilovalo! — *Savski Marof* MŽ Priznate mnoga dobročinstva po Bož. Srcu. — *Stog* AS Milošći Presv. Srca i zagovorom sv. Roka, Cecille, Barbare i Male Terezije ozdravio muž i riješili se više nesreća. — *Subotica* AM Možeći devetnicu ozdravile joj noge. — *TB Oslobođilo* ju Presv. Srce boli i nemira. Što su osobito u snu trpila. — *Topličica gor.* BS Vraća stari dug zahvalnosti za mnoge milosti. — *Travnik* MT Pomoglo Presv. Srce sestri kod operacije. — *Valpovo* MP Ozdravilo sina od smrtonosnog tifusa. — *Vrbožđa* JP U najkraćem roku dobili stan, kad se utekli Presv. Srcu. — *Veliškovci* VG Zahvaljuje za uslišanu molitvu. — *Vel. Brezovac* SN Ozdravila od trganja na cijelom tijelu. — *Vinova* TG Zavjetovao se Presv. Srcu i prestala mu bol srca. — *Vrhovac* KH Presv. Srce, izvore sve ujehe, vječna Ti slava i u dragom Glaeniku srdačna hvala! — *Zagreb* DJ Možeći devetnicu s obitelju došao do stana u Zagrebu. — JH Srce Isusovo me uslijalo, kad se radilo o životu. — MF Pomoglo S. L. djeci u Školi, a sad moli za njihovo zdravlje. — SD Izbautilo je iz velike nogibli. — AM U teškoj neprilici sačuvao dobar glas i službu zazvavši Presv. Srce; svete duše čistilišta pomogle mu također više puta. — LI Pomoglo mu te je našao izgubljeni novac. — *Zemun* JO Ostao i ove godine privremeno „nesposoban“. — *Zlatar* JV U teškoj nevolji molio devetnicu S. L. i bio uslišan.